ЛИНКЪЛН
ЧАЙЛД
— БАРД —
ИГРА
ДО СМЪРТ
Трилър

ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД
ИГРА ДО СМЪРТ

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

„Едем“ е компания за запознанства. Обещава на своите клиенти откриването на идеалната половинка. И успява. Но ситуацията внезапно се променя, когато две двойки се самоубиват. Повиканият психолог от ФБР Кристофър Лаш попада в този свят, който представлява зашеметяващ лабиринт от изкуствен интелект и творчески гений; съчетание от технологии, които за огромна изненада на Лаш наистина изпълняват обещанията на „Едем“ към клиентите им — откриването на съвършената половинка. Но още в началото на разследването ролята на Лаш в развоя на събитията става по-лична и опасна, отколкото си е представял.

Линкълн Чайлд ни представя с невероятно въображение и майсторство една плашещо достоверна ситуация. С нестихващото си напрежение и забързано темпо, „Игра до смърт“ е един от най-добрите романи на Чайлд!

На Вероника

1.

Едва сега Морийн Боумън чу бебето да плаче.

Не го забеляза веднага. Всъщност минаха пет или десет минути, преди съзнанието й да го регистрира. Почти беше приключила с миенето на чиниите след закуската. Спря и се заслуша, а от жълтите й ръкавици капеше сапунена пяна. Нямаше грешка — плач откъм къщата на Торп.

Морийн изплакна последната чиния, избърса я с влажната кърпа и я завъртя замислено в ръце. При нормални обстоятелства бебешкият плач щеше да остане незабелязан в квартала. Той бе един от характерните за предградията звуци, като звъна на камиона за сладолед или лая на куче — нещо, което минава под радара на съзнателното възприятие.

Тогава защо го забеляза? Остави чинията в стойката за сушене.

Защото бебето на Торп никога не плачеше. В благоуханните летни дни, когато прозорците бяха широко отворени, често го чуваше да гука и да се смее. Понякога пригласяше на класическата музика и гласът му се смесваше във ветреца с аромата на пиниите.

Морийн избърса ръцете си с кърпата, сгъна я внимателно и надникна зад плота навън. Беше септември и днес за първи път се долавяше миризмата на есен. В далечината пурпурните склонове на върховете Сан Франциско бяха побелели от сняг. Виждаше ги през затворения заради студа прозорец.

Сви рамене, обърна се и се отдалечи от мивката. Всички бебета заплакват рано или късно; обратното би било повод за тревога. Пък и не беше нейна работа — трябваше да се погрижи за куп неща и без да се меси в живота на съседите. Беше петък, а петъците винаги бяха най-напрегнатите дни в седмицата. Хорова репетиция за нея, балет за Къртни, карате за Джейсън. Освен това Джейсън имаше рожден ден и бе пожелал телешко фондю и шоколадова торта. Това означаваше още едно пътуване до новия супермаркет на шосе 66. Морийн откъсна с

въздишка лист от залепеното за хладилника тесте, грабна молив и започна да съставя списък на покупките.

Спря. Всички прозорци бяха затворени, а това означаваше, че бебето на Торп здравата се дере…

Пропъди мисълта от главата си. Малкото момиченце може би си беше ударило крачето или пък го мъчеха колики, все още не беше късно за това. Така или иначе Торп бяха големи хора и можеха да се справят. Торп можеха да се справят с всичко.

В последната мисъл имаше горчива нотка и Морийн побърза да си напомни, че това е нечестно. Торп имаха различни интереси и се движеха в различни кръгове, нищо повече.

Луис и Линдзи Торп се бяха установили във Флагстаф преди малко повече от година. В квартала, пълен с пенсионери и застаряващи двойки, чиито деца напускаха домашното огнище, те изпъкваха като младо и привлекателно семейство и Морийн не закъсня да ги покани на вечеря. Показаха се като очарователни гости, дружелюбни, остроумни и много любезни. Разговорът вървеше с лекота, без никакво напрежение. Поканата обаче така и не беше върната. Линдзи Торп по онова време беше в деветия месец и на Морийн й харесваше да се залъгва, че именно това е причината. После се появи бебето, след това Линдзи отново започна работа на пълен работен ден… беше напълно разбираемо.

Прекоси бавно кухнята, подмина масата и спря при плъзгащата се стъклена врата. Оттам имаше по-добър изглед към къщата на Торп. Знаеше, че предишната вечер си бяха у дома — беше видяла колата на Луис да минава по улицата. Но сега всичко изглеждаше притихнало.

С изключение на бебето. Господи, малкото създание имаше ковашки духала вместо дробове.

Морийн пристъпи до стъклото и проточи шия. И тогава видя колите на Торп. Две ауди А8, черното на Луис, сребристото на Линдзи, паркирани на покритата алея.

И двамата си бяха у дома, при това в петък! Наистина странно. Морийн залепи нос за стъклото.

После отстъпи назад. „Виж се само, държиш се точно като любопитната съседка, каквато се беше зарекла да не ставаш.“ Можеше да има какви ли не обяснения. Може би момиченцето беше болно и те

бяха останали у дома, за да се грижат за него. Или пък очакваха пристигането на баба и дядо. Или пък се готвеха за отпуска. Или…

Плачът на бебето беше станал дрезгав и хриплив. Без да се замисля повече, Морийн постави длан на стъклената врата и я плъзна настрани.

„Момент, не мога да отида просто така. Току-виж се оказало, че няма нищо особено. Само ще ги притесня и ще се покажа като пълна глупачка.“

Озърна се назад към плота. Вечерта беше изпекла огромно количество курабийки за рождения ден на Джейсън. Можеше да вземе малко от тях — съвсем нормална съседска постъпка.

Бързо грабна картонена чинийка, размисли, смени я с чиния от хубавия порцеланов сервиз, подреди десетина курабийки и ги покри с прозрачно фолио. Взе чинията и тръгна към вратата.

Поколеба се. Спомни си, че Линдзи е изтънчена готвачка. Една събота се срещнаха при пощенските кутии и тя се извини, че не могат да побъбрят, защото оставила захаросаните бадеми във фурната. Какво ли щяха да си помислят за тези нищо и никакви домашно приготвени курабийки?

„Много, ама много прекаляваш с мисленето. Я направо действай.“

Всъщност какво точно я плашеше в семейство Торп? Фактът, че сякаш не се нуждаеха от приятелството й? Бяха високообразовани, но и Морийн беше завършила английски с отличие. Имаха много пари, но същото се отнасяше за половината семейства в квартала. Може би това колко съвършено изглеждаха заедно, как идеално си пасваха. Беше почти тайнствено и необичайно. При единственото им гостуване Морийн беше забелязала как несъзнателно се държат за ръце, как често единият завършва изречението на другия, как непрекъснато разменят погледи — кратки, но изпълнени със съдържание. Съпругът й ги беше описал като „противно щастливи“, но Морийн не намираше в това нищо противно. Всъщност откри, че им завижда.

Хвана по-здраво чинията и излезе навън.

Беше прекрасна свежа утрин, изпълнена със силен аромат на кедър. В клоните на дърветата чуруликаха птици, а надолу по склона, в посока към града, се чуваше скръбният зов на влака, който тъкмо влизаше в гарата.

Навън плачът беше много по-силен.

Морийн прекоси решително поляната и прекрачи тухления бордюр. За първи път стъпваше на територията на Торп. Усещането беше някак странно. Задният двор беше ограден, но между дъските на оградата се виждаше японската градина, за която бе споменал Луис. Той бе голям почитател на японската култура и бе превел неколцина от великите поети на хайку; беше споменал имена, за които Морийн никога не бе чувала. Всичко в градината изглеждаше спокойно. Безметежно. По време на онази вечеря Луис беше разказал история за някакъв дзен учител, който помолил ученика си да спретне градината му. Ученикът прекарал цял ден в нея, събрал всички паднали листа, изтъркал и излъскал до блясък каменните пътеки, заравнил пясъка и го направил на равномерни бразди. Накрая учителят дошъл да оцени работата му. „Съвършена е, нали?“ — попитал ученикът, докато го развеждал из идеално подредената градина. Учителят поклатил глава, взел шепа камъчета и ги пръснал върху безупречния пясък. „*Сега* е съвършена“ — отвърнал той. Морийн си спомни как очите на Луис проблясваха весело, докато разказваше.

Забърза, пришпорвана от бебешкия плач.

Приближи се до вратата на кухнята, погрижи се да се усмихне лъчезарно и отвори мрежата. Понечи да почука, но вратата поддаде и се отвори навътре.

Морийн пристъпи напред.

— Ехо? — повика тя. — Линдзи? Луис?

В къщата плачът беше почти болезнен. Не беше чувала бебе да плаче така силно. Където и да бяха родителите, със сигурност нямаше да я чуят. Как можеха да не обръщат внимание на детето си? Да не би да бяха в банята? Или се занимаваха с някакъв шантав секс? Изведнъж се почувства не на място и се огледа. Кухнята беше прекрасна — професионални уреди, бляскави черни плотове — и празна.

От кухнята се отиваше направо в кътчето за закуска, озарено от светлината на утрото. Детето беше там, при свода между кътчето и съседното помещение — дневна, доколкото можеше да прецени от мястото си. Бебето бе завързано здраво за високото си столче, обърнато към дневната. Личицето му бе станало на петна от плача, бузите бяха омазани със сополи и сълзи.

Морийн се завтече към него.

— Ох, горкичкото. — Като придържаше неловко чинията, тя извади кърпа и почисти личицето му. — Тихо, тихо.

Но плачът не спираше. Бебето блъскаше с малките си юмручета, взираше се напред и продължаваше да реве с пълна сила.

Отне й известно време да избърше зачервеното му лице и когато приключи, ушите й звъняха от плача. Едва след като прибра кърпата в джоба на джинсите си, Морийн проследи погледа на детето към дневната.

И когато го направи, плачът на детето и трясъкът на изпуснатата чиния бяха заглушени от собствените й писъци.

2.

Кристофър Лаш слезе от таксито и се озова насред суматохата на Медисън авеню. Беше минала половин година от последното му идване в Ню Йорк и тези месеци като че ли го бяха размекнали. Не му липсваха задушливите отработени газове, бълвани от ауспусите на автобусите; беше забравил неприятната миризма на изгоряло от сергиите по тротоара. Върволицата пешеходци, говорещи възбудено по мобилните си телефони, ревът на клаксоните, гневното съперничество между автомобили и камиони — всичко това му напомняше за трескавата, безсмислена активност на разритан мравуняк.

Стисна здраво коженета си чанта, стъпи на тротоара и се включи ловко в тълпата. Отдавна не му се беше налагало и да носи чанта, сега я усещаше като нещо чуждо и неудобно в ръката си.

Остави се човешкият поток да го преведе през Петдесет и седма и продължи на юг. Една пресечка по-нататък тълпата донякъде оредя. Лаш пресече Петдесет и шеста и се пъхна в един празен вход, където можеше да спре, без да го блъскат. Остави внимателно чантата между краката си и се загледа нагоре.

От другата страна на улицата се издигаше правоъгълна кула. Нямаше номер или корпоративен надпис, които да издават какво се крие вътре. Това се обезсмисляше от логото, което — благодарение на безбройните репортажи — неотдавна се бе превърнало в почти толкова познат американски символ, колкото и златните арки на „Макдоналдс“ — елегантният, издължен символ за безкрайност, кацнал непосредствено над входа на сградата. Масивната кула се издигаше до перваз, който я опасваше през средата; нагоре около сградата се виеше декоративна решетъчна конструкция, отделяща последните няколко етажа. Тази простота обаче беше измамна. В облицовката се долавяше богатство, усещане за дълбочина, почти като в боята на най-скъпите автомобили. Новите учебници по архитектура я наричаха „обсидиан“, но това не беше съвсем вярно — сградата имаше топло, чисто сияние,

което сякаш черпеше от околната среда, оставяйки другите небостъргачи студени и безцветни.

Лаш откъсна поглед от фасадата, затършува в джоба на сакото си и извади фирмена бланка. Отгоре, до знака за безкрайност, с елегантни букви бе гравирано „Едем Инкорпорейтид“, а долу имаше щампа „доставка с куриер“. Прочете краткото съобщение.

Уважаеми д-р Лаш,

Днешният разговор с вас много ми допадна и се радвам, че сте в състояние да се отзовете така бързо. Очакваме ви в понеделник в 10:30 ч. Моля, предайте приложената карта на представител на охраната в лобито.

Искрено ваш,

Едуин Маукли,

Директор, Помощни услуги

Този прочит на писмото не разкри повече информация от предишните и Лаш прибра бланката в джоба си.

Изчака светофара, взе си чантата и пресече улицата. Небостъргачът беше екстравагантно отдръпнат от тротоара, създавайки гостоприемен оазис пред входа. Имаше дори фонтан — мраморни сатири и нимфи, играещи около прегърбена фигура. Лаш се загледа с любопитство през водните пръски. Фигурата изглеждаше странна — колкото и да се взираше, не можеше да определи дали е мъжка или женска.

Вратата зад фонтана се въртеше непрекъснато. Лаш отново спря и се загледа внимателно в движението. Почти всички влизаха, а не излизаха. Но часът бе десет и половина, така че тези хора не можеше да са служители. Явно всички бяха клиенти, или по-скоро бъдещи клиенти.

Лобито беше просторно, с висок таван и Лаш отново спря. Макар повърхностите да бяха от розов мрамор, непряката светлина придаваше на всичко необичайна топлина. В центъра имаше информационно бюро от същия обсидиан като външната облицовка. На дясната стена, зад пропуска с охраната, се виждаше дълга редица асансьори. Покрай Лаш продължаваха да минават хора от всяка

възраст и раса, с всякакво телосложение и ръст. Всички изглеждаха изпълнени с надежда, копнеж и може би малко опасения. Възбудата бе осезаема. Някои се насочваха към отсрещния край на лобито, където два ескалатора се изкачваха към широк сводест коридор, над който с дискретни златни букви бе изписано „ОБРАБОТКА НА КАНДИДАТИ“. Други вървяха към вратите под ескалаторите, отбелязани като „КАНДИДАТСТВАНЕ“. Трети пък се струпваха към лявата страна на лобито, където Лаш зърна движещи се светлини. Любопитството го накара да се запъти натам.

По цялата стена, от пода до тавана, имаше плазмени екрани, подредени в огромна матрица. Всеки екран показваше различни хора, говорещи към камерата — мъже и жени, стари и млади. Лицата толкова се различаваха, че за момент Лаш само долавяше, но не можеше да разпознае общото помежду им. После го осъзна — всяко лице беше усмихнато, почти безметежно.

Смеси се с насъбралата се тълпа, която се взираше безмълвно в стената от лица. Сега вече долавяше и безбройните гласове, които явно идваха от скрити говорители. Благодарение на някакъв трик в озвучаването можеше с лекота да изолира отделните гласове в триизмерното пространство и да ги свърже с лицата на екраните. „Животът ми направо се преобрази“ — казваше една привлекателна млада жена, която сякаш се обръщаше лично към него. „Не зная какво щях да правя, ако не беше «Едем» — с усмивка сподели мъж от друг екран, сякаш му доверяваше някаква тайна. — Всичко се промени коренно.“ От трети екран млад мъж със светлосини очи и ослепителна усмивка каза: „Това беше най-доброто нещо, което съм правил някога. Точка“.

Изведнъж Лаш започна да долавя и друг глас — тих, на прага на чуваемостта, направо шепот. Не идваше от някой от екраните, а сякаш отвсякъде. Заслуша се.

„Технология — казваше гласът. — Днес тя се използва, за да направи живота ни по-лек, по-дълъг, по-комфортен. Ами ако технологията можеше да прави нещо още по-важно? Ами ако е в състояние да ни донесе чувство за цялост, за пълно удовлетворение?

Представете си компютърна технология, която е толкова развита, че може да реконструира виртуално собствената ви личност, същността на онова, което ви прави уникални — вашите надежди,

копнежите и мечтите ви. Най-личните нужди, които дори не осъзнавате. Представете си цифрова инфраструктура, която е толкова устойчива, че съдържа това построение на личността ви с нейните безброй уникални черти и характеристики, наред с личностите на много други хора. Представете си изкуствен интелект, способен да сравни вашата идентичност с тези на другите и — след час, ден или седмица — да открие онзи човек, онзи единствен индивид, който е вашият идеален партньор. Вашата половинка, която ви пасва като личност, среда, интереси и безброй други показатели. Половинката, която ще направи живота ви завършен. Не просто двама души, които случайно имат някои общи интереси. А двойка, при която единият допълва другия толкова дълбоко и неуловимо, колкото досега не сме могли да си представим.“

Лаш беше вперил поглед в безкрайното море от лица пред него, докато слушаше безтелесния мелодичен глас.

„Край на така наречените слепи срещи — продължаваше той. — Край на забавите за самотници, при които изборът ви е ограничен до шепа случайни запознанства. Край на изгубените вечери, в които откривате, че просто не си подхождате с човека срещу вас. И вместо всичко това — система за изключително изтънчен и обстоен избор. Тази система е тук сега. И компанията е «Едем».

Услугата не е евтина. Но ако има дори и най-малко недоволство, «Едем Инкорпорейтид» предлага пълно връщане на парите с доживотна гаранция. И въпреки това от хилядите двойки, събрани от компанията, нито една не е поискала подобно нещо. Защото тези хора, както хората от екраните пред вас, са научили, че на щастието не може да се сложи етикет с цена.“

Лаш се сепна, откъсна очи от екраните и си погледна часовника. Закъсняваше с пет минути за срещата.

Пресече лобито, извади картата и я подаде на един от униформените охранители. В замяна получи подписан пропуск и приветливо го упътиха към асансьорите.

Трийсет и два етажа по-нагоре Лаш се озова в малка, но елегантна приемна. Тоновете бяха неутрални, шумът на града бе едва доловим. Нямаше никакви табели, указателни знаци и упътващи табла — само едно бюро от полирано светло дърво и привлекателна жена в делови костюм зад него.

— Доктор Лаш? — с очарователна усмивка попита тя.

— Да.

— Добро утро. Мога ли да видя шофьорската ви книжка, моля?

Искането беше толкова странно, че Лаш дори не се сети да се поинтересува защо е отправено. Извади портфейла си и намери книжката.

— Благодаря. — Жената я задържа за момент пред някакво сканиращо устройство, след което му я върна с още една лъчезарна усмивка. Стана от мястото си и посочи врата в дъното на приемната.

Тръгнаха по дълъг коридор, чийто декор бе същият като на приемната. Лаш забеляза много врати, всички затворени и без табели. Жената спря пред една от тях.

— Влезте, ако обичате — каза тя.

Вратата се затвори зад него и Лаш огледа добре обзаведената стая. Върху дебел килим стоеше бюро от тъмно дърво. По стените висяха картини във великолепни рамки. Зад бюрото имаше мъж, който тъкмо ставаше да го посрещне и приглаждаше кафявия си костюм. Лаш стисна протегнатата ръка, докато по стар навик преценяваше непознатия. Мъжът наближаваше четирийсетте — малко дребен, с тъмна кожа, тъмна коса, тъмни очи, мускулест, но не и набит. Може би плувец или тенисист. От него лъхаше самоувереност и благоразумие; беше от хората, които не бързат да действат, но когато го правят, не се колебаят нито за миг.

— Доктор Лаш — каза мъжът, като също го погледна преценяващо. — Едуин Маукли. Благодаря, че дойдохте.

— Съжалявам за закъснението.

— Няма за какво. Заповядайте, седнете.

Лаш седна в коженото кресло срещу бюрото, докато Маукли се обръщаше към монитора на компютъра. Затрака за момент на клавиатурата и спря.

— Само секунда, ако обичате. От четири години не съм провеждал приемно интервю и всичко е променено.

— Нима това е интервю?

— Не, разбира се. Само че в началото се въвеждат едни и същи неща. — Затрака отново. — Готово. Адресът на офиса ви в Стамфорд е Фронт стрийт триста и петнайсет, апартамент две, нали?

— Да.

— Добре. А сега ще ви помоля да попълните това, ако нямате нищо против.

Лаш прегледа белия формуляр, който бе плъзнат по бюрото към него — дата на раждане, номер на социалната осигуровка и половин дузина други формалности. Извади химикалка от джоба си и започна да попълва.

— Значи сте провеждали интервюта? — попита той, докато пишеше.

— Помагах в разработването на процеса като служител на „Фармген“. Това беше преди „Едем“ да стане независима компания.

— И как е?

— Кое как е, доктор Лаш?

— Работата тук. — Лаш плъзна формуляра обратно. — Човек би си помислил, че става въпрос за някакво вълшебство. Поне ако слуша онези твърдения в лобито.

Маукли погледна формуляра.

— Съвсем нормално е да сте скептичен. — Успя да постигне изражение, което излъчваше едновременно откровеност и сдържаност. — Става въпрос за чувства между двама души. Какво може да направи технологията в случая? Попитайте обаче когото и да било от служителите ни. Те непрекъснато виждат как тя действа. *Всеки* път. Да, мисля, че „вълшебство“ е подходяща дума.

Телефонът в края на бюрото иззвъня.

— Маукли — каза мъжът и затисна слушалката с брадичка. — Добре. Дочуване. — Затвори и стана. — Той ви очаква, доктор Лаш.

„Той?“ — зачуди се Лаш, докато вземаше чантата си. Излезе след Маукли и го последва до завоя. Продължиха по по-широк, богато обзаведен коридор, който водеше до полирани до блясък врати. Маукли почука и отвътре се чу глас:

— Влез.

Маукли отвори вратата.

— Ще поговорим отново по-късно, доктор Лаш — каза той и му направи знак да влезе.

Лаш прекрачи прага и спря, а вратата се затвори зад него. Намираше се пред дълга елипсовидна маса от тъмно дърво. В отсрещния й край седеше висок мъж със загоряла от слънцето кожа, който се усмихна и кимна. Лаш кимна в отговор и внезапно осъзна, че

мъжът пред него е не друг, а Джон Леливелд, президентът на „Едем Инкорпорейтид“.

Който го очакваше.

3.

Президентът на „Едем Инкорпорейтид“ стана от мястото си. Усмихна се и лицето му се покри с бръчки като на добродушен старец.

— Доктор Лаш. Много ви благодаря, че дойдохте. Моля, седнете — каза той и посочи към дългата маса.

Лаш се настани на мястото срещу него.

— С кола ли дойдохте от Кънектикът?

— Да.

— Как беше движението?

— Попаднах за половин час в задръстване на Крос Бронкс. Иначе всичко мина нормално.

Президентът поклати глава.

— Този път е същинска лудница. Имам вила във вашия район, в Роуейтън. В последно време предпочитам да пътувам с хеликоптер. Една от привилегиите. — Той се засмя и отвори кожената папка, която лежеше до него. — Само няколко формалности, преди да започнем. — Извади наръч защипани с телбод листа и ги плъзна по масата. Те бяха последвани от златна химикалка. — Бихте ли подписали това, моля?

Лаш погледна първата страница. Съглашение за неразпространение на поверителна информация. Прелисти бързо останалите страници, намери мястото за подпис и се подписа.

— И това.

Лаш погледна втория документ. Приличаше на някаква гаранция за конфиденциалност. Обърна на последната страница и подписа.

— И това, ако обичате.

Този път Лаш подписа, без да си прави труда да чете.

— Благодаря. Моля за извинение, но се надявам, че разбирате. — Леливелд върна листата в кожената папка, сложи лакти на масата и опря брадичка на събраните си пръсти. — Доктор Лаш, предполагам, че сте запознат с естеството на нашата услуга?

Лаш кимна. Малцина не бяха запознати — историята как „Едем“ само за няколко години се беше превърнала от изследователски проект

на блестящия компютърен специалист Ричард Силвър в една от най-богатите корпорации в Америка беше любима тема на финансовите новини.

— В такъв случай едва ли ще се изненадате, ако ви кажа, че „Едем Инкорпорейтид“ *фундаментално* подобри живота на деветстотин двадесет и четири хиляди души, според последни данни.

— Не.

— Почти половин милион двойки, като всеки ден към тях се добавят хиляди. А с отварянето на филиалите ни в Бевърли Хилс, Чикаго и Маями драматично увеличихме района на услугата ни и броя на потенциалните кандидати.

Лаш отново кимна.

— Цената ни е висока — двайсет и пет хиляди долара за кандидат, но нямаме нито един случай някой да си поиска парите обратно.

— Така чувам.

— Добре. Важно е обаче да разберете и че услугата ни не приключва в деня, в който събираме двойката. Има задължителна сесия с някой от съветниците ни, която се провежда три месеца по-късно. А след шест месеца от двойките се иска да влязат в групи с други двойки на „Едем“. Внимателно следим клиентската си база — не само за тяхно добро, но и за да подобрим услугата си.

Леливелд се наведе леко напред, сякаш за да подчертае поверителността на това, което споделяше.

— Това, което ще ви разкрия, е конфиденциално и търговска тайна на „Едем“. В рекламния си материал говорим за откриване на идеалната половинка. За създаването на съвършения съюз между двама души. Компютърният ни интелект сравнява приблизително *един милион* променливи за всеки от клиентите ни в търсене на идеален партньор. Дотук разбирате ли?

— Да.

— Говоря много опростено. Алгоритмите на изкуствения интелект са резултат от продължаващата работа на Ричард Силвър, както и на безбройните часове, посветени на изучаването на поведенческите и психологическите фактори. Но, с две думи, нашите учени установиха конкретен праг на съответствие между променливите, при достигането на който двама кандидати могат да се

определят като пасващи си. — Той се размърда в стола си. — Доктор Лаш, ако сравнявате тези милион фактори в една средностатистическа щастлива семейна двойка, какъв според вас ще е процентът на сходство между двамата партньори?

Лаш се замисли.

— Осемдесет, може би осемдесет и пет процента.

— Много добро предположение, но се боя, че е доста неточно. Нашите проучвания показват, че при средното щастливо американско семейство сходството е едва *трийсет и пет процента*.

Лаш поклати глава.

— Разбирате ли, хората са склонни да се съблазняват от повърхностни впечатления или външен вид, които след няколко години губят смисъла си. Съвременните услуги и така наречените сайтове за запознанства с техните груби показатели и опростени въпросници окуражават това. Ние, от друга страна, използваме хибриден компютър за откриването на *идеални* партньори — хора, при които са синхронизирани милион лични характеристики. — Той замълча за момент. — Няма да навлизам в подробности, представляващи фирмена тайна, но съществуват различни степени на съвършенство. Екипът ни е определил специфичен процент — ще спомена само, че е над деветдесет и пет — който гарантира идеално пасване.

— Разбирам.

— Простете за напомнянето, че информацията е конфиденциална, доктор Лаш, но е факт, че през трите години, откакто „Едем“ предлага тази услуга, идеалните съответствия са малко. Говоря за съответствия, при които *всички сто процента* от променливите между двама души съвпадат.

— Сто процента?

— Става въпрос за уникално съвършена двойка. Разбира се, не информираме клиентите си колко точно си пасват с половинките си. Но откакто съществува услугата ни, имаме шест такива статистически идеални съответствия. „Супердвойки“, както ги наричаме в кухнята.

До този момент гласът на Леливелд беше премерен и уверен, но сега в него се появи леко колебание. Добродушната усмивка си остана на лицето му, но в нея вече се долавяше и някаква тъга, почти болка.

— Казах ви, че следим всичките си клиенти след събирането им… Доктор Лаш, боя се, че няма приятен начин да го кажа. Миналата

седмица една от нашите шест уникално съвършени двойки… — той се поколеба, после продължи: — … извърши двойно самоубийство.

— Самоубийство? — като ехо повтори Лаш.

Президентът направи справка с някакви бележки.

— Във Флагстаф, Аризона. Луис и Линдзи Торп. Подробностите са доста… необичайни. Оставили са бележка. — Той отново вдигна поглед. — Сега разбирате ли защо потърсихме вашите услуги?

Лаш още смилаше чутото.

— Няма да е зле да го кажете на глас.

— Вие сте психолог със специалност семейни взаимоотношения и по-точно отношения между съпрузи. Книгата ви „Сходство“ от миналата година беше забележително изследване в тази област.

— Иска ми се повече купувачи да мислеха същото.

— Критиката беше доста ентусиазирана. Както и да е, освен че си пасваха идеално, двамата Торп бяха интелигентни, способни, добре адаптирани и *щастливи*. Явно ги е сполетяла някаква трагедия след брака. Може би някакъв медицински проблем. Може да ги е напуснал близък. Или пък да е свързано с финансови проблеми. — Леливелд замълча за момент. — Искаме да знаем какво се е променило в динамиката на живота им и защо са стигнали до такова крайно действие. Ако по някаква малка случайност става дума за латентна психологическа тенденция, трябва да сме в течение, за да я имаме предвид в бъдеще.

— Разполагате с отличен екип професионалисти в областта на психологията и психиатрията, нали така? — попита Лаш. — Защо не използвате някой от тях?

— Поради две причини. Първо, искаме проблемът да бъде погледнат от външен човек. И второ, никой от хората ни няма препоръки като вашите.

— За какви препоръки говорите?

Леливелд се усмихна бащински.

— Имам предвид работата ви, преди да започнете частна практика. Съдебен психолог към ФБР, член на екипа „Поведенчески науки“ от Куонтико.

— Откъде научихте за това?

— Доктор Лаш, моля ви. Като бивш специален агент, несъмнено сте запазили неофициален достъп до места, хора и информация.

Можете да проведете много дискретно подобно проучване. Ако ние започнем такова или поискаме официално помощ, ще има въпроси. Няма смисъл да тревожим без нужда клиентите си, били те бивши, сегашни или бъдещи.

Лаш се размърда на мястото си.

— Имаше причина да напусна Куонтико и да започна частна практика.

— В досието ви има вестникарска статия за трагедията. Много съжалявам. Затова не съм изненадан, че не сте готов да напуснете комфорта на сегашната си работа, дори временно. — Президентът отвори кожената папка и извади някакъв плик. — Което обяснява и приложената сума.

Лаш взе плика и го отвори. Вътре имаше чек за сто хиляди долара.

— Това би трябвало да покрие времето, пътните и останалите ви разходи. Ако имате нужда от още, уведомете ни. Не бързайте, доктор Лаш. Трябва да подходите към въпроса задълбочено и деликатно. Колкото повече знаем, толкова по-ефективна ще бъде услугата ни в бъдеще.

Президентът замълча за момент и продължи:

— Има и друга възможност, макар и малко вероятна. И тя е някой от двамата Торп да е бил нестабилен, да е имал психически проблеми, които по някакъв начин е успял да скрие при нашите тестове. Това е много, *много* малко вероятно, но ако не успеете да откриете отговор в живота им като семейство, може би ще трябва да потърсите в миналото им.

Леливелд затвори папката, показвайки, че това е всичко.

— Ед Маукли ще бъде основният ви контакт по време на разследването. Вече е приготвил някои неща като за начало. Разбира се, не можем да ви предоставим нашите досиета за двойката, но и без това едва ли ще представляват особен интерес за вас. Отговорът на загадката се намира в *личния* живот на Луис и Линдзи Торп.

Президентът пак замълча и за момент Лаш си помисли, че срещата е приключила. Но тогава Леливелд заговори отново. Този път гласът му бе по-тих, а усмивката беше изчезнала.

— Изпитваме много силни чувства към всичките си клиенти, доктор Лаш. Но ако трябва да съм честен, чувствата ни към

съвършените ни двойки са най-силни. Всеки път, когато открием нова супердвойка, в компанията настъпва истинска буря, въпреки всичките ни усилия да не го показваме. Те са много рядко явление. Затова съм сигурен, че разбирате колко болезнена и тежка бе тази новина за мен — още повече че Торп бяха първата ни такава двойка. За щастие смъртта им не се раздуха от вестниците, така че новината беше спестена на служителите ни. Ще ви бъда благодарен за всяка светлина, която бихте могли да хвърлите върху случилото се с тях.

Когато Леливелд се изправи и протегна ръка, усмивката му се върна, но този път беше тъжна.

4.

Двайсет и четири часа по-късно Лаш стоеше в дневната си, отпиваше кафе и зяпаше през еркерния прозорец. Пред него се простираше Компо Бийч — дълга тясна запетая от пясък, почти пуста в тази делнична сутрин. Туристите и летуващите си бяха тръгнали преди седмици, но за първи път този месец той намери време да погледне навън. Беше поразен от относителната пустота на плажа. Утрото бе ясно и слънчево — отвъд тесния пролив се виждаше ниската зелена линия на Лонг Айлънд. Танкер минаваше подобно на безмълвен дух, запътил се към открития Атлантик.

Лаш за пореден път премисли приготовленията, които беше направил. Редовните му индивидуални сесии по психотерапия бяха отменени за седмица, а д-р Клайн щеше да поеме групите. Всичко се бе подредило учудващо лесно.

Прозя се, отпи отново от кафето и зърна за миг отражението си в огледалото. Решението какво да облече се оказа малко по-трудно. Никога не си беше падал по работата на терен, а предстоящата среща доста му напомняше за старите времена. Все пак тя можеше неимоверно да ускори нещата. Хората не предприемаха необичайни постъпки просто така, особено двойно самоубийство. Със сигурност нещо се беше случило през двете години след сватбата на Торп. И то не е било неуловимо — например незначително сътресение или залитане към сериозна депресия. Трябваше да е нещо голямо, което хората около тях биха забелязали. Всъщност Лаш можеше да разбере какво им се е случило още до края на деня и с малко късмет оценката му щеше да е готова до утре. Това можеше да са най-бързите сто хиляди долара, които е печелил някога.

Обърна гръб на прозореца и огледа стаята — малък роял, библиотека, канапе. Поради липсата на мебели помещението изглеждаше по-голямо, отколкото беше в действителност. Къщата беше спартанска, подредена и чиста. Простотата се бе превърнала в част от

личната му броня. И без това животът на пациентите му беше достатъчно сложен.

Погледна още веднъж отражението си, реши, че изглежда прилично, и излезе навън. Изруга, когато забеляза, че пощальонът е забравил да остави днешния „Таймс“ пред прага, и тръгна към колата си.

След час влачене по I-95 стигна до Ню Лондон и ниската сребърна арка на Голд Стар Мемориал. Излезе от магистралата, продължи към реката и паркира в една пресечка. Прелисти отново документите на съседната седалка — черно-бели снимки на двойката и няколко разпечатани страници биографична информация. Маукли му беше дал съвсем малко сведения за Торп — адрес, дати на раждане, имена и местоживеене на бенефициенти. Но това, заедно с няколко телефонни обаждания, беше достатъчно.

Лаш вече съжаляваше за малката измама, която се канеше да извърши. Напомни си обаче, че тя може да доведе до информация, която да се окаже жизненоважна за разследването му.

На задната седалка лежеше кожената му чанта, този път натъпкана с празни листа. Взе я, излезе от колата и след последно оглеждане в предното стъкло — тръгна към Темс.

Стейт стрийт дремеше под мекото есенно слънце. В края й, зад подобната на крепост грамада на гара „Олд Юниън“, проблясваше заливът. Лаш се спусна по склона и спря на мястото, където „Стейт“ се съединяваше с Уотър стрийт. Там имаше стар хотел — „Секънд Емпайър“, с масивен мансарден етаж, който неотдавна бе преустроен в ресторанти. На най-близкия прозорец личеше знакът на „Ростъри“. Обществено място в близост до вода — изборът беше чудесен. Вероятността от заплаха беше ниска. Предвид обстоятелствата, обядът изглеждаше неуместен. Освен това последните проучвания върху хоспитализирани болни в „Джонс Хопкинс“ показваше, че скърбящите хора са по-податливи на външни стимули през сутрешните часове. Едно предобедно кафе изглеждаше идеално. Обстановката щеше да е успокояваща и предразполагаща към разговор. Лаш си погледна часовника. Десет и двайсет, точно навреме.

Отвътре „Ростъри“ изглеждаше точно както се беше надявал — висок ламаринен покрив, бежови стени, приглушени разговори. Във въздуха се носеше омайващ аромат на прясно смляно кафе. Беше

пристигнал по-рано, за да намери подходяща маса, и се спря на една голяма и кръгла маса в ъгъла, до предните прозорци. Седна с лице към стената — важно беше събеседникът му да има чувството, че контролира положението.

Едва успя да остави чантата на масата, когато чу приближаващи стъпки.

— Господин Бъргър? — разнесе се глас.

Лаш се обърна.

— Да. Вие ли сте господин Торвалд?

Мъжът имаше гъста посивяла коса и загрубялата тъмна кожа на човек, който обича водата. Около посърналите му сини очи още се виждаха тъмните кръгове на мъката. Но въпреки това приликата му със снимката на Линдзи Торп, която Лаш току-що бе разгледал за пореден път, беше забележителна.

По стар навик Лаш запази безизразна физиономия.

— Моля, седнете.

Торвалд се настани на стола в ъгъла. Огледа се бегло, без особен интерес, и погледът му спря върху Лаш.

— Позволете да изразя искрените си съболезнования. И благодаря, че дойдохте.

Торвалд изсумтя.

— Разбирам, че това е много тежък момент за вас. Ще се опитам да бъда кратък…

— Не, не няма нищо. — Торвалд имаше много дълбок глас и говореше с къси, отсечени изречения.

Към масата приближи сервитьорка и им предложи меню.

— Няма да ми потрябва — рече Торвалд. — Кафе. Черно, без захар.

— За мен същото, ако обичате.

Жената кимна, обърна се и ги остави. Беше привлекателна, но Лаш забеляза, че Торвалд дори не поглежда към нея.

— Вие сте застрахователен специалист — каза Торвалд.

— Анализатор съм към една консултантска фирма, наета от „Американ Лайф“.

Сред първите неща, които Лаш потърси за Торп, бяха застрахователните им полици. По три милиона долара всяка, дължими на единствената им дъщеря. Както беше очаквал, бързо и сравнително

лесно успя да си осигури неутрален достъп до най-близките роднини. Дори си направи труда да си поръча фалшиви визитни картички, но Торвалд така и не му поиска. Въпреки очевидната мъка, около него витаеше някаква начумерена и властна атмосфера, сякаш беше свикнал да дава заповеди, които да се изпълняват моментално. Може би беше флотски капитан или корпоративен директор; Лаш не беше ровил прекалено в семейните подробности. Все пак беше по-вероятно да е директор — предвид цената на услугата на „Едем“, сигурно таткото беше помогнал на Линдзи Торп с някоя друга пачка.

Лаш прочисти гърлото си и заговори с най-съчувствения си тон.

— Ще ни бъдете от огромна помощ, ако се съгласите да отговорите на няколко въпроса. Ако ги намирате за оскърбителни или имате нужда да спрем за момент, напълно ще ви разбера.

Сервитьорката се появи отново. Лаш отпи глътка кафе, отвори чантата си и извади бележник.

— Близки ли бяхте с дъщеря си, докато растеше, господин Торвалд? — започна той.

— Страшно близки.

— А след като тя напусна дома?

— Разговаряхме всеки ден.

— Как бихте оценили физическото й здраве?

— Като отлично.

— Вземаше ли редовно някакви лекарства?

— Витамини и хранителни добавки. Слаб антихистамин. Това е.

— Защо е вземала антихистамин?

— Дерматография.

Лаш кимна и си записа. Дерматографията представляваше кожен проблем, предизвикващ сърбеж и зачервяване. Неговият съсед страдаше от същото. Абсолютно безобидно.

— Да е страдала от някакви необичайни или сериозни заболявания като дете?

— Не, никакви. Всичко това би трябвало да е отбелязано във формулярите на „Американ Лайф“.

— Това ми е ясно, господин Торвалд. Просто се опитвам да работя независимо. Тя има ли братя или сестри?

— Линдзи беше единствено дете.

— Добра ученичка ли беше?

— Завърши „Браун“ с пълно отличие. Стана магистър по икономика в Станфорд.

— Бихте ли я нарекли стеснителна? Или общителна?

— Онези, които не я познаваха, биха я взели за скромна. Но Линдзи винаги е имала повече приятели, отколкото й бяха необходими. Беше от онези момичета, които се запознават с много хора, но са придирчиви към избора на приятели.

Лаш отново отпи от кафето си.

— От колко време беше омъжена дъщеря ви, господин Торвалд?

— От малко повече от две години.

— И как бихте описали брака й?

— Те бяха най-щастливата двойка, която съм виждал. Без никакво преувеличение.

— Можете ли да ми кажете нещо за съпруга й Луис Торп?

— Интелигентен, дружелюбен, честен. Остроумен. С разностранни интереси.

— Дъщеря ви споменавала ли ви е някога за проблеми между нея и съпруга й?

— Имате предвид семейни свади ли?

Лаш кимна и добави:

— Да, както и различия във възгледите. Противопоставящи се желания. Несходство в характерите.

— Никога.

Лаш отново отпи. Забеляза, че Торвалд не е докоснал чашата си.

— Никога? — с едва доловим скептицизъм повтори той.

Торвалд се хвана на въдицата.

— Никога. Вижте, господин…

— Бъргър.

— Господин Бъргър, дъщеря ми беше… — За първи път Торвалд като че ли се поколеба. — Дъщеря ми беше клиент на „Едем Инкорпорейтид“. Чували ли сте за тях?

— Определено.

— В такъв случай разбирате какво имам предвид. Отначало бях скептично настроен. Струваше ми се ужасно голяма сума за някакви компютърни цикли и статистически жребии. Но Линдзи беше непоколебима. — Торвалд леко се наведе напред. — Трябва да разберете, тя не беше като другите момичета. Знаеше какво иска.

Никога не би се съгласила на нещо по-малко от най-доброто. Имаше връзки с няколко наистина приятни момчета, но сякаш не я свърташе на едно място и те не продължаваха дълго.

Мъжът рязко се облегна назад. Това бе най-дългото му изказване досега. Лаш си записа нещо, като внимаваше да не го поглежда в очите.

— И?

— С Луис беше различно. Усетих го още когато спомена името му за първи път. Паснаха си още от първата среща.

Лаш вдигна глава и видя как по лицето на Торвалд пробяга нещо като усмивка. За момент хлътналите му очи блеснаха, стиснатите челюсти се отпуснаха.

— Запознали се на някаква късна неделна закуска, а накрая тръгнали да карат ролери. — Поклати глава при спомена. — Не зная чия е била тази щура идея, защото и двамата не се бяха качвали на такова чудо. Може да е било предложение на „Едем“. Както и да е, месец по-късно бяха сгодени. И сякаш всичко се нареждаше все по-добре и по-добре. Както вече казах, никога не съм виждал по-щастлива двойка. Непрекъснато откриваха нови неща. За света. И за себе си.

Лицето на Торвалд помръкна бързо и той бутна настрана чашата си.

— Ами дъщерята на Линдзи? Как появата й се отрази на живота им? — попита Лаш.

Торвалд го закова с поглед.

— Тя го *завърши*, господин Бъргър.

Лаш написа нова бележка, този път истинска. Дотук разговорът не се развиваше според очакванията му, а начинът, по който Торвалд беше бутнал чашата си, му подсказа, че най-вероятно му остават само още няколко въпроса.

— Знаете ли дали в живота на дъщеря ви или на съпруга й в последно време е имало някакви спънки?

— Не.

— Някакви неочаквани трудности? Проблеми?

Торвалд се размърда нетърпеливо.

— Не, освен ако не наричате „проблеми“ одобрението на стипендията на Луис и появата на прекрасната им дъщеричка.

— Кога за последен път видяхте дъщеря си, господин Торвалд?

— Преди две седмици.

Лаш отпи глътка кафе, за да скрие изненадата си.

— Мога ли да попитам къде?

— В дома им във Флагстаф. Връщах се от регата в Мексиканския залив.

— И как бихте определили домакинството им?

— Бих го *определил* като идеално.

— Да сте забелязали нещо различно в сравнение с предишните ви посещения? Може би понижен или повишен апетит? Промени в съня? Загуба на енергия? Липса на интерес към хобита или други занимания?

— Нямаше емоционални разстройства, ако натам биете.

Лаш престана да драска.

— Медик ли сте, господин Торвалд?

— Не. Но покойната ми съпруга беше трудов терапевт. Познавам признаците на депресия, когато ги видя.

Лаш остави бележника настрани.

— Просто се опитваме да схванем ситуацията, сър.

Торвалд внезапно се наведе напред и лицата им се озоваха съвсем близо едно до друго.

— *Да схванете?* Вижте какво. Не знам какво се надявате да научите вие или фирмата ви от всичко това. Но мисля, че отговорих на достатъчно въпроси. И фактът е, че няма абсолютно нищо за схващане. *Няма* отговор. Линдзи не беше склонна към самоубийство. Нито пък Луис. Имаха всичко в този живот. *Всичко.*

Лаш го гледаше мълчаливо. Това, което виждаше у Торвалд, не беше просто мъка. А *нужда* — отчаяна нужда да разбере нещо, което просто не можеше да бъде разбрано.

— Ще ви кажа още нещо — рече Торвалд, говореше тихо и бързо. — Обичах жена си. Мисля, че нашата връзка беше толкова добра, колкото изобщо може да се надява човек. Но бих дал дясната си ръка, без да се замислям, ако това можеше да ни направи толкова щастливи, колкото бяха дъщеря ми и Луис.

След тези думи той се дръпна назад, стана и напусна ресторанта.

5.

Флагстаф, Аризона
Два дни по-късно

Навесът за коли вече беше зает от две аудита, така че Лаш спря взетия под наем таурус на улицата и тръгна по алеята. Под краката му хрускаха изсъхнали борови иглички. Купър Драйв 407 представляваше хубава едноетажна къща с широк нисък покрив и ограден заден двор. Зад оградата теренът се спускаше надолу, откривайки панорамен изглед към централната част на града, потънала в утринната мъгла. Отзад и на север се издигаха пурпурнокафявите склонове на върховете Сан Франциско.

Стигна до главния вход, пъхна няколкото големи плика под мишница и затършува в джоба си за ключа. От верижката му висеше бял етикет — беше веществено доказателство. Шефът на клона във Финикс му беше другар от мрачното спално помещение в Куонтико, побратим мъченик на пътеката с препятствия на Йелоу Брик Роуд, и му дължеше няколко услуги. Лаш му опрости една срещу ключа за дома на Торп.

Погледна нагоре и забеляза охранителната камера под стряхата. Тя беше инсталирана от предишния собственик на къщата и бе деактивирана по време на полицейското разследване. Тъй като къщата щеше да бъде обявена за продан след официалното приключване на разследването, системата си оставаше изключена.

Лаш пъхна ключа в ключалката и отвори вратата.

Вътре цареше онази особена притаена и бдителна атмосфера, каквато откриваше в домовете на сполетените от неестествена смърт. От главния вход се влизаше направо в дневната, където бяха открити телата. Лаш тръгна бавно напред, като се оглеждаше и си отбелязваше разположението и качеството на мебелите. Имаше кожено канапе в лешников цвят в комплект с два фотьойла, антикварен шкаф, скъп на вид плоскоекранен телевизор — личеше си, че Торп не са имали проблем с парите. Върху килима, покриващ целия под, бяха постлани

две великолепни копринени килимчета. По едното още се виждаше черна пудра от криминалистите. Тази гледка събуди у Лаш спомени за последното местопрестъпление, което беше посещавал. Побърза да продължи нататък.

Зад дневната имаше коридор, който вървеше напречно на къщата. Отдясно бяха трапезарията и кухнята, а отляво имаше две стаи, вероятно спални. Лаш остави пликовете на канапето и отиде до кухнята. Тя беше обзаведена не по-зле от дневната. Там имаше друга врата с изглед към тесния страничен двор и съседната къща.

Лаш тръгна по коридора към стаите — детска, цялата в синя тафта и коприна, и спалня. Нощните масички бяха отрупани с обичайните романи с меки корици, лекарствени шишенца и дистанционни управления. Имаше и трета стая, която явно бе предвидена за гости, но се използваше като кабинет. Лаш спря там и я огледа с любопитство. Стените бяха украсени с японски отпечатъци от дървени щампи върху изключително фина оризова хартия. На бюрото имаше няколко поставени в рамка фотографии — Луис и Линдзи Торп, хванати под ръка пред някаква пагода; отново Торп, този път май на „Шанз-Елизе“. И на двете снимки мъжът и жената се усмихваха. Лаш беше виждал подобни усмивки и преди, макар и рядко — израз на непресторено, искрено щастие.

Пристъпи към отсрещната стена, която бе напълно скрита от библиотечни рафтове. Торп явно бяха еклектични и ненаситни читатели. Двата най-горни рафта бяха изцяло заети от опърпани учебници; на трети бяха подредени търговски списания, а под тях имаше няколко рафта с художествена литература.

Една от лавиците привлече вниманието му. Книгите на нея явно се бяха ползвали със специално отношение, тъй като в двата й края имаше статуетки от нефрит. Погледна заглавията — „Дзен и изкуството на стрелба с лък“, „Японски за напреднали“, „Двеста стихотворения на ранния Танг“. На горния рафт имаше само една снимка, без рамка, на Линдзи Торп, която се возеше на вртележка. Заобиколена от деца, тя се смееше и протягаше ръце към фотоапарата. Взе я. На гърба й с мъжки почерк беше написано:

Искам да прилепна към тялото ти като мокра пола на моряшко момиче.

Непрекъснато мисля за теб.

Внимателно върна снимката на мястото й, излезе от кабинета и се върна в дневната.

Навън утринната мъгла бързо се разсейваше и косите слънчеви лъчи падаха върху копринените килимчета. Лаш отиде до канапето, отмести пликовете и седна. Беше го правил много пъти преди, когато беше агент към Помощното следствено отделение — обикаляше къщата, опитваше се да усети патологията на обитателите й. Но онова беше много по-различно. Тогава съставяше профили на престъпници за Асоциацията на началниците на полицията в Северна Каролина, изучаваше личния ад на масови убийци, серийни изнасилвани, „блиц“ нападатели, социопати. Хора и домове, които нямаха абсолютно нищо общо с Торп.

Беше дошъл тук, за да търси улики за нещо нередно. През последните три дни беше извършил онова, което специалистите наричаха психологическа аутопсия — провеждаше дискретни разговори с роднини, приятели, лекари, дори с един пастор. И привидно лесният случай бързо се оказа нещо съвсем друго. Не откри никой от рисковите фактори, които обикновено се свързваха със самоубийството. Нямаше история на по-ранни опити. Нямаше предишни психически заболявания. Нямаше нищо, което би могло да доведе до едно самоубийство, какво оставаше за две. Тъкмо обратното — Торп имаха всичко, за което са можели да мечтаят. И въпреки това точно в тази стая те бяха написали бележка, бяха сложили торби за боклук на главите си, бяха се прегърнали на килима и се бяха задушили пред очите на малката си дъщеря.

Лаш придърпа единия от двата плика, отвори го с нокът и изсипа съдържанието му на канапето — следствени материали, събрани от полицията на Флагстаф. Прегледа тънкото тесте защипани фотографии — снимки на двамата съпрузи от местопроизшествието, заедно в смъртта, безжизнени на прекрасния килим. Остави снимките и взе ксерокопието на предсмъртната бележка. Тя гласеше просто: „Моля ви, грижете се за дъщеря ни“.

Имаше и по-дебел документ — официалния доклад на полицията за инцидента. Лаш бавно запрелиства страниците. Нито съпругът, нито съпругата бяха напускали къщата от вечерта преди да бъдат открити телата им. Записите на охранителните камери не показваха никакви външни посетители. Безшумната аларма беше задействана едва на следващата сутрин от някаква любопитна съседка. В края на доклада имаше препис от разговора с нея.

ОФИЦИАЛЕН ПРЕПИС

Собственост на полицейско управление Флагстаф
Опис: АР-27
Дело: 04Б-2190
Гл. следовател: Дет. Майкъл Гиерес
Разп. полицай: Серж. Тиодор Уайт
Лице: Боумън, Морийн
Дата час: 17-09-04 14:22

РП: Моля, настанете се. Аз съм сержант Уайт и ще ви задам няколко въпроса. Ако обичате, представете се за протокола.

Л: Морийн Боумън.

РП: Адресът ви, госпожо Боумън?

Л: Живея на Купър Драйв 409.

РП: Откога познавате Луис и Линдзи Торп?

Л: От както се заселиха в квартала. Не много отдавна, може би от около година и половина.

РП: Често ли се срещахте с тях?

Л: Не. Бяха много заети, особено покрай бебето и всичко останало.

РП: Имаха ли много редовни посетители?

Л: Не съм забелязала. Имаше някакви хора от лабораторията, приятели на Луис. Мисля, че им гостуваха два-три пъти на вечерни партита. Слея раждането на детето имаха едно-две посещения от родителите. Такива неща.

РП: Как ви се струваха Торп?

Л: В какъв смисъл?

РП: Като съседи, като двойка. Как ви се струваха?

Л: Винаги бяха много приятни.

РП: Да сте ставали свидетел на някакви проблеми? Спорове, повишен тон, нещо подобно?

Л: Не, никога.

РП: Да знаете да са имали някакви затруднения? Например финансови?

Л: Не, доколкото ми е известно. Както вече казах, не сме прекарвали много време заедно. Винаги бяха много приятни, много щастливи. Не съм виждала по-щастлива двойка от тях.

РП: Какво точно ви накара да отидете в дома на Торп тази сутрин?

Л: Бебето.

РП: Моля?

Л: Бебето. Плачеше и не спираше. Никога не го бях чувала да плаче. Помислих си, че се е случило нещо.

РП: Моля, опишете за протокола какво открихте.

Л: Аз… влязох през кухненската врата. Бебето беше там.

РП: В кухнята?

Л: Не, в коридора. В коридора към трапезарията.

РП: Госпожо Боумън, моля да опишете всичко, което видяхте и чухте. Подробно, ако обичате.

Л: Добре. Видях бебето пред мен, след кухнята. Пищеше, лицето му беше зачервено. Лампите бяха угасени, но утрото беше слънчево и всичко се виждаше съвсем ясно. Свиреше някаква опера.

РП: Къде?

Л: На стереоуредбата. Но бебето плачеше ужасно силно. Почти заглушаваше мислите ми. Отидох да го успокоя. И тогава пред мен се разкри дневната. И видях… ох, господи…

(Пауза.)

РП: Спокойно, госпожо Боумън, не бързайте. На масата ще намерите салфетки.

Лаш остави преписа. Не беше нужно да чете нататък — знаеше точно какво е видяла Морийн Боумън.

„Не съм виждала по-щастлива двойка.“ Повтаряше почти дума по дума онова, което му беше казал бащата на Линдзи Торп в ресторанта в Ню Лондон. Същото, което бяха повтаряли и всички останали.

Какво се беше случило с тази двойка? Какво?

Опитът на Лаш в патологията имаше два много ясно очертани периода — първо като криминален психолог към ФБР, изучаващ насилието след престъпното деяние, и след това като специалист на частна практика, който се опитваше да предотврати всякакво насилие. Беше положил много усилия да държи тези два свята отделени, но ето че в тази къща усещаше как те се привличат един към друг.

Спря поглед върху втория плик — с надпис „Собственост на «Едем Инкорпорейтид». Строго поверително“. Махна печата и го отвори. Вътре имаше две видеокасети без означения. Извади ги и ги претегли за момент в дланите си. Стана, включи телевизионната конзола и пъхна едната касета.

Датата се стопи в черен екран, след което последва дълга върволица числа. Внезапно се появи лице — красиво, с кестенява коса и пронизващи лешникови очи. Луис Торп се усмихваше.

Първата стъпка на всеки кандидат в „Едем“ беше да седне пред камера и да отговори на два въпроса. Освен оскъдната биографична информация, тези първоначални записи бяха единственият материал, който му бе дал Маукли.

Лаш насочи вниманието си към записа. Беше изгледал няколко пъти и двете касети. Тук, в дома на Торп, щеше да ги види за последен път с надеждата, че обстановката някак ще му даде онова, което досега му се беше изплъзвало. Изглеждаше напразна надежда, но възможностите му се изчерпваха и беше изгубил много повече време, отколкото предполагаше в началото.

— Защо сте тук? — попита глас извън обектива.

Луис Торп имаше открита, обезоръжаваща усмивка.

— Защото нещо в живота ми липсва — простичко отвърна той.

— Опишете едно от нещата, които направихте тази сутрин — каза гласът извън обектива.

Луис се замисли само за миг.

— Завърших превода на едно особено трудно хайку — рече той. Зачака някаква реакция, но такава не последва и той продължи: — Превеждам творчеството на японския поет Башо. Хората все си мислят, че превеждането на хайку е лесна работа, но всъщност изобщо не е така. Стиховете са толкова наситени и същевременно така прости. Как можеш да уловиш това богатство от значения? — Той сви рамене. — Започнах да го правя в гимназията. Ходех на курсове по японски и книгата на Башо „Тесният път към вътрешността“ страшно ме грабна. В нея се разказва за пътуването му през вътрешността на Северна Япония преди четиристотин години. Но, разбира се, става дума и за личното му пътуване… Както и да е, това е кратка творба, украсена с хайку. Онова, с което се борех и което все ми се опъваше, е прочуто. Тази сутрин, докато пътувах насам в таксито, най-сетне го завърших. Звучи странно, като се има предвид, че е само от девет думи, не мислите ли?

Той млъкна.

Трудно беше да свържеш това красиво лице със запечатаното на полицейските снимки — зейнала уста, широко отворени невиждащи очи, изплезен почернял език.

Отново последва поток числа. После на екрана се появи Линдзи Торп — стройна, руса, със силен загар. Изглеждаше мъничко по-нервна от Луис. Облиза устни и махна с пръст непокорен кичур коса от очите си.

— Защо сте тук? — отново попита гласът извън обектива.

Линдзи замълча за момент и извърна поглед.

— Защото знам, че мога да се справя по-добре — каза накрая.

— Опишете едно от нещата, които направихте тази сутрин. И защо смятате, че трябва да го споделите с нас.

Линдзи отново погледна към обектива. Сега се усмихваше, показвайки съвършените си бели зъби.

— Този въпрос е по-лесен. Най-накрая се престраших и си купих билет до Люцерн. Там организират специални едноседмични походи през Алпите. Скъпичко е, прилича на екстравагантност, особено покрай таксата за… — Усмивката й стана малко стеснителна. — Както и да е, реших, че го заслужавам. Наскоро сложих край на една връзка, която просто не вървеше, и исках да се махна, може би да погледна нещата отстрани. — Разсмя се. — Затова платих билета с кредитната

си карта. Без възможност за връщане на парите. Заминавам на първи следващия месец.

Записът свърши. Лаш извади касетата и изключи видеото.

Пет месеца след тези интервюта Торп бяха женени. Скоро след това се бяха преместили тук. Най-съвършената двойка, която някой е виждал.

Той върна касетите в плика и тръгна към вратата. Спря на прага и погледна назад, за пореден път търсейки отговор. Къщата обаче запази мълчание. Лаш затвори внимателно вратата и заключи.

6.

Докато летеше на десет хиляди метра височина към Ню Йорк, Лаш пъхна кредитната си карта в слота на седалката, вдигна телефона и се загледа за момент в слушалката. „Какво прави един експерт, когато не може да разбере нещо? — запита се той. — Много просто. Пита друг експерт.“

Първото му обаждане беше до „Справки“; второто — на номер в окръг Пътнам, Ню Йорк.

— Център „Вайзенбаум“ — чу се отсечен делови глас.

— Доктор Гудкайнд, ако обичате.

— За кого да предам?

— Кристофър Лаш.

— Момент.

Сред частно практикуващите психолози Центърът за биохимични изследвания „Норман Дж. Вайзенбаум“ беше обект на почит и завист заради качеството на проучванията в областта на неврохимията. Докато чакаше, заслушан в ефирната ню ейдж музика, Лаш се опита да си представи центъра. Знаеше, че е разположен на брега на река Хъдсън, на около седемдесет километра северно от Манхатън. Прекрасен, с великолепна архитектура, любимец на болници и фармацевтични компании, щедро финансиран.

— Крис! — разнесе се веселият глас на Гудкайнд. — Не мога да повярвам. Откога не съм те чувал? Станаха ли шест години?

— Май да.

— Как ти се струва частната практика?

— Доста по-приятна.

— Не се и съмнявам. Винаги съм се питал кога ще се престрашиш да напуснеш кавалерията и ще се установиш в някое хубаво доходоносно градче. Работиш във Феърфийлд, нали?

— В Стамфорд.

— Че как иначе. На две крачки от Гринич, Саутпорт, Ню Кейнън. Все пълни с богати двойки, страдащи от дисфункции, не се и

съмнявам. Отличен избор.

Старите му състуденти от Пенсилванския университет, като Гудкайнд, имаха противоречиви мнения за решението му да постъпи във ФБР. Някои като че ли му завиждаха. Други клатеха глави, неспособни да проумеят защо доброволно се нагърбва с такава напрегната, психически изтощаваща и потенциално опасна работа, когато докторската степен му осигуряваше нещо много по-леко и приятно. Когато най-сетне напусна ФБР, Лаш се погрижи да ги убеди, че го прави най-вече от алчност, а не заради трагедията, която така внезапно сложи край на кариерата му в правозащитната система и на брака му.

— Чуваш ли се с Шърли? — попита Гудкайнд.

— Не.

— Жалко, че се разделихте. Нали не е свързано с онази история с Едмънд Уайър? Четох във вестника.

Лаш се опита да не издаде болката, която това име предизвикваше у него дори три години след случая.

— Не, нищо общо.

— Ужас. Сигурно ти е било много тежко.

— Не беше леко. — Лаш започна да съжалява, че се е обадил. Как можа да забрави любопитството на Гудкайнд и неуморното му желание да си пъха носа в личните работи на другите?

— Попадна ми книгата ти — каза Гудкайнд. — „Сходство“. Чудесна работа, макар че си я писал за масите, естествено.

— Искаше ми се да продам повече от десет копия.

— И?

— Успях да продам двайсет.

Гудкайнд се разсмя.

— Аз също прочетох последната ти статия — продължи Лаш. — В „Американ Джърнъл ъф Нюробайолъджи“. „Когнитивна преоценка и агенеративно самоубийство“. Добра обосновка.

— Едно от преимуществата на работата ми в центъра е, че мога да специализирам в област по мой избор.

— Заинтересуваха ме и някои други твои работи. Например „Реабсорбационни инхибитори и самоубийство в напреднала възраст“.

— Сериозно? — изненада се Гудкайнд. — Нямах представа, че така подробно следиш литературата.

— От статиите предполагам, че освен лабораторните изследвания си провел разговори с доста кандидат-самоубийци.

— Е, нямах шанса да разговарям с *реализирали се* самоубийци — отвърна Гудкайнд и се изкиска на шегата си.

— Сред тях има ли оцелели от опити за двойно самоубийство?

— Разбира се.

— Е, занимавам се с нещо, което може би ще представлява интерес за теб. Всъщност нужна ми е помощта ти. Става въпрос за приятели на мой пациент, двойка. Неотдавна извършили двойно самоубийство.

— Успешно ли?

— Има някои необичайни аспекти на патологията.

— Например?

Лаш се престори, че се колебае.

— Какво ще кажеш да си сменим местата и ти да предположиш — естествено въз основа на проучванията ти — какви са били мотивиращите фактори. Да направиш психологическа аутопсия на двойката. Аз ще попълвам белите полета.

Последва кратко мълчание.

— Разбира се, защо не. На каква възраст са били?

— В началото на трийсетте.

— Работа?

— Стабилна.

— Психиатрична история? Промени в настроението?

— Никакви.

— Самоубийствени нагласи?

— Не.

— Минали опити?

— Никакви.

— Пристрастеност към алкохол или наркотици?

— Кръвните проби от аутопсията са чисти.

Пауза.

— Това някаква шега ли е?

— Не. Продължавай, моля.

— Отношения между двамата?

— Топли и изпълнени с любов, по всички свидетелства.

— Някакви по-сериозни загуби?

— Не.

— Семейна история?

— Отрицателна за депресия, шизофрения и каквито и да било други душевни заболявания.

— Някакви други стресови фактори? Значителни промени в живота?

— Не.

— Здравословни проблеми?

— И двамата имат отлични резултати от изследвания за последните шест месеца.

— Нещо друго, което трябва да знам? Каквото и да било?

Лаш замълча за момент.

— Наскоро им се роди дете.

— И?

— Нормално и здраво във всяко отношение.

Последва дълго мълчание. Накрая Лаш чу смях от другата страна.

— Шегуваш се, нали? Защото описваните от теб хора не могат да са самоубийци. Това са Капитан Америка и Жената чудо.

— Това ли е вещото ти мнение?

Смехът на Гудкайнд бавно замря.

— Да.

— Роджър, ти имаш уникална гледна точка към самоубийствата. Ти си биохимик. Не само разговаряш с кандидат-самоубийците, но и изучаваш мотивацията им на молекулярно ниво. — Лаш се намести в седалката. — Има ли нещо общо между хората, което би могло да ги предразположи да посегнат на себе си, независимо колко щастливи изглеждат?

— Имаш предвид нещо като ген на самоубийството ли? Де да беше така лесно. Има едно изследване, което показа, че някои гени могат — *могат* — да са отговорни за депресивни тенденции. Също като гените, отговорни за лакомията, сексуалните предпочитания, цвета на очите и косата. Но да се предскаже самоубийство? Ако си хазартен тип, стой настрана от подобно залагане. Имаш двама души в тежка депресия. Защо единият се самоубива, а другият — не? В крайна сметка няма начин да се предскаже. Защо полицията на Маями Бийч отчете бум на самоубийствата миналия месец, докато в Минеаполис

имаше исторически спад? Защо в Полша имаше драматично висок процент самоубийства през двехилядната година? Съжалявам, приятел. Когато започнеш да разглеждаш нещата по същество, всичко си остава игра на случайността.

Лаш се помъчи да смели чутото.

— Игра на случайността — повтори той.

— Това е мнението на експерт, Крис. Можеш да ме цитираш.

7.

След сухия въздух на високо разположения Флагстаф Ню Йорк беше особено влажен и противен. Облечен с тежък шлифер, Лаш приближи рецепцията в лобито на „Едем“ за втори път през последните пет дни.

— Кристофър Лаш, идвам да се видя с Едуин Маукли — каза той на високия слаб мъж зад бюрото.

Мъжът натисна няколко копчета на клавиатурата и попита с усмивка:

— Имате ли насрочена среща, сър?

— Оставих му съобщение. Очаква ме.

— Момент, моля.

Докато чакаше, Лаш се огледа. Днес в лобито имаше нещо различно, макар да не беше сигурен какво точно. И изведнъж осъзна, че тази сутрин няма опашка от чакащи. Двата ескалатора, водещи към отдела за обработка на кандидатите, бяха празни. Вместо това имаше по-малък поток, движещ се към пропускателния пункт. Всички бяха двойки, доста от тях вървяха хванати за ръце. За разлика от изпълнените с нетърпение и надежда лица, които бе видял миналия път, тези хора се усмихваха, смееха се и бърбореха оживено. След като показваха ламинирани карти на охраната, двойките продължаваха към някакви големи врати и изчезваха от поглед.

— Доктор Лаш? — обади се мъжът от рецепцията.

Лаш се обърна към него.

— Да?

— Господин Маукли ви очаква. — Мъжът плъзна по плота малка карта с цвят на слонова кост, върху която бе гравирано логото на компанията. — Моля, покажете я на пункта при асансьорите. Приятен ден.

Маукли го чакаше пред вратата на асансьора на трийсет и втория етаж. Кимна му и го поведе към кабинета си.

„Директор на Помощни услуги — спомни си Лаш, докато вървеше след него. — Какво означава това, по дяволите?“ На глас попита:

— Какви са всички онези щастливи хора?

— Моля?

— Долу, в лобито. Всички бяха ухилени така, сякаш са спечелили от лотарията.

— Днес е сбирката на класа.

— Сбирка на класа ли?

— Така го наричаме. Договорът с клиентите ни изисква задължителен преглед на събраните от нас двойки веднъж на шест месеца. Идват за индивидуални сесии, групови събирания и тъй нататък. Всичко е доста неформално. Изследователите ни намират събраните данни за доста ценни при усъвършенстване процеса на подбор. Срещите ни позволяват и да следим за евентуални признаци за несъвместимост между двойките, за някакви предупредителни сигнали.

— Попадали ли сте на такива?

— Засега не. — Маукли отвори вратата и го въведе вътре. Дори да изпитваше любопитство, тъмните му очи не го издаваха. — Желаете ли нещо освежително?

— Не, благодаря. — Лаш остави чантата си и се настани на посочения му стол.

Маукли седна зад бюрото си.

— Не очаквахме толкова скоро вести от вас.

— Идвам, защото няма много за казване.

Маукли повдигна вежди.

Лаш се наведе, разкопча чантата и извади някакъв документ. Изглади ръбовете му и го постави на бюрото.

— Какво е това, доктор Лаш? — попита Маукли.

— Докладът ми.

Маукли не понечи да го вземе.

— Бихте ли ме запознали накратко с него?

Лаш пое дълбоко дъх.

— Няма никакви индикатори за самоубийство нито у Луис, нито у Линдзи Торп. Абсолютно никакви.

Маукли скръсти мускулестите си ръце и зачака.

— Разговарях с роднини, приятели, лекари. Проучих кредитната им история, финансово състояние, заетост. Обърнах се за помощ към федерални и местни правозащитни агенции. Торп са били най-функционалната и стабилна двойка, която може да се намери. Спокойно могат да послужат за постер на онази стена с щастливите лица в лобито ви.

— Разбирам. — Маукли сви устни и се намръщи. — Може би е имало предишни индикатори, които…

— Проучих и това. Проверих училищни записи, разговарях с преподаватели и с бивши съученици. Нищо. Нямат и никаква психиатрична история. Всъщност единственото посещение в болница е на Луис, когато си счупил крака, докато карал ски в Аспен преди осем години.

— В такъв случай какво е професионалното ви мнение?

— Хората не извършват самоубийство без причина. Особено двойно самоубийство. Тук нещо липсва.

— Нима намеквате…

— Нищо не намеквам. В полицейския доклад пише самоубийство. Искам да кажа, че не разполагам с достатъчно *информация*, за да си съставя мнение защо са го направили.

Маукли хвърли поглед към доклада.

— Явно сте провели задълбочено разследване.

— Онова, което ми трябва, се намира в тази сграда. Вашите преценки за Торп могат да ми дадат необходимите данни за психиката им.

— Наясно сте, че това не подлежи на обсъждане. Нашите данни са поверителни. Става въпрос за фирмени тайни.

— Вече подписах декларация за неразпространение на поверителна информация.

— Доктор Лаш, подобно решение не е в правомощията ми. Освен това е малко вероятно в резултатите от нашите тестове да попаднете на нещо, което не сте открили и сам.

— Може би. Именно поради тази причина подготвих ето това. — Лаш извади малък плик и го постави върху доклада.

Маукли наклони въпросително глава.

— Отчет за разноските. По обичайната ми консултантска такса от триста долара на час. Не съм включил извънредното време.

Самолетни билети, хотели, коли под наем, храна, всичко е вътре. Общата сума е малко над четиринайсет хиляди долара. Ако парафирате сумата, ще ви напиша чек за остатъка.

— Какъв остатък?

— До стоте хиляди долара, които ми дадохте.

Маукли взе плика и извади сгънатия лист.

— Не съм сигурен, че ви разбирам.

— Много просто. Без повече информация от ваша страна не мога да кажа друго, освен че Луис и Линдзи Торп са били точно толкова съвършена двойка, колкото е решил компютърът ви. Не заслужавам сто хиляди долара, за да ви съобщя подобно нещо.

Маукли се загледа в листа, после го върна в плика и го остави на бюрото.

— Доктор Лаш, бихте ли ме извинили за момент?

— Разбира се.

Маукли стана, кимна любезно и излезе, като затвори вратата след себе си.

След десетина минути вратата се отвори отново. Лаш се обърна и видя в коридора Маукли, който му каза:

— Насам, ако обичате.

Маукли го поведе към друг асансьор. След съвсем кратко спускане вратата се отвори и се озоваха в безличен коридор. Стените, подът и таванът бяха боядисани в един и същ блед оттенък на виолетовото. Маукли го поведе по коридора, след което отвори врата със същия цвят и му направи знак да влезе.

Помещението бе дълго и слабо осветено. От тесния под до височината на кръста стените тръгваха навън под ъгъл четирийсет и пет градуса, след което продължаваха вертикално. Лаш изпита чувството, че гледа във фуния.

— Що за място е това? — намръщи се той.

Маукли затвори вратата и натисна бутон на някакво контролно табло.

Чу се тихо бръмчене и Лаш неволно пристъпи към центъра. От двете му страни, покрай извитите под ъгъл стени, се плъзна тъмна завеса. Едва тогава Лаш осъзна, че това не са никакви стени, а прозорци, гледащи надолу към големи помещения отляво и отдясно. Намираха се на мост, окачен между две еднакви заседателни зали с

големи овални маси. Около масите се бяха настанили по десетина души. Не се чуваше нищо, но по жестовете им личеше, че разговарят оживено.

— Какво, по дяволите… — започна той.

Маукли се изсмя сухо. Жълтата светлина от залите осветяваше лицето му отдолу и му придаваше малко зловещ вид.

— Слушайте — каза той и натисна друг бутон.

Изведнъж загърмяха гласове. Маукли се обърна към таблото, завъртя някакво копче и намали звука.

Лаш осъзна, че слуша разговорите на хората в помещенията долу. Миг по-късно си даде сметка, че това са двойки, събрани от „Едем“. Шегуваха се и споделяха спомени от преживяното.

— Разказах на седем-осем приятели — казваше някакъв мъж. Беше в началото на четирийсетте, чернокож, с тъмен костюм. До него седеше жена, положила глава на рамото му. — Трима вече кандидатстват. Други двама събират пари. Един дори мисли да продаде своя сааб за хонда втора ръка. Толкова е отчаян.

— Ние пък не сме разказвали на никого — отвърна млада жена от другата страна на масата. — Харесва ни да го държим в тайна.

— Направо страхотно — добави съпругът й. — Хората все ни казват, че сме създадени един за друг. Снощи две от момчетата във фитнеса ме притиснаха. Започнаха да се оплакват, че жените им били кучки, и се чудеха откъде съм изкарал този късмет да намеря последното свястно момиче в Лонг Айлънд. — Той се разсмя. — Как да им кажа, че „Едем“ ни е събрал? Много по гот е да си припиша заслугата.

Думите му предизвикаха одобрителен смях от групата.

Маукли отново посегна към копчето и смехът замлъкна.

— Доктор Лаш, сигурен съм, че смятате, че нарочно съм сдържан относно всичко това. Случаят не е такъв. Нямам предвид, че не ви вярваме. Просто пазенето на тайната е единственият начин да защитим услугата си. Има много потенциални конкуренти, готови на *всичко*, за да се доберат до техниките ни на тестване, алгоритмите на преценяване и тъй нататък. И не забравяйте, тайната не е свързана само с *нас*. — Той посочи към втората зала под тях и завъртя друго копче.

— … ако знаех какво ме чака, едва ли щеше да ми стиска да се явя на тези тестове — казваше висок атлетичен мъж с пуловер. — Беше брутален ден. Но това беше преди седем месеца и сега знам, че е било най-доброто, което съм правил някога.

— Преди две години реших да се регистрирам в сайт за запознанства — добави друг. — Нищо общо с „Едем“. Никаква технология. Задаваха само няколко въпроса. И знаете ли какъв беше първият? Дали търся ангажираща или неангажираща връзка. Можете ли да си представите? Така се възмутих, че веднага ги разкарах!

— Ще изплащам кредита години наред — каза една жена. — Но съм готова да платя и два пъти повече. Всичко е точно както го казват от стената в лобито. Как можеш да сложиш цена на щастието?

— Имало ли е караници помежду ви? — попита друг.

— Случва се да сме на различно мнение — отвърна среброкоса жена от отсрещния край на масата. — Нямаше да е човешко, ако не е така. Но това ни помага да научим повече един за друг и да уважаваме нуждите си.

Маукли отново изключи звука.

— Виждате ли? Правим го и заради *тях*. „Едем“ осигурява услуга, за която никой не е и мечтал. Не можем да си позволим и най-малкия риск да компрометираме услугата си. — Той замълча за момент. — А сега чуйте. Ще доведа човек, с когото ще можете да разговаряте и да му зададете някои въпроси. Искам обаче да разберете следното, господин Лаш — *той не знае*. Духът в „Едем“ е изключително висок. Хората много се гордеят с услугата, която предлагат. Не можем да подроним подобно нещо, дори с една несвързана с нас трагедия. Разбрахте ли ме?

Лаш кимна.

Сякаш по даден знак, вратата в дъното на помещението се отвори и на прага се появи мъж с бяла лабораторна престилка.

— Питър, ето те и теб — рече Маукли. — Ела, запознай се с Кристофър Лаш. Той прави проверки на случаен принцип на някои от клиентите ни. Със статистическа цел.

Мъжът приближи със стеснителна усмивка. Беше съвсем млад, почти юноша. Буйната му рижа коса се тръсна, докато стискаше ръката на Лаш.

— Това е Питър Хапууд. Той е човекът, който проведе индивидуалните срещи с Торп по време на тяхното събиране на класа. — Маукли се обърна към Хапууд. — Нали помниш Луис и Линдзи Торп?

Хапууд кимна.

— Супердвойката.

— Да. Супердвойката. — Маукли направи жест към Лаш, сякаш го канеше да зададе въпросите си.

— При индивидуалната среща с Торп забелязахте ли нещо особено? — попита Лаш.

— Не, не си спомням нищо особено — отвърна младият инженер.

— Как изглеждаха те?

— Щастливи, подобно на всички останали при повторното интервю.

— С колко двойки разговаряхте при срещата след шестте месеца?

Хапууд се замисли за момент.

— С хиляда. Или може би хиляда и двеста.

— И всички са били щастливи?

— Без изключение. След толкова време още ми се вижда странно. — Хапууд хвърли бърз поглед към Маукли, сякаш се питаше дали не е казал нещо неуместно.

— Торп споменаха ли нещо за живота си, след като са се запознали?

— Момент да помисля. Не. Да. Неотдавна се бяха преместили във Флагстаф, Аризона. Спомням си, че господин Торп спомена, че имал известен проблем с надморската височина — беше бегач, ако не се лъжа — но и двамата страшно харесали мястото.

— Нещо друго по-особено?

— Не. Просто им зададох стандартния набор въпроси. Нямаше нищо необичайно.

— Какво представлява този стандартен набор?

— Започваме с въпроси за настроението, за да установим нивото на комфорт, като…

— Не мисля, че е нужно да се влиза в подробности — намеси се Маукли. — Други въпроси?

Лаш усети как възможността му се изплъзва. И не му оставаха други въпроси.

— Значи не си спомняте да са казали или споменали нещо необичайно? Каквото и да било?

— Не — отвърна Хапууд. — Съжалявам.

Лаш посърна.

— Благодаря.

Маукли кимна на Хапууд, който се запъти към вратата, но изведнъж спря.

— Тя мразеше опера — рече той.

Лаш го погледна.

— Какво?

— Госпожа Торп. Когато дойдоха в стаята за консултации, тя се извини за закъснението. На идване отказала да се качи в първото такси, защото шофьорът слушал опера по радиото. Каза, че не можела да я понася. Отнело им десет минути, докато спрат друго такси. — Хапууд поклати глава. — И двамата се смяха, докато го разказваха.

Той кимна на Лаш, после на Маукли и излезе.

Маукли, който приличаше на призрак от осветлението отдолу, се обърна и вдигна дебел жълт плик.

— Това са резултатите от тестовете с мастилени петна на Торп по време на първоначалната им оценка. Това е единственият тест, който не е фирмена собственост, така че мога да ви го покажа.

— Много щедро от ваша страна. — Огорчението в гласа на Лаш бе осезаемо.

Маукли го изгледа спокойно.

— Трябва да разберете, доктор Лаш. Интересът ни към случилото се с Торп е чисто професионален. Тази трагедия е особено болезнена за нас, тъй като става въпрос за супердвойка. — Той му подаде плика. — Разгледайте ги на спокойствие. Надяваме се да продължите с разследването, да потърсите някакви личностни черти, които да вземем предвид при бъдещите си преценки. Но ако все още желаете да се откажете, ще приемем отчета, който вече ни представихте. Така или иначе можете да задържите парите. — Маукли кимна към вратата. — А сега, с ваше позволение, ще ви изпратя до лобито.

8.

Следобедните сенки се бяха издължили, когато Лаш излезе на Гринич Одъбон Сентър. Паркира и тръгна по пътеката сред гората, водеща към Мийд Лейк. Мястото беше пусто — групите ученици се бяха разотишли преди часове, а любителите на птици и природни снимки щяха да се съберат едва през уикенда. Утринната влага беше отстъпила пред кристалната слънчева светлина. Около него гората се сливаше в плътна маса от зелени и кафяви тонове. Въздухът беше изпълнен с миризма на мъх. Докато вървеше, шумът от движението по Ривърсвил Роуд заглъхваше все повече и след няколко минути бе заменен от песента на птиците.

Лаш беше излязъл от офисите на „Едем Инкорпорейтид“ с намерението да се върне в кабинета си в Стамфорд. Седмицата, която беше отделил за поръчката, бе изминала и сега трябваше да реши какво да прави с графика си за следващата — ако изобщо щеше да прави нещо. Но насред пътя към дома изведнъж откри, че е излязъл от магистралата и кара почти безцелно по второстепенните пътища на Дариен, Силвърмайн и Ню Кейнън, където бе минала младостта му. Тестовете с мастилени петна на Торп си лежаха недокоснати в плика на съседната седалка.

Продължи да кара, оставяйки колата сама да реши накъде да се насочи. И ето че се озова тук, в природния резерват.

Мястото си изглеждаше съвсем нормално и обичайно.

Пътеката пред него се разделяше и водеше към серия наблюдателници за птици покрай езерото. Лаш избра напосоки една и изкачи късата стълба до подобната на кутия постройка. Вътре беше топло и тъмно. Дълъг хоризонтален процеп отзад осигуряваше дискретен изглед към езерото. Лаш погледа водоплаващите птици, които се носеха по повърхността, без да подозират за присъствието му. После седна на дървената пейка и остави дебелия плик до себе си.

Не го отвори веднага, а извади от сакото си малко томче — „Теснят път към вътрешността“ от Мацуо Башо. Беше видял

книжката на щанда в „Старбъкс“ на летище „Скай Харбър“ и съвпадението му се стори прекалено голямо, за да не я купи. Отвори на въведението от преводача и зачете встъпителните думи.

> Луната и слънцето са вечни пътешественици. Дори годините пътуват. Независимо дали животът е плаване с лодка, или водене на уморен стар кон, всеки ден е пътуване и самото пътуване е дом.

Остави книгата. Какво беше казал Луис Торп за поезията на Башо — толкова наситена и същевременно така проста? Май нещо такова.

Лаш имаше много професионални правила, но основното сред тях бе да държи дистанция между себе си и пациентите. Беше го научил по трудния начин, докато съставяше профили за ФБР. Тогава защо си позволяваше да бъде така заинтригуван от Луис и Линдзи Торп? Дали заради загадъчната им смърт? Или имаше нещо специално и примамливо в съвършенството на брака им? Защото според всичко, което бе успял да научи, бракът им наистина бе съвършен — до момента, в който са сложили торби на главите си, прегърнали са се и бавно са изгубили съзнание пред новородената си дъщеря.

При нормални обстоятелства Лаш не си позволяваше подобни размишления. Те не водеха доникъде и притъпяваха обективността му. Въпреки това реши да си позволи още едно наблюдение. В края на краищата се оказваше, че не е избрал това място съвсем случайно. Това убежище, тази пътека — и дори самата кабинка — бяха мястото, където преди три години Шърли му каза, че не иска да го вижда никога повече.

„Всеки ден е пътуване и самото пътуване е дом.“ Запита се какво ли пътуване са предприели Торп. И какво ли пътуване е предприел самият той, докато се опитваше да открие тайната им. Здравият разум му казваше да не го започва, макар че краката му сами го водеха по пътя.

Разтърка уморено очите си, посегна към дебелия плик и го отвори.

Вътре имаше малко повече от сто листа — резултатите от мастилените тестове на Луис и Линдзи Торп, проведени от „Едем“ по време на кандидатстването им.

Като гимназист Лаш беше страшно впечатлен от мастилените петна, от самата идея, че виждането на разни неща в случайните цапаници може да каже нещо за теб. Едва като специализант, когато изучаваше прилагането на теста (и сам беше подложен на него, както се изискваше от студентите), осъзна какъв мощен диагностичен инструмент може да бъде той. Тестовете с мастилени петна бяха известни като „проективни“, защото — за разлика от строго структурираните и обективни писмени тестове като WAS и MMP — концепцията за правилно и неправилно беше неопределена. Търсенето на изображения в мастилено петно изискваше участието на по-дълбоки, по-сложни аспекти на личността.

„Едем“ използваше теста на Хиршфелд — избор, който Лаш одобри безусловно. Макар да се основаваше непряко на подобрената от Екснер версия на оригиналния тест на Роршах, тестът на Хиршфелд имаше няколко предимства. Мастилените петна на Роршах бяха само десет и се пазеха в тайна от психолозите — лесно беше човек да научи наизуст „правилните“ отговори на такъв ограничен набор. От друга страна, при всяко прилагане на теста на Хиршфелд се вземаха образци от каталог, съдържащ петстотин петна — прекалено много, за да се запомнят всички. Вместо десет се показваха трийсет образци, с което се извличаше по-обстойна информация от лицето. За разлика от теста на Роршах, при който половината петна бяха цветни, всички примери от теста на Хиршфелд бяха черно-бели; поддръжниците му смятаха цветовете за маловажни и отклоняващи вниманието.

Най-отгоре бяха резултатите на Линдзи Торп. Лаш спря за момент, за да си я представи в стаята за преглед. Сигурно бе тиха, удобна, без странични дразнители. Изпитващият седи зад нея — по-добре беше да не е лице в лице с полагащия теста. Линдзи Торп можеше да види мастилените петна едва когато изпитващият ги поставяше на масата пред нея.

Основните правила на теста бяха охранявани като самите петна. Всеки задаван от нея въпрос би трябвало да получи предварително формулиран отговор. Линдзи не би могла да знае, че *всичко,* което каже за петната, независимо дали има отношение към тях или не, ще бъде

записано и оценено. Не би могла да знае, че необходимото й за отговорите време се измерва с хронометър — колкото по-бързо отговаря, толкова по-добре. Не би могла да знае, че от нея се очаква да види повече от едно нещо във всеки фиш; виждането само на един образ беше признак за невроза. И не би могла да знае, че всеки фиш *има* „нормален“ отговор — макар че изпитващият би отрекъл подобно нещо. Ако видиш нещо оригинално и го обосновеш, получаваш точки за творческо мислене. Но ако видиш нещо, което никой друг не е видял, обикновено се тълкува като признак на психоза.

Лаш обърна на първото петно. Под него изпитващият беше записал дословно отговорите на Линдзи.

1 ОТ 30 ФИШ 142

Свободна асоциация:

1. Прилича на тяло. Онези бели неща в средата приличат малко на бели дробове.

2. Това долу прилича на обърната тазова кост.

3. ↓ Така прилича на маска. Да, маска.

4. А тук долу има малък прилеп.

Разпитване:

1. (Същото.)

2. (Същото.)

3. Да, маска. Двете бели петна в горната част са очите. Онези в средата са за носа, а онова долу е устата. Страшна е, като маска на дявол.

4. Там долу има прилеп. Виждат се щръкналите му уши и разперените криле. Като че ли лети.

Всеки фиш се разглеждаше на два пъти — фаза на свободна асоциация, при която изпитваният споделяше първите си впечатления, следвана от фаза на разпит, при която изпитващият подканваше изпитвания да обоснове впечатленията си. От стрелката при третия отговор от свободната асоциация се виждаше, че Линдзи по свое решение е обърнала фиша наопаки и го е гледала по този начин. Това бе признак за независимо мислене — ако питаш дали можеш да обърнеш изображението, получаваш по-малко точки. Лаш познаваше това петно и Линдзи беше посочила едни от най-типичните отговори — маска, прилеп. Несъмнено изпитващият беше отбелязал споменаването на дявола — странична забележка, която също трябваше да бъде оценена.

На следващата страница беше таблицата с оценка на първия фиш:

Фиш	**№**	**Място**	**Отг. #**	**Определители**	**Основен фактор**	**Особености**
I	1	BS	6	H1, M+	OK	
	2	D	21	H, Ma-	OK	
	3	BS	1	I.Ffr2	OK	MOR
	4	D	4	Am, A-, (It)	OK	

Лаш бързо прегледа начина, по който бяха определени и оценени четирите отговора на Линдзи. Изпитващият си беше свършил добре работата. Макар да бяха минали години, откакто за последен път бе провеждал тест на Хиршфелд, тайните кодове изведнъж оживяха в паметта му — *B* се отнасяше за отговор, обхващащ цялото петно; *D* беше отговор за обикновено забелязван детайл. И в четирите отговора на Линдзи основните фактори бяха отбелязани като *OK*, което беше добър знак. Видяла е повече образи от обикновеното в белите места, но недостатъчно, за да предизвика някакви тревоги. В категорията „особености“, където се отбелязваха странните и особени коментари, Линдзи беше получила само една отметка MOR за плашещо

съдържание — несъмнено се имаше предвид описанието й на образа като „маска на дявол“ и „страшна“.

Лаш продължи със следващото петно.

И тук изпитващият беше записал подробно отговорите на Линдзи.

2 ОТ 30 ФИШ 318

Свободна асоциация:

5. Прилича на коледна украса.

6. Тези неща горе са като антени на насекомо.

7. ↓ Погледни така, антените приличат на крачета на рак.

Разпитване:

5. Ами, заоблено е като онези украшения, които висят по клоните на елхата. Нали? Онова горе е мястото, където е кукичката.

6. Да. Имат папили, подобно на антените на някои видове насекоми.

7. (Същото.)

Лаш позна и това петно. Всички отговори на Линдзи Торп бяха в рамките на нормалното.

Погледна разсеяно петното и изведнъж се вцепени. Напълно неочаквано през собствения му ум прелетя серия асоциации — бързо

разпълзяваща се червена локва по бял килим; кухненски нож, от който капе кръв; ухилената маска на Едмънд Уайър с белезници и пранги, слушащ обвинението срещу него пред море от шокирани лица.

„Мътните да го вземат Роджър Гудкайнд и любопитството му“ — помисли си Лаш и побърза да махне петното.

Прегледа набързо другите двайсет и осем фиша, без да открие нищо необичайно. Линдзи беше определена като самоуверена, интелигентна, креативна и доста амбициозна личност. Това вече му беше известно. Мъничката надежда, която се бе събудила в него, започна да избледнява.

Оставаше да прегледа още едно нещо. Обърна на обобщителната страница, където точките на Линдзи Торп бяха подредени в серия от отношения, честотни анализи и други алгебрични еквилибристики за определяне на особени личностни черти. Някои от тези черти бяха известни като „специални показатели“ и Лаш насочи вниманието си именно към тях.

Раздел VIII. Специални показатели (H.28)

H.28a	SZ	-(1/10)
H.28b	HVG	-(3/12)
H.28c	S-Cluster	-(0/8)
H.28d	RH-2	-(0/9)
H.28e	MZR	-(1/15)
H.28f	N-Calc	-(2/11)
H.28g	PS-Neg	-(0/8)

Специалните показатели бяха червени сигнали. Ако броят на отговорите за конкретен показател (например SZ за шизофрения) надхвърляше определена граница, той се отбелязваше като положителен. S-Cluster посочваше склонността към самоубийство.

Показателят на Линдзи Торп беше отрицателен; даже нещо повече, тя имаше нула от общо осем възможни точки.

Лаш остави с въздишка резултатите на Линдзи и взе тези на съпруга й.

Тъкмо беше приключил с прегледа на склонността към самоубийство на Луис Торп, когато телефонът в джоба му иззвъня.

— Да? — отговори Лаш.

— Доктор Лаш? Обажда се Едуин Маукли.

Лаш се изненада. Не даваше на никого номера на мобилния си и определено не го бе съобщавал на „Едем“.

— Къде сте в момента? — Гласът на Маукли звучеше различно — отсечено и рязко.

— В Гринич. Защо?

— Отново се случи.

— Какво се е случило?

— Имаме втори опит за двойно самоубийство. На супердвойка.

— *Какво?* — Изненадата изчезна, пометена от изумление.

— Семейство Уилнър. Жители на Ларчмонт. От вашето местоположение бихте могли да стигнете за… — последва кратка пауза — … петнайсет минути. На ваше място не бих губил нито секунда.

Връзката прекъсна.

9.

Медицинският център на окръг Южен Уестчестър представляваше група тухлени постройки в покрайнините на Рай, непосредствено до границата с Ню Йорк. Докато набиваше спирачки пред входа за линейките, Лаш забеляза, че спешното отделение е необичайно притихнало. В сенките зад стъклените врати имаше само две коли. Едната беше линейка; другата — дълга, подобна на катафалка лимузина с емблемата на главния окръжен лекар. Задните врати на линейката бяха отворени и Лаш погледна вътре. Някакъв санитар с кофа и почистващи препарати чистеше вътрешността. Дори от двайсет метра разстояние Лаш долови острия мирис на кръв.

Миризмата го накара да спре и той погледна колебливо тъмночервената грамада на сградата. От три години не беше влизал в спешно отделение, но си припомни напрегнатия глас на Маукли и продължи напред.

Чакалнята изглеждаше спокойна. Няколко души седяха на пластмасови столове и зяпаха с празни погледи стените или попълваха формуляри. В ъгъла се беше събрала малка група полицаи, които разговаряха тихо. Лаш тръгна бързо към вратата с надпис „ДЕЖУРЕН ЕКИП“, отвори я и пипнешком намери бутона за автоматичната врата към спешното отделение.

Тя се отвори с тихо съскане и разкри напълно различна сцена. Неколцина лекари тичаха с подноси и апарати. Мина медицинска сестра с банки кръв в ръце. След нея вървеше друга с количка. Трима санитари стояха при бюрото на сестрите, без да говорят. Изглеждаха замаяни. Двама още носеха светлозелени ръкавици, омазани с кръв.

Лаш се огледа за познато лице. Почти веднага забеляза главния лекар Алфред Чен, който вървеше към него. Обикновено Чен се движеше с бавната, величава походка на пророк и с усмивка на Буда. Сега обаче вървеше бързо, а усмивката беше изчезнала.

Очите на Чен не се откъсваха от металния клипборд в ръцете му и той дори не си направи труда да погледне към Лаш. Лаш протегна

ръка и го спря:

— Алфред. Как я караш?

Чен го зяпна отсъстващо.

— О, Крис! Здрасти. — Усмивката се върна за миг. — Можеше и да е по-добре. Виж, трябва…

— Дойдох да видя двамата Уилнър.

Чен го изгледа изненадано.

— Тъкмо натам отивам. Ела.

Лаш тръгна с него.

— Твои пациенти ли са? — попита Чен.

— Потенциални.

— Как научи толкова бързо? Докараха ги преди пет минути.

— Какво се е случило?

— Опит за самоубийство според полицията. При това доста прилежен. Разрязани по дължина радиални вени от китката до лакътя.

— В банята?

— Точно това е странното. Намерили ги заедно в леглото. Напълно облечени.

Лаш усети как мускулите на челюстта му се стягат.

— Кой ги е открил?

— Кръвта започнала да пръска от климатика в апартамента под техния и собственикът се обадил в полицията. Сигурно са останали в това състояние часове наред.

— Как са сега?

— Кръвта на Джон Уилнър е изтекла. — Чен изпуфтя. — Намерили го мъртъв. Жена му е жива, но е на косъм.

— Имат ли деца?

— Не. — Чен погледна листа. — Но Керън Уилнър е бременна в петия месец.

Пред тях сестрата с количката изчезна зад спусната завеса. Чен също тръгна натам, следван от Лаш.

Зад завесата беше толкова претъпкано, че отначало Лаш не успя да види леглото. Някъде някакъв монитор пищеше с обезпокоително бързо темпо. Всички говореха един през друг със спокоен, но настоятелен тон.

— Пулс сто и двайсет, синусова тахикардия — каза някаква жена.

— Систолично седемдесет.

Внезапно към хора се включи сирена.

— Дайте още плазма! — Този глас беше по-силен и настоятелен.

Лаш се промъкна покрай облечените в синьо фигури към леглото. Успя да се пъхне между две колички с диагностични уреди и най-сетне видя Керън Уилнър.

Беше като от алабастър — толкова бледа, че Лаш различи невероятната мрежа от вени по шията, гърдите и ръцете й. Блузата и сутиенът й бяха разрязани и махнати, тялото й беше почистено, но тя все още беше с пола и белотата свършваше точно там. Тъканта беше пропита с кръв. Две системи, пуснати на максимум, бяха сложени в сгъвките на лактите й — една с плазма, другата с физиологичен разтвор. Под тях имаше турникети и лекарите се опитваха да зашият разрязаните й вени.

— Имаме вазоспазъм — каза една сестра, която бе поставила длан върху челото на пациентката. Очите на Керън Уилнър оставаха затворени и тя не реагираше на докосването.

Лаш се примъкна още по-близо и коленичи до безжизненото лице.

— Госпожо Уилнър — промърмори той. — Защо? Защо го направихте?

— Какво правите? — остро попита сестрата. — Кой е този човек?

Врещенето на кардиографа стана по-мързеливо и неритмично.

— Брадикардия! — извика някой. — Кръвното пада до четирийсет и пет на двайсет.

Лаш се приближи още повече.

— Керън — каза той по-настоятелно. — Трябва да знам защо. Моля ви.

— Кристофър, дръпни се — предупреди го доктор Чен от другата страна на леглото.

Клепачите на жената затрептяха и се вдигнаха; спуснаха се; вдигнаха се отново. Очите й бяха сухи и по-бледи дори от кожата й.

— Керън — повтори Лаш и постави ръка на рамото й. Все едно докосна мрамор.

— Накарайте го да спре — прошепна тя. Думите й бяха по-скоро дъх, отколкото глас.

— Какво да спре? — попита Лаш.

— Звука — едва чуто отвърна жената. — Този звук в главата ми.

Очите й се затвориха отново и главата й клюмна на една страна.

— Губим я! — извика сестра.

— Какъв звук? — попита Лаш, като се наведе още по-близо до нея. — Керън, *какъв звук*?

Някой постави ръка на рамото му и го дръпна назад.

— Махнете се от леглото, господине — нареди някакъв лекар. Очите му проблясваха над бялата маска.

Лаш се върна между апаратите. Кардиографът вече пищеше пронизително и непрекъснато. Сестрата се втурна напред с количката.

— Зареден? — попита д-р Чен, докато вземаше дефибрилатора.

— Сто джаула.

— Назад! — извика Чен.

Лаш видя как тялото на Керън Уилнър се вцепени, когато електричеството мина през него. Маркучите на интравенозните системи се загърчиха като змии.

— Отново! — извика Чен, вдигнал възглавничките на дефибрилатора във въздуха. За момент погледът му срещна този на Лаш. В очите му беше изписано всичко.

Лаш отправи последен поглед към Керън Уилнър и напусна помещението.

10.

Този път, когато Едуин Маукли въведе Лаш в заседателната зала на „Едем“, местата около масата бяха заети. Лаш разпозна някои от лицата — Харолд Перин, бивш президент на борда на Федералния резерв, и Керълайн Лонг от фондация „Лонг“. Други му бяха непознати, но беше ясно, че пред него е целият борд на „Едем Инкорпорейтид“. Липсваше единствено обичащият уединението основател на компанията — Ричард Силвър. Някои гледаха Лаш с любопитство, други с мрачна загриженост, а трети с изражение, което можеше да се изтълкува и като надежда.

Джон Леливелд седеше на същото място, което бе заемал и при първата среща.

— Доктор Лаш — каза той и махна към единствения празен стол.

Маукли тихо затвори вратата на залата и остана прав до нея, с ръце зад гърба.

Президентът се обърна към жената от дясната му страна.

— Госпожо Френч, спрете стенографирането, ако обичате — каза той и се обърна отново към Лаш. — Желаете ли нещо? Кафе, чай?

— Кафе, благодаря. — Лаш разглеждаше лицето на Леливелд, докато той енергично представяше останалите присъстващи. Доброжелателните маниери от предишната среща бяха изчезнали. Сега президентът на „Едем“ беше официален, изключително делови, малко дистанциран. „Това вече не е съвпадение и той го знае“ — помисли си Лаш. Пряко или непряко, „Едем“ имаше пръст в тези случаи.

Кафето пристигна и Лаш го прие с благодарност — предишната нощ не бе имал време да спи.

— Доктор Лаш — каза Леливелд. — Мисля, че за всички ще бъде по-удобно, ако започнем направо по същество. Разбирам, че не сте имали много време, но се питам дали не можете да ни въведете в онова, което сте научили, и дали… — той замълча за момент и огледа присъстващите — … дали има някакво обяснение.

Лаш отпи от кафето.

— Разговарях със съдебния лекар и местната полиция. На пръв поглед всичко говори в полза на първоначалното заключение за двойно самоубийство.

Леливелд се намръщи. Мъжът, представен като Грегъри Майнър, изпълнителен вицепрезидент, се размърда неспокойно на стола си. Беше по-млад от Леливелд, с черна коса и интелигентен, пронизващ поглед.

— А самите Уилнър? — попита той. — Има ли някакви индикатори, които да обяснят постъпката им?

— Не. Положението е същото като при Торп. Уилнър са имали всичко. Разговарях с един лекар от спешното отделение, който ги е познавал. Имали са чудесни професии — Джон е инвестиционен банкер, а Керън е библиотекар в университет. Била е бременна с първото им дете. Няма история на депресии или нещо друго. Нямали са финансови трудности или семейни трагедии. Кръвните проби от аутопсиите са чисти. Ще се наложи подробно разследване, за да се твърди със сигурност, но като че ли няма данни, които да показват склонност към самоубийство.

— С изключение на труповете — обади се Майнър.

— Оценяващият от тяхната сбирка на класа тук докладва почти същото. Изглеждали са толкова щастливи, колкото и останалите двойки. — Леливелд погледна към Лаш. — Използвахте израза „на пръв поглед“. Бихте ли обяснили?

Лаш отново отпи от кафето.

— Ясно е, че самоубийствата във Флагстаф и Ларчмонт са свързани. Не става въпрос за случайно съвпадение и затова трябва да гледаме на тези инциденти като на „съмнителна смърт“, както казвахме в Куонтико.

— Съмнителна смърт? — Керълайн Лонг седеше от дясната му страна; русата й коса беше почти безцветна на изкуственото осветление. — Обяснете, ако обичате.

— Това е вид анализ, използван за първи път от Бюрото преди двайсет години. Познаваме жертвите, знаем как са умрели, но все още не знаем *начина*. В този случай — двойно самоубийство, убийство-самоубийство… или убийство.

— Убийство? — обади се Майнър. — Момент. Казахте, че полицията е определила смъртните случаи като самоубийства.

— Зная.

— И всичко, което сте установили, отговаря на това заключение.

— Точно така. Споменавам съмнителната смърт, защото сме изправени пред загадка. Всяка *физическа* следа говори за самоубийство. Но всяка *психологическа* следа сочи към нещо друго. Така че не можем да загърбим никоя възможност.

Лаш огледа присъстващите. Всички мълчаха и той продължи:

— Какви са тези възможности? Ако става въпрос за убийство, извършителят трябва да е човек, който познава и двете двойки. Може би отхвърлен ухажор или някой, който не е бил одобрен за клиент на „Едем“ при подбора и ви има зъб.

— Невъзможно — отсече Майнър. — Всичките ни регистри се държат под най-строга охрана. Никой от отхвърлените кандидати не знае самоличността или адресите на клиентите ни.

— Биха могли да се срещнат в лобито, в деня, когато са кандидатствали. Или някоя от двойките се е похвалила с опита си с „Едем“ пред неподходящия човек.

Леливелд бавно поклати глава.

— Не ми се вярва. Нашите процедури за сигурност и поверителност започват от мига, в който някой влезе в сградата. Те са прозрачни в по-голямата си част, но могат да предотвратят общуване като описаното от вас. Колкото до другото, предупреждаваме двойките да не се хвалят. Това е едно от нещата, които наблюдаваме при сбирките. И Торп, и Уилнър бяха дискретни относно начина, по който са се запознали.

Лаш допи кафето си.

— Добре тогава. Да се върнем на версията за самоубийство. Може би има нещо изначално сгрешено при определянето на супердвойка. Някаква психопатология във връзката, но много дълбока и недоловима. Нещо, което не се проявява при обичайното наблюдение по време на — как го наричахте — сбирките на класа.

— Това са глупости — заяви Майнър.

— Глупости? — повдигна вежди Лаш. — Природата ненавижда съвършенството, господин Майнър. Покажете ми роза без абсолютно никакъв дефект, колкото и малък да е той. Чистото злато е толкова меко, че не става за обработка и е безполезно. Единствено фракталите са съвършени, а дори те са фундаментално асиметрични.

— Мисля, че Грег искаше да каже, че дори подобно нещо да беше възможно, щяхме да научим — обади се Леливелд. — Нашите психологически преценки са изключително дълбоки. Подобен феномен щеше да бъде засечен при тестовете.

— Това е само теория. Така или иначе „Едем“ е ключът, независимо дали става въпрос за убийство, или самоубийство. „Едем“ е *единственото* общо нещо между тези двойки. Затова трябва да разбера процеса по-добре. Искам да знам какво са видели Торп и Уилнър като ваши клиенти. Искам да знам как точно са били избрани като съвършени двойки. И ще ми трябва достъп — *неограничен* достъп — до досиетата им.

Този път Грегъри Майнър скочи на крака.

— И дума да не става! — Той се обърна към Леливелд. — Джон, знаеш, че от самото начало имах резерви. Привличането на външен човек е опасно и дестабилизиращо. Друго беше, когато си имахме работа с изолиран инцидент, с нещо, което ни засягаше само косвено. Но след случилото се снощи… рискът за сигурността е твърде голям.

— Късно е — обади се Керълайн Лонг. — Рискът вече не се ограничава единствено до фирмените тайни. И ти би трябвало да го разбираш по-добре от всеки друг, Грегъри.

— Тогава за момент забравете за сигурността. Просто няма смисъл да вкарваме някой като Лаш от другата страна на Стената. Вижте само досието му, онази каша точно преди да напусне ФБР. Ние вече разполагаме със сто психолози, всички с безупречни препоръки. Помислете си за времето и усилията, които ще са нужни, за да го въведем в нещата. И за какво? Никой не знае защо са умрели тези хора. Кой може да твърди, че подобно нещо ще се случи отново?

— Искате ли да поемете този риск? — гневно отвърна Лаш. — Защото има едно нещо, което мога да ви кажа с абсолютна сигурност. Изкарали сте огромен късмет. Двете двойни самоубийства се случиха в *двата края на страната*. И конкретно в случая с Уилнър, който стана толкова близко, успяхте да потулите нещата от медиите. Затова никой не е надушил съвпадението. Но ако *трета* двойка реши да свърши по същия начин, нямате абсолютно никакъв шанс да спасите скъпоценната си компания от вниманието на журналистите.

Облегна се назад, като дишаше тежко. Вдигна чашата, сети се, че е празна, и я остави.

— Боя се, че доктор Лаш е прав — меко рече Леливелд. — Трябва да разберем какво става и да го спрем по един или друг начин. Не само заради Торп и Уилнър, но и заради „Едем“. — Той погледна към Майнър. — Грег, мисля, че обективността на доктор Лаш е преимущество, а не слабост. Той може и да не разбира процеса, но пък ще има свеж поглед върху нещата. От десетината кандидати, които разгледахме, той беше най-подходящият. Вече е подписал декларация за поверителност. Предлагам да гласуваме дали да го включим.

Леливелд отпи от чашата вода и вдигна ръка във възцарилото се мълчание.

Бавно се вдигна втора ръка; после трета, четвърта. Не след дълго всички бяха вдигнали ръце, с изключение на Грегъри Майнър и някакъв мъж с тъмен костюм, който седеше до него.

— Предложението е прието — обяви Леливелд. — Доктор Лаш, Едуин ще поеме нещата оттук нататък.

Лаш стана.

Леливелд обаче не беше приключил.

— Дава ви се безпрецедентен достъп до кухнята на „Едем“. Поискахте — и получихте — шанс да правите онова, което досега не е правил никой с вашите познания — да се запознаете с процеса като истински кандидат. Съветвам ви да не забравяте старата поговорка. Внимавайте какво си пожелавате.

Лаш кимна и понечи да си тръгне.

— И още нещо, доктор Лаш — обади се Леливелд зад него.

Лаш се обърна отново към президента.

— Работете бързо. Наистина бързо.

Докато Маукли отваряше вратата, Лаш чу Леливелд да казва:

— Госпожо Френч, можете да продължите със стенографирането на срещата.

11.

Кевин Конъли прекоси широкия асфалтов паркинг на корпоративен център „Стоунхам“. Вървеше към колата си — мерцедес S-класа, сребрист, с ниско окачване. Гледаше да го паркира далеч от другите автомобили — допълнителното ходене си заслужаваше, щом така можеше да си спести драскотини.

Отключи, отвори вратата и се настани на черната кожена седалка. Конъли обичаше изтънчените автомобили и всичко в мерцедеса — солидният звук на затварящата се врата, начинът, по който го обгръщаше седалката, тихото мъркане на двигателя — му доставяше удоволствие. Луксозните екстри си заслужаваха всеки цент от двайсетте хиляди, които бе платил над базовата цена. До съвсем неотдавна пътуването до дома беше голямото изживяване на вечерта.

Това вече бе минало.

Конъли излезе от паркинга и продължи по алеята към шосе 128, като мислено чертаеше маршрута си. Смяташе да спре при „Бърлингтън Уайн Мърчантс“ за бутилка „Перие-Жуе“, след което щеше да отскочи до съседния цветарски магазин за букет. Реши тази седмица да бъдат обички — тя нямаше да очаква обички. Цветята и шампанското се бяха превърнали в основния елемент от съботните вечери с Лин — тя обичаше да се шегува, че единствената загадка е какъв цвят рози ще донесе този път.

Ако преди години някой му бе казал каква промяна ще внесе Лин в живота му, сигурно щеше да се изсмее пренебрежително. Имаше вълнуваща и предизвикателна работа като главен информационен директор в една софтуерна компания; имаше куп приятели и предостатъчно интереси, с които да запълва свободното си време; правеше много пари и никога не бе имал проблем с жените. Но въпреки това на някакво подсъзнателно ниво явно знаеше, че нещо му липсва. Иначе и през ум не би му минало да посети „Едем“. Но дори след като изтърпя досадните тестове, дори след като се изръси двайсет и пет хилядарки, нямаше ни най-малка представа как Лин ще направи

живота му завършен. Сякаш досега е бил сляп и никога не е разбирал какво пропуска, докато внезапно не беше прогледнал.

Излезе на магистралата и се вля в съботния трафик, като се наслаждаваше на безпроблемното ускорение на мощния двигател. Спомни си колко странно се чувстваше вечерта на първата им среща. В началото, през първите петнайсетина минути, си помисли, че е станала някаква огромна грешка, че от „Едем“ нещо са оплескали и може би са объркали името му с друго. На последното интервю беше предупреден, че това е често срещана първоначална реакция, но въпреки това фактът си оставаше — в началото на срещата гледаше през масата към някаква жена, която изобщо не приличаше на онова, което бе очаквал, и се чудеше колко ли време ще изгуби, за да си върне двайсет и петте хилядарки, които бе похарчил за това безумно начинание.

А след това се случи нещо. Дори сега, месеци по-късно, без значение колко пъти с Лин се бяха шегували по темата, още не можеше да определи каква точно беше промяната. Бе станала съвсем неусетно. По време на вечерята бе открил — често по абсолютно неочакван начин — общите им интереси, вкусове и предпочитания. Той не беше добре с чуждите езици; тя говореше свободно френски и испански и му обясни защо потапянето в езика става по-естествено, отколкото ученето му по учебници. През втората половина на вечерята Лин говореше само на френски и когато им поднесоха десерта — крем брюле — той беше изумен, че я разбира. На втората им среща откри, че Лин се страхува да лети; като пилот, той й обясни как да се справи със страха и й предложи да я вземе със себе си на полет с неговата чесна.

Усмихвайки се, мина в друго платно. Това бяха груби примери и той го знаеше. Всъщност начинът, по който се допълваха, бе недоловим и изключително многостранен. Можеше да го сравнява единствено с отношенията му с другите жени, които беше познавал. Истинската, *фундаменталната* разлика бе, че я познаваше вече близо две години и въпреки това мисълта, че ще я види отново, го вълнуваше толкова, колкото и в самото начало на връзката им.

Не беше идеален. Никак даже. Психологическите тестове на „Едем“ ясно бяха показали недостатъците му. Имаше склонност да губи търпение. Беше доста арогантен. И тъй нататък. Но по някакъв начин Лин беше успяла да потуши тези неща. Беше се поучил от

нейната тиха самоувереност, от търпеливостта й. Тя също се бе учила от него. В началото беше тиха и малко резервирана, но след това се отпусна. Понякога все още беше тиха — например през последните два-три дни — но това бе станало толкова недоловимо, че единствено той можеше да го забележи.

Макар че никога нямаше да го признае пред когото и да било, онова, което го тревожеше най-много, когато отиде в „Едем“, беше сексът. Бе на достатъчно зряла възраст и бе имал много връзки, така че креватните маратони вече не бяха толкова важни за него, колкото навремето. В никакъв случай не беше кандидат за виагра, но беше открил, че трябва да изпитва дълбоки чувства към някоя жена, преди да може да се представи. Това беше проблем в предишната му връзка — жената беше с петнайсет години по-млада от него и сексуалният й глад, който щеше да е добре дошъл за някой млад жребец, малко го плашеше.

Оказа се, че с Лин този проблем не съществува. Тя бе толкова търпелива и любвеобилна — и тялото й бе така великолепно отзивчиво на ласките му — че сексът с нея беше най-добрият, който бе правил през живота си. И подобно на всичко друго в брака им, той сякаш се подобряваше с времето. Усети гъдела на страстта, когато си помисли за предстоящата годишнина. Щяха да я посрещнат в Ниагара он дъ Лейк в Канада, където бяха прекарали медения си месец. Само още няколко дни, помисли си Конъли, докато намаляваше скоростта, за да излезе от магистралата. Дори нещо да тревожеше ума на Лин, пръските на Девата от мъглата скоро щеше да го прогони далеч.

12.

В 8:55 в неделя Кристофър Лаш мина през въртящата се врата и влезе в лобито на „Едем Инкорпорейтид“, заобиколен от десетки изпълнени с надежда клиенти. Беше свеж, слънчев есенен ден и розовите мраморни стени сияеха. Този път беше оставил чантата си у дома. Всъщност единственото, което носеше в джобовете си, освен портфейла и ключовете за колата, беше картата, дадена му от Маукли при последната им среща. На нея пишеше просто: *Кандидат за обработка, неделя, 9:00 ч.*

Докато вървеше към ескалатора, Лаш мислено прехвърли предизпитните приготовления, на които бе трениран в академията преди повече от десетилетие. Наспи се добре. Закуси с много въглехидрати и малко захар. Никакъв алкохол или стимуланти. Без паника.

Три от четири, помисли си той. Беше уморен и въпреки слонската доза еспресо от „Старбъкс“, която бе взел по пътя, жадуваше за още. И макар да бе далеч от паниката, си даваше сметка, че е необичайно нервен. В това нямаше нищо лошо — малко напрежение те държи нащрек. Въпреки това от ума му не излизаха думите на мъжа от сбирката, на която бе станал свидетел: *Ако знаех какво ме чака, едва ли щеше да ми стиска да се явя на тези проучвания. Беше брутален ден.*

Пропъди мисълта, докато приближаваше ескалатора. Беше изумително, че услугата на „Едем“ се търсеше толкова много, та се налагаше да приемат кандидати и през почивните дни. Загледа се с любопитство в хората, които се изкачваха по двойния ескалатор от лявата му страна. Какво ли бе ставало в главата на Луис Торп, когато се е намирал на същото това място? Или на Джон Уилнър? Възбудени ли са били? Нервни? Уплашени?

Видя как двама души на съседния ескалатор — мъж на средна възраст и млада жена, на няколко стъпала един от друг — си разменят погледи. Мъжът кимна едва забележимо и се извърна. Лаш си помисли

за онова, което бе казал президентът — охраната бе дискретна, но вездесъща. Дали някои от тези кандидати не бяха всъщност служители на „Едем“?

След като се изкачи с ескалатора, Лаш мина под широка арка и влезе в коридор, украсен с жизнерадостни рекламни постери. По пода бяха гравирани фини успоредни линии, образуващи серия широки пътеки. Те успяваха да накарат кандидатите — самостоятелно или чрез незабележимо напътствие — да се разделят и да вървят успоредно един на друг. Всяка пътека свършваше до врата, пред която стоеше служител с бяла престилка. Лаш забеляза, че мъжът в края на неговата пътека е висок и слаб, към трийсетте.

Когато приближи, мъжът му кимна и отвори вратата.

— Влезте, ако обичате — каза той.

Лаш се огледа и видя, че служителите при другите врати правят същото.

Зад вратата следваше съвсем тесен и абсолютно бял коридор без никакви отличителни черти. Мъжът поведе Лаш напред. След просторното лоби и широкия коридор това място почти предизвикваше клаустрофобия. Стигнаха до малка квадратна стая, бяла като коридора. Единствената й особеност бяха шестте еднакви врати по стените. Вместо дръжки те имаха малък бял четец на карти. Една врата на отсрещната стена имаше табелка — тоалетна.

Мъжът се обърна към него и каза:

— Доктор Лаш, аз съм Робърт Фогел. Добре дошли на тестовете в „Едем“.

— Благодаря — отвърна Лаш и стисна протегнатата ръка.

— Как се чувствате?

— Чудесно, благодаря.

— Очаква ни дълъг ден. Ако се появят някакви въпроси или грижи, ще направя всичко по силите си да ви помогна.

Лаш кимна, а мъжът бръкна в джоба на престилката си и извади малък таблет. Взе електронната писалка и започна да пише нещо. След малко се намръщи.

— Какво има? — побърза да попита Лаш.

— Нищо. Просто… — Изглеждаше изненадан. — Просто сте одобрен предварително за оценяване. Не съм виждал подобно нещо. Не сте минавали през първоначален преглед, нали?

— Не, не съм. Ако това е проблем…

— О, не. Всичко останало е наред. — Мъжът бързо се окопити. — Естествено, разбирате, че няма да бъдете официално приет като кандидат преди полагането на днешните тестове, нали?

— Да.

— И че ако не бъдете приет, таксата от хиляда долара не подлежи на връщане?

— Да.

Разбира се, не беше платил никаква такса за кандидатстване, но не беше нужно човекът пред него да знае всичко. Фогел явно не бе наясно с истинската причина да е тук. Лаш изрично беше подчертал пред Маукли, че иска да бъде третиран като истински кандидат, за да види всичко, което са видели Торп и Уилнър.

— Някакви въпроси, преди да започнем?

Лаш поклати глава и Фогел извади карта, висяща на дълга връв около врата му. Лаш я погледна с любопитство — с цвят на калай и иридесценция, която не успяваше да скрие напълно златистото и зеленото на чиповете в нея. От едната страна беше гравиран знакът за безкрайност. Фогел прекара картата през четеца на най-близката врата и тя се отвори с изщракване.

— Моля да застанете в центъра на кръста с лице към обектива. Ще ви задам два въпроса. Отговорете колкото се може по-изчерпателно и вярно.

Фогел зае позиция зад камерата и почти моментално светна червена светлина.

— Защо сте тук? — попита Фогел.

Лаш се поколеба само за миг, спомняйки си записите, които бе гледал в къщата във Флагстаф. „Ако ще го правя, трябва да го направя както трябва“ — помисли си той. А това означаваше да бъде честен и да избягва лесните или цинични отговори.

— Тук съм, защото търся нещо — отвърна той. — Търся отговор.

— Опишете едно от нещата, които направихте тази сутрин. И защо смятате, че трябва да знаем за него.

Лаш се замисли.

— Причиних задръстване.

Фогел не каза нищо и Лаш продължи:

— Бях на магистралата в посока към града. Имам стикер на предното стъкло, така че не се налага да плащам в брой за тунелите и платените пътища. Тръгнах към моста за Манхатън. Отне ми известно време, защото едно от трите платени платна беше затворено. Четецът сканира стикера, но поради някаква причина бариерата не се вдигна. Изчаках около минута, докато не дойде дежурната. Каза ми, че стикерът ми бил невалиден. С изтекъл срок. Не беше вярно, бях платил всичко. През тази седмица беше работил безпроблемно пет-шест пъти. Явно имаше някаква грешка в системата им. Дежурната обаче настояваше да платя шест долара, за да ползвам моста. Опашката зад мен ставаше все по-дълга и хората започнаха да нервничат. Тя продължаваше да настоява. Аз не отстъпвах. Някакво ченге забеляза и тръгна към нас. Накрая тя ме нарече с неприлично име, вдигна ръчно бариерата и ме пусна. Дарих я с най-милата си усмивка, докато минавах покрай нея.

Млъкна, като се чудеше защо точно това му беше дошло на ум. После си даде сметка, че всъщност си е съвсем нормално за него. Ако беше дошъл като истински кандидат, щеше да разкаже някаква подобна баналност. Не му беше в стила да разказва разни сълзливи истории за това как е тръгнал да търси жената на мечтите си.

— Сигурно причината да разкажа това е баща ми — продължи Лаш. — Беше много борбен за дребните неща, сякаш по този начин водеше лична схватка с живота. Може би приличам на него повече, отколкото съм предполагал.

Замълча и след малко червената светлина угасна.

— Благодаря, доктор Лаш — каза Фогел и се отдръпна от камерата. — А сега бихте ли ме последвали, моля?

Върнаха се в малкото централно помещение и Фогел прокара картата си през четеца на съседната врата. Стаята зад нея бе по-голяма от първата. Имаше стол и бюро, на което стоеше малко кубче-моливник с подострени моливи. И тук стените бяха безизразно бели. Таванът бе покрит с пластмасови панели. Всички тези малки помещения с еднакви цветове и липса на украса, използвани с една-единствена цел, приличаха на изтънчена версия на стаи за разпит.

Фогел му направи знак да седне.

— Тестовете се провеждат за време, но само за да можете да завършите всички до края на деня. Разполагате с един час и мисля, че

ще ви бъде предостатъчен. Няма верни и неверни отговори. Ако имате въпроси, ще бъда отвън. — Той постави голям бял плик на бюрото и излезе, като тихо затвори вратата след себе си.

В стаята нямаше часовник, така че Лаш свали своя и го постави на бюрото. Взе плика и го претегли на длан. Вътре имаше тънък въпросник и празен лист за оценка:

„ЕДЕМ ИНКОРПОРЕЙТИД“

Поверително

ВЪПРОСНИК

СТРАНИЦА 1 — ЗАПОЧНЕТЕ ОТТУК

ИНСТРУКЦИИ ЗА ОТБЕЛЯЗВАНЕ.

Отговорете на всеки въпрос, като запълните кръгчето на един от следните пет отговора към приложения лист за оценяване:

○	○	○	○	○
напълно съгласен	съгласен	без мнение	несъгласен	напълно несъгласен

Не пропускайте въпроси и ясно отбележете отговорите си. Не оставяйте ненужни или допълнителни знаци. Ако решите да промените някой отговор, изтрийте напълно предишния и отбележете друг.

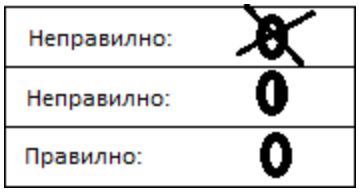

ehk90000000049a

Лаш бързо прегледа въпросите. Разпозна основната им структура — това бе обективен личностен тест, от онези, станали прочути покрай ММР, или Многофазов личностен въпросник „Минесота“. Изборът изглеждаше странен за „Едем“ — подобни тестове се използваха най-вече за психоаналитична диагностика и оценяваха личността според серия показатели, а не откриваха някакви особени предпочитания и вкусове. Освен това тестът изглеждаше необичайно дълъг — докато ММР-2 се състоеше от 567 въпроса, този имаше точно хиляда. Лаш реши, че това вероятно се дължи на желанието да се търси достоверност — подобни тестове винаги включваха повтарящи се въпроси, за да е сигурно, че изпитваният отговаря последователно. „Едем“ проявяваха изключителна предпазливост.

Даде си сметка, че часовникът тиктака. Въздъхна, взе един молив и се захвана с първия въпрос.

1. Големите паради ми харесват.

Така беше и Лаш запълни кръгчето в колоната „съгласен“.

2. Понякога чувам гласове, които други хора твърдят, че не чуват.

Димящо дуло, ако изобщо е виждал такова. „Няма верни и неверни отговори — как ли пък не.“ Ако отговореше положително, точките по скалата му за шизофрения щяха да скочат. Запълни кръгчето „напълно несъгласен“.

3. Никога не изпускам нервите си.

Лаш разпозна типа въпрос по използването на думата „никога“. Всички личности тестове съдържаха така наречените скали на достоверност — въпроси, които можеха да покажат дали полагащият теста лъже, преувеличава, или се преструва на храбър (за кандидатите

за полицаи) или на душевноболен (за кандидатите за инвалидни помощи). Лаш знаеше, че ако все твърдиш, че никога не те е страх, никога не си лъгал, никога не си бил мрачен, скалата на лъжата ще се вдигне и тестът ще бъде изхвърлен като неверен. Запълни кръгчето под „несъгласен“.

4. Повечето хора ме наричат открит човек.

Този въпрос се отнасяше за скалата екстроверт/интроверт. При подобни тестове екстровертите бяха за предпочитане. Лаш обаче предпочиташе уединението. Отговори отново с „несъгласен“.

Върхът на молива се счупи и той изруга под нос. Вече бяха минали пет минути. Ада искаше да попълни теста, трябваше да го направи като обикновен човек и да отбелязва отговорите инстинктивно, а не да анализира всеки от тях. Посегна за нов молив и се захвана за работа.

Към десет часа беше приключил с пороя въпроси и бе възнаграден с пет минути почивка. После Фогел отново го настани на бюрото, излезе за момент и се върна с друг бял плик и кафето, за което Лаш бе помолил — без кофеин, единственото, което можеха да му предложат. Лаш отвори плика и откри, че вътре има набор когнитивни тестове — словесни, визуално-пространствени и за памет. И в този случай те бяха по-дълги и по-подробни от обичайното. Когато приключи с тях, наближаваше единайсет.

Последваха нова петминутна почивка, още една чаша кафе без кофеин и трети плик. Лаш разтърка уморено очи, отвори го и извади защипаните с телбод листа. Този тест представляваше голям набор недовършени изречения:

Иска ми се баща ми…
Второто ми любимо ястие е…
Най-голямата ми грешка беше…
Смятам, че децата са…
Бих се радвал, ако хората…
Смятам, че едновременният оргазъм…

Мисля, че червеното вино…
Бих бил напълно щастлив, ако…
Някои части от тялото ми са много…
Пролетните излети в планината са…
Книгата, която ми въздейства най-силно, е…

Най-накрая — личните, интимни въпроси, които така забележимо липсваха в първите тестове. Лаш отново прецени, че са около хиляда. Докато преглеждаше недовършените изречения, инстинктите му — както професионални, така и лични — го предупредиха да бъде неискрен. Напомни си обаче, че половинчатите мерки тук няма да са му от полза — ако искаше да разбере процеса, трябваше да му се отдаде напълно, също като Уилнър и Торп. Взе нов молив, обмисли първото изречение и го довърши:

Иска ми се баща ми да си беше направил труда да ме хвали по-често.

Когато довърши последното изречение, беше почти дванайсет и половина и вече усещаше първите признаци на главоболието. Фогел се появи с дълъг тесен лист в ръка и за един ужасен момент Лаш си помисли, че това е поредният тест. Оказа се, че е менюто за обяд. Макар да нямаше особен апетит, той прилежно избра ястие и върна листа. Фогел го посъветва да се освежи и излезе от стаята, като остави вратата отворена. Когато Лаш се върна, Фогел вече беше донесъл сгъваем стол и го бе поставил перпендикулярно на неговия. На мястото на моливника имаше продълговата кутия от черен картон.

— Как се чувствате, доктор Лаш? — попита Фогел, докато се настаняваше на стола.

Лаш закри очите си с длан.

— Като пребит.

По лицето на Фогел пробяга мимолетна усмивка.

— Изтощително е, знам. Но проучванията ни показаха, че един-единствен натоварен ден дава най-добрите резултати. Моля, седнете.

— Той отвори кутията и извади купчина големи фишове, обърнати с лицето надолу.

Щом видя малкото число върху горния фиш, Лаш разбра какво го очаква. Беше се потопил толкова в първите три теста, че почти бе забравил какво разглежда в онази кабинка преди няколко дни.

— Сега ще проведем тест с мастилени петна, известен като тест на Хиршфелд. Запознат ли сте с него?

— Донякъде.

— Разбирам. — Фогел извади празен контролен лист от кутията и си отбеляза нещо. — Да започваме. Ще ви показвам петната едно по едно, а вие ще ми казвате на какво ви приличат. — Той взе първия фиш, обърна го и го постави на масата пред Лаш. — Какво е това според вас?

Лаш се загледа в изображението, като се мъчеше да изчисти ума си от предишни асоциации — особено от ужасните картини, които се бяха появили неканени в наблюдателницата.

— Виждам птица — каза той. — В горната част. Прилича на гарван, бялата част е клюнът му. А цялото петно прилича на воин. Японски воин, нинджа или самурай. С два меча в ножници — стърчат ето тук и тук, насочени са надолу.

Фогел драскаше енергично; Лаш знаеше, че записва дословно думите му.

— Много добре — каза той след малко. — А сега следващото. Какво е това според вас?

Лаш продължи с останалите фишове, като се бореше с растящата умора и се опитваше да дава лични отговори вместо онези, които знаеше, че са най-честите. Към един следобед беше приключил с двете фази на теста, а главоболието му се беше влошило. Докато гледаше как Фогел прибира фишовете, неволно се запита как ли се чувстват другите кандидати, които бяха напълнили залата сутринта. Дали и те бяха заврени някъде на този етаж, в малки изпитни стаички? Дали Луис Торп се беше чувствал толкова изтощен, така уморен от взиране в белите стени?

— Сигурно сте гладен, доктор Лаш — каза Фогел, докато затваряше кутията. — Елате. Обядът ви очаква.

Макар че още не изпитваше глад, Лаш го последва през малкото централно помещение до една от вратите на отсрещната стена. Фогел

прокара картата си през четеца, вратата се отвори и разкри поредната бяла стая. Тук обаче имаше украса по стените. Бяха съвсем прости фотографии в хубави рамки, на които се виждаха гори и брегове, без никакви хора и животни. Погледът на Лаш жадно се закова върху тях след стерилната пустота на изминалата сутрин.

Обядът му беше сервиран на безупречно бяла покривка — студена сьомга със сос от копър, кафяв ориз, малко хлебче и кафе — без кофеин, естествено. Докато се хранеше, Лаш почувства как апетитът му се връща и главоболието отслабва. Фогел, който го беше оставил да обядва на спокойствие, се върна след двайсет минути.

— Какво следва? — попита Лаш, докато попиваше устни с кърпата си. Не хранеше особени надежди за отговор, но Фогел го изненада.

— Само още две неща — каза той. — Физически преглед и разговор с психолог. Ако сте приключили, можем да продължим.

Лаш остави кърпата и стана, като отново си мислеше какво бе казал онзи мъж за изпитния си ден. Дотук беше уморително и дори нервиращо, но нищо повече. Можеше да се справи с един физически преглед. И беше провеждал достатъчно разговори като психолог, за да знае какво го очаква.

— Водете — каза той.

Фогел го върна в централното помещение и посочи една от двете врати, които все още не се бяха отваряли. Прокара картата си през четеца и започна да пише нещо на таблета си с пластмасовата писалка.

— Можете да продължите, доктор Лаш. Моля, съблечете дрехите си и си сложете болничната пижама, която ще откриете вътре. Можете да окачите нещата си на закачалката на вратата.

Лаш влезе в стаята, затвори и се огледа, докато се събличаше. Беше стая за прегледи — малка, но невероятно добре оборудвана. За разлика от другите стаи, тук имаше куп неща, но повечето бяха от вида, който Лаш предпочиташе да не вижда — сонди, кюрета и спринцовки, стерилни марли. Във въздуха се носеше слаба миризма на антисептик.

Тъкмо надяна болничната пижама, когато вратата се отвори отново и в стаята влезе дребен и мургав мъж. Имаше оредяваща коса и мустачки, а от джоба на престилката му висеше стетоскоп.

— Да видим — каза той и погледна папката в ръцете си. — Доктор Лаш. Да не би случайно да сте медик?

— Не. Имам докторат по психология.

— Много добре, много добре — каза лекарят, остави папката и надяна чифт латексови ръкавици. — А сега се отпуснете, доктор Лаш. Няма да ни отнеме повече от час.

— Час? — изненада се Лаш, но замълча, когато видя докторът да пъха пръст в буркан с вазелин. „Май сто хиляди долара в крайна сметка няма да се окажат прекалено висок хонорар“ — помисли си той.

Преценката на доктора се оказа вярна. През следващите шейсет минути Лаш беше подложен на по-пълен и подробен преглед, отколкото бе вярвал, че е възможно. ЕКГ и ЕЕГ; ехокардиограма; проби от урина, изпражнения, секрети и епител от устата; подробна медицинска история на него самия и на две поколения предци; проверка на рефлекси и зрение; неврологичен тест и фин моторен контрол; подробен дерматологичен преглед. В един момент лекарят дори му даде епруветка и излезе от стаята, за да може Лаш да даде проба еякулат. Когато вратата се затвори, Лаш впери поглед в студения стъклен съд и почувства как го обзема чувство за нереалност. „Има резон — обади се някакво гласче в главата му. — Безплодието или импотентността могат да се окажат сериозен проблем.“

След известно време извика на лекаря, че може да се върне, и прегледът продължи.

— Остава само да вземем кръв — най-сетне каза лекарят, докато подреждаше поднос с най-малко двайсет епруветки, засега празни. — Моля, легнете на масата.

Лаш се подчини, затвори очи и усети как турникетът стяга ръката му. Последва студеният допир на напоен с бетадин памук, кратко опипване и убождането на иглата.

— Свийте юмрук, ако обичате — каза докторът.

Лаш стисна юмрук и стоически зачака, докато му източиха най-малко четвърт литър кръв. Накрая усети как гуменият турникет се отпуска. Докторът извади иглата и ловко му сложи лепенка, след което му помогна да седне.

— Как се чувствате?

— Нормално.

— Много добре. Можете да отидете в съседната стая.

— Но дрехите ми…

— Ще бъдат тук в края на интервюто.

Лаш примигна с недоумение, после се обърна и излезе в централното помещение.

Фогел беше там и отново драскаше нещо на таблета си. Вдигна поглед, когато Лаш се появи от стаята за прегледи. На обикновено невъзмутимото му лице сега имаше изражение, което Лаш не можа да разчете.

— Доктор Лаш — каза той, докато прибираше таблета в джоба си. — Насам, ако обичате.

Лаш вече не се нуждаеше от упътване — беше останала една-единствена неотваряна врата и той знаеше къде ще се проведе последното интервю.

Когато се обърна към вратата, тя вече беше широко отворена. И стаята зад нея нямаше нищо общо с онова, което бе видял досега.

13.

Лаш се поколеба на прага. Стаята пред него беше малка почти като останалите, със съвсем просто обзавеждане — стол в центъра с необичайно дълги облегалки за ръце, метално шкафче до него и маса с лаптоп при стената. Вниманието му незабавно бе привлечено от кабелите, които пълзяха от стола към лаптопа. Беше присъствал на достатъчно разпити, за да познае един детектор на лъжата.

До масата седеше мъж и четеше някаква папка. Щом видя Лаш, той стана и тръгна към него. Беше висок и слаб като скелет, със сивкава, късо подстригана коса.

— Благодаря, Робърт — каза той на Фогел, затвори вратата и даде знак на Лаш да седне на стола в средата.

Лаш се подчини и невярващо загледа как мъжът закрепва скоби за върховете на пръстите му и слага апарат за мерене на кръвно налягане.

За момент мъжът излезе от полезрението му, а когато се появи отново, държеше червена шапчица с дълъг разноцветен лентов кабел. Към плата бяха пришити прозрачни пластмасови дискове с размерите на дребна монета. Лаш разпозна устройството като „червената шапчица“, използвана за количествена ЕЕГ или КЕЕГ, която следеше честотите на мозъчната активност. Обикновено се използваше за откриване на неврологични заболявания, дисоциация, травми на главата и т.н.

Никога не беше чувал за подобен „разговор“ с психолог.

Мъжът инжектира проводящ гел във всеки от двайсет и четирите електрода, постави шапчицата на главата му и закрепи заземяващите проводници за ушите му. После се върна при масата и включи лентовия кабел в лаптопа. Лаш го гледаше, шапчицата на главата го стягаше неприятно.

Мъжът седна и затрака на клавиатурата. Погледна екрана и написа още нещо. Не се беше ръкувал с Лаш, нито му бе засвидетелствал внимание по някакъв друг начин.

Лаш чакаше вцепенен. Чувстваше се гол и опозорен в болничното си облекло. От опит знаеше, че в същината си психологическите оценки често представляват битка на умове между психиатър и пациент. Единият се опитваше да научи неща, които другият често не искаше да бъдат научавани. Може би това бе някакъв уникален вариант на тази игра. Запази мълчание и зачака, като се мъчеше да пропъди умората от главата си.

Мъжът премести поглед от лаптопа към папката на бюрото. После вдигна глава и погледна Лаш право в очите.

— Доктор Лаш — каза той. — Аз съм доктор Аликто, вашият старши оценяващ.

Лаш запази мълчание.

— Като старши оценяващ, разполагам с малко повече информация за вас, отколкото господин Фогел. Например знам, че покрай работата си несъмнено сте запознат с детектора на лъжата.

Лаш кимна.

— В такъв случай ще прескочим обичайните демонстрации на ефективността му. Предполагам, че сте запознат и с устройството за обратна неврологична връзка, което поставих на главата ви?

Лаш отново кимна.

— Като лекар, вероятно сте любопитен относно използването му в този случай. Знаете, че детекторите на лъжата измерват само сърдечния ритъм, кръвното налягане, напрежението на мускулите и тъй нататък. Открихме, че факторният анализ на данните от КЕЕГ е чудесно допълнение към всичко това. Той ни позволява да отидем далеч отвъд обичайните отговори с „да“ и „не“ при използването на детектора на лъжата.

— Разбирам.

— Моля да не движите ръцете си върху облегалките и да държите гърба си изправен. Ще ви задам няколко основни въпроса. Отговаряйте само с „да“ и „не“. Името ви Кристофър Лаш ли е?

— Да.

— В момента на Шип Ботъм Роуд седемнайсет ли живеете?

— Да.

— На трийсет и девет години ли сте?

— Да.

— Сега ще ви покажа карта за игра. Независимо дали е червена или черна, искам да ми кажете *обратния* цвят. Разбрахте ли ме?

— Да.

Аликто взе тесте карти, извади една червена и я показа.

— Какъв цвят е картата?

— Черен.

— Благодаря. — Аликто остави тестето. — И така. Положихте ли днешните тестове възможно най-честно и обстойно?

Мъжът го гледаше изпитателно, почти със съмнение.

— Разбира се — отвърна Лаш.

Аликто погледна папката и остави мълчанието да се проточи мъничко.

— Защо сте тук, доктор Лаш?

— Мисля, че това е очевидно.

— Всъщност изобщо не е очевидно. — Аликто прелисти няколко страници в папката. — Никога не съм оценявал психолог. Поради някаква причина те никога не стават кандидати на „Едем“. Имаме интернисти, кардиолози, анестезиолози и тъй нататък. Но никога психолози или психотерапевти. Имам си теория по въпроса. Но както и да е, тъкмо преглеждах резултатите ви от сутринта, най-вече личностния въпросник.

Той вдигна един лист, като хвърли бегъл поглед на Лаш.

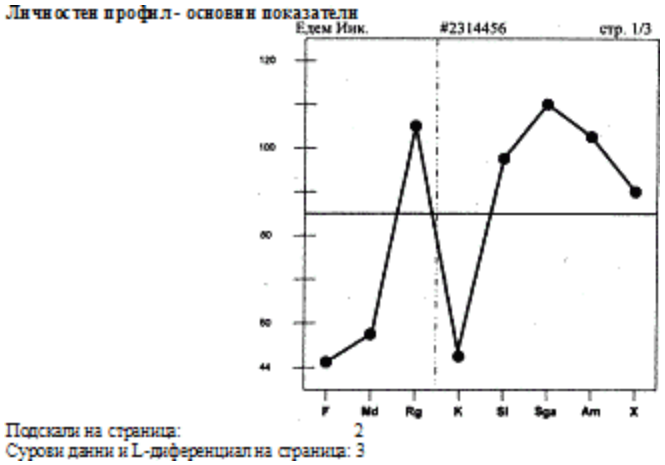

— Меко казано, интересно. — Аликто върна листа в папката.

Обикновено оценяващите психометричните данни не разкриваха подобна информация на изследваните лица, Лаш се запита защо

Аликто се държи с него по такъв почти надменен начин.

— Ако искате да научите повече за филмовите ми вкусове или дали предпочитам коняка пред уискито, би трябвало да обърнете по-голямо внимание на някой тест за предпочитания.

Аликто го погледна.

— Виждате ли, това е друго нещо — рече той. — Повечето кандидати сътрудничат, желаят да помогнат, откровени са. Саркастичните отговори са крайно необичайни и, честно казано, са повод за загриженост.

Лаш усети как раздразнението започва да напира под мъглата на умората.

— Иначе казано, заплашвате кандидатите и в отговор те се държат като подлизурковци. Разбирам, че това може да угоди на нечие его. Особено ако егото е било неадекватно подхранвано на младини.

В погледа на Аликто проблесна нещо — раздразнение или може би подозрение — което изчезна толкова бързо, колкото се бе появило.

— Изглеждате ядосан — каза той. — Какво във въпросите ми ви кара да реагирате така?

На Лаш му хрумна, че самата насока на разпита би могла да предизвика реакциите му.

— Вижте какво — каза той с най-разумния тон, на който беше способен при тези обстоятелства. — Трудно е да искаш да сътрудничиш, докато си закачен за детектор на лъжата и носиш само шапка с електроди и болнична пижама.

— Всъщност повечето кандидати оценяват детектора на лъжата, след като преодолеят първоначалната изненада. Намират за окуражаващо да открият, че партньорът, който им се посочва след това, е бил толкова честен, колкото и те самите.

Спокойният глас на Аликто само засилваше чувството за нереалност на ситуацията. Гневът на Лаш започна да отшумява и на негово място отново се настани умората.

— Защо не продължим с оценяването? — попита той.

— Какво ви кара да мислите, че това не е част от него, доктор Лаш? Аз ви преценявам като завършена личност в реално време, а не като безличното тяло, положило онези тестове тази сутрин. Но добре, да се върнем към личностния тест. Показателите ви за лъжа и средни отговори са добри, но тези за изопачаване са ненормално високи.

Лаш запази мълчание.

— Както знаете, това означава, че ограничавате разкриването на негативна информация за себе си — опитвате се да направите добро впечатление или да омаловажите личните си проблеми.

Лаш чакаше, като се проклинаше, че е отговорил искрено на тестовете.

— Някои от клиничните ви показатели са крайно необичайни за кандидат на „Едем“. Например скалата ви за социална интровертност е висока, както и скалата за самоконтрол. Взети заедно, те говорят за самотна личност; някой, който може би е имал неприятен опит във връзките. Подобен човек не може да бъде мотивиран да предприеме такава решителна и скъпа стъпка — да дойде при нас. — Аликто вдигна поглед от папката. — Разберете, доктор Лаш, че при други обстоятелства не бих споделил подобни технически детайли с кандидат. Но тъй като сте колега психолог… това е уникална възможност.

„Уникална възможност да ме гледаш как се гърча“ — помисли си Лаш.

— Сами по себе си подобни показатели будят у мен тревога като оценяващ на „Едем“. Но те са също елементи от теста — и тук ще бъда искрен — които разкриват определени патогномични признаци. Червени флагчета, така да се каже. — Аликто отново прелисти няколко страници. — Например скалите за аморалност и отчуждаване са необичайно високи. Депресивната скала, или степента на чувствителност към ставащото около вас, също е висока, въпреки високата скала на самоконтрол — аномалия, която не мога да обясня в движение. Всичко това прилича на опасен коктейл, доктор Лаш. Нещо, на което бих ви посъветвал да обърнете внимание и при нужда да лекувате.

Аликто затвори решително папката и се обърна към лаптопа.

— Само още няколко въпроса, доктор Лаш. Обещавам, че няма да отнеме много време.

Лаш кимна. Умората заплашваше да го погълне.

— Откога се занимавате с частна практика?

— От почти три години.

— Каква е специалността ви?

— Семейни отношения. Брачни консултации.

— Семейното ви положение?

— Необвързан.

— Вдовец?

— Не. Разведен. Както знаете.

— Само още един въпрос за детектора на лъжата. Пулсът ви се ускорява, доктор Лаш. Съветвам ви да дишате бавно. Кога се разведохте?

— Преди три години.

— Как го приехте?

— Бях женен. Сега не съм.

— И сте напуснали ФБР горе-долу по същото време. — Аликто откъсна поглед от екрана. — Изглежда, че преди три години са се случили доста интересни събития — развод и много драматична промяна в кариерата. Бихте ли обяснили защо се разведохте?

Лаш усети, че се напряга. „Дали знае за Уайър, или просто ми пуска въдицата?“

— Не — отговори той.

— Защо ви е толкова трудно да говорите за това?

— Защото не виждам каква връзка има с това тук.

— Не виждате връзка? За потенциален клиент?

— Тук съм за бъдещето си, не за миналото.

— Едното се определя от другото. Но както и да е. Да останем още малко в миналото. Споделете с какво се занимавахте във ФБР, ако обичате.

— Бях в Помощното следствено отделение в Куонтико. Анализирах местопрестъпления, провеждах психологически аутопсии на жертвата и извършителя. Търсех общи черти помежду им, причина за престъплението, съставях профил на убиеца и работех в координация с АНПСК.

— Какво е отношението ви към подобна работа?

— Беше предизвикателна.

— Бяхте ли добър в нея?

— Да.

— Тогава защо напуснахте?

Вече дори мигането представляваше усилие.

— Уморих се да се опитвам да разбера какво е станало с хората, след като са умрели. Реших, че ще бъда по-полезен, ако им помагам,

докато са още живи.

— Разбираемо. И несъмнено сте видели ужасни неща.

Лаш кимна.

— Но те не са ви повлияли?

— Разбира се, че са.

— И до каква степен?

— Степен? — Лаш сви рамене.

— Значи не са ви се отразили по някакъв *патологичен* начин. Останали са на заден план, така да се каже. Не са повлияли на работата ви или на вас самия.

Лаш отново кимна.

— Бихте ли го казали на глас, доктор Лаш?

— Не, не са повлияли.

— Помолих ви да го направите, защото съм чел някои изследвания върху изтощаването на агенти. Понякога, когато виждат ужасни неща, хората не говорят за тях, а ги заравят дълбоко, опитват се да ги игнорират. И след време започват да живеят в постоянно състояние на мрак. Вината не е тяхна — културата на работното място е такава. На съжалението и слабостта не се гледа с добро око.

Лаш премълча. Аликто погледна екрана на лаптопа и записа нещо в папката. Спря, загледан в листата, после отново вдигна глава.

— В предишната ви работа имаше ли някакъв конкретен случай, който да е ускорил решението ви да напуснете? Нещо особено неприятно, някаква грешка или невярна преценка от ваша страна. Може би нещо, което се е отразило на личния ви живот?

Въпреки умората Лаш усети, че го полазиха тръпки. „Значи все пак знае.“ Хвърли бърз поглед към Аликто, който го наблюдаваше напрегнато.

— Не.

— Моля?

— Казах „не“.

— Разбирам. — Аликто отново погледна екрана и си отбеляза нещо. После се облегна назад. — С това интервюто приключи, доктор Лаш — каза той, заобиколи масата и свали шапчицата и скобите от пръстите му. — Благодаря ви за търпението.

Лаш се изправи. Стаята леко се люшна и той се хвана за облегалката, за да запази равновесие.

— Спите ли достатъчно? — попита Аликто. — Защото ми се струва, че изглеждате доста по-уморен от обичайното.

— Добре съм.

Аликто обаче продължаваше да го наблюдава внимателно, като че ли с искрена загриженост — още повече че прегледът вече беше приключил.

— Знаете ли, недоспиването може да бъде често срещано в случаи на…

— *Добре съм*, благодаря.

Аликто бавно кимна, после се обърна и посочи вратата.

— Сега какво следва? — попита Лаш.

— Можете да се облечете. Фогел ще ви изпрати.

Лаш не можеше да повярва на късмета си. След всичко преживяно беше сигурен, че разговорът с психолога ще продължи часове наред. Повечето тестове с детектор на лъжата бяха продължителна работа, едни и същи въпроси се повтаряха отново и отново, като се променяше само формулирането им. А този разговор бе отнел едва половин час.

— Искате да кажете, че приключих?

— Да, приключихте.

Начинът, по който го каза, накара Лаш да се поколебае.

— Много съжалявам — продължи Аликто, — но с оглед на резултатите ви ще се наложи да отхвърля кандидатурата ви.

Лаш го зяпна.

— Няма смисъл да забавяме лошите новини. Надявам се, че ще разберете. Трябва винаги да гледаме общата картина, кое е най-добро за клиентите ни като цяло, а не на чувствата на отделния кандидат. Трудно е. Ще ви предложим допълнителна разяснителна литература. Често четенето й помага на отхвърлените кандидати да преодолеят естествените неприятни чувства. Уверен съм, че Фогел ви е обяснил, че първоначалната такса не се възстановява, но няма да има допълнителни сметки. Пазете се, доктор Лаш. И имайте предвид онова, което казах за червените флагчета.

И — за пръв и последен път — Аликто му протегна ръка.

14.

Макар да бе три сутринта, спалнята беше запята от безмилостна светлина. Двата прозореца към терасата бяха като правоъгълници от пълен мрак. Светлината изглеждаше толкова ярка, че цялата стая бе сведена до сурова геометрия с прави ъгли — легло, нощно шкафче, гардероб. Светлината изсмукваше цветовете — фурнирът на дрешника, индийският десен на юргана, счупените огледала бяха напълно лишени от цветове. Оставаше единствено червеното по стените.

По жертвата имаше съвсем малко кръв; необичайно малко при тези обстоятелства. Тя лежеше гола на килима, подобно на порцеланова кукла, сама в кръга халогенни прожектори. Пръстите на ръцете и краката, внимателно отрязани при първата става, бяха подредени като ореол около главата на трупа.

На заден план се чуваше приглушеното мърморене на криминалистите, обработващи местопрестъплението:

— Анална температура двайсет и осем и осем. Мъртва е от около шест часа. Степента на вкочаняване не отговаря на тази преценка.

— Някакви латентни следи?

— Те са единственото, което имаме.

— Охранителната система е централна, но кабелът на цялата къща е бил прекъснат. Също като при онова момиче, Уоткинс.

— Установено ли е откъде е влязъл или излязъл извършителят?

— Екипът още работи.

Капитан Харолд Мастертън се отдели от групата полицаи и пресече стаята с ръце в джобовете, като внимателно заобиколи прожекторите.

— Лаш, изглеждаш зле.

— Добре съм.

— Какво откри?

— Още преценявам. Има противоречиви моменти, неща, които не се връзват с контекста.

— Майната му на контекста. В Куонтико имаш предостатъчно кабинетни плъхове, за да съставиш футболен отбор.

— Вече получихте частичния профил.

— Частичният профил така и не му попречи да убие за втори път.

— Аз идентифицирам, а не залавям. Такава е работата ми.

— Тогава ми дай достатъчно, за да го намеря, за бога. Вече за втори път е написал проклетата си автобиография. Източил е кръвта на две жени, за да си осигури достатъчно мастило. Ето я, точно пред носовете ни. Направо ти се поднася на шибана тепсия. Кога смяташ да го поднесеш на мен? Или ще го оставиш да пише трети път?

Мастертън посочи стената, която бе покрита с четливи печатни букви, алени и прясно засъхнали — безкрайна тирада от отчаяни думи: ИСКАМ ДА БЪДА ЗАЛОВЕН. НЕ МЕ ОСТАВЯЙТЕ ДА ГИ РЕЖА. НЕ МИ ХАРЕСВА. СВЕТЦИТЕ МИ КАЗВАТ ДА ГИ РЕЖА, НО АЗ НЕ ИСКАМ ДА ПОВЯРВАМ…

Лаш стана от леглото, отиде до вратата, отвори я и тръгна към дневната. Завесите на панорамния прозорец бяха дръпнати. Лунната светлина мацваше кремавите вълни на прибоя със светлосиня флуоресценция. Мебелите бяха смътно осветени, сякаш в картина на Магрит. Лаш седна на коженото канапе и се наведе напред, опрял ръце на коленете си, загледан в морето.

По-рано, докато Фогел го водеше по безличните коридори към един страничен изход на Петдесет и пета, усещаше преди всичко бушуващата в него ярост. Вървеше в червена мъгла към паркинга, с все още засъхващ гел по скалпа си, и изхвърли литературата, която Фогел извинително му беше напъхал в ръцете. Но с напредването на вечерта (лека вечеря, проверка на телефонния секретар и разговор с Клайн, който беше поел клиентите му) гневът утихна, оставяйки след себе си пустота. А когато умората най-сетне надви и го накара да си легне, пустотата беше отстъпила пред нещо друго.

И сега, докато седеше и гледаше морето, думите на д-р Аликто отново зазвучаха в главата му. *Видели сте ужасни неща. Но са останали на заден план. Не са повлияли на работата ви или на вас самия.*

Лаш затвори очи, неспособен да се отърси от изумлението. Докато отиваше в „Едем“ сутринта, очакваше много неща, но отхвърлянето определено не беше сред тях. Вярно, беше минал просто като упражнение. Безцветният Фогел и дразнещият, леко тревожещ д-р Аликто нямаха представа каква е истинската причина да е там. Това обаче не анулираше провала му. И сега целият този процес завършваше не с по-ясни впечатления за Уилнър и Торп, а с тихия, мелодичен глас на Аликто в главата му.

Понякога хората не говорят за ужасните неща, които виждат, а ги заравят дълбоко и след време започват да живеят в постоянно състояние на мрак…

През всички тези години, докато анализираше и лекуваше другите, Лаш внимателно бе избягвал да насочи същия този прожектор към себе си — не мислеше за това какво го движи напред или го задържа; не мислеше за мотивите си, били те добри или лоши. А ето че сега, в тъмното, това бяха единствените мисли, които идваха в главата му.

В предишната ви работа имаше ли някакъв конкретен случай, който да е ускорил решението ви да напуснете? Някаква грешка или невярна преценка от ваша страна. Може би нещо, което се е отразило на личния ви живот.

Лаш стана и тръгна към банята. Запали лампата, отвори шкафчето под мивката и клекна. Там, под резервните бутилки шампоан и ножчета за бръснене, имаше кутия за детски обувки. Взе я и махна капака. Малката кутия бе пълна с бели хапчета — секонал, присвоен и даден му от съчувствен колега агент след прочистването на дома на един перач на пари. Когато се премести в тази къща, Лаш смяташе да ги изхвърли в тоалетната, но така и не го направи. Приспивателните бяха останали тук, обитаваха тъмното кътче под умивалника, почти забравени. Бяха на три години, но Лаш беше сигурен, че срокът им на годност не е изтекъл. Взе шепа от тях и ги загледа.

Пусна ги обратно в кутията и я върна в шкафчето. Това щеше да го върне в лошите дни, в месеците малко преди — и малко след —

напускането на Бюрото. Място, на което не искаше да стъпва отново.

Стана и си изми ръцете, като гледаше отражението си в огледалото.

Откакто се беше преместил тук и бе започнал частната практика, сънят му се бе върнал. Утре можеше да откаже случая и да продължи с обичайните консултации. И да спи спокойно.

Но въпреки това беше наясно, че няма да го направи. Защото дори сега, докато гледаше в огледалото, виждаше призрачния образ на Луис Торп, който се взираше в него от екрана и непрекъснато задаваше все един и същи въпрос…

… Защо?

Избърса си ръцете, върна се в спалнята, легна отново и зачака — не съня, защото той така или иначе нямаше да дойде, а настъпването на утрото.

15.

На следващата сутрин, когато Лаш излезе от асансьора на трийсет и втория етаж, Маукли го чакаше.

— Насам, моля — каза той. — Какво научихте за Уилнър?

„Не си пада по празните приказки“ — помисли си Лаш.

— През уикенда успях да разговарям с личния им лекар, с брата на Керън Уилнър, майката на Джон Уилнър, с една приятелка и колега, който миналия месец прекарал една седмица с тях. Същата история като при Торп. Били са *прекалено* щастливи, ако подобно нещо е възможно. Приятелката каза, че единственият спор, на който станала свидетел, бил съвсем незначителен — какъв филм да гледат вечерта — и бил решен със смях за по-малко от минута.

— Никакви показатели за самоубийство?

— Никакви.

— Хм… — Маукли въведе Лаш в стая, където ги очакваше служител с бяла престилка. Маукли взе някакви защипани с телбод листа от бюрото и ги подаде на Лаш. — Подпишете, ако обичате.

Лаш прелисти дебелия документ.

— Само не ми казвайте, че това е поредната декларация за конфиденциалност. Вече подписах няколко.

— Онова беше само когато имахте достъп до най-обща информация. Нещата се промениха. Този документ просто изброява по-подробно неустойките, гражданските и съдебни отговорности и тъй нататък.

Лаш остави документа на бюрото.

— Не ми звучи особено обнадеждаващо.

— Трябва да разберете, доктор Лаш. Вие сте първият външен човек, който получава достъп до най-деликатните детайли от работата ни.

Лаш въздъхна, взе предложената му химикалка и се подписа на двете места, отбелязани с жълто.

— Направо не ми се мисли през какви проверки минават служителите ви.

— През доста по-сериозни, отколкото тези на ЦРУ. Но пък заплащането и бонусите са несравнимо по-големи.

Лаш подаде документа на Маукли, а той го върна на човека зад бюрото.

— На коя ръка носите часовника си, доктор Лаш?

— Какво? О, на лявата.

— В такъв случай бихте ли протегнали дясната, ако обичате?

Лаш се подчини и се изненада, когато служителят зад бюрото му сложи сребриста гривна и я стегна с нещо, което приличаше на миниатюрен гаечен ключ.

— Какво правите, по дяволите? — Лаш дръпна рязко ръката си.

— Просто една от мерките за сигурност. — Маукли вдигна ръка, за да покаже същата гривна на китката си. — Кодирана е с уникален идентифициращ код. Докато я носите, скенерите могат да следят движението ви в сградата.

Лаш завъртя гривната около китката си. Беше стегната, но не му създаваше неудобства.

— Не се безпокойте, ще бъде отрязана, когато работата ви тук приключи.

— *Отрязана?*

Маукли, който рядко се усмихваше, сега го направи — макар и едва доловимо.

— Ако може лесно да се свали, какъв е смисълът да се слага? Опитахме се да я направим възможно най-приемлива.

Лаш отново погледна гладката тясна метална ивица около китката си. Макар да не обичаше накити — беше отказал да носи дори брачната си халка — трябваше да признае, че дискретно изглеждащата гривна е някак привлекателна. Особено за окова.

— Ще продължим ли? — попита Маукли, като го изведе обратно в коридора и тръгна към друга редица асансьори.

— Къде отиваме? — попита Лаш, докато се спускаха.

— Където поискахте. След Торп и Уилнър. Отиваме от другата страна на Стената.

16.

За момент Лаш просто зяпна безмълвно Маукли. Припомни си думите на президента: *Дава ви се безпрецедентен достъп до кухнята на „Едем“. Поискахте — и получихте — шанс да правите онова, което досега не е правил никой с вашите познания.*

— От другата страна на Стената — повтори той. — Чух същия израз на спешното заседание на борда.

— И той е съвсем буквален. Небостъргачът всъщност се състои от три отделни сгради. Не само от съображения за сигурност, но и за безопасност — при нужда трите части могат да бъдат напълно изолирани една от друга.

Лаш кимна.

— Предната част на небостъргача е онова, което виждат клиентите ни — помещенията за тестове, районите за почивка, заседателни зали и тъй нататък. В следващата част се върши истинската работа. Тя е по-голяма и в нея може да се влезе от шест места. В момента отиваме към Пункт четири.

— Споменахте три сгради.

— Да. Над вътрешната кула е апартаментът. Личното пространство на доктор Силвър.

Лаш го погледна с интерес. За потайния основател на „Едем“, блестящия учен, изобретил технологията, се знаеше толкова малко, че самият факт, че живее тук — и че има голяма вероятност да е съвсем наблизо — приличаше на откровение. Лаш неволно се запита що за човек е Силвър. Ексцентрик от типа на Хауърд Хюз, обезобразен и пристрастен към нещо? Деспотичен Нерон? Студен, пресметлив магнат? Липсата на информация разпалваше любопитството му.

Вратата на асансьора се плъзна и разкри по-широк коридор. Лаш видя, че той свършва с нещо като стъклена стена, над която светеше голямо IV. Пред стената се бяха наредили на опашка хора; почти всички бяха с бели лабораторни престилки.

— Повечето пунктове са на долните етажи на сградата — обясни Маукли, докато се нареждаха в края на опашката. — Така достъпът е по-лесен в началото и в края на работния ден.

Докато чакаха реда си, Лаш успя да разгледа какво се намира оттатък стъклото — къс шестоъгълен коридор, подобен на поставена хоризонтално восъчна пита, ярко осветена, със стъклена стена в отсрещния край. В този миг по-близката стена се плъзна настрани, човекът в началото на опашката мина и стената отново се затвори.

— Не носите механични устройства, нали? — попита Маукли. — Записваща техника, таблет, нещо подобно?

— Оставих всичко у дома, както поискахте.

— Добре. Просто ме следвайте. След като охраната провери гривната ви, минете бавно през пункта.

Накрая дойде и техният ред. Двама охранители с бежови комбинезони стояха от двете страни на стъклото. Всичко — охранителите, пропускателните пунктове, гривната, целият фанатизъм по отношение на сигурността — изглеждаше странно. Но пък от друга страна, Лаш си припомни какъв беше годишният баланс на компанията за миналата година. Както и думите на Маукли: *Пазенето на тайната е единственият начин за защитим услугата си. Има много потенциални конкуренти, готови на всичко, за да се доберат до техниките ни на тестване, алгоритмите на преценяване и тъй нататък.*

Маукли приближи лявата си ръка към закрепения за стената скенер. Синя светлина освети кожата му и гривната му светна за момент. Стъклената врата се плъзна с тихо съскане и Маукли влезе в ярко осветения коридор зад нея. Стената се затвори, след което се отвори отсрещната. Маукли мина през камерата и двете врати се затвориха, охранителите направиха знак на Лаш да приближи.

Той задържа гривната си под устройството и усети как кожата му се затопля от лъча. Стъклената врата се плъзна и Лаш влезе в камерата.

Стената зад него незабавно се плъзна обратно на мястото си. Светлината в пропускателната камера бе толкова ярка и така се отразяваше от белите повърхности, че Лаш само смътно си даваше сметка, че това е нещо повече от шестоъгълен коридор с бели стени. Докато вървеше напред, забеляза някакви форми, които стърчаха от стените, но също бяха боядисани в бяло и трудно се различаваха.

Чуваше се слабо бръмчене като от далечен генератор. Това беше нещо повече от коридор — това бе канал, свързващ две отделни кули.

След това стъклената стена в другия край се плъзна настрани и той излезе навън. При изхода имаше само един охранител, който му кимна. Лаш кимна в отговор и се огледа с любопитство. От другата страна на Стената не беше много по-различно от онзи „Едем“, който вече беше видял. Имаше много надписи: „Телефония А-Е“, „Онлайн наблюдение“, „Синтез на данни“. По коридорите се движеха хора, които разговаряха тихо.

Маукли стоеше отстрани и чакаше. Когато вътрешната стъклена стена се плъзна зад Лаш, той пристъпи напред.

— Какво беше това? — Лаш кимна към камерата, през която току-що бе минал.

— Сканиращ коридор. За да е сигурно, че не се внася или изнася каквото и да било. Инструментите, софтуерът, информацията — всичко, намиращо се вътре, трябва да си остане вътре.

— Всичко?

— С изключение на някои строго контролирани данни.

— Но цялата реална обработка се извършва във вътрешната страна. Нали така? Значи трябва да пада огромна обработка на информация.

— Повече, отколкото можете да си представите. — Маукли посочи голям панел, вграден ниско в едната стена. — Информационни канали като този свързват всички райони от тази страна на Стената. Най-общо, това са възли, които свързват всяка вътрешна система с всички останали.

Маукли отстъпи встрани и посочи една жена, която Лаш не бе забелязал досега.

— Това е Тара Стейпълтън, нашият главен специалист по системна сигурност. Тя ще бъде ваш съветник, докато сте тук.

Жената пристъпи напред.

— Доктор Лаш — тихо поздрави тя и протегна ръка.

Лаш се ръкува с нея. Стейпълтън беше висока брюнетка със сериозни очи. Вероятно още не беше навършила трийсет — поне според неговата преценка.

— Първата ни спирка е натам — каза Маукли, когато тръгнаха по един от широките коридори. — Тара току-що бе осведомена защо сте

тук. Разбира се, никой друг не знае. Официално подготвяте доклад за ефективността за петгодишния план на борда. Мисля, че ще се изненадате колко всеотдайни и мотивирани са хората ни.

Лаш погледна към Тара Стейпълтън.

— Това вярно ли е?

Тя кимна.

— Разполагаме с най-доброто оборудване. Имаме фирмени технологии, надминаващи всичко останало. Каква друга работа е способна да промени толкова много живота на хората?

Въпреки ентусиазираните думи тонът й бе някак механичен, без нюанси, сякаш умът й бе другаде.

— Помните ли онези сбирки, които подслушвахме? — попита Маукли. — Всички служители трябва да ги наблюдават два пъти годишно. Това ни напомня за какво всъщност работим.

Бяха стигнали до двойна врата с надпис: „СЪБИРАНЕ НА ДАННИ — ИНТЕРНЕТ ГАЛЕРИЯ“. Маукли поднесе гривната си под скенера, вратата се отвори и той направи знак на Лаш да влезе.

Лаш се озова на балкон над помещение, в което кипеше оживена дейност като на Нюйоркската фондова борса. С тази разлика, че борсата винаги му бе приличала на едва сдържан хаос, а в огромното пространство долу движението беше съгласувано, подобно на кошер. Хора седяха зад бюра и се взираха в компютърни екрани, докато други се събираха при центровете за данни, сочеха монитори и говореха по телефони. Стените бяха покрити с огромни видеоекрани, показващи данни от „Ройтерс“ и други кабелни услуги, „Си Ен Ен“, местни и чужди новини.

— Това е един от нашите центрове за събиране на данни — каза Маукли. — В сградата има още няколко изследователски и наблюдателни подсекции, всички подобни на тази.

— Страшно мащабно начинание — промърмори Лаш, докато се взираше в оживената дейност долу.

— Казваме на клиентите си, че техният единствен ден на тестване е най-важният етап в процеса на търсене на партньор, но всъщност това е само малка част от работата. След преценката наблюдаваме всички аспекти от поведението на кандидата. Това може да отнеме няколко дни или месец, в зависимост от обема данни, с които разполагаме. Лични предпочитания, облекло и забавления,

харчене на пари — всичко се взема предвид. Например този център проследява използването на интернет от кандидата. Наблюдаваме какви сайтове посещава, какви движения с мишката прави, след това интегрираме потока данни с другата информация, която събираме.

Лаш го зяпна.

— Но как е възможно това?

— Имаме уговорка с основните кредитни агенции, доставчици на телефонни услуги и интернет, кабелна и сателитна телевизия и тъй нататък. Те ни позволяват да следим трафика им, а в замяна ние им даваме определени данни — обобщени, разбира се — за забелязани тенденции. Естествено, имаме си и наши специалисти в наблюдението. Присъствието на компютрите във всеки аспект на ежедневието ни прави нашия бизнес възможен, доктор Лаш.

— Направо ме хваща страх да докосна своя — промърмори Лаш.

— Цялото наблюдение е напълно прозрачно. Клиентите ни нямат представа, че сърфирането им в мрежата, сметките по кредитните им карти и телефонните им разговори се следят. Така получаваме далеч по-пълна картина от онази, които бихме си съставили по други начини. Това е едно от нещата, което ни различава от другите, далеч по-примитивни социални мрежи, които се появиха напоследък. И едва ли е нужно да казвам, че данните, които събираме, си остават между тези стени. Това е още една причина да ви изглеждаме толкова потайни, доктор Лаш — първостепенното ни задължение е да осигурим неприкосновеността на личните данни на клиентите си.

Той махна с ръка към трескавата дейност долу.

— След като Торп са приключили тестовете, техните данни са били разпределени в подобни центрове за наблюдение. Същото е станало и с Уилнър. Или с вас, ако бяхте избран за кандидат.

Тук Маукли замълча за момент.

— Между другото, съжалявам. Прочетох крайните доклади на Фогел и Аликто.

— Вашият доктор Аликто сякаш ми имаше зъб за нещо.

— Несъмнено е изглеждало така. Старшият изпитващ наистина притежава известна свобода относно начина, по който да провежда интервютата си. Аликто е един от най-добрите, но същевременно е и сред най-неортодоксалните. Така или иначе това не беше реална

оценка, в смисъл че щяхте да станете кандидат. Надявам се, че това донякъде прави нещата по-търпими.

— Да продължаваме нататък. — Лаш се чувстваше малко неудобно, че не толкова бляскавото му представяне се анализира пред Тара Стейпълтън.

Маукли го изведе от галерията и продължиха по дългия, боядисан в бледи тонове коридор. Накрая спряха пред тежка стоманена врата със знак за биологична опасност и надпис: „РАДИОЛОГИЯ И ГЕНЕТИКА“. И тук Маукли отвори с помощта на гривната си. Зад вратата имаше голямо помещение със сиви шкафчета. На метални закачалки висяха защитни костюми за работа в опасни условия. Отсрещната стена беше от прозрачен плексиглас и на затворения й вход имаше няколко надписа. *Стерилна среда* — предупреждаваше един от тях. — *Стерилното облекло и спазването на процедурите е ЗАДЪЛЖИТЕЛНО. Благодарим за съдействието.*

Лаш отиде до плексигласовата стена и погледна с любопитство. Оттатък напълно екипирани фигури се бяха навели над различни сложни на вид уреди.

— Онова там ми прилича на ДНК секвенсер — каза той, сочейки голяма конзола в един от ъглите.

Маукли застана зад него.

— Точно така.

— Какво търси тук подобна машина?

— Тя е част от генетичния анализ, който провеждаме.

— Не разбирам какво общо има генетиката с услуга като вашата.

— Много общо всъщност. Това е една от най-деликатните области на проучване на „Едем“.

Лаш зачака и мълчанието се проточи. Накрая Маукли въздъхна.

— Както знаете, процесът на кандидатстване не се ограничава само с психологическо оценяване. По време на първоначалния медицински преглед всеки кандидат, у когото бъдат открити значителни здравословни проблеми или попада в рискова група за бъдещи такива, бива отхвърлен.

— Звучи доста грубо.

— Ни най-малко. Нима ще ви е приятно да срещнете идеалната си половинка, а тя да умре година по-късно? Както и да е, след прегледа кръвните проби на кандидата се анализират — тук и в други

лаборатории от тази страна на Стената — за най-различни генетични заболявания. Всеки с генетично предразположение към Алцхаймер, циститна фиброза, хорея на Хънтингтън и други подобни също отпада.

— Господи. Казвате ли им защо?

— Не пряко — това може да привлече внимание към фирмените ни тайни. Пък и отхвърлянето е достатъчно травмиращо, защо да го усложняваме с безпокойство за нещо, което може да се развие след години — ако изобщо се развие — и така или иначе е нелечимо?

„Наистина, защо?“ — помисли си Лаш.

— Но това е само началото. Най-важното приложение на генетиката е в самия процес на намиране на партньор.

Лаш погледна към усърдно работещите хора в лабораторията и обратно към Маукли.

— Несъмнено вие сте по-запознат с оценъчната психология от мен — каза Маукли. — И по-точно с концепцията за разпространяването на гените.

Лаш кимна.

— Желанието да предадеш гените си на бъдещи поколения при възможно най-добрите условия. Основен импулс.

— Именно. И „възможно най-добрите условия“ обикновено означава висока степен на генетично разнообразие. Един специалист би го нарекъл увеличаване на хетерозиготността. Така се получава силно и здраво потомство. Ако единият партньор е от кръвна група А, която е силно податлива на холера, а другият е от кръвна група В, която е по-податлива на тиф, има голяма вероятност тяхното дете — с кръвна група АВ — да бъде с висока резистентност и към двете болести.

— Но какво общо има това със ставащото тук?

— Ние следим много внимателно последните проучвания в областта на молекулярната биология. И в момента наблюдаваме десетки гени, които влияят върху избора ни на идеален партньор.

Лаш поклати глава.

— Изненадвате ме.

— Аз не съм специалист, доктор Лаш. Но мога да ви дам един пример — HLA.

— Това не ми е познато.

— Човешки левкоцитен антиген. При животните е известен като МНС. Това е голям ген, който се намира в дългата част на шеста хромозома и влияе върху предпочитанията за миризмата на тялото. Изследванията показват, че хората са привличани най-много от партньори, чиито HLA хаплотипове *най-силно* се различават от техните.

— Май трябва да чета по-внимателно „Нейчър“. И как ли са го демонстрирали?

— Ами при един тест са помолили контролната група да помирише подмишниците на тениски, носени от представители на противоположния пол, и да ги подредят според предпочитания. И се оказало, че хората като цяло предпочитат онези, чиито генотипове *са най-различни* от техните.

— Майтапите се.

— Никак даже. Животните също показват предпочитания към партньори, чиито МНС гени са противоположни на техните. Например мишките избират потенциалните си партньори по миризмата на урината.

Това беше посрещнато с кратко мълчание.

— Лично аз предпочитам тениска — каза Тара.

Това беше първото й обаждане от известно време и Лаш се обърна да я погледне. Тя обаче не се усмихваше и той не беше сигурен дали изказването й е шега.

Маукли сви рамене.

— Както и да е, генетичните предпочитания на Уилнър и Торп са били взети предвид, наред с другата информация, която сме събрали за тях — резултати от тестовете, данни от наблюденията и тъй нататък.

Лаш се загледа в работещите хора оттатък прозрачната стена.

— Изумително. Ще искам да видя тези резултати, когато му дойде времето. Но реалният въпрос е как точно са се събрали двете двойки?

— Това е следващата ни стъпка. — И Маукли го поведе обратно навън.

Последва объркващо пътуване по пресичащи се коридори и още едно кратко изкачване с асансьор. Накрая Лаш се озова пред друга врата, с надпис: „ЗАЛА ЗА ДОКАЗВАНЕ“.

— Какво е това място? — попита той.

— Резервоарът — отвърна Маукли. — След вас, моля.

Лаш влезе в голямо помещение с нисък таван и дискретно осветление, което му придаваше странно интимна атмосфера. Стените отляво и отдясно бяха покрити с различни витрини и инструменти. Вниманието на Лаш обаче бе привлечено от задната стена, на която доминираше нещо, подобно на аквариум. Той спря.

— Давайте — подкани го Маукли. — Погледнете.

Лаш приближи и осъзна, че гледа огромен прозрачен куб, вграден в стената на помещението. Неколцина служители стояха пред него, водеха си бележки на таблети или просто наблюдаваха. В куба непрекъснато се движеха безброй призрачни форми с преливащи се цветове, които проблясваха за миг, когато се сблъскваха с други призраци, и после отново потъмняваха. Слабата светлина и мъждукането на формите вътре създаваха илюзия за огромна дълбочина.

— Разбирате защо го наричаме Резервоара — каза Маукли.

Лаш кимна отнесено. Това *наистина* беше един вид аквариум — електромеханичен аквариум. И все пак „Резервоар“ изглеждаше твърде прозаично име за нещо с подобна неземна прелест.

— Какво е това? — тихо попита Лаш.

— Това е графично представяне в реално време на самия процес на откриване на партньори. Така получаваме визуален образ на информацията, която би била много по-трудна за анализиране, ако работим с разпечатки или нещо подобно. Всеки от обектите, които виждате в Резервоара, е аватар.

— Аватар?

— Личностни построения на кандидатите, получени от оценяването и данните от наблюдението. Но Тара може да ви обясни по-добре от мен.

Тара, която досега стоеше малко зад тях, пристъпи напред.

— Взехме концепцията за извличане и анализ на знания от данни и я обърнахме наопаки. След като периодът на наблюдение приключи, компютрите вземат суровите данни на кандидата — половин терабайт информация — и създават построението, което наричаме аватар. След това той се поставя в изкуствена среда, в която може да взаимодейства с други аватари.

Погледът на Лаш не се откъсваше от Резервоара.

— Да взаимодейства — повтори той.

— Най-лесно е да се мисли за тях като за изключително плътни пакети данни, получили изкуствен живот и пуснати на свобода във виртуално пространство.

Беше странно, почти изнервящо — всеки от безбройните, подобни на водомерки призраци, щъкащи насам-натам в пустотата пред него, представляваше пълна и уникална личност — надежди и нужди, желания и мечти, настроения и наклонности, проявени като данни, движещи се през силициева матрица. Лаш погледна към Тара. Светлосините й очи сияеха от отразената светлина и по лицето й танцуваха странни сенки. Изглеждаше някак отнесена, като че ли бе хипнотизирана от гледката.

— Прекрасно е — каза той. — Но и шантаво.

Тя внезапно се върна в реалността.

— Шантаво ли? Гениално е. Аватарите съдържат прекалено много информация, за да може да бъде сравнена с помощта на конвенционалните алгоритми. Нашето решение беше да им дадем изкуствен живот, да ги оставим *сами* да правят сравненията. Те се вкарват във виртуалното пространство и после се възбуждат по същия начин като атомите. Това ги кара да се движат и да взаимодействат. Наричаме тези взаимодействия „контакти“. Ако два аватара вече са се пресекли в Резервоара, това е стар контакт. Но ако това е *първата* среща между тях, това е „нов контакт“. При всеки нов контакт се отделя огромен поток данни, който най-общо посочва общите точки помежду им.

— Значи в момента гледаме всички настоящи кандидати на „Едем“.

— Точно така.

— Колко са?

— Различно, но могат да достигнат до десет хиляди. Непрекъснато се добавят нови. Тук може да бъде едва ли не всеки. Президенти, рок звезди, поети. Единствените… — Тя се поколеба. — Единствените, които не се допускат, са служителите на „Едем“.

— Защо?

Отговорът на Тара нямаше отношение към въпроса му.

— На всеки аватар са нужни около осемнайсет часа, за да осъществи контакт с всички други в Резервоара. Това е така

нареченият цикъл. Хиляди и хиляди аватари взаимодействат с всеки друг, отделяйки мощен поток данни. Можете да си представите каква изчислителна мощ е необходима за обработката им.

Лаш кимна. Зад него се чу тих звън и той се обърна. Маукли вдигаше мобилен телефон към ухото си.

— Както и да е — продължи Тара, — когато е налице съответствие, двата аватара се изваждат от Резервоара. При девет от десет случая откриването на партньор става още през първия цикъл. Ако няма съответствие, аватарът остава в Резервоара за още един цикъл, после за още един. Ако някой аватар не намери партньор в рамките на пет цикъла, той се премахва и кандидатът се отхвърля. Но засега това се е случвало само шест пъти.

„Шест пъти“ — мислено повтори Лаш. Погледна към Маукли, но той още говореше по телефона.

— Но при нормални обстоятелства бихте могли да вземете някой от аватарите, да го пуснете отново в Резервоара след година и той да си открие друг партньор. *Различен* партньор. Нали така?

— Това е деликатен проблем. Клиентите ни се уведомяват, че им е открит идеален партньор. И това е вярно. Но то не означава, че не бихме могли да открием също толкова идеален партньор и на следващия ден или месец. С изключение на супердвойките, разбира се — те наистина *са* съвършени. Ние обаче не казваме на клиентите си степента на сходство, защото това може да доведе до претенции и мотаене. Намерим ли съответствие, край. Точка по въпроса. Аватарите им се изваждат от Резервоара.

— И после?

— Двамата кандидати се уведомяват за съответствието. Урежда се среща. — Изражението й отново стана отнесено.

Лаш се обърна към Резервоара и се загледа в хилядите аватари, носещи се напред-назад, безтегловни и неземни.

— Споменахте за необходимата изчислителна мощ — промърмори той. — Вижда ми се като омаловажаване. Направо не мога да си представя, че компютър е в състояние да се справи с подобна задача.

— Странно, че го казвате — обади се Маукли, който прибираше телефона в джоба си. — Защото в тази сграда има човек, който знае

повече от всеки друг по въпроса. И той току-що пожела да се запознае с вас.

17.

Пет минути по-късно се озоваха в скай лоби — двуетажно пространство на трийсетия етаж, заобиколено от редици асансьори. В единия му край имаше фирмено кафене и Лаш видя доста служители по масите, които разговаряха и се хранеха.

— Имаме десет кафенета във вътрешната част — обясни Маукли. — Предпочитаме хората ни да не излизат за обяд или вечеря, пък и отличната безплатна храна помага.

— Обяд *или* вечеря?

— Или закуска, ако предпочитате. Служителите ни работят денонощно, на смени, особено в секторите за събиране на данни.

Маукли тръгна към един асансьор в края на най-близката редица. Беше отделен от другите и пред него стоеше охранител с бежов комбинезон. Когато ги видя да приближават, той се дръпна настрани.

Маукли се обърна към Тара.

— Ти имаш най-новия код. Давай. — И посочи таблото до асансьора.

— Къде отиваме? — попита Тара.

— Горе.

Тя рязко си пое дъх, но бързо се овладя. Вкара кода и след секунда вратата се отвори.

Когато влезе в асансьора, Лаш долови нещо различно. Не бяха стените, те бяха същите като на останалите; не беше и подът, осветлението или перилата. Изведнъж се сети какво е. В тази кабина нямаше камера и на панела имаше само три бутона, без никакви означения. Маукли натисна най-горния и пъхна гривната си под скенера.

Асансьорът се издига сякаш цяла вечност. Накрая вратата се отвори към ярко осветено помещение. Но това не беше изкуствената светлина, която Лаш бе виждал навсякъде другаде в „Едем“ — а слънчева, струяща през прозорците, заемащи три от четирите стени. Лаш стъпи на разкошния син килим, като се оглеждаше като

омагьосан. През стъклото се виждаше назъбеният профил на Манхатън под безоблачното небе. От прозорците отляво и отдясно (които изглеждаха страшно далеч) се откриваше панорамна гледка към Лонг Айлънд и Ню Джърси. От тавана висяха великолепни кристални полилеи, в момента ненужни заради тази експлозия на светлина.

Лаш си спомни, че от нивото на улицата беше видял решетката, която отделяше най-горните етажи на кулата. А също и думите на Маукли, че небостъргачът се състои от три отделни сгради, като над вътрешната се намира апартаментът. Това орлово гнездо, кацнало над корпоративната кула, можеше да бъде само едно нещо — леговището на основателя единак Ричард Силвър.

Като се изключи вратата на асансьора, цялата четвърта стена беше заета от масивна махагонова библиотека. По рафтовете й обаче нямаше подвързани в кожа томове, каквито можеха да се очакват в подобен случай. Те бяха запълнени с евтина фантастика с меки корици, като някои от книгите бяха доста опърпани. Имаше също обемисти ръководства за езици за програмиране и операционни системи.

Тара беше пресякла широкото пространство и се взираше в нещо пред един от прозорците. Когато очите му свикнаха със светлината, Лаш откри, че там има десетки предмети, големи и малки, подредени пред огромните стъклени пана. Обхванат от любопитство, той също пристъпи напред и спря пред нещо с размерите на телефонна кабина. От дървената й основа се издигаше сложна архитектура от ротори, монтирани хоризонтално върху метални пръти. Зад тях имаше бъркотия от колела, валове и лостове.

Отиде при другия прозорец, където върху дървена поставка беше положено нещо като гигантска изкормена латерна. До нея се мъдреше друго чудовищно устройство, кръстоска между архаична печатарска преса и стенен часовник. От едната му страна имаше голяма метална манивела, а лицето му беше покрито с блестящи плоски дискове с най-различни размери. Между краката му имаше табла с топове хартия.

Маукли като че ли беше изчезнал някъде, но сега към тях приближаваше друг мъж — висок, младолик, с огромен рижав перчем над ъгловатото чело. Усмихваше се и сините му очи проблясваха дружелюбно зад очилата с тънки сребристи рамки. Носеше тропическа риза и изтъркани джинси. Макар да не го бе виждал никога досега,

Лаш моментално го позна — Ричард Силвър, геният зад „Едем“ и компютъра, който правеше всичко това възможно.

— Вие трябвала сте доктор Лаш — каза мъжът и протегна ръка. — Ричард Силвър.

— Наричайте ме Кристофър — каза Лаш.

Силвър се обърна към Тара, която сякаш беше изгубила дар слово.

— А вие сте Тара Стейпълтън, нали? Едуин ми разказа страхотни неща за вас.

— За мен е чест да се запознаем, доктор Силвър — отвърна тя.

Лаш ги слушаше с изумление. „Тя е шеф на сигурността, а той никога досега не я е виждал.“

Силвър отново се обърна към Лаш.

— Името ви ми напомня нещо, Кристофър, но не мога да се сетя какво.

Лаш не отговори и след малко Силвър сви рамене.

— Е, както и да е. Може би ще се сетя. Между другото, любопитно ми е каква е теоретичната ви ориентация. Като се има предвид предишната ви работа, предполагам, че сте привърженик на когнитивната поведенческа школа?

Това беше последното нещо, което Лаш бе очаквал да чуе.

— Повече или по-малко. Еклектик съм, обичам да подбирам по нещо и от другите школи.

— Разбирам. От поведенческата или хуманистичната?

— По-скоро от първата, отколкото от втората, доктор Силвър.

— Ричард, ако обичате. — Силвър отново се усмихна. — И много правилно, че подбирате. Когнитивната поведенческа психология винаги ме е запленявала, защото разчита на обработката на информация. Но пък, от друга страна, привържениците на чистата поведенческа психология смятат, че цялото поведение се научава. Нали така?

Лаш кимна изненадан. Силвър не отговаряше на образа на гения единак, който си беше изградил.

— Имате забележителна колекция — каза Лаш.

— Моят малък музей. Тези устройства са моя слабост. Например тази прелест, която разглеждахте преди малко. Предсказателят на приливи на Келвин. Може да предскаже приливите и отливите за която

и да било дата в бъдещето. И обърнете внимание на барабаните за хартия в основата му — това е може би първият печатен изход. А какво ще кажете за устройството на съседната поставка? Построено е преди повече от триста и петдесет години, но въпреки това може да извършва всички изчисления, на които са способни съвременните калкулатори — събиране, изваждане, умножение и деление. В основата му е нещо, известно като зъбно колело на Лайбниц, дало летящ старт на индустрията на сметачните машини.

Силвър закрачи покрай стъклената стена, като сочеше различните машини и с удоволствие разказваше за историческата им роля. Покани Тара да тръгне с него и докато вървяха, я хвалеше за работата и я питаше дали е доволна от поста си в компанията. Лаш откри, че изпитва симпатия към този мъж — изглеждаше дружелюбен, без капка арогантност.

Силвър спря пред огромното устройство, което Лаш бе забелязал най-напред.

— Това — с благоговение каза той — е Аналитичната машина на Бабидж. Неговият най-амбициозен проект, останал незавършен поради смъртта му. Това е предшественикът на „Марк“, „Колос“, „Ениак“ и на всички наистина важни компютри.

И той погали почти любовно стоманената страна на апарата.

Всички тези стари устройства, накацали пред зашеметяващата гледка към Манхатън, си оставаха забележително не на място в елегантното помещение. После Лаш изведнъж се сети.

— Това са все мислещи машини — каза той. — Опити да се създаде устройство, което да върши умствените пресмятания на хората.

Силвър кимна.

— Именно. Някои от тях… — той махна към Аналитичната машина — ме карат да се чувствам смирен. Други… — посочи към отсрещния край на помещението, където на мраморен постамент се мъдреше далеч по-модерен „Макинтош“ със 128K памет — … ми дават надежда. А трети пък ме карат да бъда честен. — И той посочи голяма дървена кутия с шахматна дъска пред нея.

— Какво е това? — попита Тара.

— Компютър за шах, построен във Франция през късния Ренесанс. Оказало се, че „компютърът“ всъщност бил дребен майстор

шахматист, който се пъхал в машината и управлявал движенията й. Но моля, нека да седнем. — И той ги поведе към ниска маса, заобиколена от кожени кресла. Масата беше отрупана с периодика — „Таймс“, „Уолстрийт Джърнъл“, броеве на „Компютъруърлд“ и „Джърнъл ъф Адвенсд Сайкокомпютинг“.

След като се настаниха, усмивката на Силвър като че ли трепна.

— Много се радвам, че се запознахме, Кристофър. Иска ми се обстоятелствата да бяха по-приятни. — Седеше наклонен напред, с леко сведена глава и допрени една в друга длани. — Това ни дойде като ужасен удар. За борда и лично за мен.

Когато Силвър вдигна поглед, Лаш видя мъката в очите му. „Жестоко е — помисли си той. — Създал е тази компания, а сега цялото му добро дело е изложено на смъртна опасност.“

— Когато си помисля за тези двойки, за Торп и Уилнър… просто нямам думи. Направо не мога да го проумея.

Лаш осъзна, че греши. Силвър не мислеше за компанията — а за четиримата мъртъвци и жестоката ирония, която внезапно бе сложила край на живота им.

— Трябва да разберете, Кристофър — каза Силвър, като отново сведе поглед към масата. — Онова, което правим тук, е нещо повече от услуга. То е отговорност, подобна на отговорността на хирурга към пациента, лежащ на масата пред него. С тази разлика, че за нас отговорността продължава *до края на живота им*. Тези хора ни доверяват бъдещото си щастие. Това изобщо не ми беше минавало през ум, когато ми хрумна идеята за „Едем“. Затова наш дълг е да разберем какво се е случило, дали… дали имаме някаква роля в тази трагедия, или не.

Лаш отново се изненада. Подобна честност не бе виждал у нито един от членовете на борда на „Едем“, може би с изключение на президента Леливелд.

— Давам си сметка, че смъртта на Уилнър настъпи само преди няколко дни. Но все пак научихте ли нещо съществено? — попита Силвър и го погледна почти умолително.

— Само онова, което казах на Маукли. През последните месеци няма абсолютно нищо, което да намеква за предстоящо самоубийство.

Силвър спря погледа си върху него за момент, след което се извърна. За миг Лаш се уплаши, че компютърният гений ще избухне в

сълзи.

— Надявам се в най-скоро време да прегледам психологичните оценки на „Едем“ — побърза да добави Лаш, сякаш за да окуражи Силвър. — Може би тогава ще науча нещо повече.

— Искам „Едем“ да използва всичките си ресурси за това — отвърна Силвър. — Предайте на Едуин, че съм казал така. Ако аз или Лиза можем да помогнем с нещо, моля да ме уведомите.

„Лиза? — леко се учуди Лаш. — Да не иска да каже Тара? Тара Стейпълтън?“

— Имате ли някакви теории? — тихо попита Силвър.

Лаш се поколеба. Не искаше да бъде носител на още лоши новини.

— На този етап става въпрос единствено за теории. Има малък шанс да е замесен вътрешен човек — някой служител или бивш служител. Но е много по-вероятно заподозреният да е кандидат, отхвърлен при първоначалния подбор.

На лицето на Силвър се изписа странно изражение — изражението на дете, което току-що е било смъмрено за нещо, което не е направило. Изражение на наранена невинност.

— Не мога да повярвам — промърмори той. — Протоколите ни за сигурност са изключително строги. Тара може да го потвърди. Бях уверен… — Гласът му секна.

— Както казах, засега това е само теория.

Над масата отново се възцари тишина, която се проточи по-дълго. Накрая Силвър стана.

— Съжалявам — каза той. — Боя се, че ви откъсвам от по-важни неща.

Докато протягаше ръка, топлотата в усмивката му донякъде се върна.

Маукли се материализира от нищото и поведе Тара и Лаш към асансьора.

— Кристофър? — разнесе се гласът на Силвър.

Лаш се обърна и го видя да стои до Аналитичната машина.

— Да, сър?

— Благодаря, че наминахте. Окуражаващо е, че ни помагате. Сигурен съм, че скоро ще се видим отново.

Докато вратата на асансьора се отваряше, Силвър се извърна със замислена физиономия, като отново галеше разсеяно металния хълбок на древния компютър.

18.

Когато Лаш вкара колата в алеята пред дома си, вече бе почти седем и половина и покривалото на нощта се спускаше над бреговата линия на Кънектикът. Изключи двигателя и остана за момент зад волана, заслушан в пукането на изстиващия метал. После излезе и тръгна уморено към къщата. Чувстваше се като изсмукан, сякаш камарата технологични чудеса, които бе видял днес, временно бяха притъпили способността му да се възхищава.

В къщата още се долавяше миризма на пушек от неделното палене на камината. Лаш включи лампите и тръгна към малкия кабинет до спалнята си. Още не беше свикнал с тежестта на гривната. Вдигна телефона и прегледа секретаря — имаше петнайсет съобщения. Седна и събра кураж да ги прослуша.

Отне му изненадващо малко време. Четири бяха рекламни обаждания, шест други просто затваряха. Всъщност имаше само едно съобщение, на което трябваше веднага да обърне внимание. Направи справка с тефтерчето си и набра домашния номер на Оскар Клайн, който беше поел пациентите му.

— Клайн — чу се стегнат глас.

— Оскар, Кристофър се обажда.

— Здрасти, Крис. Как върви?

— Върви.

— Всичко наред ли е? Звучиш уморено.

— Защото съм уморен.

— Обзалагам се, че си будувал цяла нощ и си работил по онзи твой изследователски проект, който така ревниво пазиш в тайна.

— Нещо такова.

— Защо си правиш труда? Така де, не ти е нужна слава — не и след онази твоя книга. И пари не ти трябват — бог е свидетел, че живееш като монах в онзи манастир в Уестпорт.

— Трудно е да зарежеш подобно нещо, след като веднъж си се захванал. Знаеш как стоят нещата.

— Е, мога да се сетя за една основателна причина. Практиката ти. В края на краищата не е август, пациентите очакват да ни намерят. Пропускаш една сесия — добре. Но две? Хората стават неспокойни. Днес дойдоха двама доста устати.

— Нека позная. Стинсън.

— Да, Стинсън. Брамс също. Ако пропуснеш още една сесия, нещата може да загрубеят.

— Знам. Правя всичко възможно да приключа, преди да е станало подобно нещо.

— Добре. Защото иначе ще ми се наложи да стоваря някои от тях на Купър, а това няма да е приятна гледка.

— Прав си, няма да е. Ще се обаждам, Оскар. Благодаря за всичко.

Лаш затвори и понечи да излезе, когато телефонът иззвъня отново. Той се върна и го вдигна.

— Ало?

Чу се рязко изщракване и връзката прекъсна.

Лаш отново се обърна, прозя се и се застави да мисли за вечеря. Отиде в кухнята и отвори хладилника с надеждата, че нещо е успяло да се сготви само. Не беше. И тъй като мозъкът му беше на път да изключи, той се спря на най-лесното решение — да поръча храна от китайския ресторант на Пост Роуд.

Докато вървеше към телефона, той иззвъня отново.

Вдигна го.

— Ало?

Този път от другата страна някой мълчеше.

— Ало?

Отново изщракване и връзката прекъсна.

Лаш бавно остави слушалката и се загледа замислено в апарата. Нещата около „Едем“ така го бяха погълнали, че не беше забелязал всички дребни досадни неща, които отново се промъкваха в живота му. Или може би ги *беше* забелязал, но просто не бе пожелал да им обърне внимание. Като вестника, който липсваше в три от четири дни. Или непрекъснатото затваряне на телефона — само днес имаше осем такива случая.

Знаеше много добре какво означава това и знаеше какво трябва да се направи, за да се сложи край.

Перспективата съвсем помрачи настроението му.

Пътуването до източната част на Норуолк му отне по-малко от десет минути. Беше го предприемал само веднъж, но познаваше добре Норуолк и забележителностите му. Районът, в който се озова, беше от онези, които градските власти наричаха с евфемистичното „квартал в преход“ — недалеч от новия морски център, но също така достатъчно близо до най-бедните части, за да изисква решетки на вратите и прозорците.

Лаш спря и отново провери адреса — „Джеферсън“ 9148. Къщата по нищо не се отличаваше от останалите — двуетажна, малка, с по две стаи на етаж, с измазана фасада и отделен гараж отзад. Може би поляната пред нея беше малко по-зле поддържана от тези на съседите, но всички къщи наоколо изглеждаха леко занемарени на безмилостната светлина на уличните лампи.

Загледа се в къщата. Проблемът можеше да се реши по два начина — със съчувствие или с твърдост. Мери Инглиш не реагираше добре на съчувствието. Беше проявил съчувствие към нея миналата година, по време на сесиите по брачна терапия със съпруга й. Мери се беше вкопчила в съчувствието и в самия него. Беше развила увлечение, което по ирония на съдбата доведе до развода й — точно онова, което Лаш се опитваше да отложи. Освен това доведе до продължително следене — затворени телефони, липсваща или преровена поща, сълзливи среднощни причаквания пред кабинета му. Стигна се дотам да й наложат административна забрана.

Лаш остана за момент в колата, за да събере кураж. После слезе и тръгна към къщата.

Звънецът проехтя някак кухо през стаите. Последва тишина, после се чуха спускащи се по стълбата стъпки. Външната лампа светна и някой отмести капака на шпионката. Миг по-късно изщрака резе, вратата се отвори и на прага се появи Мери Инглиш, примигваща на ярката светлина на уличната лампа.

Все още беше облечена с дрехите, с които е била на работа, но Лаш явно я беше сварил, докато се е мила — червилото й го нямаше, но гримът бе на мястото си. Макар да бе минала само година от последната терапевтична сесия със съпруга й, тя изглеждаше много по-

възрастна от четирийсетте си години — под очите й имаше торбички, които гримът не можеше да скрие, от ъгълчетата на устата й започваха фини бръчки. Очите й се разшириха, когато го позна, и Лаш видя в тях сложна смесица от емоции — изненада, радост, надежда, страх.

— Доктор Лаш! — малко задъхано възкликна тя. — Аз… не мога да повярвам, че сте тук. Какво има?

Лаш пое дълбоко дъх.

— Мисля, че знаеш какво има, Мери.

— Не, нямам представа. Какво се е случило? Искате ли да влезете? За едно кафе? — И тя отвори широко вратата.

Лаш остана на прага, като се мъчеше да говори спокойно, с безизразна физиономия.

— Мери, моля те. Така само ще стане по-лошо.

Тя го погледна неразбиращо.

За момент Лаш се поколеба. После си спомни как се беше изправил срещу нея за първи път, на същия този праг, и си заповяда да продължи.

— Отричането няма да помогне, Мери. Отново ме тормозиш — звъниш у дома, ровиш в пощата ми. Искам да престанеш, моля те. И то веднага.

Мери мълчеше, но сякаш се състари още повече. Погледът й бавно се сведе, раменете й се отпуснаха.

— Не мога да се занимавам отново с това, Мери. Не и в този момент. Затова искам да обещаеш, че ще спреш, преди отново да е станало сериозно. Искам да кажеш, че ще спреш. Да го кажеш пред мен. Моля те, не ме карай да действам по принуда.

Този път Мери отново го погледна и очите й проблеснаха гневно.

— Това да не е някаква жестока шега? — озъби се тя. — Виж ме. Виж къщата ми. Почти гола е. Изгубих настойничеството над детето си. Цяла борба е да го виждам през седмица. Ох, господи…

Гневът изчезна толкова бързо, колкото се бе появил. Сълзите размазаха грима на мръсни вадички.

— Подчиних се на съдията. Направих всичко, което поиска.

— Тогава защо пощата ми липсва отново, Мери? Защо ми звънят по телефона и затварят?

— Мислиш, че съм аз ли? Наистина ли смяташ, че бих го направила след всичко, което се случи… след онова, което съдията

стори с живота ми, с… — Думите й се задавиха в хлипове.

Лаш се поколеба. Не знаеше какво да каже. Гневът и мъката й изглеждаха истински, но пък гранични случаи като Мери *наистина* изпитваха гняв, мъка, отчаяние. Просто чувствата бяха объркани. И такива хора бяха много добри в преструвките, в обръщането на нещата срещу теб, в способността да те изкарат виновен…

— Как можа да дойдеш и да ме нараняваш по такъв начин? — хлипаше тя. — Ти си психолог, от теб се очаква да *помагаш* на хората…

Лаш стоеше мълчаливо на прага, обзет от засилващо се съмнение, и чакаше емоциите да отминат.

— Как изобщо съм могла да изпитам привличане към теб? — тихо попита тя. — Имаше вид на човек, когото го е грижа, който разбира всичко. И около когото витаеше някаква мистерия. — Тя енергично избърса сълзите си. — Но знаеш ли какво реших, докато лежах нощем тук, сама, в тази празна къща? Че това е мистерията на човек, който няма *нищо* вътре. Човек, който няма какво да даде от себе си.

Пресегна се назад, бръкна в кутията салфетки на масата в коридора и изруга, когато установи, че е празна.

— Махай се оттук — тихо каза тя, без да го поглежда. — Махай се, моля те. Остави ме на мира.

Лаш впери поглед в нея. По стар навик му хрумнаха няколко клинични отговора, но никой не му изглеждаше подходящ. Затова просто кимна и си тръгна.

Запали колата, направи обратен завой и пое обратно по улицата. Но преди да стигне завоя, отби и спря. В огледалото се виждаше, че светлините на „Джеферсън“ 9148 вече са угасени.

Какво беше казал Ричард Силвър в онази огромна стая, реещa се на шейсет етажа над Манхатън? *Окуражаващо е, че ни помагате.* Но сега, докато се взираше в мрака, Лаш не чувстваше подобна увереност.

19.

На следващата сутрин, докато вървеше от гаража в Манхатън, Лаш спря пред магазинче за вестници, разположено на партера на огромен жилищен блок и потънало в сенките на околните сгради. Влезе вътре и погледът му бързо обходи заглавията на местната и националната преса — „Канзас Сити Стар“, „Далас Морнинг Нюз“ „Провидънс Джърнъл“, „Вашингтон Поуст“. Въздъхна с облекчение, когато не откри статия за двойните самоубийства на щастливо женените двойки. Излезе и зави надясно по Медисън авеню към сградата на „Едем“. „Сега знам как се е чувствал Луи Шестнайсети — помисли си той. — Да ставаш всяка сутрин под сянката на брадвата и да не знаеш дали това няма да е денят на върховното откровение.“

Макар да си оставаше уморен, сега се чувстваше малко по-добре относно снощната случка. Гранични случаи като Мери Инглиш бяха отлични лъжци и актьори по свой начин. Беше постъпил правилно. Трябваше да се оглежда за бъдещи знаци, че го следят. Просто за всеки случай.

Малко подрани, но Тара Стейпълтън вече го очакваше в лобито. Носеше тъмна пола и пуловер без абсолютно никакви бижута. Усмихна му се сдържано и размениха любезности за времето, но тя изглеждаше отнесена като предишния ден.

Докато го водеше покрай охраната и по един безличен коридор, Тара му обясни накратко най-добрите начини за влизане и излизане от вътрешната кула. Макар да имаше два входни портала на Пропускателен пункт I, сутрешният наплив на служители означаваше петминутно чакане. Тара говореше много малко, така че Лаш можеше да подслушва дискретно разговорите наоколо. Хората възбудено бъбреха за някакво вътрешно съобщение, пуснато неотдавна, в което се казваше, че броят на кандидатите се е увеличил с трийсет процента. Почти не се говореше за снощния мач и за задръствания по пътя. Беше точно както бе казал Маукли — тези хора обичаха работата си.

След като минаха пункта, Тара го отведе в кабинет, запазен за него на шестнайсетия етаж. Вратата нямаше ключ, а се отваряше след сканиране на гривната му. Кабинетът беше без прозорци, но приятно светъл и просторен, с бюро и маса, голяма празна библиотека и компютър, който също имаше скенер. Единственото друго нещо бе малко табло, вградено ниско в стената, което позволяваше достъп до вездесъщия канал за данни на вътрешната кула.

— Уредих да ви предоставят всички резултати за Торп и Уилнър — каза Тара. — Терминалът ви за данни ще заработи тази сутрин и ще ви покажа как да стигате до записите. Преди да влезете в системата, трябва да сканирате гривната си. Давам ви вътрешния и мобилния си номер, ако ви потрябвам. — Тя остави визитка на масата. — Ще дойда да ви взема по обед.

Лаш прибра визитката в джоба си.

— Благодаря. Някъде наблизо намира ли се кафе?

— Има служебно кафене надолу по коридора. Тоалетната е в същата посока. Нещо друго?

Лаш остави коженатa си чанта на един от столовете.

— Бихте ли ми осигурили дъска за писане, моля?

— Ще наредя да ви пратят. — Тя кимна, обърна се грациозно и излезе.

За момент Лаш остана загледан в пространството, където беше стояла. После пъхна чантата си в едно чекмедже на бюрото и тръгна към кафенето. Там една величествена жена зад щанда радостно му направи огромно еспресо. Той го взе с благодарност, отпи и го намери за превъзходно.

Тъкмо се бе върнал в кабинета и се настаняваше удобно, когато някакъв служител почука на отворената врата.

— Доктор Лаш?

— Да?

Мъжът вкара с метална количка голяма черна кутия за папки.

— Това са документите, които поискахте. Когато приключите с преглеждането им, обадете се на номера върху кутиите и някой ще мине да ги прибере.

Лаш вдигна тежката кутия и я постави на масата. Беше запечатана с бяла лента, на която пишеше:

„СТРОГО ПОВЕРИТЕЛНО, ФИРМЕНА ТАЙНА — ДА НЕ СЕ ИЗНАСЯ ОТ «ЕДЕМ ИНКОРПОРЕЙТИД»“

Затвори вратата на кабинета, скъса лентата и вдигна капака. Вътре имаше четири големи папки класьори с име и номер:

ТОРП, ЛУИС А. 000451823
ТОРВАЛД, ЛИНДЗИ Е. 000462196
ШВАРЦ, КЕРЪН Л. 000527710
УИЛНЪР, ДЖОН Л. 000491003

Всеки класьор беше запечатан с бяла лента и надпис:

ПОВЕРИТЕЛЕН МАТЕРИАЛ НА „ЕДЕМ“

САМО ЗА ВЪТРЕШНО ПОЛЗВАНЕ

НИВО НА ДОСТЪП L-3

БЕЛЕЖКА: РАЗПЕЧАТКА, НАЛИЧНИ СА ЦИФРОВИ МЕДИИ
ЗАЯВКА ЗА ПОЛЗВАНЕ АТ-4849

Лаш посегна към досието на Луис Торп, но се поколеба. Не, щеше да остави Луис за накрая. Отвори класьора на Линдзи Торп и го сложи на масата. От него се изсипа поток хартия, предимно тестове и формуляри с резултати, но също и дебел, подвързан със спирала пакет, който му се видя неразбираем:

КОДИРАНА СХЕМА

Бележка: Обобщение.

заглавна част
телефонна метрика — количествен анализ
период на съставяне: 27 авг. 02/09 сеп. 02
поток данни: номинален
хомогенизация: оптимална
местоположение на данните (твърдо): 2342400494234
сектор на първи достъп 3024-а
приложен алгоритъм за разпределяне
главен оператор: Павар, Гупта
заместник главен оператор: Корнголд, Стърлинг
инспектор по събиране на данни: Роуз, Лорънс

шестнайсетичен код

234B 3D32 5923 9F43 5032 5225 60D2 6522 6A1D 5934
59C9 322D 4034 25C5 2344 5982 3F40 2354 0C81 2119
2B92 C598 0423 58A0 8981 2099 0901 4309 5852 19B5
5931 0904 88F9 0123 550D 0492 4E90 0499 0982 1258
5AB8 293F 5014 0E94 4C0F 1039 0589 3E09 5915 03E1
2903 854A 4910 C252 3414 0539 932E 3210 54AA 4913
2234 590C 2340 0D82 7899 3981 777F 3291 0948 A972
4933 0D81 4802 29E1 0913 5A0B 1501 08D1 4848 9083

Приличаше на някакво кодирано обобщение на телефонните навици на Линдзи в периода на наблюдение. Тези данни така или иначе не го интересуваха. Лаш остави доклада настрани и взе тестовите формуляри. Бяха точно като онези, които бе положил преди няколко дни; видът им отново го изпълни с огорчение и обида. Отпи от еспресото и прелисти страниците, като гледаше малките черни кръгчета, прилежно запълнени от Линдзи Торп. Отговорите й като че ли попадаха в нормалните граници и една бърза справка с резултатите

потвърди това. Погледът му се спря върху доклада на старшия оценяващ.

Линдзи Торвалд показва всички признаци на социално добре адаптирана, с нормален личностен профил. Външният й вид, настроението и поведението й по време на и между тестовете бяха в нормалните граници. Концентрацията на вниманието, говорната артикулация, схватливостта и вербалните умения попадат в рамките на горните 10 процента. Тестовете почти не показват повишено разпиляване или изкривяване, скалите на достоверност са високи във всяко отношение — кандидатът изглежда изключително откровен и открит. Тестовете с мастилени петна сочат творческо мислене и живо въображение със съвсем лек уклон към страшни образи. Личностният профил показва лека тенденция към интровертност, но изцяло в приемливите нива, особено като се вземат предвид силните показатели за самоувереност. Интелектът също е силен, особено в областите на вербалното схващане и паметта, математическите умения са по-слаби, но въпреки това общият резултат дава на кандидата КИ138 (модифициран WAIS-III).

Накратко, всички количествени показатели сочат, че г-ца Торвалд може да бъде отличен кандидат за „Едем“.

Д-р Р. Дж. Стедман,

21 август 2002 г.

В коридора се чу някакво движение и след малко в кабинета влезе друг служител с дъска за писане. Лаш му благодари и го изчака да излезе. После остави доклада и отново взе тестовите формуляри.

До обед беше прегледал резултатите на трима от кандидатите. Нямаше нищо подозрително, никакви признаци на зараждаща се патология. Показателите за депресия и индексите за самоубийство бяха изключително ниски. Той прибра листата в съответните класьори, изправи се, протегна се и тръгна към кафенето за още едно еспресо.

Върна се във временния си кабинет по-бавно, отколкото го беше напуснал. Оставаше само още едно досие — това на Луис Торп. Торп, който бе специализирал биология на безгръбначните и бе обичал да превежда поезията на Башо. Лаш беше прекарал няколко нощи в препрочитане на „Тесният път към вътрешността“, като се мъчеше да се постави на мястото на Луис, да почувства онова, което е чувствал той в стаите за тестване и в онази слънчева дневна във Флагстаф, където бе умрял пред очите на новороденото си дете.

Нетърпеливо — и в същото време малко предпазливо — Лаш счупи печата на четвъртия класьор.

Отне му по-малко от половин час да разбере, че онова, от което се беше страхувал, е истина. Резултатите от тестовете показваха, че Луис Торп е точно толкова нормален и адаптиран, колкото и останалите. Интелигентен, с богато въображение, амбициозен мъж с добро самочувствие. Без каквито и да било индикатори за депресия или склонност към самоубийство.

Лаш се облегна в стола си и остави доклада на старшия оценяващ да падне от ръцете му. Тестовете, до които се беше добрал след толкова тежка борба, изобщо не го доближаваха до отговора.

На вратата се почука. Лаш вдигна глава и видя Тара Стейпълтън, облегната на касата. Издълженото й, съсредоточено лице беше очертано от гъстата кестенява коса.

— Обяд? — предложи тя.

Лаш събра нещата на Луис Торп и ги прибра в класьора.

— Разбира се.

Вече чувстваше кафенето в края на коридора като стар познайник. Заведението бе светло, почти празнично и сега в него имаше повече хора. Нареди се на опашката на бюфета, взе си още едно еспресо и сандвич и тръгна след Тара към една свободна маса до стената. Тя си беше взела само чаша бульон и чай и Лаш видя как отваря пакетче изкуствен подсладител и го изсипва в напитката си. Тара продължаваше да мълчи сдържано, но точно в момента той нямаше нищо против — изобщо не искаше да отговаря на въпроси относно хода на разследването му.

— От колко време работите в „Едем“? — попита я накрая.

— От три години. Малко след основаването.

— И наистина ли е толкова страхотно, колкото твърди Маукли?

— Винаги е било такова.

Лаш зачака, докато тя бъркаше бульона си. Не беше сигурен какво означават думите й.

— Разкажете ми за Силвър.

— В смисъл?

— Ами, какво представлява? Изобщо не беше онова, което очаквах.

— Аз също.

— Значи да разбирам, че за първи път го виждате лично.

— Виждала съм го веднъж и преди, на първата годишнина от основаването. Той е много затворен човек. Никога не напуска апартамента си, доколкото е известно. Общува само по мобилен или по видеофон. Сам е горе. Само той и Лиза.

Лиза. Силвър също бе споменал това име, но тогава Лаш си помисли, че е някаква грешка на езика.

— Лиза?

— Компютърът. Творението на живота му, благодарение на което съществува „Едем“. Лиза е единствената му истинска любов. Малко иронично, като се има предвид какъв е бизнесът ни. Силвър общува с борда и служителите най-вече чрез Маукли.

Лаш са изненада.

— Маукли?

— Маукли е дясната му ръка.

Лаш забеляза, че някой го гледа от другия край на кафенето. Младежкото лице и рижавата коса му изглеждаха познати. После се сети — Питър Хапууд, оценителят, с когото Маукли го бе запознал в деня на сбирката на класа. Хапууд се усмихна и му махна.

Лаш му махна в отговор и отново насочи вниманието си към Тара. Тя още разбъркваше бульона си.

— Разкажете ми повече за Лиза.

— Хибриден суперкомпютър. Единствен по рода си в целия свят.

— Защо?

— Лиза е единственият голям компютър, изграден изцяло около ядро на изкуствен интелект.

— И как го е построил Силвър?

Тара отпи глътка чай.

— Носят се слухове. Или по-скоро истории. Не зная доколко са истина. Някои казват, че Силвър е имал самотно и травмиращо детство. Други твърдят, че бил гледан като писано яйце и на осемгодишна възраст решавал диференциални уравнения. Самият той никога не е споменавал за това. Със сигурност се знае обаче, че когато е постъпил в колеж, вече е бил един от пионерите в областта на ИИ. Истински гений. Дипломната му работа била за компютър, способен да се учи. Дал му самоличност, правил алгоритмите му за решаване на задачи все по-сложни и по-сложни. Накрая доказал, че компютър, способен да се учи сам, може да решава далеч по-сложни задачи от компютрите, програмирани ръчно. По-късно, за да финансира по-нататъшните си изследвания, предоставял процесорни цикли на Лиза на организации като Лабораторията за ракетни двигатели и проекта „Човешки геном“.

— А после му дошла голямата идея. „Едем“, с Лиза като изчислително ядро. Останалото, както се казва, е история. — Лаш отпи от кафето. — И какво е да се работи с Лиза?

Последва кратка пауза.

— Никога не се доближаваме до програмите на ядрото или до изкуствения интелект. Физически Лиза се намира горе и единствено Силвър има достъп до нея. Всички други — учени, техници, дори програмистите — използват фирмената мрежа и слоя абстрактни данни на Лиза.

— *Кое* на Лиза?

— Обвивка, която създава виртуални машини в паметта на компютъра.

Тара отново замълча и най-неочаквано стана.

— Съжалявам. Може ли да поговорим за това друг път? Трябва да вървя.

И без да каже нито дума повече, тя се обърна и излезе от кафенето.

20.

Когато Маукли влезе в кабинета към четири следобед, Лаш стоеше пред бялата дъска. Маукли се движеше толкова тихо, че Лаш го усети чак когато той се озова до него.

— Господи! — сепна се Лаш и изпусна маркера.

— Извинете. Трябваше да почукам. — Маукли погледна дъската. — Раса, възраст, тип, личност, работа, география, жертви. Какво е това?

— Опитвам се да охарактеризирам убиеца. Изграждам профил.

Маукли спря спокойния си поглед върху Лаш.

— Още не знаем дали има убиец.

— Прегледах всичките ви записи. Нито Торп, нито Уилнър са имали психологически проблеми, няма абсолютно никакви клинични данни за самоубийство. Продължаването в тази посока ще бъде загуба на време. А чухте какво каза Леливелд в заседателната зала — ние *нямаме* време.

— Но няма и данни за убийство. Вземете например охранителната камера на Торп. Никой не е влизал или излизал от къщата.

— Много по-лесно е да прикриеш убийство, отколкото самоубийство. Камерите могат да се манипулират. Алармите могат да се заобиколят.

Маукли се замисли. После отново погледна написаното на дъската.

— Откъде знаете, че убиецът е в края на двайсетте или началото на трийсетте?

— Не зная. Това е типичната възраст на серийните убийци. Трябва да започнем с често срещания модел и да доуточняваме.

— Ами това, че има добра работа или достъп до средства?

— Убил е хора в двата края на страната в рамките на седмица. Подобно нещо едва ли може да се очаква от скитник или стопаджия;

при тях убийствата стават на различни места и на сравнително кратки разстояния.

— Разбирам. А това? — Маукли посочи думите „ТИП: НЕИЗВЕСТЕН“, написани с разкривени букви.

— Това е проблемната част. Обикновено определяме серийните убийци като организирани или неорганизирани. Организираните контролират местопрестъпленията и жертвите. Те са умни, социално приемливи, сексуално определени. Целите им са непознати хора, укриват труповете. От друга страна, неорганизираните убийци познават жертвите си, действат внезапно и спонтанно, изпитват съвсем малко или никакъв стрес по време на престъплението, не са много умели, оставят жертвата на местопрестъплението.

— И?

— И ако някой е убил Торп и Уилнър, той показва черти и на организиран, и на неорганизиран убиец. Тук няма съвпадение — той трябва да е познавал жертвите и ги е оставил на местопрестъплението, както би постъпил неорганизиран убиец. Но в същото време изпълнението не може да се нарече неумело. Подобни несъответствия са изключително редки.

— Колко редки?

— Аз самият никога не съм попадал на подобен сериен убиец.

„С едно изключение“ — обади се глас в главата му и Лаш побърза да го пропъди.

— Ако успеем да разберем нещо за него — продължи той, — ще можем да го сравним с криминалните досиета. Да потърсим съвпадение. Между другото, мислили ли сте да държите под око другите четири супердвойки?

— Не можем да водим внимателно наблюдение поради очевидни причини. И не можем да осигурим адекватна защита, докато не разберем какво точно става. Но вече сме пратили екипи.

— Къде се намират те?

— Из цялата страна. Най-близката двойка, Конъли, живеят северно от Бостън. Ще кажа на Тара да ви даде справка за всички.

Лаш кимна бавно.

— Наистина ли мислите, че тя е подходящият човек за работа с мен?

— Защо питате?

— Като че ли не ме харесва. Или има някакви проблеми, които я разсейват.

— Тара е в тежък период, но е най-доброто, с което разполагаме. Освен че е шеф на сигурността, което й дава достъп до всяка система, тя е уникална с това, че е работила както с охраната, така и с компютърните инженери на компанията.

Телефонът на Маукли иззвъня и той побърза да отговори.

— Маукли. — Пауза. — Да, сър, разбира се. Веднага.

Прибра телефона в джоба си.

— Силвър иска да ни види.

21.

Денят бе станал мрачен и облачен и когато вратата на асансьора се отвори, пред Лаш се разкри много по-различна гледка от онази, която бе видял първия път. Само няколко от полилеите хвърляха малки кръгове светлина в огромното помещение. През прозорците се виждаха небостъргачи на фона на навъсено небе. Музейната колекция мислещи машини се намираше пред тях — тромави предмети под спускащите се все по-ниско облаци.

Ричард Силвър стоеше до прозорците с ръце зад гърба. Обърна се, когато чу звъна на асансьора.

— Кристофър — каза той, докато стискаше ръката на Лаш. — Радвам се да ви видя отново. Нещо за пиене?

— Не бих отказал едно кафе.

— Аз ще се погрижа — каза Маукли и тръгна към бара, вграден в библиотеката.

Силвър поведе Лаш към масата, до която бяха седели миналия път. Списанията и вестниците бяха изчезнали. Силвър изчака Лаш да седне, след което се настани срещу него. Носеше кадифени джинси и черен кашмирен пуловер със запретнати ръкави.

— Много мислих за онова, което ми казахте вчера — рече той. — За това, че смъртните случаи не са самоубийство. Не исках да го повярвам, но мисля, че сте прав.

— Не виждам никакво друго обяснение.

— Не, нямах предвид това, а думите ви, че при всички случаи „Едем“ е замесена. — Силвър погледна покрай Лаш. На лицето му бе изписана тревога. — Твърде много бях погълнат от собствените си проекти в моята кула от слонова кост. Винаги съм изпитвал по-голямо влечение към чистата наука, отколкото към приложната. Опитвах се да създам машина, която може да мисли, да се учи, да решава сама задачи — сърцето ми винаги е било именно там. Въпросът какви да са тези задачи ме вълнуваше много по-малко от *способността* да ги решава. Едва когато се появи идеята за „Едем“, се увлякох лично. Най-сетне

имаше задача, достойна за Лиза — човешкото щастие. Но въпреки това стоях настрана от ежедневните процеси. И сега виждам, че това е било грешка.

Силвър млъкна и погледът му отново се фокусира върху Лаш.

— Не съм сигурен защо ви казвам това.

— Казвали са ми, че лицето ми предразполага към откровения.

Силвър се разсмя тихо.

— Както и да е, реших, че щом в миналото съм стоял настрана, има нещо, което мога да направя сега.

— И какво по-точно?

Маукли се върна с кафето и Силвър стана.

— Бихте ли дошли с мен?

Тръгна към отсрещния ъгъл, където прозорците по трите страни на помещението се срещаха с библиотеката. Там колекцията изчислителни машини преминаваше в музикална — „Фарфиса Комбо“, „Мелотрон“ и модулен синтезатор „Мууг“, целият в проводници и филтри.

Силвър се обърна към Лаш.

— Казахте, че убиецът най-вероятно е отхвърлен кандидат на „Едем“.

— Това предполага профилът му. Може би е шизоиден тип, който не може да приеме отхвърляне. Има и известна вероятност да е отпаднал от програмата *след* приемането му. Или да е един от онези клиенти, за които не са били открити партньори в рамките на петте цикъла.

Силвър кимна.

— Наредих на Лиза да анализира всички достъпни данни на кандидати и да търси аномалии.

— Аномалии?

— Малко е трудно да се обясни. Представете си, че създавате виртуална топология в три измерения и я запълвате с данните на кандидатите. После компресирате данните и ги сравнявате. Нещо подобно на сравняването на аватари, което Лиза прави всеки ден, само че в обратен ред. Разбирате ли, нашите кандидати *вече* са били прегледани психологически; всички те би трябвало да попадат в определени тесни норми. Търся такива, чието поведение и личност попадат *извън* тези норми.

— Девианти — каза Лаш.

— Да. — Силвър изглеждаше наскърбен. — Или хора, чийто модел на поведение не отговаря на очакваното от оценяващите.

— Как успяхте да го направите толкова бързо?

— Всъщност не съм го правил. Обясних на Лиза естеството на задачата и тя сама разработи методологията.

— Като е използвала данните от тестовете на кандидатите?

— Не само тях. Лиза привлече и данни от отхвърлени или доброволно отказали се през месеците или годините след първоначалното кандидатстване.

Лаш беше шокиран.

— Искате да кажете данни, събирани, след като са престанали да бъдат ваши потенциални клиенти? Как е възможно подобно нещо?

— Нарича се мониторинг на активността. Прилага се от редица големи компании, както и от властите. Ние просто сме с няколко години пред всички останали. Маукли сигурно вече ви е показал някои от елементарните приложения на тази практика. — Силвър приглади пуловера на гърдите си. — Така или иначе Лиза отдели три имена.

— Вече?

Силвър кимна.

— Но става въпрос за огромно количество информация…

— Около половин милион петабайта. Един „Крей“ би могъл да ги обработи за година. На Лиза й бяха достатъчни часове.

И той посочи нещо до стената.

Лаш зяпна изумено онова, което бе взел за поредната антика от колекцията на Силвър — стандартна компютърна клавиатура на малка масичка, пред старомоден монохромен терминал. До него имаше принтер.

— Това ли е? — невярващо попита Лаш. — Това ли е Лиза?

— А вие какво очаквахте?

— Не и това.

— Самата Лиза, или изчислителното й тяло, заема етажите директно под нас. Но защо да правим един интерфейс по-сложен, отколкото е нужно? Ще се изненадате колко много неща мога да постигна само с това.

— Не, не бих се изненадал — отвърна Лаш.

Силвър се поколеба.

— Кристофър, споменахте и за друга възможност. Убиецът да е някой от нашите хора. Затова поръчах на Лиза да потърси нещо необичайно *вътре*. — Лицето му се стегна, сякаш изпитваше физическа болка. — Тя отбеляза едно име.

Силвър се обърна към масичката, взе два сгънати листа и ги пъхна в ръката на Лаш.

— Късмет… ако думата може да се нарече подходяща.

Лаш кимна и понечи да си тръгне.

— Кристофър? И още нещо.

Лаш се обърна.

— Сигурен съм, че разбирате защо наредих на Лиза да обработи тези задачи с най-висок приоритет.

— Разбирам и благодаря.

Тръгна след Маукли към асансьора, като обмисляше последните думи на Силвър. Същата мисъл се въртеше и в неговата глава. Двамата Торп бяха убити в петък, преди единайсет дни. Уилнър бяха умрели следващия петък. Серийните убийци обичаха последователността и моделите.

Разполагаха с три дни.

22.

— Четири имена — каза Маукли. Взираше се в масата в кабинета на Лаш. На нея лежаха разгънати двата листа, дадени от Силвър.

— Някаква идея защо Лиза е отделила точно тези? — попита Тара от другата страна на масата.

Маукли взе листа, на който бе отпечатано едно-единствено име.

— Гари Хандърлинг. Нищо не ми говори.

— От чистачите — каза Тара.

— От кои? — не разбра Лаш.

— Чистачите на данни. Отговарят за съхраняването и сигурността им.

Маукли я погледна.

— Започна ли вътрешното му проследяване?

— Би трябвало да приключи за дванайсет часа.

— С най-висока степен на поверителност?

— Естествено.

— В такъв случай ще се заема с тримата клиенти. — Маукли взе другия лист. — Ще наредя на Ръмсън от „Подбор“ да направи пълен преглед.

— Какво ще им кажеш? — попита Тара.

— Изграждаме прототипи, като използваме случайни отживелици. Просто пореден тест на системата.

„Отживелици — помисли си Лаш. Фирмен жаргон за отхвърлени кандидати. — Явно и аз влизам в тази категория.“

— Доктор Лаш, би трябвало да сме готови с резултатите до утре преди обяд. Ще се видим тогава и ще ги пуснем през вашия профил. — Маукли си погледна часовника. — Вече е почти пет. По-добре е и двамата да си вървите. Утре ни чака дълъг ден. Тара, би ли изпратила доктор Лаш през пропускателния пункт, за да не се изгуби на излизане?

Когато минаха през въртящата се врата и излязоха на улицата, беше станало пет и четвърт. Лаш спря при фонтана, за да закопчае палтото си. Врявата на Манхатън, почти забравена в тихите помещения на „Едем“, се върна с пълна сила.

— Не разбирам как човек може да свикне с такова нещо — рече той. — Имам предвид минаването през пропускателните пунктове.

— Човек може да свикне с всичко — отвърна Тара, като нагласяше ремъка на чантата на рамото си. — До утре.

— Може ли за момент? — Лаш трябваше да подтичва, за да не изостане. — Накъде сте?

— Към „Гранд Сентръл“. Живея в Ню Рошел.

— Сериозно? Аз пък съм в Уестпорт. Мога да ви хвърля.

— Няма нужда, благодаря.

— Тогава нека ви почерпя едно питие, преди да продължите към къщи.

Тара спря и го погледна.

— Защо?

— Защо не? Колегите понякога правят подобни неща. В цивилизованите страни, разбира се.

Тара се поколеба.

— Направете ми удоволствието.

Тя кимна.

— Добре. Но хайде да идем в „Себастиан“. Искам да хвана влака в шест и две.

„Себастиан“ беше просторно заведение с бели маси на горното ниво на „Гранд Сентръл“, с изглед към главния терминал. Огромното здание беше напълно реставрирано през последните години и бе по-прекрасно, отколкото го помнеше Лаш — кремави стени, преминаващи в кръстовидни куполи, зелени сводове, съзвездия от блестяща мозайка. Гласовете на безбройните пътници и граченето на високоговорителите, обявяващи пристигащите и заминаващи влакове, се смесваха в странно приятен фонов шум.

Двамата бяха настанени на малка масичка точно до парапета. След секунди се появи сервитьор.

— Какво ще желаете? — попита той.

— За мен мартини „Бомбай“, много сухо, с лимонова кора — каза Тара.

— Водка „Гибсън“, ако обичате. — Лаш загледа как сервитьорът лавира между масите, след което се обърна към Тара. — Благодаря.

— За какво?

— За това, че не поръчахте някое от онези ужасни днешни мартинита. Преди седмица един познат си поръча ябълково мартини. Ябълково. Ама че извращение.

Тара сви рамене.

— Не знам.

Лаш погледна през парапета към потока пътници. Тара мълчаливо въртеше коктейлната салфетка между пръстите си. Той отново я погледна. Мътната светлина падаше косо и играеше по нежната извивка на кестенявата й коса. Очите й, откроени от съвършените високи скули, изглеждаха сериозни.

— Искате ли да ми кажете какво става? — попита той.

— С кое?

— С вас.

Тя уви салфетката около пръста си и я усука.

— Съгласих се на питие, а не на сесия с психиатър.

— Не съм психиатър. Просто се опитвам да си свърша работата, с ваша помощ. Само че май не изгаряте от желание да помогнете.

Тя го изгледа, после отново насочи вниманието си към салфетката.

— Изглеждате натоварена и незаинтересувана. Това не предвещава нищо добро за работните ни отношения.

— За временните ни работни отношения.

— Именно. И колкото по-добре работим заедно, толкова по-временни ще бъдат те.

Тя пусна салфетката на масата.

— Грешите. Не съм незаинтересувана. Просто… последните дни бяха тежки за мен.

— Тогава защо не ми разкажете?

Тара въздъхна и погледът й се зарея към високия купол над тях.

— Аз черпя. А вие можете да направите поне това — каза Лаш.

— Добре — отвърна Тара. — И без това няма причина да не знаете. — Тя отпи от коктейла. — Нямах представа за всичко това до

вчера, когато Маукли ми се обади да ми съобщи, че трябва да ви поема, докато сте зад Стената. Тогава ми разказа за проблема.

Лаш запази мълчание.

— Само че тази събота получих кимане от „Едем“.

— Кимане?

— Така наричаме съобщението за откриване на подходящ партньор.

— *Ваш* партньор? Да не искате да кажете… — Той млъкна.

— Да. Бях кандидат.

Лаш я зяпна.

— Мислех, че на служителите на „Едем“ не се позволява да бъдат кандидати.

— Политиката винаги е била такава, но преди няколко месеца започнаха пилотна програма за поетапно включване на кандидати от служителите, въз основа на заслугите и служебното положение. Изборът се прави само сред служителите на „Едем“, без да се смесват с останалите.

Лаш отпи от водката си.

— Не съм сигурен, че разбирам защо изобщо е била нужна подобна политика.

— Психолозите ни я предложиха още в самото начало. Нарекоха я „ефект на Оз“.

— Тоест, да не се обръща внимание на човека зад завесата?

— Именно. Смятаха, че служителите няма да бъдат добри кандидати. Ние знаем прекалено много за това как става всичко, как се правят нещата. Познаваме задкулисните механизми. Те решиха, че би било цинично. — Тара внезапно се наведе към него. Досега Лаш не беше виждал лицето й така напрегнато. — Но вие нямате представа какво е. Ден след ден да събираш хора. Да седиш в тъмното зад еднопосочното огледало, да гледаш как на сбирките двойките говорят колко прекрасно е станало всичко. Как „Едем“ е променил живота им, как го е направил *завършен*. Може би ако вече си имате някого и сте щастлив, ще приемете подобно нещо рационално. Но ако нямате… — Тя остави изречението недовършено.

— Права сте — рече Лаш. — Нямам представа какво е.

— През целия уикенд носех писмото със себе си. Прочетох го сигурно хиляда пъти. Партньорът ми беше Мат Болан от отдел

„Биохимия“. Никога не съм го срещала, но съм чувала името му. Искаха да ни направят резервация за вечеря този петък. В „Едно по суша, две по вода“.

— Във Вилидж. Прекрасно място.

— Особено по това време на годината. — За момент лицето й се разведри, после отново посърна. — И вчера сутринта Маукли ми се обади. Разказа ми за супердвойките и за двойните самоубийства. И ми поръча да ви развеждам нагоре-надолу.

— И?

— И точно преди да се срещна с вас, изпратих имейл до Комисията по кандидатстване, че оттеглям името си като кандидат.

— Какво?

Очите на Тара пламнаха.

— Как бих могла да продължа с онова, което знам? И по-лошо — с онова, което *не* знам?

— Какво имате предвид? Че процесът на кандидатстване има недостатъци ли?

— *Не знам* какво имам предвид! — извика тя. В гласа й се долавяше горчивина и отчаяние. — Не разбирате ли? Процесът *не може* да има недостатъци. Работя с него всеки ден, виждам го да върши чудеса отново и отново. Но тогава какво се е случило с онези две двойки?

Бурните емоции изчезнаха толкова бързо, колкото се бяха появили. Тара се отпусна.

— Както и да е, как бих могла да продължа напред? Ако „Едем“ има някаква цел, тя е доживотната отдаденост на връзката. Мога ли да започна подобна връзка с тайна, която никога няма да разкрия?

Въпросът увисна във въздуха. Тара вдигна питието си.

— Ето, научихте — каза тя и се изсмя сухо. — Това тормозеше ума ми. Сега щастлив ли сте?

— Всичко друго, но не и щастлив.

— Само ви моля да не повдигате пак въпроса. Ще се оправя.

Сервитьорът се появи отново.

— Още по едно?

— Без мен — каза Лаш. Май беше сгрешил с алкохола — бе толкова уморен, че като едното нищо можеше да заспи зад волана на път към дома.

— Аз също съм пас — обади се Тара. — Трябва да си хвана влака.

— Донесете ни сметката, моля — каза Лаш.

Тара гледаше как сервитьорът се отдалечава към бара, после отново се обърна към Лаш.

— Добре. Ваш ред е. Чух ви да казвате на доктор Силвър, че сте привърженик на когнитивната поведенческа школа.

— Тогава и вие посетихте за първи път апартамента на последния етаж. Така и не ми казахте какво мислите за онова място.

— Сега говорим за вас, не за мен.

— Както желаете. — Сервитьорът се върна със сметката. Лаш извади портфейла си и остави кредитна карта в кожената папка. — Когнитивна поведенческа школа, точно така.

Тара изчака сервитьора да прибере сметката.

— Явно съм проспала часовете в училище. Какво означава това?

— Означава, че не се спирам върху несъзнателните конфликти или това дали някой е бил прегръщан достатъчно от майка си, когато е бил на две годинки. А се фокусирам върху мисленето на човека, върху неговия набор от правила.

— Набор от правила?

— Всеки живее според набор вътрешни правила, независимо дали го знае, или не. Ако разберете достатъчно добре правилата, можете да разберете и предскажете поведението.

— Предсказване. Предполагам, че точно това сте правили за ФБР.

Лаш довърши питието си.

— Нещо такова.

— И ако това… ако това се окаже работа на убиец, ще можете ли да предскажете следващия му ход?

— Надявам се. Но профилът е изключително противоречив. Както и да е, може да не се окаже необходимо. Ще разберем утре сутринта.

Докато говореше, Лаш осъзна, че сервитьорът отново е застанал до него.

— Да? — попита Лаш.

— Извинете, сър — каза сервитьорът. — Но тази карта беше отхвърлена.

— Какво? Опитайте отново, ако обичате.

— Опитах вече два пъти, сър.

— Това е невъзможно, миналата седмица пратих чек… — Лаш отвори портфейла си, но беше взел само една кредитна карта. Затършува в джобовете си за пари в брой и намери два долара. Беше забравил да отиде до проклетия банкомат.

Прибра портфейла си и погледна стеснително Тара.

— Бихте ли ме спасили?

Тя го изгледа.

— Ще ви върна парите утре.

Изведнъж на безизразното й лице цъфна усмивка.

— Забравете — каза тя и постави двайсетачка на масата. — Парите си заслужават само за да видиш как самодоволната психоаналитична физиономия се изтрива от лицето ви.

И се изсмя — късо, но достатъчно силно, за да накара половината заведение да обърне глави към тях.

23.

Беше станало почти девет и половина, когато Лаш се появи в лобито на „Едем“ в сряда, мина през сложната система на охраната и се добра до шестнайсетия етаж. Тръгна по бледовиолетовия коридор направо към кафенето, подминавайки сумрачния си кабинет.

— Слонско еспресо, нали? — попита Маргарита, жената зад щанда, която сякаш отгатваше нуждата на всеки, преди той да я е осъзнал.

— Маргарита, вашето еспресо е най-доброто в околните три щата. Мечтаех си за него през целия път дотук.

— Захарче, с това количество кофеин в кръвта ти спокойно могат да ти сложат колела и няма да имаш нужда от автомобил.

Лаш отпи. И отново отпи. Горещата течност стопли уморените му крайници и накара сърцето му да затупти по-бързо. Усмихна се на Маргарита и тръгна обратно по коридора.

Стана късно, изпълнен с летаргия, която нямаше много общо с умората. По ирония на съдбата отчаяната спешност на търсенето им имаше забавящ ефект върху него. Целият му предишен опит на терен му казваше, че това не беше начинът да се работи по случая. Не седиш в кабинета си, за да се ровиш в компютърни транскрипции. Вярно, те бяха полезни при класифицирането и съставянето на профили, но когато преследваш предполагаем убиец, който може би се готви за поредния си удар, трамбоваш по улиците, търсиш следи, говориш с роднини и свидетели. Седенето в някакъв небостъргач и събирането на данни далеч от труповете и местопрестъпленията изглеждаше като лудост.

Но в същото време единственото, с което разполагаха, беше безпрецедентната способност на „Едем“ за събиране на информация.

Когато стигна до кабинета си, видя през стъклената врата, че една от стените му е скрита зад наредени кутии. Тъкмо влезе вътре и остави чашата на бюрото, когато се появиха Маукли и Тара Стейпълтън.

— А, ето ви и вас, доктор Лаш — рече Маукли. — Както виждате, събирането на информация приключи по-рано от очакваното.

Тара се усмихна на Лаш. Докато тя отиваше към терминала и сканираше гривната си, Маукли затвори вратата и спусна щорите.

— Да започнем с трите отживелици.

— Ами ако не открием нашия убиец?

— В такъв случай ще продължим с Хандърлинг, служителя на „Едем“. Макар да ми се струва малко вероятно той да е извършителят.

— Както кажете. — Лаш го биваше в разчитането на хората, но Маукли си оставаше загадка. Приличаше на монохромна личност, лишена от товара на настроенията и дори на емоциите.

— Да започваме — рече Тара. За първи път около нея витаеше енергична, жива атмосфера. Онова, което правеше Лаш муден, сякаш даваше сили на нея.

Настаниха се на масата. Лаш отпи от кафето си, а Маукли отвори първата от трите обобщителни папки и извади съдържанието ѝ.

— Грант Атчисън — прочете той първата страница. — Кандидатствал на двайсет и първи юни две и трета. На двайсет и три, бял, завършил „Рутгерс“ с бакалавърска степен по икономика, живее на Обърн стрийт трийсет и едно четирийсет и три, Пърт Амбой, Ню Джърси.

— Домът негов ли е, или на родителите му? — попита Лаш.

Тара беше взела няколко листа и ги прелистваше.

— На родителите.

— Дотук добре.

— Работи в химически завод за багрилни вещества в Линден. — Маукли обърна листа. — Преминал първоначалния ни подбор, явил се на тестове през август. Отхвърлен от старшия оценяващ доктор Аликто.

Лаш очакваше Маукли да вдигне очи към него, но той не откъсна поглед от резюмето.

— Причина? — попита Тара.

— Много лъжливи отговори в тестовете. Степените на достоверност са далеч извън допустимите граници. — Маукли зачете от листа: — „Трудности при контролиране на импулсивни решения, емоционална нестабилност, анхедония[1].“ Да продължаваме нататък.

— Бил е в Аризона през седмицата, когато Торп са намерили смъртта си — рече Тара.

— Откъде знаем това? — попита Лаш.

— От няколко източника. Купуваш си е-билет и влизаш в базата данни на авиокомпанията. Плащаш с кредитната си карта и влизаш в базата данни на кредитора. Наемаш кола във Финикс и влизаш в базата данни на фирмата. — Тя сви рамене, сякаш всеки беше наясно с подобни неща.

— Да, но има един проблем. — Маукли гледаше последната страница от резюмето. — Тук се съобщава за скорошно заболяване — кръвни проби, изпратени в „Ензиматикс“ за пълно изследване, има движение по медицинската му осигуровка. — Той погледна към Тара. — Нещо против да поровиш малко повече?

— Дадено. — Тара отиде при терминала на бюрото на Лаш и затрака по клавиатурата. — Бил е приет в Окръжната болница на Мидълсекс преди две седмици и половина. Бъбречни проблеми. Махнали са му бъбрек.

— Продължителност на престоя?

Последва ново тракане.

— Още е там. Усложнения след операцията.

Лаш слушаше с растящо изумление размяната на реплики.

— Дотук с господин Атчисън. — Маукли събра книжата, върна ги в папката и разпечата друга. — Втората отживелица е Катрин Бароу. Кандидатствала на двайсети декември две и трета. На четирийсет и шест, бяла, със средно образование, живее в Йорк, Пенсилвания. Като религия е посочено „друид“. Собственик на магазин „Женски магии“ в окръг Ланкастър. Продава свещи, благовония и билкови изделия.

— Какво се казва в оценката ѝ? — попита Тара, докато се връщаше при масата.

— Изобщо не е стигнала дотам. След попълването на първоначалните документи е имало инцидент с охраната. Задържала се в лобито, опитала се да заговори неколцина кандидати мъже. Стигнало се до намеса и непристойно поведение от нейна страна.

— Лоша работа — обади се Тара.

Маукли прелисти резюмето.

— Извлечението от кредитната ѝ карта и хотелските записи я поставят в Седона, Аризона, когато са били убити Торп. Участвала е в

семинар за кристали. — Той остави документите и погледна към Лаш. — Колко често се срещат жени серийни убийци?

— По-често, отколкото хората предполагат. Доротея Пуенте е убила девет наематели на пансиона й в края на осемдесетте. Мери Ан Котън е оставила диря от мъртви съпрузи и деца след себе си. Над деветдесет процента от извършителките са бели. Често са болногледачки или „черни вдовици“, убиващи тихомълком в продължение на десетилетия. Възрастта пасва на модела. Тя има ли роднини?

Маукли погледна листата.

— Не.

— Търсете признаци за усамотен живот, а не криминално досие. Може би тормоз от съпруг или сурово възпитание като дете.

— Никога не се е омъжвала — продължи Маукли. — Сама държи магазина — не виждам да се съобщава за служители в базата данни на Министерството на труда. Няма криминално досие.

Лаш го гледаше и клатеше глава. Вече беше видял лично невероятния обем информация, събиран от „Едем“ за клиентите им. И в същото време тази способност да надникнеш толкова дълбоко в живота на човек, когото си отхвърлил преди години, изглеждаше обезпокоителна.

— Май имаме второ попадение — обяви Тара. — Може и да няма криминално досие, но има медицинска история за злоупотреба с упойващи вещества. През последните шест месеца е влизала в токсикология. — Тя взе някакви листа и отново отиде при компютъра. — Рано в събота сутринта Бароу е постъпила в клиника за рехабилитация край Ню Хоуп.

— Уилнър умряха в петък вечерта — каза Маукли. — Йорк е само на два часа път от Ларчмонт.

Тара отново пишеше.

— При приемането й са открили почти смъртоносна доза фентанил в кръвта й. Приелият я доктор отбелязал, че е изгубила съзнание на паркинга за посетители на клиниката и е заспала часове преди това.

— Никой не би могъл да извърши две убийства, натъпкан с фентанил — каза Лаш.

Тара въздъхна.

Възцари се тишина, Маукли остави документите и отвори третата и последна папка.

— Джеймс Албърт Грьоеш — започна той. — На трийсет и една, бял, без религиозна принадлежност, отпаднал от професионален колеж след втората година. Жител на Масапекуа, Ню Йорк. Пощенски служител. Преминал първоначалния подбор. Явил се на тестовете, но бил отхвърлен от старшия оценяващ.

— Причина? — попита Лаш.

— Тревожни резултати от тестовете. Личностният въпросник показва неправилна социализация, колебание относно сериозните връзки, потенциална сексуална неприспособеност, зародишни тенденции към мизогиния[2].

— Мизогиния? Защо му е на подобен човек да търси онова, което може да му предложи „Едем“?

— Вие ми кажете, доктор Лаш. Не всеки идва при нас с добри намерения. Това е едно от нещата, които определят нашите оценяващи. — Маукли прегледа резюмето. — Оценяващият пише, че след като научил, че е отхвърлен, Грьоеш започнал да се държи агресивно. Направил гневни изявления срещу „Едем“ относно… да видим… „лицемерното съвършенство“ и „изкуственото щастие“. Намекнал, че всичко това било правителствена конспирация, вербуваща жени да шпионират мъже и да проникват в домовете им. Стигнало се до намеса на охраната и служителят, който е пуснал Грьоеш при първоначалния подбор, бил наказан дисциплинарно.

— Грьоеш е бил на поход по Големия каньон преди смъртта на Торп — каза Тара, докато преглеждаше резюмето. — Прекарал е две нощи в ранчо „Фантом“. Летял от Флагстаф до Финикс и оттам до „Ла Гуардия“ в деня след откриването на труповете.

„Значи и тримата си били във или около Флагстаф по време на смъртта на Торп“ — помисли си Лаш. Явно това беше един от филтрите, използвани от Лиза при съставянето на списъка.

— Има и още нещо — каза Тара. — Оценяването на Грьоеш е станало на втори август две и втора.

— И какво от това?

— На същата дата е оценена и Керън Уилнър.

Всички се смразиха.

— Неправилна социализация — промърмори Лаш. — Сексуална неприспособеност.

Обърна се към Маукли.

— Има ли нещо друго? Нещо, което да казва, че това *не може* да е нашето момче?

Маукли отново прегледа набързо резюмето и го подаде на Тара. Тя прелисти страниците и поклати глава.

За миг Лаш го побиха тръпки. Умората му изведнъж изчезна. Сред страниците имаше цветна снимка на Грьоеш и той я взе. Як мъж с късо подстригана руса коса и дълги засукани мустаци гледаше свирепо към него.

— Да хващаме кирки и лопати — каза Тара. — Време е за копаене на данни.

Без да каже нито дума, Маукли стана и тръгна към отсрещната стена, където бяха натрупани кутиите. Донесе три на масата и махна печата на първата. Вътре имаше извлечения по кредитни карти, телефонни обаждания, списък от нещо като интернет адреси.

— Тара, ще се свържеш ли с групата за видеонаблюдение? — каза той. — Нека пуснат алгоритми за разпознаване в Масапекуа, Ларчмонт и Флагстаф. Виж също кой е дежурен днес по сателитите. Нека преровят за всеки случай архивите си.

— Дадено. — Тара стана и извади телефона си.

Маукли бръкна в отворената кутия, взе два огромни купа хартия и започна да ги прелиства.

— Изглежда, господин Грьоеш се е обаждал много пъти на майка си през седмиците преди четирите смъртни случая. Ще трябва да локализираме точно всичките му обаждания през въпросните два дни. Това може да ни доведе донякъде. Хм. Освен това се е регистрирал в няколко примитивни интернет сайта за запознанства през последните два месеца. Попълнил е формулярите различно, лъгал е за възрастта си, местоживеенето, интересите си. А неотдавна май е посещавал и някои доста странни сайтове — един описва как се приготвят отрови, друг е специализиран в снимки на убийства и самоубийства. — Маукли вдигна поглед. — Това отговаря ли на вашия профил, доктор Лаш?

Подробностите, които „Едем“ можеше да събере направо от въздуха, бяха зашеметяващи.

— Как успявате да направите всичко това? — попита Лаш.

Маукли го погледна отново.

— Кое?

— Събирането на цялата тази информация. Та тези хора дори не са станали ваши клиенти.

Устните на Маукли леко изтъняха в някакво подобие на усмивка.

— Доктор Лаш, събирането на двама души в съвършен съюз е само половината от работата ни. Другата половина е информационното обезпечаване, така да се каже. Без второто никога не бихме могли да постигнем първото.

— Зная. Но никога не съм виждал нещо, което дори да напомня на това, даже в Бюрото. Имам чувството, че едва ли не сте в състояние да реконструирате целия живот на човек.

— Хората си мислят, че ежедневните им дейности са невидими — рече Тара. — Това не е вярно. Всеки път, когато сърфирате в мрежата, софтуерните бисквитки следят къде сте били и засичат всяко щракане с мишката. Всеки имейл, който пращате, минава през дузина хостове, преди да стигне до получателя си. Прекарайте един ден в който и да било голям град и лицето ви ще бъде заснето от стотици наблюдателни камери. Липсва единствено достатъчно мощна инфраструктура, която да събере всичко това. Точно тук се намесваме ние. Споделяме нашата информация с базите данни на рекламни агенции, подбрани правителствени агенции, интернет доставчици, разпространители на спам и…

— Спам? — изненада се Лаш.

— Разпространителите на спам разполагат с едни от най-добрите алгоритми за събиране на данни. Не става въпрос за боклуци, изсипвани без конкретна таргет група, както си мислят хората. Същото се отнася и за телемаркетите. Всички тези данни за вас се събират и съхраняват. Съхраняват се *завинаги*. Нашият проблем не е събирането на достатъчно информация — обикновено събираме прекалено много.

— Но това си е направо като Големия брат.

— Може би изглежда по този начин — рече Маукли. — Но с наша помощ стотици хиляди клиенти са намерили щастието. А сега може да предотвратим и убийство.

На вратата се почука и Тара стана от мястото си пред компютъра, за да отвори. Мъж с лабораторна престилка й подаде папка с цвят на

слонова кост. Тара му благодари, затвори вратата и отвори папката. Известно време се взира в съдържанието ѝ и изруга под нос:

— По дяволите!

— Какво има? — попита Маукли.

Тя му подаде мълчаливо папката. Маукли я погледна, после се обърна към Лаш.

— Екипът ни проведе търсене с разпознаване в архивираните ни записи от камери — каза тя. — Вече знаехме, че Грьоеш е бил в района на Флагстаф по време на смъртта на Торп, затова Тара ограничи търсенето до местоположението му в нощта на смъртта на Уилнър. Попаднахме на тези снимки.

Той подаде няколко фотографии на Лаш.

— Ето го тук, при банкомат в три часа и дванайсет минути следобед. А тук пресича на светофар в четири и пет. И тук, купува си цигари в магазин за алкохол в четири и четирийсет и девет. А в пет и четирийсет и пет си купува джинси.

Лаш погледна фотографиите. Бяха големи, формат 20 на 25 см, подобни на снимките от охранителни камери, които се използваха като доказателства в Бюрото. Разделителната способност беше забележително висока и русият мъж със засуканите мустаци трудно можеше да бъде сбъркан с друг — това несъмнено бе Джеймс Грьоеш.

С растяща възбуда той върна снимките.

— Продължавайте.

Маукли показа печата върху папката: *Масапекуа, вътрешен кръг, 92404.*

Възбудата изчезна толкова бързо, колкото се бе появила.

— Значи е бил в Масапекуа, докато кръвта на Уилнър е изтичала в Ларчмонт — каза Лаш.

Маукли кимна.

Лаш въздъхна дълбоко. Погледна часовника — беше едва десет и половина.

— И сега какво? — попита той.

Вече знаеше отговора. Сега идваше ред на последния им потенциален заподозрян — Гари Хандърлинг, служителя на „Едем“.

---

[1] Понижено настроение, неспособност за получаване на удоволствие, характерна за някои психически заболявания като

депресия, шизофрения и др. — Б.пр. ↑

[2] Омраза към жени и момичета. — Б.пр. ↑

24.

— Изчистването на Хандърлинг не би трябвало да ни отнеме много време — каза Маукли. — Проверките и психологическите тестове за потенциалните служители са по-строги и от тези за клиентите. Дори съм малко изненадан, че Лиза го е отбелязала.

Атмосферата на разочарование в кабинета бе почти осезаема.

— Каква е процедурата? — попита Лаш. Отпи от еспресото, установи, че е изстинало, но въпреки това пресуши чашата.

— Имаме пасивни мониторни устройства във всяка работна станция и кабинка. Програми, записващи всяко натискане на клавиш, и други такива. Те не са тайна и се използват преди всичко като превантивна мярка. — Маукли отвори друга папка — тънка, от картон, съдържаща само няколко листа. — Гари Джоузеф Хандърлинг. На трийсет и три. Преди това е работил в информационния отдел на банка в Покипси. В момента живее в Йонкърс. Разведен, без деца. Проверката не е открила нищо, освен няколко посещения при училищния му психолог след скъсването с първата му приятелка.

Тара се изкиска.

— Минал психотестовете в рамките на нормалното. Високи показатели за лидерство и инициативност. Постъпил в „Едем“ през юни две и първа и прехвърлян в различни отдели според стандартната процедура. Работил шест месеца в „Системна поддръжка“. Прехвърлен в „Събиране на информация“ през януари две и втора. Накрая бил преместен в „Съхранение на информация“ през август. Добри работни показатели. Отличен за високата си мотивация и интереса му да научи повече за компанията.

„Типичен едемски бойскаут“ — помисли си Лаш.

— Миналия февруари става шеф на отдела. Предложен за повишение, но изглежда доволен от поста си. — Маукли вдигна очи към Лаш. — Съответства ли на някой от познатите ви профили? — В гласа му имаше едва доловима ирония.

Лаш се почувства победен.

— Не. Някои социопати са забележително добри в криенето. Вземете например Тед Бънди. Възрастта, расата, семейното му положение напълно говорят за профила на организиран сериен убиец. А постоянната му работа противоречи на профила. Но пък от друга страна, в тези смъртни случаи няма нищо стандартно. — Замисли се за момент. — Навреме ли плаща сметките и вноските по кредитните си карти? Организираните серийни убийци са много придирчиви в това отношение и държат да не пропускат плащания, за да не се открояват.

Маукли погледна отново папката.

— Тара, можеш ли да провериш кредитните агенции и да съпоставиш резултатите с Националния регистър на автомобили?

— Разбира се. Какъв е номерът на социалната му осигуровка?

— Две нула нула — шейсет и шест — две девет осем четири.

— Момент. — Тара веднага направи справка с компютъра. — Всичко е напълно изрядно. През последните осемнайсет месеца не е сменял кредитни карти. Вноските за колата му са редовни.

Маукли кимна.

— И е доста примерен шофьор. Има само две наказателни точки.

— Как се е сдобил с тях? — попита Лаш, но вече повече по навик, отколкото от истинско любопитство.

— Сигурно са му съставили акт за превишена скорост. Момент да проверя.

В кабинета се възцари тишина, нарушавана единствено от тракането на клавиатурата.

— Точно така — рече след малко Тара. — Превишена скорост в жилищна зона. При това неотдавна — от двайсет и четвърти септември.

— Двайсет и четвърти септември — повтори Лаш. — Това е денят…

— Нарушението е станало в Ларчмонт — прекъсна го Тара.

Ларчмонт.

— Това е денят на смъртта на Уилнър — довърши Лаш.

За миг всички замряха и се спогледаха. После Маукли наруши мълчанието.

— Тара — съвсем тихо рече той. — Можеш ли да обезопасиш този терминал? Не искам никой да ни наднича през рамото.

Тара отново насочи вниманието си към компютъра и въведе някакви команди.

— Готово.

— Да започнем с кредитните карти — каза Маукли.

— Виж дали е бил на някое интересно място през последния месец. — Гласът му си оставаше бавен, почти сънен.

— Свързвам се с „Инстифакс“. — Още тракане на клавиатура. — Доста заето момче е бил. Много сметки от ресторанти, предимно в града и в Уестчестър. Странно, има и две сметки за мотел. Едната е в Пелхам, другата в Ла Рошел. — Тара откъсна поглед от екрана. — Защо му е било да плаща за мотел на петнайсет минути от апартамента му?

— Продължавай нататък — каза Маукли.

— Неотдавна е купил самолетен билет — „Еър Нортърн“. Нает е кола за малко над сто долара. Друго плащане за „Дю Дроп Ин“. А също и за билет на „Амтрак“. И изглежда е резервирал хотел за идния уикенд.

— Къде?

— Момент. В Бърлингейм, Масачузетс.

— Влез в „Изитрак“. Да проверим билетите.

— Разбрано. — Тара замълча, докато чакаше екранът да се опресни. — Самолетният билет е бил двупосочен, до Финикс. Заминаване от „Ла Гуардия“ на петнайсети септември, връщане на седемнайсети.

— Торп умряха на седемнайсети септември — каза Маукли. — Спомена „Дю Дроп Ин“. Къде по-точно?

Отсечено тракане на клавиши.

— Флагстаф, Аризона.

Лаш отново го побиха тръпки.

Бавно, почти небрежно, Маукли стана и заобиколи масата.

— Можеш ли да извикаш логовете на клавиатурата на Хандърлинг за последните, да кажем, три седмици?

Лаш откри, че също е станал и приближава екрана заедно с Маукли.

— Готово — каза Тара.

Лаш видя порой данни, пълзящи по екрана — всяко натискане на клавиш, направено от Хандърлинг през последните петнайсет работни

дни.

— Прекарай го през снифъра. — Маукли погледна към Лаш. — Пускаме записа през интелигентен филтър, за да открием дали не е писал нещо подозрително.

— Както правителството преравя имейлите и телефонните обаждания, за да търси терористи ли?

— Лицензираха технологията от нас.

— Няма нищо необичайно — след малко каза Тара. — Снифърът е чист.

— Какво казахте, че работи? — попита Лаш.

— Отделът му е отговорен за архивирането на клиентските данни след обработката им.

— След обработката. Искате да кажете, след като е намерен партньор.

— Точно така.

— И споменахте, че е началник. Това може ли да му даде достъп до лични данни?

— Нацепваме информацията и я разпределяме на няколко екипа, за да сведем до минимум подобна възможност. На теория е възможно, но ако е душил наоколо, това щеше да проличи от логовете на клавиатурата.

— Може ли да е стигнал до информацията от друг терминал?

— Терминалите са кодирани от идентификационните гривни. Ако е използвал друг, щяхме да го разберем.

Отново се възцари тишина. Маукли се взираше в екрана със скръстени на гърдите ръце.

— Тара — рече той. — Пусни честотен анализ на логовете. Виж дали има някакво отклонение от нормалната му работа през останалото време.

— Момент.

Екранът се опресни и на него се появи серия успоредни колони — дати, часове, тайнствени съкращения, които не означаваха нищо за Лаш.

— Нищо особено — след малко каза Тара. — Всичко изглежда напълно рутинно.

Лаш установи, че е затаил дъх. Нима щеше да се случи отново? Нима тъкмо когато си мислеха, че са стигнали на прага на откритието,

ще се окаже, че са попаднали в поредната задънена улица?

— Даже *прекалено* рутинно — добави Тара.

— В какъв смисъл? — попита Маукли.

— Ами, вижте това. Всеки ден, точно от два и половина до два и четирийсет и пет имаме повтаряне на едни и същи команди.

— Какво необичайно има в това? Може да е някаква ежедневна задача. Например опресняване на архива.

— Дори и при тях има известни вариации — нови списъци, различни места за архивиране. А тук дори имената на дисковете са едни и същи.

Маукли се загледа дълго в екрана.

— Права си. Всеки ден в продължение на петнайсет минути командите са абсолютно еднакви.

— И са въведени точно по едно и също време всеки ден. — Тара посочи екрана. — До секундата. Каква е вероятността за подобно нещо?

— И какво означава това? — обади се Лаш.

Маукли го погледна.

— Служителите ни знаят, че работата им се наблюдава. Хандърлинг знае, че ако опита нещо очевидно — например да спре проследяващата програма — това моментално ще привлече внимание. И явно е намерил начин да пусне димна завеса, може би макрос от най-обикновени команди, докато всъщност се занимава с нещо друго.

— Може да е открил слабо място в системата — рече Тара. — Някаква вратичка, от която да се възползва.

— А има ли начин да видим какво всъщност е правил през тези петнайсет минути? — попита Лаш.

— Не — каза Маукли.

— Да — каза Тара.

Двамата я погледнаха.

— Може би — добави тя. — Използваме и видеокамери, които заснемат всички терминали, нали така? Снимките се правят рядко и на различен период. Може обаче да изкараме късмет.

Пръстите й отново полетяха по клавиатурата, после спряха.

— Оказва се, че имаме само една снимка на терминала на Хандърлинг през петнайсетминутния период. От тринайсети септември.

— Би ли я разпечатала, ако обичаш? — подкани я Маукли.

Тара въведе няколко команди и принтерът на бюрото забръмча. Маукли грабна листа още докато излизаше, и тримата се загледаха в размазаното изображение:

ЕДЕМ — строго поверително
Резултати от SQL запитване към масив A$4719
Оператор: Неизвестен
Час и дата: 14:38:02.98, септ. 13 04
Процесорни цикли: 23054?

Торп, Л. Флагстаф, АЗ.
Уилнър, Дж. Ларчмонт, НЙ.
Конъли, К. Бърлингейм, МА.
Гупта, П. Медисън, УИ.
Ревер, М. Джупитър, ФИ.
Империол, М. Александрия, ВА.

КРАЙ НА ЗАПИТВАНЕТО

— Господи! — промълви Тара.

— Другите имена на супердвойки ли са? — попита Лаш.

Маукли кимна.

— На всичките шест.

Лаш едва го чу. Мислите му препускаха бясно. „Серийните убийци са създания на навика…“

Докато се взираше в списъка, той си спомни нещо — нещо смразяващо.

— Споменахте билет на „Амтрак“ — обърна се той към Тара. — И за резервация на мотел?

Очите на Тара се разшириха. Тя отново се надвеси над клавиатурата.

— Резервация от Асела до Бостън. Идния петък сутринта.

— А къде се намира мотелът?

— Бърлингейм, Масачузетс.

Маукли се отдръпна от терминала. От невъзмутимото му спокойствие не беше останала нито следа.

— Тара, искам разпечатки на телефонните обаждания на Хандърлинг. От служебния и от домашния му телефон. Ще го направиш ли?

Тара кимна и вдигна телефона.

— Благодаря. — Маукли тръгна към вратата, но спря и се обърна. — Доктор Лаш, ще трябва да ме извините. Налага се да свърша някои неща.

25.

В много отношения местопрестъплението приличаше на останалите — разхвърляна стая, счупени огледала, дръпнати завеси на спалнята, сякаш канещи нощта да бъде свидетел на безчинството. Но в други бе съвсем, съвсем различна. Жената лежеше в локва кръв, образуваща отвратителен ореол около съсипаното й тяло. И стените сияеха в безжалостната светлина на прожекторите — бели, голи, без никакви надраскани съобщения.

Капитан Мастертън вдигна очи от трупа. Имаше изпития вид на ченге, притискано от всички страни.

— Чудех се кога ще се домъкнеш, Лаш. Кажи „здрасти“ на жертва номер три. Хелън Мартин, на трийсет и две.

Мастертън продължаваше да се взира в него. Като че ли се канеше да направи още никой хаплив коментар за пълнотата на профила, но вместо това само поклати глава с отвращение.

— Господи, Лаш, като зомби си. Всеки път, когато те видя, изглеждаш малко по-зле.

— Друг път ще говорим за това. Откога е мъртва?

— От по-малко от час.

— Следи от изнасилване? Вагинално проникване?

— Съдебният лекар пътува насам, но аз лично не виждам. Нито пък има следи за оплескала се кражба с взлом. Също като другите. Този път обаче имаме малко късмет. Съсед се обадил насред суматохата. Нямаме описание на колата, но вече сме разположили патрули на по-важните кръстовища и входовете на магистралата. Може да изскочи нещо.

Местопрестъплението беше толкова прясно, че местните ченгета тепърва започваха работа по него — фотографиране, търсене на отпечатъци, оглед на тялото. И отново присъстваше подлудяващото усещане, че нищо не си е на мястото. Подобно на пъзел с неправилно подредени парчета. Не пасваха, а дори когато го правеха, картината не изглеждаше наред. Знаеше го, защото го беше

нареждал и развалял в ума си отново и отново, дни наред. Беше като бушуващ в главата му пожар, който изгаряше всичките му мисли, поглъщаше съня му.

Тялото беше брутално обезобразено, явно при внезапна атака. Това бе характерна черта за социално дефектен убиец. Но в същото време къщата беше уединена, в самия край на гората, отдалечена от другите — това не беше случайно убийство, внезапно хрумнало нападение. Налице бяха и счупените огледала, които обикновено показваха дискомфорта на убиеца от създаването на такава сцена. Но подобни убийци също така покриваха жертвите си, скриваха лицата им — жената беше гола, крайниците й бяха наместени отвратително провокативно. И все пак сцената не беше свързана със секс. Нито с грабеж. Този път го нямаше дори ритуалният ореол от отрязани пръсти на ръцете и краката, които да придадат обсесивен характер на убийството.

За да съставиш профил, трябва да влезеш в главата на убиеца, да задаваш въпроси. Какво се е случило в стаята? Защо се е случило точно по този начин? Дори масовите убийци имаха своята изкривена логика. Тук обаче такава липсваше. Нямаше основа, върху която да гради.

Погледът му се плъзна по стените на спалнята. При предишните две убийства те бяха покрити с многословен, почти несвързан брътвеж — кървава, противоречива смесица.

Този път стените бяха чисти.

Защо?

Погледът му спря върху големия панорамен прозорец към гората зад къщата. Както и преди, завесите бяха дръпнати, разкривайки черна плоскост, отразяваща светлината на прожекторите. Не беше сигурен заради болезнено яркото сияние, но му се стори, че различава петна по стъклото, черно върху черно.

— Мастертън. Би ли насочил светлините встрани от прозореца?

Съдебният лекар тъкмо беше пристигнал и капитанът бе отишъл в другия край на стаята, за да говори с него. Той погледна към Лаш.

— Какво?

— Онези светлини, при прозореца. Обърни ги насам.

Мастертън сви рамене и предаде нареждането на заместника си Ехърн.

Яркият лъч го удари и прозорецът се оказа в сянка. Лаш пристъпи напред, следван от Мастертън. Високо горе имаше няколко думи, изписани с пръст, с големи кървави букви:

Вече получих каквото ми трябва. Благодаря.

— Ох, мамка му! — промърмори Лаш.

— Приключил е — рече Мастертън и пристъпи до него, следван от детектив Ехърн. *— Слава богу, Лаш. Приключил е.*

— Не — отвърна Лаш. — Не е приключил. Тепърва започва…

Лаш седна в леглото напълно буден, в очакване споменът да избледнее. Погледна часовника — един и половина. Стана, поколеба се и отново се отпусна на ръба на леглото.

Вече четири нощи с общо четири часа сън. Не можеше да си позволи да се яви в „Едем“ в полусъзнание. Не и утре.

Стана отново и без да си дава възможност да размисли, отиде в банята, извади кутията със секонал, лапна няколко хапчета и ги прокара с глътка вода. Върна се в спалнята, внимателно подреди завивките и постепенно потъна в мрака на съня.

Събуди го звън на църковни камбани — камбаните от сватбата му, звънящи от посивялата от прах църква на Кармел бай дъ Сий. Но те звучаха необичайно силно и продължаваха упорито, без никакво намерение да замлъкнат.

Отвори насила очи и осъзна, че е телефонът. Когато се надигна, стаята се завъртя около него. Затвори очи, легна отново и затърси опипом слушалката.

— Да — каза пресипнало.

— Доктор Кристофър Лаш?

— Да.

— Обажда се Кен Тротууд от „Ню Олимпия Сейвингс енд Лоан“.

Лаш заповяда на очите си да се отворят и погледна часовника.

— Знаете ли колко е часът…

— Знам, че е рано, доктор Лаш. Много съжалявам. Не сме в състояние да се свържем с вас по друг начин. Не отговорихте на писмата и обажданията ни.

— Какви ги говорите?

— Става въпрос за ипотеката на къщата ви, която е у нас. Закъснявате с плащанията, доктор Лаш. Трябва да настояваме за незабавна вноска, заедно с лихвата.

Лаш се помъчи да мисли ясно.

— Направили сте някаква грешка.

— Не ми се вярва. Адресът е Шип Ботъм Роуд седемнайсет, Уестпорт, Кънектикът, нали?

— Това е адресът ми, но…

— Сър, на екрана пред мен пише, че сме ви изпратили три писма и сме се опитвали да ви се обадим десетина пъти. Без резултат.

— Това е лудост. Не съм получавал никакви съобщения. Освен това вноските по ипотеката ми се отчисляват направо от банковата ми сметка.

— В такъв случай сигурно има някакъв проблем в банката ви. Защото нашите записи показват, че не сте плащали повече от пет месеца. И мое задължение е да ви съобщя, че ако не платите незабавно, ще бъдем принудени да…

— Няма нужда от заплахи. Незабавно ще проверя.

— Благодаря, сър. Добро утро.

И телефонът замлъкна.

Добро утро. Лаш се отпусна уморено в леглото и погледна към прозореца. Първите признаци на зората започваха да пропъждат плътната чернилка на нощта.

26.

— Какво е направил този? — попита федералният агент зад волана.

— Разследван е за четири вероятни убийства — отвърна Лаш.

Дъждът плющеше по пътя и се стичаше по прозорците на плътни потоци. Лаш допи кафето си, замисли се дали да не спрат в някое крайпътно заведение за второ, погледна часовника си и се отказа. Вече беше пет и десет, а от записите ставаше ясно, че Гари Хандърлинг почти винаги напуска работното си място навреме.

Погледна лежащата до него снимка на Хандърлинг, направена тази сутрин от камерата на Пункт I. После се загледа през Медисън авеню към кулата на „Едем“. Нямаше да е трудно да забележат Хандърлинг — беше висок и слаб, ако не се брои малкото коремче, с оредяваща руса коса и жълт шлифер, който се открояваше в тълпата. Дори Лаш да го пропуснеше, някой от другите екипи със сигурност щеше да го засече.

Погледът му се върна към снимката. Хандърлинг не приличаше на сериен убиец, но пък малцина приличаха на такива.

Предната врата се отвори и на мястото до шофьора седна як мъж с подгизнал син костюм. Когато се обърна да погледне назад, до Лаш достигна миризмата на „Олд Спайс“. Знаеше, че с тях ще пътува и друг федерален агент, но се изненада, когато разпозна Джон Ковън, с когото беше работил по няколко случая навремето.

— Лаш? — изненадано възкликна Ковън. — Ти ли си?

Лаш кимна.

— Как я караш, Джон?

— Общо взето, не се оплаквам. Още съм на старото място. След пет години ще бъда в Маратон и ще ловя едри риби вместо боклуци.

— Браво на теб. — Подобно на много други агенти, Ковън броеше дните до правителствената пенсия.

Ковън погледна Лаш с любопитство и каза:

— Чух, че си напуснал и трупаш мангизи в частния сектор.

Естествено Ковън знаеше, че Лаш е напуснал ФБР. Знаеше и каква е причината. Просто се опитваше да бъде тактичен.

— Така е — отвърна Лаш. — Това е временно. Подготовка за сериозна промяна.

Ковън кимна.

— Това назначение не е ли малко необичайно за теб? — попита Лаш, любезно променяйки посоката на разговора.

Ковън сви рамене.

— Вече не. Напоследък всичко се смеси. Покрай последните трусове и реорганизации всеки се оказва в леглото на някой друг. Никога не си сигурен с кого ще ти се наложи да работиш — със Службата за борба с наркотиците, ЦРУ, Вътрешна сигурност, местни правозащитни организации, момичешки скаутски отряди.

„Да, но не и с частна корпорация“ — помисли си Лаш. Използването на ФБР като мускул под наем беше нещо ново за него.

— Единственото странно беше, че това дойде направо от кабинета на шефа — добави Ковън. — А не по обичайните канали.

Лаш кимна. Спомни си думите на Маукли — *Споделяме информация с подбрани правителствени агенции*. Явно сътрудничеството беше двупосочно.

През целия ден почти не беше виждал Маукли или Тара Стейпълтън. Беше пристигнал късно, тъй като изгуби по-голямата част от сутринта в оправяне на неимоверно сложната бъркотия от записи, банкови формуляри, извлечения от кредитната агенция и разни други бюрократични безумия, за да оправи положението с ипотеката и да възстанови кредитните си карти. Маукли се отби в кабинета му малко преди обед с голям пакет под мишница. Каза, че Хандърлинг щял да пътува с влака следващата вечер. Според обаждането, което направил от телефона на бюрото си, имал среща с някаква жена след работа. Проследяването вече било уредено и Маукли искаше Лаш да участва в него. Предишната вечер любезно беше отхвърлил настояването му незабавно да се свържат с полицията. „Той не представлява непосредствена опасност — беше казал Маукли. — Трябва да съберем повече доказателства. Не се безпокойте, наблюдаваме го внимателно.“

Маукли бе оставил пакета на бюрото на Лаш — молбата на Хандърлинг за постъпване на работа, оценките му като служител, предишна история.

— Вижте дали отговаря на профила ви. Ако отговаря, ще ви помоля да съставите кратък анализ на характера му. Това може да се окаже много полезно.

И така, Лаш прекара следобеда в ровене из досието. Хандърлинг беше умен — чак сега Лаш забеляза едва доловимите улики, че внимателно се е подготвил за психологическите тестове. На въпросите, които трябваше да вдигнат червени флагчета, беше отговорено неутрално. Скалите на достоверност бяха приемливи във всички тестове — всъщност бяха *еднакви*, което навеждаше на мисълта, че Хандърлинг е знаел кои въпроси проверяват за измама и им е отговорил по един и същи начин.

Подобна интелигентност и планиране бяха отличителни белези на организиран убиец. Пък и Хандърлинг едва ли би могъл да бъде друг, щом като се представяше като образцов служител на „Едем“. Лаш реши, че неорганизираните елементи в убийствата могат да се обяснят с уникалното естество на жертвите. Ясно беше, че шестте — засега — супердвойки са почти култови в компанията. Но някой, изпитващ неудовлетвореност или гняв — например някой, който е имал тиранична майка или неуспех в личните отношения — би могъл да се поддаде на завистта и дори да действа от зле насочена ярост.

Хандърлинг едва ли познаваше Торп и Уилнър, но покрай поста си в „Едем“ знаеше много за тях. И това беше много интересно. То означаваше нов подвид сериен убиец — страничен продукт на информационната епоха, убиец, който преравя базите данни, за да открие идеалните жертви. От случая би се получила страхотна статия в някое престижно списание по психиатрия — статия, която можеше да накара стария му приятел Роджър Гудкайнд да си изяде парцалите от завист.

Радиостанцията на таблото изпращя.

— Екип седемстотин и девет. На позиция.

Ковън взе предавателя, като го държеше ниско, за да не се вижда отвън.

— Разбрано. — Обърна се към Лаш. — Не бяхме инструктирани подробно. За какво точно става дума?

— Въпросният Хандърлинг трябва да се срещне с някаква жена след работа. Като се изключи това, не знаем кой знае колко.

— Как се придвижва?

— Неизвестно. Може да е пеша, с метро, с автобус, с какво ли не. И… — Лаш внезапно млъкна. — Ето го. Излиза през въртящата се врата.

Ковън включи радиостанцията.

— Тук седемстотин и седем. До всички екипи, заподозреният излиза от сградата. Бял мъж, около метър осемдесет и пет, с жълт шлифер. Бъдете готови.

Хандърлинг спря и огледа Медисън авеню в двете посоки. Шлиферът му се развя, когато вдигна голям чадър над главата си. Лаш потисна желанието да се втренчи в лицето му. Бяха минали години, откакто за последно бе участвал в следене, и установи, че сърцето му се е разтуптяло неприятно силно.

— Онова там е нашият човек — каза Ковън, като кимна към будката за вестници на ъгъла.

— Онзи с червения чадър и телефона ли?

— Аха. Няма да повярваш колко много улесниха следенето мобилните телефони. В днешни дни е напълно нормално човек да върви по улицата и да говори. А с тези „Некстел“ с вградено уоки-токи можеш да предаваш на цялата група.

— Имаме ли други проследяващи на тротоара?

— При входа на метрото и при автобусната спирка ей там.

— Тук седемстотин и девет — обади се глас от радиостанцията. — Обектът е в движение. Май се качи да вземе такси.

Лаш си позволи да погледне крадешком през прозореца. Хандърлинг се движеше към улицата с клатушкаща се походка. Рязко вдигна ръка с изпънат показалец и едно такси послушно спря пред него.

Ковън грабна радиостанцията.

— Тук седемстотин и седем, имам видимост. Седемстотин и две, седемстотин и пет, тръгваме.

— Разбрано — отвърнаха останалите в един глас.

Техният кафяв седан потегли в трафика, няколко коли зад таксито.

— Обектът завива на изток по Петдесет и седма — каза Ковън, като продължаваше да държи радиостанцията в скута си.

— С колко коли разполагаме? — попита Лаш.

— С още две. Ще го следваме няколко пресечки и ще се сменим.

Таксито се движеше бавно през дъжда и оживения трафик. Едната му гума попадна в дълбока дупка и опръска целия тротоар с кална вода. На Лексингтън авеню зави отново, като успя да засече някакъв миниван.

— Завива на юг по „Лекс“ — каза Ковън. — Скорост четирийсет километра в час. Аз съм дотук. Някой да ме замести?

— Тук седемстотин и пет — обади се глас. — Виждам го.

Лаш погледна през задното стъкло и видя зелен джип, който минаваше в съседното платно. През дъжда успя да различи Маукли на мястото до шофьора.

Шофьорът на Ковън натисна газта, изпревари плавно таксито и продължи по Лексингтън авеню. Лаш знаеше, че това е стандартна практика при следенето — да се използват повече коли, за да не може заподозреният да усети, че са по петите му. След няколко пресечки щяха да завият, да заобиколят и отново да се наредят в края на опашката.

— Седем нула пет, разбрано. — Ковън погледна назад. — Е, Лаш, какво е да работиш в частния сектор?

— Вече не мога да си уреждам с връзки актовете за превишена скорост.

Ковън се ухили и каза на шофьора да завие по Трето авеню.

— Бюрото липсва ли ти?

— Заплатата определено не ми липсва.

— И аз така чувам.

— Тук седемстотин и пет — обади се радиото. — Обектът завива на изток по Четирийсет и четвърта. Колата спира. Ще го подмина, кой го поема нататък?

— Тук седемстотин и две. Спряхме на другия ъгъл. Поддържаме визуален контакт.

Шофьорът на Ковън даде още газ, минавайки през едно кръстовище, после през друго.

— Седем нула две — обади се гласът. — Обектът излезе от колата. Влиза в бар на име „Стрингър“.

— Седем нула седем — отвърна Ковън. — Прието. Поддържайте визуален контакт при входа. Седем четиринайсет, трябвате ни при „Стрингър“. Четирийсет и четвърта между „Лекс“ и Трето.

— Разбрано.

Минути по-късно седанът им бавно изпълни до забранената за паркиране зона на Четирийсет и четвърта и спря. Лаш погледна през прозореца. Съдейки по крещящия навес и групичките младежи, „Стрингър“ беше бар за млади професионалисти.

— Ето ги — каза Ковън.

Лаш погледна непознатата млада двойка. Приближаваха по улицата, хванати за ръка и делящи един чадър.

— Това наши хора ли са?

Ковън кимна.

Двойката влезе в бара. След минута телефонът на Ковън иззвъня.

— Седем нула седем — каза той.

Лаш успя да чуе гласа от малкия говорител.

— В бара сме. Обектът е на една маса отзад. В компанията на бяла жена, закръглена, висока метър и шейсет и пет, с бял пуловер и черни джинси.

— Разбрано. Поддържай връзка.

Ковън остави телефона и се обърна към задната седалка. Погледът му спря на празната чаша от кафе на Лаш.

— Още едно? — попита той. — Аз черпя.

Половин час по-късно Лаш беше напълно погълнат от клюките в Бюрото — за някакъв донжуан, който се заигравал с жената на шефа на отдела; за вбесяващата нова канцеларщина от Вашингтон, за пълната некадърност на висшия ешелон; за това колко невероятно зелени са новобранците. От време на време ги прекъсваха докладите на агентите, които следяха Хандърлинг в бара.

После разговорът замря и Ковън погледна към шофьора.

— Хей, Пит. Какво ще кажеш да отскочиш за още кафе?

Лаш гледаше как агентът излиза от колата и се понася в тръс към заведението за бързо хранене надолу по улицата.

— Ама че дъжд — рече Ковън.

Лаш кимна. Погледна в огледалото — от другата страна на улицата и на половин пряка назад едва се различаваха смътните очертания на джипа на Маукли.

Ковън се въртеше като шило на предната седалка.

— Кажи ми, Крис — обади се той след малко. — Това място, за което работиш, „Едем“. Какво представлява?

— Доста е забележително — предпазливо отвърна Лаш. Ако Ковън беше любопитен за опашката и душеше за повече информация, трябваше да внимава какво говори.

— Имам предвид, *наистина* ли могат да го правят? Наистина ли са толкова добри, колкото разправят всички?

— Страхотни са в събирането на сведения.

Ковън кимна бавно.

— В компанията ми за голф има един тип, зъботехник. Малко си пада от мрачните и самотни типове, никога не се е женил. Сещаш се. Открай време се опитваме да го уредим с някоя, но той не искаше и да чуе. Мразеше подобни номера. Това се превърна в шега. Както и да е, преди година отиде в „Едем“. Сега не можеш да го познаеш, съвсем различен човек е. Ожени се за наистина добра жена. И със страхотно тяло. Той самият не говори много, но всеки идиот може да види колко е щастлив. Дори голфът му стана по-добър, мътните да го вземат.

Лаш слушаше, без да коментира.

— А също и един началник от „Оперативен отдел“. Хари Криймър, помниш ли го? Жена му загина при катастрофа преди две години. Добро момче. Е, сега е женен отново. Никога не съм виждал по-щастлив човек. Носят се слухове, че и той е ходил в „Едем“.

Ковън отново се обърна и Лаш видя отчаяно очакване в очите му.

— Ще бъда честен с теб, Крис. Нещата между мен и Анет не вървят особено добре. Започнахме да се отчуждаваме, откакто научихме, че не можем да имаме деца. Гледам другарчето си по голф, гледам Хари Криймър и започвам да си мисля, че двайсет и пет хилядарки не са чак толкова много пари. Имам предвид в дългосрочен план. Така де, защо да живееш половинчат живот? Малко е вероятно да получиш втори шанс, ако първия път си оплескал нещата. — Той замълча за момент. — Питах се дали знаеш…

Телефонът иззвъня.

— Седемстотин и седем, тук седемстотин и четиринайсет, чувате ли?

Ковън моментално влезе в ролята си на професионалист.

— Тук седемстотин и седем. Чувам те, седемстотин и четиринайсет.

— Обектът като че ли спори с жената. В момента вървят към изхода.

— Разбрано. Край.

В същия момент вратата на бара се отвори и навън излезе жена, която вървеше бързо, като намяташе палтото си в движение. След това се появи Хандърлинг и тръгна след нея.

— До всички екипи, обектът е в движение — каза Ковън и свали мъничко прозореца на вратата си. Жената крещеше нещо на Хандърлинг през рамо; Лаш успя да различи думите „шибан долнопробен боклук“; останалото беше погълнато от шума на минаващите коли.

Хандърлинг протегна ръка да я спре, но жената се отскубна. Когато той посегна отново, тя се обърна и вдигна ръка да го зашлеви. Хандърлинг избегна удара и я блъсна грубо към витрината на някакъв магазин.

— Да го пипнем — каза Ковън.

Лаш бързо излезе от колата и тръгна след Ковън през улицата. С периферното си зрение видя, че агентът Пит приближава от заведението с две чаши в ръце. Щом видя Ковън, той пусна кафетата в близката кофа за боклук и се включи в преследването.

След секунди Хандърлинг беше обкръжен.

— Федерални агенти — излая Ковън и показа значката си. — Назад, господине. Ръцете долу.

Гневът на лицето на жената се смени със страх. Тя отстъпи няколко крачки, после се обърна и побягна.

— Искате ли да проследим момичето? — попита Пит.

— Не — чу се гласът на Маукли. Той стоеше зад тях заедно с Тара. — Господин Хандърлинг, аз съм Едуин Маукли от „Едем“. Бихте ли дошли с нас, ако обичате?

Хандърлинг беше пребледнял като мъртвец. Устните му мърдаха беззвучно, очите му се стрелкаха наляво-надясно. Неколцина мъже тичаха към тях; Лаш не знаеше дали са федерални агенти, или хора от охраната на „Едем“.

— Господин Хандърлинг — повтори Маукли. — Насам, моля.

Хандърлинг се изправи. За момент сякаш се канеше да побегне и кръгът около него се стесни.

В следващия миг се предаде. Раменете му видимо се отпуснаха. Той кимна, пристъпи напред и тръгна след Маукли към чакащия ги джип.

27.

Като се изключи това, че се намираше зад Стената, помещението можеше да мине и за някоя от заседателните зали, използвани за сбирките. Столовете от едната страна на масата бяха махнати и само в ъгъла имаше едно място за сядане. Няколко бяха подредени покрай отсрещната страна, а останалите бяха изнесени навън.

Хандърлинг седеше на самотния стол, все още облечен с мокрия шлифер. Оглеждаше се с едва прикрита нервност. Маукли седеше срещу него заедно с Тара Стейпълтън и двама мъже, които Лаш не познаваше. Единият носеше лекарска престилка. Двама охранители на „Едем“ бяха заели позиция до вратата. Още техни колеги стояха в коридора отвън. Лаш се изненада колко са много. И това не бяха дружелюбните и общителни охранители от лобито — тези бяха сурови мъже, които се взираха право напред със стиснати зъби; от ушите към яките им вратове се спускаха тънки проводници. Когато един разкопча сакото си да извади мобилен телефон, Лаш зърна блясъка на оръжие.

Имаше видеокамера на операторска количка, зад която седеше техник от охраната. В средата на масата беше поставено записващо устройство. Маукли кимна на оператора и включи рекордера.

— Господин Хандърлинг, знаете ли защо сте тук? — попита той. — Защо разговаряме с вас?

Хандърлинг впери поглед в него.

— Не.

Лаш наблюдаваше заподозрения. Когато го заобиколиха на улицата, Хандърлинг беше уплашен и дезориентиран. Оттогава обаче бе имал време да мисли — при предаването му от федералните на охраната на „Едем“ и вървящите с това бумащини, по пътя обратно към небостъргача, в лабиринта задни коридори, по които стигнаха до това място. Ако беше като другите престъпници, вече трябваше да си е съставил план.

Разпитът често се сравняваше с изкушаване. Един човек иска нещо от друг, докато другият обикновено няма никакъв интерес да го

дава. Лаш беше любопитен да види като какъв изкусител ще се покаже Маукли. Сърцето му туптеше възбудено.

Маукли изгледа Хандърлинг с обичайното си кротко изражение. Остави мълчанието да се сгъсти и накрая заговори:

— Наистина ли нямате представа? Абсолютно никаква?

— Не. И не мисля, че имате право да ме държите тук и да ми задавате подобни въпроси. — Хандърлинг говореше с нападателен, възмутен тон.

Маукли не отговори веднага, а подравни високата купчина документи пред себе си.

— Господин Хандърлинг, преди да започнем, позволете да представя присъстващите. До мен е Тара Стейпълтън от „Системна сигурност“ и доктор Дени от медицинския отдел. Разбира се, познавате господин Харисън. Защо се срещнахте с онази жена?

Хандърлинг примигна от рязката промяна на разговора.

— Това не е ваша работа. Знам правата си и настоявам за…

— Вашите *права* — думата беше произнесена рязко и това прикова вниманието на всички в стаята — са обобщени в този документ, подписан от вас при постъпването ви в „Едем“. — Маукли взе подвързан със спирала документ от върха на купчината и го плъзна към средата на масата. — Разпознавате ли го?

За момент Хандърлинг остана абсолютно неподвижен. После се наведе напред и кимна.

— В този обвързващ договор вие се съгласявате — наред с много други неща — да не злоупотребявате с поста си в „Едем“ чрез каквото и да било тайно използване на технологии. Съгласявате се да държите данните на клиентите в тайна и да спазвате стриктния кодекс на морално поведение, изложен в хартата на служителя. Всичко това ви беше обяснено подробно по време на въвеждането ви и подписът ви тук потвърждава, че сте го разбрали.

Маукли произнесе тези думи монотонно, почти отегчено. Ефектът им върху Хандърлинг обаче беше значителен. Той се взираше в Маукли и очите му проблясваха подозрително.

— Затова ви питам отново. Защо се виждахте с онази жена?

— Имах среща с нея. Това не се забранява от закона.

Лаш виждаше, че Хандърлинг се мъчи да запази позата си на засегната страна.

— Зависи.

— От какво?

Маукли хвърли поглед на документацията пред себе си.

— Когато ви приближихме пред бара, жената — която вече е идентифицирана от телефонните ви обаждания днес следобед като Сара Луиз Хънт — беше чута да ви нарича… да видим… „шибан долнопробен боклук“. Това за вас ли се отнасяше, господин Хандърлинг?

— Нямам представа.

— Аз обаче си мисля, че имате представа. И то много добра представа.

Лаш забеляза, че Тара пише в бележник, докато Маукли се взираше в Хандърлинг. Това беше стандартна процедура — единият си води бележки, докато другият внимателно следи езика на тялото на заподозрения — нервни жестове, движение на очите и т.н. Но повечето разпитващи предпочитаха да гледат заподозрените си в очите и да изстрелват въпрос след въпрос. Маукли правеше точно обратното. Оставяше мълчанието и несигурността да работят за него.

Най-сетне Маукли се размърда.

— И не само си мисля, че имате добра представа какво е имала предвид, но и че вероятно същото се отнася и за няколко други жени. — Той отново хвърли поглед към документите. — Например Хелън Малволия, Керън Конърс, Марджъри Силкууд. И още няколко други.

Лицето на Хандърлинг стана пепеляво.

— Какво е общото между всички тях, господин Хандърлинг? Били са кандидати на „Едем“, отхвърлени след психологичните оценки. Поради сходни причини. Ниско самочувствие. Продукти на разбити семейства. Високи показатели за пасивност. Иначе казано, жени, които лесно могат да бъдат превърнати в жертви.

Гласът на Маукли бе станал толкова тих, че Лаш трябваше да се напряга, за да го чуе.

— Всички тези жени имат и друго общо помежду си. През последните шест месеца са били потърсени от вас. В някои случаи се е приключило с обяд или питиета. В други се е стигнало… ами, *доста* по-нататък.

Маукли рязко вдигна тежката купчина документи и я тресна на масата. Действието бе така неочаквано, че Хандърлинг подскочи на

стола си.

Но когато Маукли заговори отново, гласът му беше спокоен.

— Всичко е тук. Разпечатки от телефонни обаждания, от дома и работното ви място. Извлечения от кредитни карти за ресторанти, барове и мотели. Засечени данни за достъп до конфиденциална информация на „Едем“ от вашия терминал. И между другото, вече запушихме дупката в сигурността, чрез която сте достигали до данните. — Маукли се размърда. — В светлината на всичко, представено дотук, желаете ли да промените отговора си?

Хандърлинг преглътна с мъка. По челото му беше избила пот, ръцете му несъзнателно се вкопчваха в ръба на масата и се отпускаха.

— Искам адвокат — каза той.

— Подписът ви в този документ отказва привилегията на защитник по време на вътрешно разследване на злоупотреби. Господин Хандърлинг, факт е, че вие компрометирахте почтеността на тази компания. И това далеч не е всичко. Вие не само сте предали доверието ни и доверието на нашите клиенти, но и сте го направили по най-долния, най-отвратителния начин. Само мисълта, че *преднамерено* сте издирвали най-податливите жертви, че сте надничали в преписите, разкриващи най-личните им надежди и мечти, най-съкровените им желания в една връзка — а после най-коравосърдечно сте ги използвали, за да удовлетворите собствените си страсти… Това е почти невъобразимо.

Стаята се изпълни с наелектризирана тишина.

Хандърлинг облиза сухите си устни.

— Аз… — започна той. И млъкна.

— След като приключим тук, ще бъдете предаден — заедно с уличаващите доказателства — на властите.

— На *полицията*? — ахна Хандърлинг.

Маукли поклати глава.

— Не, господин Хандърлинг. На федералните власти.

На лицето на Хандърлинг се изписа изумление.

— „Едем“ има уговорка за споделяне на информация с някои правителствени служби. Това ви е известно. Някои от данните по този случай са поверителни. Чрез тайното манипулиране на нашите бази данни вие сте извършили нещо, което може да бъде сметнато за измяна.

— Измяна? — задавено повтори Хандърлинг.

— Ще бъдете разработен във федерално учреждение и по този начин ще спестите смущаващата публичност за нас и клиентите ни. И в случай че не сте наясно, господин Хандърлинг, във федералните затвори *няма* предсрочно освобождаване.

Блуждаещите очи на Хандърлинг се спряха отново върху Маукли — потаен поглед на преследвана жертва.

— Добре — каза той. — Разбирам. Всичко е точно както казвате. Наистина се срещах с тези жени, но не съм ги наранявал.

— В такъв случай какво правехте със Сара Хънт, когато ви приближихме?

— Просто исках да я накарам да престане да вика. Не бих я наранил. Не съм направил нищо лошо!

— Не сте направили нищо лошо? Преследване на жени, използване на поверителна фирмена информация, лъжливи обещания — това не е ли лошо?

— Не започна по този начин! — Погледът на Хандърлинг трескаво обходи стаята в търсене на съчувстващи очи. — Вижте, всичко започна съвсем случайно. Дадох си сметка, че като шеф на съхраняването на данни мога да използвам вратичката, която открих, да погледна отвъд нашата кошара и да събера достатъчно фрагменти от данни, за да си създам пълен отчет за някой клиент. Беше любопитство, просто любопитство…

Сякаш се бе скъсал бент. Хандърлинг започна да бълва всичко — случайното откриване на слабото място, първите боязливи опити, методите, които е използвал за скриване на следите, първите му срещи с жените. Всичко. Маукли се справяше великолепно. Със серия хапливи въпроси за по-дребни престъпления беше накарал Хандърлинг да лапне въдицата. И след като той заговори, беше почти невъзможно да бъде накаран да млъкне. Маукли беше извадил жертвата си от равновесие и бе готов да нанесе поразяващия удар.

Всъщност точно в този момент той вдигна властно ръка. Хандърлинг млъкна и не довърши изречението си.

— Всичко това е много интересно — тихо рече Маукли. — И, разбира се, ще искаме да го чуем в подходящото време. Но да минем на истинската причина да сте тук.

Хандърлинг прокара ръка през челото си.

— Истинската причина?

— Вашите по-сериозни престъпления.

Хандърлинг изглеждаше замаян. Не каза нищо.

— Бихте ли споделили с нас къде бяхте сутринта на седемнайсети септември?

— Седемнайсети септември?

— Или през късния следобед на двайсет и четвърти септември?

— Аз не… не си спомням.

— Тогава позволете да ви припомня. На седемнайсети септември сте били във Флагстаф, Аризона. На двайсет и четвърти септември сте били в Ларчмонт. Ню Йорк. За утре вечер имате резервация за хотел в Бърлингейм, Масачузетс. Знаете ли какво общо има между тези три адреса, господин Хандърлинг?

Хандърлинг вкопчи пръсти в ръба на масата и кокалчетата им побеляха.

— Супердвойките.

— Точно така. В тези градове живеят някои от нашите уникално съвършени двойки. Или, в първите два случая, живееха.

— *Как така?*

— Торп и Уилнър вече са мъртви.

— Торп? — изграчи Хандърлинг. — Уилнър? Мъртви?

— Хайде стига, господин Хандърлинг. Така само си губим времето. Какви бяха намеренията ви за уикенда?

Хандърлинг не отговори. Очите му се обърнаха в черепа, шокиращо бели на ярката светлина в стаята. Лаш си помисли, че мъжът ще припадне.

— Щом вие не искате, нека *аз* да ви кажа какво сте възнамерявали да направите. Същото като предишните два пъти. Щяхте да убиете Конъли. Но много внимателно, за да изглежда като двойно самоубийство.

В помещението се възцари тишина, нарушавана единствено от тежкото дишане на Хандърлинг.

— Убили сте първите две супердвойки. Последователно — каза Маукли. — И планирахте да издебнете и убиете трета.

Хандърлинг отново не каза нищо.

— Разбира се, ще ви подложим на обстоен психиатричен преглед. Но вече успяхме да съставим теоретичен профил. В края на

краищата действията ви сами говорят за себе си. — Маукли направи справка с документите пред себе си. — Говоря за страха ви от отхвърляне, за чувството ви за непълноценност. Въоръжен с информацията, която сте отмъкнали от файловете ни, много добре сте знаели как да подходите към жените, които сте си избрали и манипулирали. Забележителното е, че в някои случаи сте се провалили въпреки такова смазващо преимущество. — Маукли се усмихна безжалостно. — Но ако тези срещи са успокоявали чувството ви за неадекватност относно жените, те по никакъв начин не са уталожили гнева ви. Гневът, че други могат да открият щастието, което вие никога не бихте постигнали. Онези други, на които винаги сте завиждали. Нашите супердвойки са въплъщение на това щастие за вас. Те са се превърнали в гръмоотвод на гнева ви, който всъщност е ненавист към самия вас, изкривена по такъв начин, че…

— *Не!* — нададе тънък и пронизителен писък Хандърлинг.

— Стига, господин Хандърлинг. Не се превъзбуждайте.

— Не съм ги убил! — Очите му се бяха напълнили със сълзи. — Да, бях в Аризона. Имам роднини в Седона, отидох на сватба. Флагстаф беше наблизо. А Ларчмонт е само на час път от дома ми.

Маукли скръсти ръце и заслуша.

— Искам да *знам*. Искам да *проумея*. Разбирате ли, файловете просто не обясняват. Не обясняват как някой може да бъде толкова щастлив. Затова си помислих, че може би ако просто ги видя… ако мога да ги наблюдавам, съвсем мъничко, от безопасно разстояние… ще науча… Трябва да ми повярвате, не съм убивал когото и да било! Просто исках… просто исках да бъда *щастлив* като тях… ох, господи…

И Хандърлинг клюмна напред, главата му се удари в масата с противен звук и тялото му се разтресе от риданията.

— Няма нужда от драми — каза Маукли. — Можем да го направим с вашето съдействие или без него. Ще намерите втората възможност за далеч по-неприятна.

Хандърлинг не отговори, а Маукли се наведе към лекаря и му прошепна нещо в ухото.

За Лаш обаче нещата внезапно се бяха променили, при това коренно. Виковете на Хандърлинг и мърморенето на Маукли заглъхнаха в ума му. Побиха го ледени тръпки. „Едем“ можеше да

разпитва и да проверява този човек колкото си иска. Но Лаш усещаше, че Хандърлинг е невинен. Не за следенето — несъмнено беше виновен за злоупотреба с поверителна информация и че е шпионирал супердвойките на „Едем“. Обаче не беше убиец. Лаш беше виждал достатъчно заподозрени, за да знае кога някой лъже или е способен на убийство.

Най-лошото бе, че трябваше да се досети за това по-рано. Таблицата, която беше съставил на дъската, теоретичният профил, който бе изградил и който Маукли току-що бе представил, изведнъж започна да изглежда тънък като отпечатъците върху оризова хартия в кабинета на Торп. Те бяха пълни с несъответствия и погрешни предпоставки. Лаш беше искал прекалено силно да разреши този ужасен пъзел, преди да загинат още хора. И това беше резултатът.

Скри се още по-дълбоко в сенките. В главата му непрекъснато се въртеше хайку на Башо, което заглушаваше воплите на Хандърлинг:

Пролетта отминава
с крясъци на птици —
сълзи в очите на риби.

Наближаваше полунощ, когато зави по Шип Ботъм Роуд. Изгаси двигателя, слезе от колата и тръгна бавно към пощенската кутия. Нещо натрапчиво го тормозеше, откакто беше напуснал сградата на „Едем“ — нещо, което изобщо не бе свързано с Хандърлинг. Обаче непреклонно отказваше да му обърне внимание. Никога не се беше чувствал така уморен.

Когато отвори кутията, изпита облекчение — днес имаше поща, при това непипната. Даже беше прекалено много — поне десетина списания бяха пръснати сред рекламните проспекти и каталозите. Имаше списание за гейове, едно за любители на садо-мазо, както и много други. Всички носеха неговото име и адрес. Сред пликовете имаше и десетки писма с искания за плащане.

Някой се беше абонирал за всичко това от негово име. Тръгна към къщата, като спря да изхвърли в кофата всичко, освен една сметка

за комунални услуги. Мери Инглиш явно беше сменила тактиката. Хич не му се искаше да го прави, но май се налагаше да се обади в полицейското управление на Уестпорт.

Стигна до вратата, пъхна ключа в ключалката и спря. На прага лежеше куриерска пратка с щампа „ЕКСПРЕСНО — ПРЕПОРЪЧАНО“ и с логото на „Едем“. „Сигурно още декларации за поверителност, които трябва да подпиша“ — помисли си вяло той. Наведе се да вземе пакета и го отвори. Лунната светлина освети един-единствен лист, към който бе прикрепена малка карфица. Извади го.

Кристофър Лаш
Шип Ботъм Роуд 17
Уестпорт, Кънектикът 06880

Скъпи д-р Лаш,

За нас от „Едем“ правенето на чудеса е бизнес. Аз обаче никога не се уморявам да обявявам всяко от тях. Затова с огромно удоволствие ви уведомявам, че при селекцията, която беше направена след успешното ви кандидатстване и оценяване, беше открито съответствие. Името й е Даяна Мирън. Ваше приятно задължение ще бъде да научите повече — и скоро ще имате възможността да го направите. Направена е резервация за вечеря на името на двама ви в „Таверн он дъ Грийн“ за идната събота, в осем часа. Ще се разпознаете по приложените карфици, които ви молим да носите на реверите си при влизането в ресторанта. След това можете да се освободите от тях, макар че повечето от клиентите ни ги пазят като скъп спомен.

Още веднъж ви поздравяваме със завършването на това пътуване и ви желаем всичко най-добро в предприемането на следващото. Сигурен съм, че в бъдещите месеци и години ще откриете, че събирането ви не е краят, а началото на нашата услуга.

Сърдечни поздрави,

Джон Леливелд,
Президент на „Едем Инкорпорейтид“

28.

Когато вратата на асансьора се отвори към апартамента на върха на вътрешната кула на „Едем“, Ричард Силвър вече го чакаше.

— Кристофър — рече той. — Как я карате?

— Благодаря, че се съгласихте да ме приемете веднага. — Лаш стисна протегнатата ръка.

— Няма проблем. С нетърпение очаквах да говоря отново с вас.

Силвър го поведе към канапето. Слънчевите лъчи падаха косо през прозорците, като очертаваха в рязък релеф старите мислещи машини и позлатяваха лакираните повърхности в огромното помещение.

— Много се радвам, че имам възможността да ви се извиня лично — каза Силвър, докато сядаха. — Маукли ми каза за писмото, което сте получили. Подобна грешка не е ставала никога и все още търсим причината. Не че едно обяснение би направило нещата по-малко унизителни за вас. Или за нас.

Силвър замълча и Лаш отново остана поразен от липсата на преструвки у този човек. Силвър изглеждаше искрено загрижен за чувствата му — Лаш бе отхвърлен като кандидат само за да научи по-късно, че са му открили партньор. Може би тук, в този просторен апартамент, погълнат от проучванията си, Силвър беше останал недокоснат от дехуманизиращото въздействие на корпорациите.

Домакинът му вдигна очи и погледите им се срещнаха.

— Разбира се, поръчах на Маукли да отмени съответствието, да се свърже с жената — съжалявам, но не знам името й — и да й съобщи, че ще й бъде намерен друг партньор.

— Името й е Даяна Мирън — каза Лаш. — Но не това е причината да поискам да се срещна с вас.

Силвър се изненада.

— Наистина ли? В такъв случай ми простете объркването. Кажете ми защо сте тук.

Лаш замълча за момент. Убеждението, което бе чувствал снощи, сега изглеждаше замъглено от умората и остатъчното въздействие на секонала.

— Исках да ви го кажа лично. Не мисля, че мога да продължавам да правя това.

— Кое по-точно?

— Да остана в това разследване.

Силвър се намръщи.

— Ако става въпрос за пари, с радост ще…

— Не става въпрос за пари. И без това ми платихте твърде много.

Силвър отново се облегна, слушаше внимателно.

— Вече две седмици не съм се срещал с пациентите си. В психиатрията това се равнява на цяла геологическа епоха. Но има и нещо друго.

Той отново се поколеба. Това беше от нещата, които при нормални обстоятелства не би признал дори пред себе си. Но в Силвър имаше нещо, което предразполагаше — някаква неподправена честност, пълна липса на арогантност.

— Не мисля, че вече мога да ви бъда от помощ — продължи Лаш. — В началото си мислех, че ми е нужен единствено достъп до файловете ви. Смятах, че ще открия някакъв магически отговор в оценките ви за Торп. А след смъртта на Уилнър вече бях убеден, че не става въпрос за самоубийство, а за убийство. Преследвал съм серийни убийци и бях сигурен, че мога да пипна и този. Но останах с празни ръце. Профилът, който съставих, противоречи на самия себе си. Той е безполезен. С ваша помощ прегледахме всички възможни заподозрени — отхвърлени от „Едем“ или служители, които биха могли да познават и двете двойки. Няма друга посока, в която да тръгнем. Или най-малкото няма начин, по който бих могъл да ви помогна.

Въздъхна.

— Има и още нещо. Нещо, с което не се гордея. Възприемам този случай твърде лично. Същото беше и в Бюрото накрая. Прекалено много се вживявах. Сега това се случва отново. Случаят се намесва в личния ми живот, мисля за него денем и нощем. И вижте резултата.

— За кой резултат става дума?

— За Хандърлинг. Бях уморен, прекалено се вживях и сгреших в преценката си.

— Не обвинявайте себе си за разпита на Хандърлинг. Той не е убиец — тестовете ни го потвърдиха — но е злоупотребил ужасно със служебното си положение и е извършил сериозни престъпления. Информацията може да бъде опасно нещо, ако попадне в неподходящи ръце, Кристофър. И ние сме благодарни, че помогнахте да го разобличим.

— Направих съвсем малко, доктор Силвър.

— Не ви ли помолих да ме наричате Ричард? Омаловажавате самия себе си.

Лаш поклати глава.

— Бих ви посъветвал да се обърнете към полицията, но не съм сигурен, че ще успеем да ги убедим, че е извършено престъпление. — Той стана. — Но ако става въпрос за сериен убиец, много вероятно е той да удари отново, при това много скоро. Може би още днес. И аз не искам това да става по време на моето дежурство. Не искам да седя безпомощно и да чакам.

Изведнъж на изтерзаното лице на Силвър се появи усмивка.

— Не сме съвсем безпомощни — рече той. — Както може би знаете, Маукли и Тара са пратили екипи, които наблюдават отблизо другите супердвойки.

— Това може и да не спре един твърдо решен убиец.

— Именно по тази причина лично предприех допълнителни мерки.

— Какво имате предвид?

Силвър също стана.

— Елате с мен.

Поведе го към малка врата, която Лаш не бе забелязал досега. Беше хитроумно вградена в стенната библиотека. Тя се отвори безшумно и разкри тясно стълбище, покрито със същия пищен килим.

— След вас — каза Силвър.

Лаш изкачи трийсетина стъпала и се озова в коридор. След долния етаж, който бе почти зашеметяващо открит, дългият тесен проход будеше едва ли не клаустрофобия. Лаш нямаше усещането, че се намира на върха на небостъргач, а сякаш беше дълбоко под земята. В същото време коридорът беше украсен с вкус — стените и таванът бяха от тъмно полирано дърво, декоративните стенни аплици от мед и раковини хвърляха мека светлина.

Силвър му направи знак да продължи напред. Докато вървеше, Лаш поглеждаше с любопитство към стаите от двете му страни. Забеляза голям гимнастически салон с шведска стена, машини за вдигане на тежести и пътека за бягане; по-нататък имаше просторна трапезария. Коридорът завършваше с черна врата и скенер до нея. Силвър постави китката си под него и за първи път Лаш забеляза, че той също носи гривна. Вратата се отвори.

Помещението зад нея беше слабо осветено, като коридора. Само че тук светлината идваше само от малки мигащи лампички и десетки вакуумно-флуоресцентни дисплеи. От всички страни се чуваше постоянно тихо бръмчене — звук от безброй вентилатори, дишащи в унисон. Най-близките стени бяха покрити с рафтове, отрупани с всевъзможно оборудване — рутери, RAID масиви, хардуер за видео обработка и безброй други устройства, напълно непознати за Лаш. Срещу тях на ниско дървено бюро бяха наредени няколко терминала и клавиатури. Пред тях имаше самотен стол. Единствената друга мебел беше в отсрещния ъгъл — тясно и много странно на вид кресло, подобно на зъболекарски стол и разположено зад плексигласов параван. Няколко кабела се виеха от него към намиращия се наблизо рафт с диагностична апаратура. Към стола с пластмасова щипка бе закрепен микрофон.

— Моля да ме извините за липсата на места за сядане — каза Силвър. — Само аз идвам тук.

— Какво е всичко това? — попита Лаш.

— Лиза — отвърна Силвър.

Лаш го погледна.

— Но аз видях Лиза миналия път. Онзи малък терминал, който ми показахте.

— Той също е Лиза. Лиза е навсякъде в апартамента. За някои неща използвам онзи терминал, това тук е за по-сложните въпроси. Когато ми е нужен пряк достъп до нея.

Лаш си спомни какво беше казала Тара Стейпълтън, докато обядваха в кафенето. *Никога не се доближаваме до програмите на ядрото или до изкуствения интелект. Единствено Силвър има достъп. Всички други използват фирмената мрежа.* Погледна електрониката, която ги обкръжаваше от всички страни.

— Защо не ми разкажете малко повече за Лиза?

— Какво желаете да научите?

— Може да започнете с името.

— Разбира се. — Силвър замълча за момент. — Между другото, като стана дума за имена, най-сетне се сетих къде съм срещал вашето.

Лаш повдигна вежди.

— В „Таймс“ преди няколко години. Не бяхте ли вие набелязаната жертва в онази поредица…

— Точно така. — Лаш моментално осъзна, че го е прекъснал прекалено бързо. — Имате забележителна памет.

Последва кратко мълчание.

— Както и да е, за името на Лиза. Това е жест към „Елиза“, прочут софтуер от началото на шейсетте. „Елиза“ е симулирала диалог между човек и компютър, при който програмата използва думи, вкарани от човека. Например програмата започва с въпроса „Как се чувствате?“. И вие можете да отговорите с „Чувствам се зле“. „Защо според вас се чувствате зле?“ — ще попита програмата. „Защото баща ми е болен“ — отговаряте вие. „Защо казвате това за баща си?“ И така нататък. Програмата била много примитивна и често давала нелепи отговори, но ми показа какво трябва да направя.

— И какво е то?

— Да постигна онова, което „Елиза“ само се е преструвала, че прави. Да създам програма — „програма“ всъщност не е подходящата дума — информационно построение, което може да общува свободно с човешко същество. Което може до известна степен да *мисли*.

— Това ли е всичко? — попита Лаш.

Шегуваше се, но отговорът на Силвър беше сериозен.

— Продължавам да работя. Може би ще посветя остатъка от живота си на усъвършенстването ѝ. Но щом моделите на интелекта станат напълно функционални в изчислителното хиперпространство…

— В кое?

Силвър се усмихна стеснително.

— Извинете. В зората на ИИ всички са смятали, че е само въпрос на време машините да започнат да мислят самостоятелно. Оказало се обаче, че най-малките неща са най-трудни за внедряване. Как може да се програмира компютър да разбира как се чувства някой? Затова в гимназията предложих двустепенно решение. Първо, дайте на компютъра достъп до *огромен* обем информация или база данни, както

и средствата да претърсва интелигентно тази база. Второ, моделирайте *колкото се може* по-реална личност в силиций и двоичен код, защото за използването на цялата тази информация ще е нужно човешко любопитство. Смятах, че ако мога да синтезирам тези два елемента, ще създам компютър, който ще се учи сам. А ако може да се учи, ще може да отговаря като човек. Не да *чувства*, разбира се. Но ще_ разбира_ какво представлява чувството.

Силвър говореше бавно, но в гласа му се долавяше убедеността на проповедник.

— Предполагам, че щом стоим тук, на върха на частния ви небостъргач, сте успели — рече Лаш.

Силвър отново се усмихна.

— Години наред си мислех, че съм в безизходица. Сякаш бях в състояние да накарам машината да се учи само до един момент и толкова. Оказа се, че просто съм бил твърде нетърпелив. Програмата *се учеше*, само че много бавно в началото. И се нуждаех от повече груба мощ, отколкото можеха да осигурят големите машини по онова време. После изведнъж компютрите станаха евтини. Появи се Арпанет. Именно тогава нещата наистина тръгнаха бързо. — Той поклати глава. — Никога няма да забравя как гледах първите й стъпки в мрежата, когато търсеше — без никаква помощ от моя страна — отговори на набор задачи. Мисля, че тя бе толкова горда, колкото и аз самият.

— Горда — повтори Лаш. — Да не искате да кажете, че е съзнателна? Че знае за себе си?

— Определено знае за себе си. Дали е съзнателна или не, това е философски въпрос, който не съм подготвен да обсъждам.

— Но тя *знае* за себе си. Какво всъщност знае? Че е компютър или нещо различно.

Силвър поклати глава.

— Никога не съм добавял какъвто и да било модул или код с подобна цел.

— Какво? — изненада се Лаш.

— Защо тя трябва да мисли, че се различава по някакъв начин от нас?

— Просто предположих…

— Нима едно дете, независимо колко преждевременно развито е, се съмнява в реалността на съществуването си? Нима *вие* се

съмнявате?

Лаш поклати глава.

— Но тук става въпрос за софтуер и хардуер. Прилича ми на някакъв неверен силогизъм.

— В ИИ няма подобно нещо. Кой може да каже къде свършва програмирането и къде започва съзнанието? Навремето един прочут учен нарекъл хората „машини от месо“. Нима ние сме по-добри? Между другото, няма тест, който да докаже, че *вие* не сте програма, скитаща в киберпространство. Вашето доказателство какво е?

Силвър говореше със страст, каквато Лаш не бе виждал досега. Изведнъж млъкна и се разсмя смутено:

— Извинете. Май мисля за тези неща много повече, отколкото говоря за тях. Както и да е, да се върнем на архитектурата на Лиза. Тя използва много усъвършенствана форма на невронна мрежа — компютърна архитектура, основаваща се на същия принцип, на който работи човешкият мозък. Обикновените компютри са ограничени в две измерения. Невронната мрежа е аранжирана в три — пръстени в пръстени в пръстените. Така можете да движите данните в почти безброй посоки, а не само по една-единствена верига. — Силвър замълча за момент. — Разбира се, на практика всичко е много по-сложно. За да увелича способността й за решаване на задачи, приложих кошерен интелект. Големите функции се разделят на малки дискретни пакети информационни агенти. Именно това й позволява да решава така бързо толкова сериозни предизвикателства.

— Тя знае ли, че сме тук?

Силвър кимна към видеоекрана на една от стените.

— Да. Но изчислителната й мощ в момента не е съсредоточена върху нас.

— Преди казахте, че ви трябва директен достъп до Лиза за сложна работа. Каква?

— За най-различни неща. Например тя проиграва сценарии, които наблюдавам.

— Какви сценарии?

— Всякакви. Решаване на проблеми. Ролеви игри. Игри за оцеляване. Неща, които стимулират творческото мислене. — Силвър се поколеба. — Използвам прекия достъп и за по-трудни лични задачи

като осъвременяване на софтуера. Но може би ще е по-лесно направо да ви покажа.

Той прекоси помещението, отвори плексигласовия панел и се настани в странния стол. Лаш го гледаше как закрепва електроди към слепоочията си. В единия подлакътник на стола имаше малка клавиатура и електронна писалка; на другия бе монтирано копче с капак. Силвър се пресегна и свали един плосък монитор, закрепен за телескопична стойка. Лявата му ръка се движеше по клавиатурата.

— Какво правите? — попита Лаш.

— Привличам вниманието й. — Силвър отдръпна ръка от клавиатурата и закрепи микрофона за яката на ризата си.

И тогава Лаш чу глас, който каза:

— Ричард.

Беше женски глас, тих и без акцент. Сякаш идваше отвсякъде и отникъде едновременно. Все едно самото помещение говореше.

— Лиза — отвърна Силвър. — Какво е текущото ти състояние?

— Работно на деветдесет и осем цяло и седемстотин двайсет и седем хилядни процента. В момента процесите заемат осемдесет и едно цяло и четири десети процента от капацитета на нишките. Благодаря, че попита.

Гласът бе спокоен, почти безметежен, с едва доловима следа от изкуственост. Лаш изпита странен пристъп на дежавю, сякаш го беше чувал някъде другаде. Може би в сънищата си.

— Кой е с теб? — попита гласът.

Лаш забеляза, че въпросът е артикулиран правилно, с подходящата интонация. Дори му се стори, че долавя нещо като любопитство. Погледна с известно безпокойство към видеокамерата.

— Това е Кристофър Лаш.

— Кристофър — повтори гласът, сякаш опитваше името.

— Лиза, имам специален процес, който бих искал да пуснеш. — Лаш забеляза, че когато се обръща към компютъра, Силвър говори бавно и отчетливо, без да слива думите.

— Добре, Ричард.

— Помниш ли, че преди четирийсет и осем часа те помолих да направиш претърсване на данните си?

— Ако имаш предвид проверка за статическо отклонение, данните ми не са повредени.

Силвър покри микрофона и се обърна към Лаш.

— Тя разбра грешно „помниш ли“. И досега ми се случва да забравя колко буквално мисли.

Той махна ръката си от микрофона.

— Искам да пуснеш подобно претърсване за външни агенти. Аргументите са същите — съпоставяне на данни за четиримата субекти.

— Субект Шварц, субект Торп, субект Торвалд и субект Уилнър.

— Правилно.

— Какъв е обхватът на търсенето?

— Граждани на Съединените щати, възраст от петнайсет до седемдесет, с достъп до двете места на зададените дати.

— Параметри за данните?

— Всички налични източници.

— Приоритет на процеса?

— Най-висок, с изключение на критичните. Жизненоважно е да намерим решение.

— Добре, Ричард.

— Можеш ли да ми кажеш колко време ще ти е необходимо.

— С точност единайсет процента. Седемдесет и четири часа, петдесет и три минути и девет секунди. Около осемстотин трилиона и петстотин милиарда машинни цикъла.

— Благодаря, Лиза.

— Има ли нещо друго?

— Не.

— Ще започна работа по претърсването веднага. Благодаря, че разговаря с мен, Ричард.

Докато Силвър сваляше микрофона и посягаше към клавиатурата, безтелесният глас заговори отново:

— Беше ми приятно да се запознаем, Кристофър Лаш.

— За мен бе удоволствие — промърмори Лаш. Всичко това беше едновременно завладяващо и обезпокоително.

Силвър махна електродите от слепоочията си, остави ги и стана от стола.

— Казахте, че бихте се обърнали към полицията, ако мислите, че това би помогнало. Току-що направих нещо по-добро. Инструктирах Лиза да претърси цялата страна за възможни заподозрени.

— Цялата *страна*? Нима е възможно?

— За „Едем“ е възможно. — Силвър се олюля, но успя да запази равновесие. — Извинете. Сесиите с Лиза, дори и най-кратките, могат да бъдат малко уморителни.

— Защо?

Силвър се усмихна.

— Във филмите хората говорят свободно на компютрите и те им отговарят. Може би и това ще се случи след още някое десетилетие. Но засега е трудна работа. Усилието е както вербално, така и умствено.

— А електродите за електроенцефалографа, които си бяхте сложили?

— Мислете за това като за обратна биовръзка. Честотата и амплитудата на бета и тета-вълните могат да бъдат много по-ясни от думите. В началото имах проблем с нейното възприемане на езика. Използвах ЕЕГ като пряк път. Изисква се огромна концентрация, но няма объркване, свързано с двойствени значения, еднакви или сходни по звучене думи, нюанси на намерение. Сега това е твърде дълбоко вкоренено в основния й код, за да бъде променено лесно.

— Значи само вие можете да общувате директно с нея?

— Теоретично е възможно да го правят и други, стига да е налице подходящата концентрация и подготовка. Просто не е имало нужда.

— Ако аз бях построил подобно чудо — рече Лаш, — бих предпочел да го споделя с други. Особено с учени съмишленици, които биха градили върху създаденото.

— Ще се стигне и дотам. Сега имам чувството, че съм претрупан с други задачи и усъвършенстване. Можем да поговорим по-подробно някой друг път, ако проявявате интерес.

Той пристъпи напред и постави ръка на рамото на Лаш.

— Знам колко трудно ви е било. И на мен не ми беше лесно. Но ние стигнахме толкова далеч, направихме толкова много. Искам да останете само още малко. Може би в крайна сметка ще се окаже някаква смахната трагедия и наистина става дума за двойни самоубийства. Може би ни очаква спокоен уикенд. Давам си сметка, че няма как да знаем. Но сега ще трябва да се доверим на Лиза. Става ли?

За момент Лаш не отговори.

— А партньорката, която ми намерихте? Там всичко наред ли е? Без грешки?

— Единствената грешка е изпращането на аватара ви в Резервоара. Самият процес работи за вас по същия начин, по който и за всеки друг. Жената би ви подхождала идеално във всяко отношение.

Приглушената светлина и тихото мърморене на машините придаваше на помещението особена, почти призрачна атмосфера. Половин дузина образи прелетяха през ума на Лаш. Изражението на бившата му съпруга през онзи ден в Одъбон Сентър, когато се разделиха. Изражението на Тара Стейпълтън в бара, когато му разказа за собствената си дилема. Лицето на Луис Торп, взиращо се в него от телевизионния екран във Флагстаф.

Въздъхна.

— Добре. Ще остана още няколко дни. При едно условие.

— Слушам ви.

— Да не отменяте вечерята ми с Даяна Мирън.

Силвър леко стисна рамото му и каза:

— Вие сте добър човек.

Усмихна се отново за миг, но когато усмивката изчезна, той изглеждаше точно толкова уморен, колкото се чувстваше Лаш.

29.

— Седемдесет и пет часа — каза Тара. — Това означава, че Лиза ще разполага с отговор едва в понеделник следобед.

Лаш кимна. Беше й разказал накратко за разговора си със Силвър и бе описал подробно как той бе общувал с Лиза. Тара го слушаше очарована — докато не чу колко време ще продължи разширеното търсене.

— И какво ще правим дотогава? — попита тя.

— Не знам.

— Аз знам. Ще чакаме. — Тара вдигна очи към тавана. — По дяволите!

Лаш се огледа. По размери кабинетът на Тара на трийсет и петия етаж не беше много по-различен от помещението, което му бяха предоставили. Имаше същата маса, същото бюро и същите рафтове. Забелязваха се и няколко типично женски детайли — саксийни растения, които явно се чувстваха отлично на изкуствена светлина, торбичка от индийски плат със сушени розови листа, висяща на червена лента от масата на бюрото. Зад бюрото бяха наредени три еднакви работни станции. Но най-отличителната черта на кабинета бе голямата дъска за сърф от фибростъкло, подпряна на отсрещната стена — силно издраскана и очукана, с избеляла от слънцето и солта ивица, минаваща по дължината й. На самата стена бяха залепени стикери за брони с девизи от сорта на „Живей, за да сърфираш, сърфирай, за да живееш“, „Хвани вълната“ и т.н. По горния рафт на библиотеката бяха подредени пощенски картички — Ленъкс Хед, Австралия, Пайплайн, Хаваи, Потовил Пойнт, Шри Ланка.

— Сигурно е било адски трудно да се вкара това нещо — отбеляза Лаш, кимайки към дъската.

Тара го дари с една от редките си усмивки.

— Първите два месеца прекарах оттатък Стената, проверявах процедурите за сигурност. Донесох си стария сърф, за да ми напомня, че има свят и извън Ню Йорк. За да не забравя какво бих предпочела

да правя. Проверката свърши, получих повишение и бях преместена от вътрешната страна. Не ми позволиха да си взема дъската. Не бях на себе си. — Тя поклати глава при спомена. — И един ден тя се появи на прага на кабинета ми. Честита годишнина, поздрави от Едуин Маукли и „Едем“.

— Като го знам Маукли, първо е била сканирана, сондирана и анализирана най-малко по шест различни начина.

— Сигурно.

Лаш погледна към изумруденозелените пощенски картички. В ума му се оформи въпрос, на който Тара може би щеше да отговори по-добре от всеки друг.

Наведе се към бюрото й.

— Тара, помните ли онзи път, когато седнахме на питие в „Себастиан“? Когато ми казахте, че сте получили кимане?

Незабавно я усети как се отдръпва.

— Трябва да знам нещо. Има ли някакъв шанс кандидат на „Едем“, който е бил отхвърлен след тестовете, в крайна сметка да бъде обработен? Да мине през събирането на данни, наблюдението и всичко останало, и в крайна сметка да се озове в Резервоара? Да му се потърси партньор?

— Имате предвид някаква грешка ли? Отживелиците да успеят да се вмъкнат по някакъв начин? Невъзможно.

— Защо?

— Има множество проверки, като при всичко останало в системата. Не можем да рискуваме някой клиент, пък бил той и отхвърлен, да бъде поставен в неудобно положение заради немарливо отношение към данните.

— Сигурна ли сте?

— Никога не се е случвало.

— Случи се вчера. — И в отговор на изумения й поглед, той й подаде писмото, което бе открил пред прага си.

Тя го прочете и видимо пребледня.

— „Таверн он дъ Грийн“.

— Бях отхвърлен като кандидат. При това категорично. Как би могло да се случи подобно нещо?

— Нямам представа.

— Възможно ли е някой в „Едем“ да е подправил формулярите ми и да ги е пуснал нататък, вместо да ги изхвърли на боклука?

— Тук никой не прави нищо, без да са го видели най-малко пет-шест други служители.

— Никой?

Тара долови тона му и се вгледа по-внимателно в него.

— Би трябвало да е човек, заемащ много висок пост, някой с неограничен достъп. Аз, например. Или пък някой като Хандърлинг, който е успял да хакне системата. — Тя замълча за момент. — Но защо му е на някого да прави подобно нещо?

— Точно това се канех да попитам.

Настъпи тишина. Тара сгъна писмото и му го върна.

— Не знам как се е случило това. Страшно съжалявам, доктор Лаш. Ще проведем незабавно разследване, разбира се.

— Вие съжалявате. Силвър съжалява. Защо всички съжаляват толкова?

Тара го изгледа втрещено.

— Да не искате да кажете…?

— Точно така. Утре вечер излизам.

— Но аз не разбирам…

„Знам, че не разбираш“ — помисли си Лаш.

И той самият не се разбираше. Ако работеше в „Едем“ като Тара, ако беше повлиян от „ефекта на Оз“, както го наричаха запознатите, сигурно щеше да скъса писмото.

Но не го беше направил. Надзъртането зад кулисите и разпалените свидетелства на клиентите на „Едем“ бяха изострили интереса му почти без да го осъзнава. И ето че сега му бе съобщено, че са му открили идеален партньор — на него, експерта в анализирането на чуждите отношения и неуспял в личен план. Примамката просто бе прекалено апетитна, за да й устои. Дори мисълта за причината да е тук не можеше да потуши любопитството му към предстоящата среща — с идеалния партньор.

Но тази среща щеше да се състои утре. Днес си беше наумил друго.

— Това не е съвпадение — рече Лаш.

— Моля?

— Обработката на кандидатстването ми. Може и да е грешка, но не е съвпадение. Колкото не е съвпадение и смъртта на двете супердвойки.

Тара се намръщи.

— Какво искате да кажете?

— Не съм сигурен. Но има някакъв модел. Просто не го виждаме.

Той мислено се върна към снощното пътуване към дома, когато беше отказал да слуша гласа в главата си. Сега се опита да си го спомни.

„Убили сте първите две супердвойки. Последователно — беше казал Маукли на Хандърлинг по време на разпита. — И планирахте да издебнете и убиете трета.“

Последователно…

— Мога ли да използвам това? — попита той и взе бележника от бюрото.

Извади химикалка и записа две дати — 17/09/04 и 24/09/04. Датите, в които Торп и Уилнър бяха намерили смъртта си.

— Тара — каза той. — Можете ли да извикате датите, на които са кандидатствали Торп и Уилнър?

— Разбира се.

Тя се обърна към един от терминалите и затрака на клавиатурата. След миг принтерът изплю лист:

ТОРП, ЛУИС А.	000451823	30/07/02
ТОРВАЛД, ЛИНДЗИ Е.	000462196	21/08/02
ШВАРЦ, КЕРЪН Л.	000527710	02/08/02
УИЛНЪР, ДЖОН Л.	000491003	06/09/02

Нищо.

— Бихте ли разширили търсенето, моля? Искам разпечатка на всички дати, свързани с двете двойки. Кога са минали тестовете, кога е била първата им среща, кога са сключили брак — всичко.

Тара го изгледа преценяващо. После отново се обърна към клавиатурата и продължи да пише.

Вторият списък зае десетина страници. Лаш ги прегледа, като плъзгаше уморено поглед по колоните. В един момент замръзна.

— Господи! — промълви той.

— Какво има?

— Какво означават тези колони с етикет „Номинално премахване на аватарите“?

— Това е датата, на която аватарите се изваждат от Резервоара.

— Иначе казано, когато двойките намерят съответствие.

— Точно така.

Лаш й подаде листа.

— Вижте датите за Торп и Уилнър.

Тара погледна извлечението.

— Боже мой. Седемнайсети септември две и втора и двайсет и четвърти септември две и втора.

— Именно. Торп и Уилнър не само са първите супердвойки, но и са умрели *точно* две години след събирането им.

Тара пусна листа на бюрото.

— Какво означава това според вас?

— Че съм душил около погрешното дърво. Ровех се в резултати от тестове и оценки с идеята, че вероятно има някакъв човешки недостатък, останал незабелязан от хората ви. Може би вместо да разследвам хора, трябва да разгледам *процеса*.

— Процеса? Ами търсенето на заподозрени, което Лиза провежда?

— То няма да бъде готово преди понеделник. Нямам намерение да прекарам следващите седемдесет и няколко часа в бездействие. — Той стана и тръгна към изхода. — Благодаря за помощта.

Докато отваряше вратата, чу Тара да бута стола си назад.

— Момент — каза тя.

Той се обърна.

— Къде отивате?

— В кабинета си. Имам да претърсвам сума ти кутии.

Тара заобиколи бюрото си и заяви:

— И аз идвам.

30.

— Виждала ли си ми несесера, мила? — извика Кевин Конъли.

— Под тоалетката, на втория рафт. Отляво.

Конъли зашляпа покрай леглото, прекоси ивиците жълта светлина, навлизаща косо през прозорците, и клекна пред тоалетката. Естествено, несесерът беше на втория рафт, прибран грижливо до стената. Навремето щеше да изгуби половин час в търсене и да обърне спалнята наопаки. Лин обаче имаше фотографска памет и знаеше с абсолютна точност кое къде се намира в къщата — и то не само нейните неща, а и неговите. Не беше нещо съзнателно — просто попиваше всичко, до което се докосваше. Може би благодарение на това качество беше толкова добра и с езиците.

— Ти си съкровище — каза той.

— Обзалагам се, че го казваш на всички момичета.

Погледна я, все така клекнал до тоалетката. Тя стоеше пред дрешника и се взираше в дългата редица рокли. Взе една, огледа я и я върна, за да вземе друга. Имаше нещо особено в начина, по който се движеха крайниците й — гъвкаво, несъзнателно грациозно — нещо, което дори сега разтуптяваше сърцето му. Страшно се беше засегнал, когато миналата седмица майка му я нарече „сладка“. Сладка? Та тя беше най-прекрасната жена, която бе виждал през живота си.

Тя се обърна и отнесе избраната рокля на леглото, където лежеше отворен голям куфар. Със същите пестеливи движения сгъна дрехата и я постави вътре.

Той си беше взел свободен следобед, за да й помогне да приготвят багажа си за пътуването до Ниагара Фолс. Това му доставяше особено, примесено с чувство за вина удоволствие, което поради някаква причина се срамуваше да споделя. Винаги приготвяха багажа си дни преди заминаването — това някак удължаваше ваканцията. Той самият открай време си беше такъв и поради същата причина обичаше да отива рано на летището — но като ерген правеше всичко забързано и немарливо. Лин му беше показала, че стягането на

багажа е изкуство, при което не бива да се бърза. И сега процесът се беше превърнал в един от онези малки интимни ритуали, които представляваха тъканта на брака им.

Стана, заобиколи леглото и я прегърна през кръста.

— Помисли си само — рече той, заровил нос в косата й. — След два дни ще бъдем пред бумтящата камина в „Пилар енд Пост“.

— Ммм.

— Ще закусваме в леглото. А може и да обядваме там. Как ти се струва? А ако изиграеш правилно картите си, може да получиш и десерт.

В отговор тя облегна малко уморено глава на рамото му.

Кевин Конъли познаваше настроенията на жена си почти толкова добре, колкото своите собствени. Дръпна се назад и бързо я попита:

— Какво има, мила? Мигрена?

— Може би начало на мигрена — отвърна тя. — Дано да греша.

Той я обърна към себе си и нежно целуна слепоочията й.

— Ама че съвършена съпруга, а? — рече тя, приближавайки устни към неговите.

— Ти си съвършената съпруга. *Моята* съвършена съпруга.

Тя се усмихна и отново положи глава на рамото му.

На входната врата се позвъни.

Кевин нежно се откъсна от жена си, прекоси забързано дневната и слезе по стълбите. Зад себе си чуваше тихите стъпки на Лин.

На прага стоеше мъж с огромен пакет.

— Господин Конъли? — попита той. — Подпишете тук, моля.

Конъли се подписа на посоченото място и взе пакета.

— Какво е това? — попита Лин, докато той благодареше на куриера и затваряше вратата.

— Не знам. Да го отворим? — Конъли й подаде пакета и я загледа усмихнат как къса опаковъчната хартия. Появи се прозрачен целофан, после широка червена лента и накрая — светложълта плетена кошница.

— Какво е това? — попита той. — Кошница плодове?

— Не просто плодове — задъхано отвърна Лин. — Виж етикета. Червени круши от Еквадор! Имаш ли представа колко са скъпи?

Конъли се усмихна при вида на изражението й. Лин беше страстна любителка на екзотичните плодове.

— Кой може да ги е изпратил? — попита тя. — Не виждам никаква картичка.

— Има една малка там отзад. — Конъли я измъкна от усуканата слама и зачете на глас гравираните думи. — „Поздрави и най-топли пожелания за предстоящата ви годишнина.“

Лин се лепна за него, забравила напълно за главоболието.

— От кого е?

Конъли й подаде картичката. Нямаше име, само издължен знак за безкрайност. Символът на „Едем“.

Очите й се разшириха.

— Червени круши. Откъде знаят?

— Те знаят всичко. Забрави ли?

Лин поклати глава и започна да разкъсва целофана около кошницата.

— Не бързай толкова — шеговито я сгълча той. — Имаме недовършена работа горе. Забрави ли?

Сега и на нейното лице грейна усмивка. Тя остави кошницата и побърза да го последва по стълбата.

31.

Лаш хвърли бърз и небрежен поглед към часовника. После го погледна отново, този път с изумление. *Шест* без четвърт. Сякаш бяха минали само няколко минути, откакто Тара се измъкна към четири часа от кабинета му под предлог, че има час при лекар.

Облегна се в стола си, загледан в купищата хартия по масата. Наистина ли навремето се беше оплаквал от липсата на информация? Сега разполагаше с такава, и още как — предостатъчно, за да удави цяла армия в нея.

Откритието, че смъртта на Торп и Уилнър е настъпила точно в годишнината от намирането на съответствие, беше жизненоважна част от пъзела — само трябваше да разбере къде точно й е мястото. Но покрай това море от данни изглеждаше малко вероятно да го установи този следобед.

Погледът му се върна на масата и спря върху папката с етикет „Торп, Луис — работен инвентар“. Вече я беше прелистил набързо — като че ли беше някакъв списък на всички системи на „Едем“, с които Торп бе имал вземане-даване. Лаш затърси в купчината и намери подобна папка за Линдзи. После отиде до стената и затършува в кутиите, докато не откри списъците за двамата Уилнър.

Може би Силвър беше прав — този уикенд нямаше да се случи нищо. Ако някъде се спотайваше убиец, може би наблюдаващите екипи на „Едем“ щяха да го пипнат, преди да е нанесъл поредния си удар. Но това не означаваше, че Лаш може да седи и да върти палци. Сравняването на данните можеше да извади на бял свят нови парчета от мозайката.

Пъхна папките в кожената си чанта и се протегна уморено. После отиде до кафенето. Маргарита вече си беше тръгнала, но жената на нейното място беше повече от щастлива да му направи двойно еспресо. Въпреки късния час заведението беше оживено и Лаш си избра една маса в ъгъла, благодарен, че в „Едем“ се работи на три смени.

Изпи кафето и се върна в кабинета. Взе палтото и чантата си и тръгна към най-близкия асансьор. Макар че по-голямата част от сградата си оставаше загадка за него, вече се беше научил как да стигне до лобито.

Докато чакаше на опашката при Пункт III мислите му отново се насочиха към супердвойките. Преди да си тръгне, Тара Стейпълтън беше посочила, че третата супердвойка — Конъли — е открита на 6 октомври 2002 г. Ако модел наистина съществуваше, Конъли щяха да се сблъскат със своята трагедия — самоубийство или убийство — през идната сряда. Това донякъде намаляваше натиска и им даваше възможност да си поемат дъх. Но също така означаваше, че им е поставен неумолим краен срок.

Сряда. Всички липсващи части от пъзела трябваше да бъдат открити преди това.

Стигна до началото на опашката, изчака стъклената врата да се отвори и влезе в кръглата камера. Дори това се бе превърнало едва ли не в рутина. Изумително нещо е привикването. Човек можеше да свикне с всичко, колкото и забележително да е то. В лабораторията беше наблюдавал подобно нещо у кучета, мишки и шимпанзета. Самият той го използваше в терапиите си с обратна биовръзка. А ето че сега се беше превърнал в жив пример на приложението му в корпоративния…

Осъзна, че чува далечен звън. И без това ярката светлина в камерата стана още по-ярка. Отпред, отвъд втората врата, тичаха хора. Какво ставаше? Пожар? Или някаква тренировка?

Внезапно от другата страна на стъклото се появиха двама охранители. Застанаха на пътя му — леко разкрачени, с ръце на хълбоците.

Без да проумява какво се случва, Лаш тръгна да се връща. Отзад обаче го чакаха други двама охранители и зад тях тичешком идваха още.

Чу се кратка серия тонове и вратата, през която бе минал, се отвори отново. Охранителите тръгнаха към него в две редици. Лаш забеляза, че един от втората редица носи зашеметител.

— Какво… — започна той.

Бързо и много твърдо двамата водещи охранители го изведоха обратно през стъклената врата, а останалите образуваха кордон около

тях. Пред очите на Лаш прелетяха образи — хората от опашката се дърпаха назад с широко отворени от изненада очи, стени на коридор, бърз завой на ъгъла — и в следващия миг се озова в гола стая без прозорци.

Отведоха го до дървен стол. За момент сякаш никой не му обръщаше внимание. След това се чуха гласове по радиостанция, някой набра телефонен номер.

— Повикайте Шелдрейк — чу се глас. Вратата на стаята се затвори и един от охранителите се обърна към него.

— Къде отивахте с това? — попита той. Държеше четирите папки от чантата му.

В объркването Лаш не беше забелязал, че са му отнели чантата.

— Носех ги у дома — каза той. — За да ги прочета през уикенда.

Господи, как можа да забрави предупреждението на Маукли? *Нищо от тази страна на Стената не излиза навън.* Но как бяха…

— Знаете ли правилата, господин…? — каза охранителят, като поставяше папките в нещо, което обезпокоително напомняше на кутия за веществени доказателства.

— Доктор Лаш. Кристофър Лаш.

Един от охраната отиде до терминала и започна да пише.

— Знаете ли правилата, доктор Лаш?

Лаш кимна.

— В такъв случай осъзнавате сериозността на това нарушение.

Лаш отново кимна смутено. Тара, която строго се придържаше към протокола, никога не би му позволила да се издъни така. Надяваше се, че тя няма да загази — в края на краищата Маукли я бе натоварил с…

— Ще се наложи да ви задържим тук, докато не прегледаме историята ви. Ако вече имате едно предупреждение в досието си, боя се, че ще ви се наложи да се явите пред комисията за уволнение.

Охранителят при компютъра вдигна глава.

— Във файловете на „Човешки ресурси“ няма Кристофър Лаш.

— Правилно ли сме записали името ви? — попита онзи с кутията за доказателства.

— Да, но…

— Намирам някой си Кристофър С. Лаш като евентуален клиент — каза охранителят при терминала, който отново пишеше нещо. —

Минал през началните тестове миналата неделя, двайсет и шести септември. — Той спря да пише. — Бил е отхвърлен.

— За вас ли става дума? — попита първият охранител.

— Да, но…

Атмосферата в стаята моментално се промени. Първият охранител бързо пристъпи към него. Неколцина други, в това число и онзи със зашеметителя, застанаха плътно един до друг.

„Господи, започва да става ужасно неловко“ — помисли си Лаш.

— Вижте — отново започна той, — вие не разбирате…

— Господине, млъкнете, ако обичате — прекъсна го охранителят. — Аз ще задавам въпросите.

Вратата се отвори и в помещението влезе друг мъж — висок и с толкова широки рамене, че русата глава върху тях изглеждаше несъразмерно малка. Той се приближи с почти военна походка и останалите охранители отстъпиха почтително. Мъжът беше облечен с просто скроен тъмен костюм. Очите му бяха с необичаен оттенък на изумруденозелено. Изглеждаше му смътно познат, но Лаш бе така объркан, че не се сети веднага откъде. После си спомни — беше го видял за момент в коридора, докато разпитваха Хандърлинг.

— Какво имаме? — попита мъжът. Говореше отсечено, без никакъв акцент.

— Този господин се опита да измъкне тайно документи през пропускателния пункт.

— От кой отдел и с каква длъжност е?

— Не е служител, господин Шелдрейк. А отхвърлен клиент.

Мъжът повдигна вежди.

— Нима?

— Сам го призна.

Шелдрейк пристъпи напред, скръсти масивните си ръце и изгледа с любопитство Лаш. С нищо не показа, че го е познал — явно не го беше видял по време на разпита. Отпусна ръце и отметна сакото си на кръста. Лаш видя служебен колан с автоматично оръжие, белезници и радиостанция. Шелдрейк извади от колана си палка и я разгъна в пълната й дължина.

— Крендъл — промърмори той. — Виж това. — И с тъпия метален край на палката повдигна ръкава на Лаш, разкривайки гривната.

Първият охранител — онзи на име Крендъл — се намръщи изненадано.

— Откъде взехте това? И какво търсите в охранявания периметър?

— Аз съм временен консултант.

— Току-що признахте, че сте отхвърлен клиент.

Лаш наруга секретността, с която го бяха вкарали вътре.

— Да, знам. Минаването през процеса на кандидатстване беше част от задачата ми. Вижте, направо попитайте Едуин Маукли. Той ме нае.

На заден план отново се чуха гласове по радиостанции. Един от охранителите ровеше в чантата му.

— „Едем“ не наема временни консултанти. И определено не ги допуска зад Стената. — Шелдрейк се обърна към един от другите. — Предупредете всички постове без изключение. Състояние Бета. Доведете анализатор, който да провери дали не е бърникано по гривната.

— Слушам, господин Шелдрейк.

Това вече беше нелепо. Защо не се бяха появили по-късните записи за успешното намиране на партньор?

— Вижте — каза Лаш и се изправи. — Казах ви да говорите с Маукли…

— *Седнете!* — Крендъл грубо го бутна обратно в стола. Друг охранител — онзи със зашеметителя — направи крачка напред. Трети пък отвори метален шкаф и извади дълъг, подобен на гребло инструмент с полукръг в единия край. Лаш беше виждал това приспособление неведнъж — използваше се за приковаване на разбеснели се душевноболни към стената.

Облиза устни. Ситуацията от конфузна и дразнеща бързо се превръщаше в нещо друго.

— Вижте — каза той с най-спокойния тон, на който бе способен. — Както вече казах, аз съм консултант. Работя с Тара Стейпълтън.

— И какво правите? — попита Шелдрейк.

— Това е конфиденциално.

— Щом искате да играем така, добре. — Шелдрейк погледна през рамо. — Вижте кой е дежурният лекар и го доведете. Обадете се и в централата на охраната, предупредете дежурните шефове.

— Казвам ви истината — продължи Лаш. — Можете да питате Силвър, ако не вярвате на мен. Той знае всичко.

Устните на Шелдрейк се извиха в тънка усмивка.

— Ричард Силвър?

— Той знае всичко — добави Крендъл. — Никой не го е виждал от цяла година, но той знае всичко.

— Лично ще ида да говоря с него. — И Лаш отново понечи да стане.

Крендъл го блъсна отново на мястото му. Друг охранител пристъпи напред и двамата приковаха Лаш за стола.

— Вържете го — спокойно каза Шелдрейк. — Стемпър, използвай този тейзър. Искам го укротен.

Мъжът със зашеметителя пристъпи напред.

— Дръпни се по мой сигнал — промърмори Крендъл на колегата си от другата страна на стола.

Точно в този момент вратата се отвори и в стаята влезе Маукли.

— Какво става тук? — остро попита той.

Шелдрейк се обърна и спря.

— Този човек твърди, че ви познава, господин Маукли.

— Така е. — Маукли приближи. Лаш понечи да се изправи, но Маукли му даде знак да остане на мястото си. — Какво точно е станало? — попита той Шелдрейк.

— Опита се да излезе от охранявания периметър с тези неща. — Шелдрейк кимна на Крендъл, който подаде кутията за веществени доказателства на Маукли.

Маукли я отвори, прочете етикетите на папките и рече:

— Аз ще ги взема.

— Добре, сър — каза Крендъл.

— И освен това ще се погрижа за доктор Лаш.

— Сигурен ли сте, че идеята е добра? — попита Шелдрейк.

— Да, господин Шелдрейк.

— В такъв случай ви го предавам. — Шелдрейк се обърна към Крендъл. — Отбележи това в отчета на смяната.

Маукли взе чантата и кимна на Лаш да се изправи.

— Елате, доктор Лаш — рече той. — Насам.

Докато излизаха от стаята, Лаш чу Шелдрейк да казва по телефона на охранителните екипи, че тревогата е свалена и състояние

Бета се отменя.

Щом излязоха в коридора, Маукли затвори необозначената врата и се обърна.

— Къде ви беше умът, доктор Лаш?

— Май никакъв го нямаше. Ужасно съм уморен. Съжалявам за случилото се.

Маукли го изгледа за момент. После бавно кимна.

— Ще се погрижа да върнат тези неща в кабинета ви — каза той и посочи папките. — Ще ви очакват в понеделник сутринта.

— Благодаря. Какво означава „състояние Бета“?

— Тази сграда има четири кодови състояния — Алфа, Бета, Делта и Гама. Състояние Алфа е нормалното. Бета е повишена бдителност. Делта е в случай на евакуация — пожар и тъй нататък.

— А Гама?

— Само за катастрофални ситуации. Никога не е обявявано, естествено.

— Естествено. — Лаш осъзна, че се е раздрънкал. Пожела на Маукли приятен уикенд и понечи да си тръгне.

— Доктор Лаш — тихо рече Маукли.

Лаш се обърна. Маукли му подаваше чантата.

— Съветвам ви да минете през Пункт едно на третия етаж — каза той. — Охраната тук ще бъде малко… превъзбудена известно време.

32.

Помощник окръжният прокурор Франк Пистън се размърда мрачно в дървения стол. Много му се искаше да се добере до садиста, избрал мебелите за Окръжния съд на Съливън. Само десет минути — дори пет — в някоя тъмна уличка щяха да са му достатъчни, за да изрази ясно чувствата си. Беше седял в десетки съдебни зали, съдийски кабинети и кантори в пететажната сграда. Всички имаха едни и същи твърди столове с абсолютно равни седалки и облегалки с болтове на най-неподходящите места. Тук, в залата за изслушване на Комисията за помилване и предсрочно освобождаване, положението не беше по-различно.

Погледна си часовника и въздъхна печално. Точно шест. Май това дело щеше да бъде последното за деня. По принцип трябваше да е първо в списъка. В края на краищата щяха да са нужни не повече от няколко минути да се реши въпросът и да върнат Едмънд Уайър зад решетките, където да гние още десет години. Но не, трябваше да изтърпи десетина изслушвания, всяко по-отегчително от предишното. Направо да не повярваш с какви гадости се налагаше да се занимава един помощник окръжен прокурор. Всички останали си бяха тръгнали преди час, а той си оставаше тук, изтръпнал от задника надолу. Беше изтърпял четири години в университета и бе пръснал близо сто хилядарки — за това!

Имаше един страшен момент — преди половин час, когато трябваше да дойде онзи сериен изнасилвач — в който си помисли, че комисията ще прекрати работата за днес и ще му се наложи следващата седмица да идва за още едно мъчение. Но не, решиха да изслушат и последните няколко дела. Разбира се, отказаха на изнасилвача да го освободят предсрочно. Както бяха отказали и на повечето други. Тази комисия беше от грубите. Напомни си, че ако някога извърши престъпление, ще е по-добре това да стане в друг окръг.

Накрая моментът настъпи. Пияният шофьор, който беше прегазил възрастен пешеходец — убийство с утежняващи вината обстоятелства, двайсет години — си остана зад решетките. Нищо изненадващо. И сега Уолт Корсо, председателят с вечно кисела физиономия, прочисти гърлото си.

— Комисията по помилване и предсрочно освобождаване ще разгледа случая на Едмънд Уайър — каза той, поглеждайки към бележника на масата пред него.

Последва раздвижване сред морето лица от другата страна на масата. Пистън забеляза, че всички дванайсет членове на комисията са тук — което беше необходимо, разбира се, тъй като предстоеше разглеждане на искането на убиец. След като мрачните близки на пияния шофьор си тръгнаха, залата бе почти празна — останаха само комисията, разсилният, стенографът, неколцина представители на щата и той самият. Не се виждаха дори репортери. Нямаше начин Уайър да излезе на свобода; всички го знаеха. Пистън дори не разбираше защо онзи беше подал толкова рано молба за предсрочно освобождаване. Не може да убиеш шестима и после просто…

Вратата отдясно се отвори. Появи се Едмънд Уайър, с белезници и тъмничари от двете му страни.

Пистън се понадигна. Нима Уайър не беше нает адвокат? Защо се явяваше лично?

Комисията обаче не беше изненадана. Членовете ѝ гледаха мълчаливо как Уайър застава пред масата. Киселият като оцет Корсо отново погледна в бележника и си записа нещо.

— Господин Уайър, да разбирам ли, че желаете да се явите лично на това изслушване и сте отказали услугите на адвокат или консултант, като предпочитате да се представлявате сам?

Уайър кимна и каза безизразно:

— Точно така, сър.

— Добре. — Корсо погледна към останалите на масата. — Кой е инспекторът?

Един от представителите на щата, който седеше отзад, стана.

— Аз, сър.

— Форстър, нали?

— Да, сър.

— Приближете.

Мъжът на име Форстър излезе напред. Уайър го погледна и кимна.

Корсо постави ръце на масата и се наведе към инспектора.

— Трябва да кажа, Форстър, че сме изненадани да видим този човек тук.

„И не сте единствените“ — помисли си Франк Пистън.

— Присъдите на господин Уайър не са с натрупване, сър — каза Форстър. — А се излежават заедно.

— Това ми е известно.

Уайър, убиецът, прочисти гърлото си и погледна листа в ръката си.

— Сър — започна той, — поради влошеното си здраве смятах да помоля да бъда освободен предсрочно поради извънредни…

Това беше прекалено. Уайър си беше направо образец за добро здраве. Пистън бързо скочи на крака и дървеният му стол шумно изскърца по пода.

Корсо го изгледа намръщено.

— Искате да се намесите ли, господин…?

— Пистън. Франк Пистън. Помощник окръжен прокурор.

— А, да, младият Пистън. Заповядайте, моля.

— Ако позволите да посоча, сър, осъдените с утежнена вина нямат право да бъдат освобождавани предсрочно поради извънредни обстоятелства.

— Комисията е наясно с това, благодаря. Господин Уайър, можете да продължите.

— Както казвах, сър, аз *смятах* да помоля за такова предсрочно освобождаване, но после научих, че няма да е необходимо.

— Така пише и в резюмето на случая. — Корсо погледна към инспектора. — Господин Форстър, бихте ли обяснили?

— Сър, господин Уайър е натрупал време за добро поведение. Всъщност максималното допустимо.

Пистън се наведе напред. Това вече бяха *пълни* глупости. Неведнъж беше чувал какви поразии е правил Уайър в затвора. Той бе от най-лошите престъпници, хладнокръвен убиец с ум на лисица. Винаги настройваше затворниците един срещу друг, подбуждаше сбивания и безредици, не се подчиняваше на охраната. Да не говорим и за онази поредица убийства в затвора. Не можеш да натрупаш точки

„за добро поведение“, като наръгваш съкилийници с импровизирани ножове, дори нищо да не може да се докаже.

— Споменатото време за добро поведение, наред с общественополезната дейност на Уайър, изразена в участието му в трудови програми и групи за превъзпитаване, придвижи датата, в която има право да поиска предсрочно освобождаване — със задължително удължено наблюдение, разбира се — на двайсет и девети септември тази година.

Пистън не можеше да повярва на ушите си. Отново скочи от мястото си, 29 септември беше след два дни. „Уайър има право на предсрочно освобождаване? Вече? Невъзможно.“

Корсо погледна към него.

— Още нещо ли имате да добавите, господин Пистън?

— Не. Тоест да. Времето за добро поведение е привилегия, а не право. То не променя факта, че стоящият пред вас Уайър е убил шестима души, сред които двама полицаи.

— Господин Пистън, да не би да забравяте, че стоящият пред нас господин Уайър е бил съден и осъден за убийството на един човек?

Пистън изруга наум. Уайър наистина бе изправен пред съда само за убийството на последната си жертва. Бяха въвлечени разни правни уловки и игри с доказателствата. Макар сега да изглеждаше глупаво, окръжният прокурор беше предпочел сигурно осъждане, вместо да рискува Уайър да бъде освободен поради липса на сигурни доказателства. Тогава пресата надигна ужасен вой — нима тези смешници не го помнеха?

— Не съм забравил, сър — каза той. — Само искам обстоятелствата около убийствата, естеството на жестоките постъпки на Уайър, да бъдат взети предвид…

— Господин Пистън. Нима казвате на тази комисия как да си върши работата?

Пистън преглътна.

— Не, сър.

Корсо разтърси купчината листа на масата пред него и попита:

— Разполагате ли с всички факти по това изслушване? Имате ли това резюме на случая?

— Не, сър.

— Тогава сядайте и си затваряйте устата, млади човече, докато не успеете да добавите нещо съществено.

Уайър погледна към Пистън. Беше кратък, почти бегъл поглед, но смрази прокурора до мозъка на костите. По същия начин една котка би погледнала канарче. После осъденият се обърна и отново се усмихна на комисията.

Пистън — потресен от правото на осъдения да иска предсрочно освобождаване и изнервен от погледа на Уайър — опита да се успокои и да мисли последователно. Не биваше да забравя с кого си има работа. Всички знаеха, че Уайър е убил онези ченгета. Беше им заложил капан и ги бе издебнал, планираше да убие и агент на ФБР. Старият Корсо едва ли бе забравил това, а той не беше от мекосърдечните. Пък и трябваше да прегледат всички подробности от резюмето на случая. Ако не другаде, Уайър щеше да бъде закован именно там.

Корсо сякаш прочете мислите му.

— Добре, господин Форстър, да видим това ваше резюме. Цялата комисия получи възможността да се запознае с него. Трябва да кажа, че всички ние и най-вече аз бяхме малко изненадани от заключенията ви.

— Напълно разбирам, сър. Но въпреки това заставам зад оценката и представените данни.

— О, изобщо не поставям това под съмнение, господин Форстър. Вие сте се доказал като добросъвестен във вашата област. Просто сме… малко изненадани, това е всичко. — Корсо прелисти доклада. — Социални профили, психологически оценки, история на поведението на Уайър в затвора. Не съм виждал подобни резултати.

— Нито пък аз, сър — каза Форстър.

Очите на Уайър проблеснаха.

— И свидетелствата, които сте включили тук, са също толкова забележителни.

— Всички са в базата данни, сър.

— Хм. — Корсо прелисти последните страници на документа, след което го бутна настрани. — И въпреки това не зная защо сме така изненадани. В края на краищата сме тук, защото *вярваме* в ефективността на изправителната система, нали така? Борили сме се да осигурим на осъдените тези услуги и възможности за

превъзпитаване. Така че защо трябва да се шокираме, когато се изправим пред пример, в който превъзпитаването *работи*? Когато имаме успех?

„Господи“ — помисли си Пистън. Имаше само едно нещо, което можеше да направи Корсо снизходителен. И това беше морковът, който го подканваше да се катери нагоре. Защото председателят на комисията ламтеше за поста градски съветник. А преобразяването на Едмънд Уайър от садистичен убиец в разкаял се грешник щеше да бъде перо в шапката, нямащо равно на себе си…

Но това не можеше да стане. Не, беше невъзможно. Уайър бе усойница, злонамерен луд. „Какво има в онова резюме? Какво се е случило на тестовете?“

— Сър — каза Уайър, като гледаше смирено Корсо. — В светлината на всичко това бих желал да помоля комисията да уважи молбата ми, да определи дата за освобождаването ми и да формулира план за наблюдаването ми.

Пистън гледаше с растящо изумление как Уайър поглежда отново към листа си. „Успя да спечели. Някой го е обучил, показал му е кои документи да прочете. Но кой?“

Инстинктивно се изправи отново и извика:

— Господин Корсо!

Старецът го изгледа намръщено.

— Какво има сега?

Устните на Пистън се движеха, но от устата му не излезе нито звук. Уайър се озърна небрежно през рамо. Когато срещна погледа на прокурора, очите му се присвиха и той облиза бавно и преднамерено устни — първо горната, после долната.

Пистън рязко седна на мястото си. Докато мърморенето в залата се възобновяваше, той бръкна в джоба си, извади мобилния си телефон и се обади в службата. Както и беше очаквал, попадна на централата. Започна да набира личния номер на шефа си, но спря. Окръжният прокурор беше на голф и сигурно бе изключил телефона си, както винаги.

С бавни движения, сякаш насън, прибра телефона и впери поглед в комисията. Наистина се чувстваше като в един от онези кошмари, в които ставаш свидетел на нещо ужасно, нещо, което със сигурност ще

доведе до трагедия и катастрофа, но си парализиран и безсилен, не си в състояние да направиш каквото и да било…

И тук сходството приключваше. Защото човек винаги се събужда от кошмар. От това обаче събуждане нямаше.

33.

— Промяна на плана — каза Лаш, като се наведе към шофьора. — Оставете ме някъде тук, моля.

Изчака таксито да излезе от Кълъмбъс Съркъл, плати и слезе. Загледа как колата се изгубва в морето идентични жълти автомобили, пъхна ръце в джобовете на палтото си и бавно закрачи по Сентръл Парк Уест.

Не беше съвсем сигурен защо реши да слезе на няколко преки преди ресторанта. Може би не желаеше да се сблъска с нея отвън. И какво означаваше това? Сигурно имаше връзка с контролирането на ситуацията — искаше първо да я види, да установи свое собствено пространство, преди да се срещнат.

Ако беше в друго настроение, сигурно би се усмихнал на този самоанализ. Ускореното му дишане и разтуптяното му сърце обаче бяха красноречиви. Ето го — Кристофър Лаш, видния психолог и ветеран от стотици местопрестъпления, нервен като тийнейджър на първата си среща с момиче.

Беше започнало рано сутринта, когато — съвсем инстинктивно — вдигна телефона и се обади на „Таверн он дъ Грийн“. От „Едем“ вече бяха направили резервацията, но той искаше да избере лично салона. Остави слушалката толкова бързо, колкото я бе вдигнал. Кое да избере — Кристалния салон с неговите проблясващи полилеи или уютната атмосфера на облицования с дърво Салон на саладжиите? Нужни му бяха десет минути да реши, а после изгуби още петнайсет на телефона, докато уговори отговорника за резервациите да им запази възможно най-добрата маса.

Това не беше в стила му. Вече рядко се хранеше навън, а когато го правеше, беше напълно безразличен към обстановката. Също толкова необичайно бе да спре на някоя автобусна спирка и да погледне отражението си в стъклото, както правеше в момента. Или да се безпокои, че избраната вратовръзка е прекалено старомодна или прекалено крещяща, или пък по малко и от двете.

Несъмнено от „Едем“ бяха предвидили подобни реакции. Несъмнено при нормално стечение на обстоятелствата щеше да бъде инструктиран и окуражен. Но обстоятелствата не бяха нормални. По някакъв начин компанията, която не допускаше никакви грешки, беше успяла да сгреши. И сега той вървеше по Сентръл Парк Уест, часът бе точно осем и за първи път от няколко дни умът му не беше изцяло зает със смъртта на Торп и Уилнър.

Отпред, където Западна Шейсет и седма свършваше при Сентръл Парк, се виждаха безброй бели светлинки, които примигваха между дърветата. Проправи си път между паркираните лимузини и мина през външните врати на ресторанта. Приглади сакото си и се увери, че малката карфица на „Едем“ е на мястото си. Беше се суетил няколко минути дори около този дребен детайл — нагласяваше я на ревера си, като внимаваше да се вижда ясно, но да не се набива прекалено на очи. Устата му беше пресъхнала, дланите му се потяха. Раздразнен, той ги избърса в панталоните си и решително закрачи към бара.

„Всичко се свежда до това“ — помисли си той. Странна работа. През цялото време, докато провеждаше тестовете и изучаваше „Едем“ и двете супердвойки, нито за миг не престана да се пита какво ли е усещането — очакването, чуденето как ли ще изглежда въпросният идеален партньор. До днес. Днес си мислеше за нещо по-различно. От болезнения си опит беше научил каква *не е* идеалната жена. Тя не беше като бившата му съпруга Шърли, с нейната неспособност да прости човешката слабост и да приеме трагедията. Дали неговата съвършена жена щеше да е смес от предишни приятелки, някакъв събирателен образ, създаден от подсъзнанието му? Дали щеше да бъде амалгама от актрисите, на които се възхищаваше най-много — стройните крайници на Мирна Лой и сърцевидното лице на Клодет Клобер?

Спря при входа на бара и се огледа. По масите имаше групички от по двама-трима, които бъбреха оживено. На самия бар седяха други, самотни…

Ето я и нея. Или поне той реши, че е тя. Заради малката карфица като неговата, закрепена за роклята й; защото гледаше право към него; защото ставаше от мястото си и приближаваше с усмивка.

И в същото време не можеше да е тя. Защото жената изобщо не изглеждаше както бе очаквал. Не беше гъвкавата слаба брюнетка Мирна Лой — тази жена бе висока и с гарвановочерна коса. Вероятно

в средата на трийсетте, с дяволити светлокафяви очи. Лаш не помнеше да е излизал с жена, която стърчи почти цяла глава над него.

— Кристофър, нали? — каза тя и стисна ръката му. Кимна към карфицата. — Този моден аксесоар ми е познат.

— Да — отвърна той. — А вие сте Даяна.

— Даяна Мирън. — Гласът й също беше неочакван — гладък контраалт с ясен южняшки акцент.

Лаш винаги бе изпитвал безсмислено пренебрежение към интелекта на жените от Юга; нещо в акцента й го накара да застане на тръни. Започна да се пита дали същата грешка, която бе пратила аватара му в Резервоара, не се е проявила и в самия подбор на партньор.

— Ще влезем ли? — попита той.

Даяна преметна ремъка на чантата си през рамо и двамата тръгнаха към рецепцията.

— Лаш и Мирън, осем часа — каза Лаш.

Жената зад бюрото направи справка с огромната книга пред нея.

— А, да. Салонът с терасите. Насам, моля.

Лаш беше избрал Салона с терасите, защото обстановката му се стори най-интимна — с резбите по тавана и високите прозорци с изглед към градината. Сервитьорът ги настани, напълни чашите им с вода и им предложи менюто, след което се оттегли с поклон.

За момент настъпи тишина. Лаш погледна към Даяна и забеляза, че тя го гледа. И тогава Даяна се разсмя.

— Какво има? — попита той.

Тя поклати глава и посегна към чашата.

— Не знам. Вие… не сте онова, което очаквах.

— Сигурно съм по-стар, по-хърбав и по-блед.

Тя отново се разсмя и леко се изчерви.

— Извинете — рече той.

— Е, казаха ни да нямаме предварителни очаквания. Нали?

Лаш, на когото не бяха казвали нищо, просто кимна.

Приближи сомелиерът със сребърна tastevin[1] висяща на верижка на гърдите му.

— Мога ли да ви препоръчам нещо от листа с вината, сър?

Лаш погледна към Даяна, която кимна ентусиазирано.

— Давайте. Обичам френското вино, но на практика не знам почти нищо за него.

— Бордо става ли?

— *Naturelement.*

Лаш взе листа и го прегледа.

— Ще поръчаме „Пишон-Лонгевил“, моля.

— „Пишон-Лонгевил“? — попита Даяна, докато сомелиерът се отдалечаваше. — Суперзаместителят на „Поилак“? Сигурно ще е фантастично.

— Суперзаместител?

— Нали се сещате? Всички качества на *premier cru* без цената.

Лаш остави листа.

— Май казахте, че не разбирате от вино.

Даяна отпи глътка вода.

— Е, не знам толкова, колкото би трябвало.

— В смисъл?

— Миналата година бях на шестседмична групова обиколка на Франция. Прекарахме цяла седмица във винарските райони.

Лаш подсвирна.

— Но е смущаващо какво запомних и какво — не. Спомням си например, че Шато Бейшевел беше най-красивият от замъците. Но ако ме питате за най-добрите реколти, ще ме хванете натясно.

— Въпреки това смятам, че вие трябва да сте официалният дегустатор на масата.

— Нямам възражения. — И Даяна се разсмя отново.

По принцип Лаш не харесваше хора, които се смеят често и високо. Смехът понякога заместваше подчертаването или нещо, което може да се изрази по-добре с думи. Но смехът на Даяна беше заразителен и Лаш откри, че се усмихва.

Когато сомелиерът се върна с бутилката, Лаш го насочи към Даяна. Тя разгледа внимателно етикета, разклати виното, поднесе чашата към устата си — и всичко това с преспорена тържественост и сериозност. Сервитьорът се появи отново и изрецитира дълъг списък специалитети. Сомелиерът напълни чашите им и се оттегли. Даяна вдигна своята към Лаш.

— За какво ще пием? — попита Лаш. „Ще каже «За нас». Винаги така става.“

— Например за травеститите? — с маслен акцент предложи Даяна.

Лаш едва не изпусна чашата си.

— Моля?

— Да не искате да кажете, че не сте погледнали?

— Кое да погледна?

— Онази статуя от фонтана пред сградата на „Едем“. Онази престаряла фигура, заобиколена от птици и ангели? Когато я видях за пръв път, тя ми се стори най-странното нещо на света. Не можех да определя дали е мъж, или жена.

Лаш поклати глава.

— Е, поне един от двама ни се е вгледал. Това е Тирезий — каза тя.

— Кой?

— От гръцката митология. Тирезий бил мъж, превърнат в жена. И после пак в мъж.

— Какво? Защо?

— Защо? Такива неща не се питат. Той бил от Тива. Ставали такива работи. Както и да е, Зевс и Хера спорели кой получава по-голяма наслада от секса — мъжете или жените. Тъй като Тирезий бил единственият, който опитал и по двата начина, боговете се обърнали към него да реши спора.

— И какво станало?

— Хера не харесала отговора на Тирезий и затова го ослепила.

— Типично.

— На Зевс му станало кофти и му дал пророчески дар.

— Много щедро от негова страна. Но има нещо, което пропуснахте.

— Кое?

— Какво е казал Тирезий, че е вбесил толкова Хера?

— Казал, че жените изпитват по-голяма наслада от мъжете.

— Наистина ли?

— Наистина. Девет пъти по-голяма.

„Ще се върнем на това по-късно“ — каза си Лаш и вдигна чаша.

— Добре, да вдигнем тост. Но не е ли по-добре да пием за хермафродитите?

Даяна се замисли.

— Правилно. Е, за хермафродитите. — И вдигна чашата си.

Лаш отпи голяма глътка и установи, че виното е отлично. Вече се радваше, че Даяна не прилича на Клодет Колбер. Щеше да се чувства застрашен.

— Как успяхте да се доберете точно до тази информация? — попита той.

— Всъщност вече я знаех.

— Нека позная. Чели сте „Митология“ на Булфинч, докато сте обикаляли Франция.

— Добър опит, но погрешен. По-скоро е част от работата ми.

— Така ли? И какво работите?

— Преподавам английска литература в Колумбия.

Лаш кимна. Беше впечатлен.

— Страхотно учебно заведение.

— Още съм само лектор, но длъжността ми е постоянна.

— Каква е специалността ви?

— Романтиците, предполагам. Лирика.

Лаш усети странен трепет, сякаш нещо дълбоко в него си застана на мястото. В колежа му харесваше поезията на романтиците, докато психологията и тежките изисквания на специализацията не я бяха изтикали настрани.

— Интересно. По една случайност в последно време чета Башо. Не е точно романтик, разбира се.

— Напротив, по свой особен начин си е романтик. Най-великият хайку поет на Япония.

— Не знам за това, но стихотворенията му се запечатват в ума ми.

— Типично за хайку. Коварни творби. Изглеждат толкова прости, а после се промъкват в теб от сто различни посоки.

Лаш се замисли за Луис Торп. Отпи отново от виното и изрецитира:

Безмълвни пред
напъпилите пролетни листа
под яркото слънце.

Усмивката на Даяна изчезна и изражението й стана напрегнато.

— Кажете го отново, моля — тихо рече тя.

Лаш го направи. Когато приключи, над масата се възцари тишина. Но не неловка тишина. Двамата просто седяха и се наслаждаваха на момента на съзерцание. Лаш се озърна към съседните маси и плътните вечерни цветове в парка навън. Без да го осъзнава, нервността, която бе изпитвал на влизане в ресторанта, се беше стопила.

— Прекрасно е — най-сетне рече Даяна. — Имала съм подобни моменти. — Тя замълча. — Сещам се за едно друго хайку, написано от Кобаяши Иса преди повече от век. — И тя също изрецитира:

Щурци на клонка
надолу по течението,
все така пеещи.

Сервитьорът се появи отново.

— Решихте ли какво ще желаете тази вечер?

— Още дори не сме отворили менюто — отвърна Лаш.

— Разбирам. — Мъжът отново се поклони и се отдалечи.

Лаш се обърна към Даяна.

— Проблемът е, че колкото и да са прекрасни, всъщност не ги разбирам.

— Нима?

— О, на повърхностно ниво ги разбирам, предполагам. Но те са като гатанки, имат някакъв по-дълбок смисъл, който ми убягва.

— Точно в това е проблемът. Непрекъснато чувам същото от студентите.

— Е, просветете ме.

— Вие мислите за тях като за епиграми. Но хайку не са малки загадки, които трябва да бъдат решени. Лично за мен те са точно обратното. Загатват за неща; оставят много на въображението. Намекват повече, отколкото казват. Не търсете отговор. Вместо това мислете за отваряне на врати.

— Отваряне на врати — като ехо повтори Лаш.

— Споменахте Башо. Знаете ли, че той е написал най-прочутото хайку? „Сто жаби“. Състои се само от седемнайсет звука, както всички традиционни хайку. И знаете ли какво? То е преведено на английски по над *петдесет различни начина*. И всеки превод коренно се различава от останалите.

Лаш поклати глава.

— Изумително.

Усмивката на Даяна се появи отново.

— Точно това имах предвид под отваряне на врати.

Последва ново, по-кратко мълчание, докато помощник-сервитьорът тихомълком напълни чашата на Лаш.

— Хм, странна работа — каза Лаш, когато отново останаха сами.

— Кое е странно?

— Разговаряхме за френско вино, гръцка митология и японска поезия, а още не сте ме попитали с какво се занимавам.

— Знам, че не съм.

Лаш отново се изненада от прямотата й.

— Е, нима това не е първата тема, която се разисква обикновено? Имам предвид на първите срещи.

Даяна се наведе напред.

— Именно. И точно това прави тази среща толкова специална.

Лаш се поколеба, обмисляйки думите й. И внезапно разбра. *Нямаше нужда* да задават обичайните въпроси. „Едем“ се беше погрижил за всичко това. Уморителният встъпителен пакет, сляпата среща и проверките тук нямаха значение. Вместо тях ги очакваше пътешествие и открития.

Това не му беше хрумвало. Мисълта бе невероятно освобождаваща.

Сервитьорът се появи отново, видя недокоснатото меню, поклони се за пореден път и се оттегли.

— Горкият — рече Даяна. — Надява се на нови посетители.

— Знаете ли какво? — отвърна Лаш. — Мисля, че масата е запазена за остатъка от вечерта.

Усмихвайки се, Даяна вдигна празната си ръка в имитация на наздравица.

— В такъв случай, за остатъка от вечерта.

Лаш кимна. И направи нещо неочаквано дори за самия него — хвана ръката на Даяна и я поднесе нежно към устните си. Над извивката на кокалчетата видя как очите й леко се разшириха. Усмивката й стана още по-голяма.

Докато пускаше ръката й, Лаш усети неуловими аромати. Не беше сапун или парфюм, а нещо от самата Даяна — намек за канела, мед и нещо друго, което не се поддаваше на разпознаване. Нещо опиняващо. Лаш се сети за онова, което Маукли бе казал в генетичната лаборатория на „Едем“ — за мишките и необичайния им метод да надушват потенциални партньори, чийто генетичен материал се отличава най-силно от техния. Внезапно се разсмя.

Даяна не каза нищо, само изви въпросително вежди.

В отговор Лаш вдигна ръка, този път с чаша.

— За вселената от различия — каза той.

---

[1] Плитка чаша или купичка за оценяване качеството на виното. — Б.пр. ↑

34.

Неделята дойде навъсена и студена, а докато се изкачваше в небето, слънцето сякаш изстудяваше земята още повече. Следобед белите гребени на вълните на Лонг Айлънд Саунд имаха оловен оттенък, неспокойните води изглеждаха черни — предвестници на наближаващата зима.

Лаш седеше пред компютъра в домашния си кабинет и отпиваше билков чай. По някакво чудо — предвид зареденатa атмосфера по време на вечерята и късния час, в който се бяха разделили с Даяна — бе успял да спи цели шест часа и да стане отпочинал, без обичайната тегнеща умора. Не го свърташе на едно място — бяха му забранили да изнася информация от „Едем“ и тъй като нямаше достъп до файлове и записи, нямаше как да продължи разследването си. Инстинктът обаче му казваше, че е близо, може би много близо до решението. Затова крачеше напред-назад из къщата и мислеше трескаво, докато накрая в отчаянието си влезе в интернет и изрови всичко, което успя да открие за компанията.

Попадна на обичайните интернет еднодневки — някакъв измамник твърдеше, че е разбил тайните на „Едем“ и предлагаше да ги сподели с видеоматериал срещу 19,95 долара; сайтове за конспиративни теории мрачно обясняваха за зловещите съюзи на компанията с различни разузнавателни агенции. Но сред цялата тази плява тук-там се намираше и зрънце злато. Лаш разпечата избрани напосоки статии и се настани с листата на канапето в дневната.

Качи крака на масичката и бавно прегледа статиите, слушайки скръбните крясъци на чайки в далечината. Имаше една изключително сложна статия върху изкуствената личност и кошерния разум, написана от Силвър преди почти десет години, която несъмнено бе пусната без негово разрешение в интернет. Финансов сайт правеше трезв анализ на бизнес модела на „Едем“, или поне на онази част от него, която бе публично достояние, наред с кратка история за това как компанията била финансирана от фармацевтичния гигант „Фармген“,

преди да започне самостоятелната си дейност. Друг сайт поместваше ласкателна корпоративна биография на Ричард Силвър, издигнал се от нищото до предприемач от световна величина. Лаш я прочете по-внимателно от предишните две, като се възхищаваше на вярата и решителността, с които Силвър бе преследвал мечтата си, на това, че не беше позволил на мъгляво споменатите неуспехи от младостта да попречат на пътя му. Той беше от онези редки гении, които сякаш от малки знаеха какъв дар ще донесат на света.

Имаше и материали, които не бяха толкова ласкателни — една изпълнена с омраза статия от таблоид, която обещаваше да разкрие „шокиращи, извратени“ подробности за „смахнатия гений“ Силвър. Първият абзац звучеше така: „Въпрос: Какво да направите, ако не можете да си намерите приятелка? Отговор: Програмирайте си приятелка“. Но самата статия нямаше какво да каже и Лаш я остави. Стана и отиде до прозореца.

Вярно беше, че имаше и други задачи, с които Силвър можеше да натовари Лиза и да му донесат повече пари, или да осигурят допълнителна сигурност за проучванията му. От една страна, беше малко странно. Един във всяко отношение стеснителен и затворен мъж прави състояние с най-социалната игра — играта на любов. Беше жалко и горчиво-иронично, че тази игра не включваше самия Силвър.

Докато се взираше през прозореца, в ума му с внезапна яснота зазвуча онова хайку, което Даяна Мирън бе изрецитирала предишната вечер:

Щурци на клонка
надолу по течението,
все така пеещи.

Усмихна се при спомена за вечерята. Когато най-сетне стигнаха до поръчването, разговорът бе станал съвсем непринуден и приятен. Обичайната му резервираност беше изчезнала напълно, при това без никакви усилия. Даяна започна да довършва неговите изречения, а той — нейните, сякаш се познаваха от деца. И в същото време това бе странна близост, изпълнена с безброй малки изненади. Когато се разделиха на Сентръл Парк Уест, наближаваше един. Бяха си

разменили телефоните. Не уговориха нова среща — но пък и нямаше нужда от уговорки. Лаш знаеше, че ще я види отново, при това скоро. Всъщност вече се изкушаваше да й се обади и да предложи да й сготви нещо за вечеря.

Какво беше казала тя? Хайку са точно обратното на гатанки. Не търси отговори, а мисли за отваряне на врати.

Отваряне на врати. Как да интерпретира стихотворението, което беше казала?

Състоеше се само от девет думи. Лаш си представи зелена върбова клонка, носеща се по лениво течение към някакъв далечен водопад. *Все така* пеещи. Дали щурците пееха, защото не знаят какво ги чака? Или *заради* това?

Уилнър и Торп бяха като щурците от стихотворението, които пееха на носещата се клонка. Блажено, неимоверно щастливи… чак до последния им, непостижим за ума момент.

Тишината се пръсна от звъна на телефон.

Лаш тръгна към кухнята. Сигурно беше Даяна. Трябваше да изрови онази рецепта за панирана сьомга.

Вдигна слушалката.

— Лаш.

— Крис? — каза нечий глас. — Джон се обажда.

— Джон?

— Джон Ковън.

Лаш позна гласа на агента от ФБР, който беше ръководил следенето на Хандърлинг. Сърцето му се сви. Явно Ковън беше продължил да дълбае, следвайки личния си интерес към „Едем“. Сигурно си мислеше, че Лаш може да му уреди отстъпка или нещо подобно.

— Как си, Джон? — каза той.

— Бивам. Виж, няма да повярваш, като ти кажа.

— Слушам те.

— Уайър е пуснат предсрочно.

Лаш усети как изтръпва.

— Я повтори?

— Едмънд Уайър е пуснат предсрочно. В петък, късно следобед.

Лаш преглътна с мъка.

— Нищо не съм чул.

— Никой не е чул. Аз самият научих преди десет минути. Видях го по кабеларката.

— Невъзможно. Този тип уби шестима.

— На мен ли обясняваш?

— Трябва да е станала някаква грешка.

— Няма никаква грешка. Получил е гласовете на цялата комисия и писмено решение от Министерството на правосъдието.

— Какви са условията по освобождаването?

— Обичайните при подобни обстоятелства. Специално наблюдение. Което не означава абсолютно нищо за човек като Уайър.

Лаш усети остра болка в дясната ръка и осъзна, че е стиснал с все сили слушалката.

— Кога ще го пуснат? След седмици? Месеци?

— Няма и толкова. Явно всички са се наговорили да го представят като рекламно лице на програмата по превъзпитаване. Проверката е завършила. Вече търсят къде да го настанят и подготвят удостоверението за освобождаване. Ще бъде на улицата след ден-два.

— Господи! — Лаш замълча, мъчеше се да преодолее изумлението си.

— Кристофър?

Лаш не отговори.

— Крис? Още ли си там?

— Да — отнесено каза Лаш.

— Виж какво. Още ли пазиш служебната си ютия?

— Не.

— Жалко. Защото каквото и да си мисли комисията, и двамата сме наясно, че шибаният кучи син иска да довърши започнатото. Ако бях на твое място, щях да се въоръжа. И не забравяй какво ни учеха в академията. Не стреляш, за да убиеш. А за да живееш.

Лаш отново не отговори.

— Ако ти трябва нещо, кажи — добави Ковън. — И си отваряй очите на четири.

Връзката прекъсна.

35.

Прибираше се у дома. Точно така започна — докато се прибираше за пореден път от Покипси в слънчевия петъчен следобед. Последните няколко пъти, докато изминаваше стоте километра до Уестпорт, беше толкова уморен, че се страхуваше да не заспи на волана. Този път обаче бе абсолютно буден.

„Вече получих каквото ми трябва — беше написал убиецът с кръв по прозореца. — Благодаря.“

Вдигна телефона и набра номер.

— Дом Лаш — разнесе се гласът на Карл Бродън, брата на жена му.

— Карл.

— Здрасти, Крис. Къде си?

— На път към дома. Ще пристигна след около час. Шърли там ли е?

— Излезе по някакви задачи.

— Добре. До скоро.

— Добре. Хей, искаш ли да запаля грила и да мариновам онези скариди, които наловихме снощи?

— Добра идея. Пъхни и няколко бири в хладилника.

— Дадено.

Замисли се за зет си. Карл беше толкова различен от сестра си. Небрежен и широко скроен, откровено простоват, без изобщо да се притеснява от това. Всеки път, когато им идваше на гости, напрежението в къщата намаляваше осезаемо. Този път се беше появил най-неочаквано, предишния ден, сякаш беше надушил отчаяната нужда от присъствието му.

Но после мислите на Лаш се върнаха към Покипси и суровата картина от последното местопрестъпление.

Вече получих каквото ми трябва. Благодаря.

Ченгетата на Покипси почти ликуваха цялата сутрин — подбутваха се добродушно, разменяха груби шеги около машината за

вода. Макар че убиецът се беше измъкнал от блокадите им по пътищата, духът им бе приповдигнат от обещанието, че няма да има повече убийства. Лаш не изпитваше подобно облекчение. За него посланието беше първата част от пъзела, която имаше смисъл — единственото послание от убиеца, което изглеждаше истинско. И неговата краткост и увереност го изпълваше с безпокойство.

Какво беше получил? Какво му е трябвало?

Дали убиването на четирите жени бе удовлетворило някаква извратена потребност, бе запълнило някаква празнина? Но при серийните убийци нещата не работеха по такъв начин — тяхната жажда беше изгаряща и никога не можеше да се утоли.

А също и непоследователността на убийствата. Първите две, въпреки външните прилики — кървавите послания по стените и подреждането на труповете — противоречаха в десетки отношения на всички основни профили.

Какво правеше последното убийство различно?

Мислеше си за това по целия път през Дъчис и Пътнам до Кънектикът. Беше убеден, че убиецът за първи път показва истинския си облик.

Защото е получил онова, което му е трябвало.

Защо този път посланието беше само едно? И защо беше написано на прозореца, а не по стените? Върху стъкло, на черния фон на нощта, едва не го бяха пропуснали…

И внезапно, почти без съзнателна мисъл, гледната му точка към местопрестъплението се промени. Вече не гледаше към кървавото послание от стаята. Позицията му се премести, сякаш на подвижна камера. Обърна се на сто и осемдесет градуса и той се озова извън къщата, в гората, загледан от мрака към големия осветен прозорец. И фигурите зад него — капитана от полицията, главния разследващ детектив, психолога от ФБР. Същите трима, които бе виждал и при предишните убийства.

Имаше нещо, което бе общо за трите убийства. Всички бяха извършени през нощта в спални с големи прозорци. И завесите винаги бяха дръпнати…

Ръката му трескаво сграбчи телефона и набра номер.

— Полицейско управление Покипси, отдел „Убийства“ — каза нечий глас. — Кравиц на телефона.

— Обажда се Кристофър Лаш. Трябва да говоря незабавно с Мастертън.

— Съжалявам, агент Лаш. Капитанът си тръгна преди час.

— Тогава ме свържете с главния детектив, как му беше името. Ехърн.

— Той си тръгна с капитана, сър.

— Знаете ли къде са отишли?

— Петък вечер е, сър. Капитанът и детектив Ехърн винаги излизат за няколко бири, преди да се приберат у дома.

— В кой бар?

— Не знам, сър. Може да е всеки от баровете наоколо.

Мислите му препуснаха. Кравиц, дежурното ченге, му се беше сторил умен и компетентен полицай.

— Кравиц, трябва да ме изслушаш. Много внимателно.

— Да, агент Лаш.

Той притисна телефона с рамо, докато излизаше на Согатък авеню, борейки се с натоварения трафик.

— Искам да провериш всеки бар, един по един. Чу ли ме? Накарай някой от другите полицаи да седи на телефоните.

— Сър? — Гласът на Кравиц звучеше колебливо.

— Жизненоважно е, Кравиц, разбираш ли? Жизненоважно.

— Да, сър.

— Когато намериш Мастертън, кажи му следното — сгрешили сме за извършителя. Той не е сериен убиец.

— Не е убиец? — Гласът прозвуча още по-несигурно.

— Разбира се, че е убиец. Но не е от серийните. По-скоро е от типа наемен убиец.

Това беше етикет, използван от психолозите. Понякога убийците от този тип убиваха случайни жертви от върха на водонапорни кули. Друг път издирваха прочути знаменитости, както беше направил Марк Дейвид Чапман с Джон Ленън. Те имаха нещо общо помежду си — измъчен, безполезен живот, който намираше смисъл единствено в целенасоченото насилие.

В другия край на линията цареше мълчание.

— Нямам време да обяснявам, сержант. Става въпрос за подкатегория на масовия убиец. За този тип всичко е свързано с доминирането, контрола, отмъщението. Този тип мрази ченгета.

Сигурно има и някакво привързване, динамика от типа любов-омраза. Може би баща му е бил ченге и суров родител, не знам. Но става въпрос за тип наемен убиец. Това е единственият отговор.

— Сър, не разбирам.

— Ти присъства на първите три местопрестъпления. Нямаше модел. Безсмислените послания по стените, непоследователните живи картини. Нищо не пасва. Защото си имаме работа с някой, който имитира сериен убиец. Именно затова нищо не се връзва. Всичко е било измама. Забеляза ли, че навсякъде имаше голям прозорец, гледащ към нощта? Нашият убиец не е бягал — той е бил навън всеки път. Той преследва ченгета, подбира си мишени. Убитите жени са били просто примамка.

— Сър?

Лаш зави по Грийнс Фармс Роуд. След още минута-две щеше да си е у дома и да започне с обажданията. Засега трябваше да разчита на Кравиц. Всяка секунда беше от значение.

— Просто прави каквото ти казвам, полицай. Намери Мастертън и му кажи всичко, което ти казах току-що. Той и Ехърн всеки път бяха при прозореца с мен, така че трябва да вземат мерки и да се защитят. Кажи им да се оглеждат за бял мъж, най-вероятно между двайсет и пет и трийсет години. Самотник, който се смесва с тълпата. Вероятно кара спортна кола, за да компенсира ниското си самочувствие. Трябва да поговориш с колегите си дали не са забелязали такъв тип да се навърта из баровете и ресторантите на ченгетата и да се опитва да спечели благоразположението им.

Отново настъпи тишина.

— Кравиц, мамка му, разбра ли ме?

— Да, сър.

— Тогава действай.

Точно отпред беше неговата пресечка и къщата. Тук движението не бе така натоварено. Докато затваряше, от неговата улица излезе кола и бързо набра скорост покрай него към Компо. Понтиак „Файърбърд“. Червен.

Разминаха се, като Лаш почти не му обърна внимание. Напомняше си, че той също е мишена. Също беше видян през прозореца. Трябваше да изведе Карл и Шърли от къщата — естествено тя отново щеше да сипе огън и жупел и да опява колко

опасна е работата му — и после да помисли какво да направи за собствената си.…

Сепна се. Понтиак „Файърбърд“, червен, нов модел…

Намали и погледна в огледалото за обратно виждане.

Колата беше изчезнала.

Настъпи газта до дупка, взе завоя със свирещи гуми, като в същото време вадеше пистолета от кобура си. Докато къщата се появяваше пред него, студеният ужас го сграбчи в лапите си.

Вече знаеше с ужасяваща увереност какво ще открие вътре.

36.

Лаш се облегна назад и се загледа в тавана. Дори там сякаш продължаваха да пълзят колони числа, имена и дати.

— Господи! — изстена той и затвори очи. — Прекалено дълго се взирах в тези неща.

От другата страна на масата се чу шумолене на хартия.

— Някакъв късмет? — попита той тавана.

— Абсолютно никакъв — отвърна гласът на Тара Стейпълтън.

Лаш отвори очи и се протегна. Въпреки мрачните сънища и спомени от отминалата нощ, беше се събудил изпълнен с решимост. Уикендът бе минал без никакви страховити събития. На път за насам се беше обадил на Даяна Мирън от мобилния си. Самият й глас събуди у него тайна, почти момчешка тръпка. Побъбриха кратко и страстно, тя се съгласи да вечерят у него идния петък. Лаш беше толкова зает да приготвя мислено вечерята, че напълно забрави унижението на Пункт III, докато не се озова отново пред него. Охранителите обаче не бяха същите като в петък и успя да премине без проблем.

Но сега, късно сутринта, вълнението му беше потънало в безкрайния поток данни. Просто имаше прекалено много материал за преравяне; все едно да претърсваш пословичната купа сено, без дори да си сигурен, че иглата е в нея.

Отново въздъхна, извади вътрешните оценки на Линдзи Торп и ги запрелиства почти механично.

— Каква е историята с третата двойка? С Конъли?

— Утре заминават за Ниагара Фолс.

— Ниагара Фолс?

— Там прекараха медения си месец.

„Ниагара Фолс — помисли си Лаш. — Страхотно място за убийство. Или за самоубийство.“

— Не можем да направим кой знае какво на канадска територия — добави Тара. — Прекарах по-голямата част от неделята в

организиране на пасивно наблюдение там. Ще гледаме и ще се надяваме на най-доброто.

— Поне сте имали с какво да запълните уикенда.

Тара се усмихна закачливо.

— Не че вашата програма е била напълно свободна.

— Имате предвид срещата ли?

— Как мина?

— Изобщо не приличаше на онова, което очаквах. И не *звучеше* по начина, по който очаквах. Но знаете ли какво? След първите десет минути това нямаше никакво значение.

— Проучванията ни показват, че често изпитваме влечение към неподходящи хора поради неподходящи причини. Може би затова толкова много бракове се провалят.

Тя замълча.

— Вижте — след малко рече Лаш. — Защо не се престрашите и не се срещнете с мъжа, когото са ви избрали за партньор? Не е късно. Говорете с Маукли да преместят резервацията.

— Вече ви казах. Как да се срещна с него, щом знам всички тези неща?

— Аз също ги знам, но въпреки това се срещнах с Даяна Мирън. И този петък ще се видя отново с нея.

— Но аз съм служител на „Едем“. Казах ви…

— Знам. „Ефектът на Оз“. А знаете ли аз какво ще ви кажа? Това са пълни глупости.

— Това ли е професионалното ви мнение, докторе?

— Да. — Лаш се наведе напред. — Тара, чуйте ме. „Едем“ може да ви намери партньор. Идеален партньор. Но след като се срещнете, вече *няма* „Едем“. А сте само вие. Ако се чувствате добре, ще го разберете.

Тара го погледна, без да каже нищо.

— По един или друг начин ще разрешим тази каша и след това тя няма да има значение. Ще бъде само спомен. Минало. А всяка връзка изисква приемане на миналото. Нима ще се сърдите на партньора си за мажоретките, с които е излизал в колежа? Това е големият шанс, Тара. Послушайте съвета на човек, който преди две вечери е бил в онзи ресторант.

Даде си сметка, че е казал достатъчно. „Отново на работа“ — помисли си той и въздъхна.

Остави настрана досието на Линдзи Торп и започна да прелиства медицинските й отчети. Изведнъж спря.

— Тара.

Тя го погледна малко предпазливо.

— Тази повторна проверка на госпожа Торп.

— Имате предвид сбирката на класа ли?

— Не. Тази проверка. Често ли се случва лекарите ви да предписват…

— Не правим такива неща.

— Какво казахте? — попита Лаш.

— Казах, че не правим повторни проверки.

— Тогава какво е това? — Той плъзна медицинския отчет по масата.

Тара го взе. Настъпи тишина, докато преглеждаше страниците.

— Виждала съм подобно нещо само няколко пъти досега — рече тя.

— Какво нещо?

— Помните ли как при първата ви обиколка зад Стената Маукли обясняваше за дългосрочния анализ на здравословното състояние, който правим на перспективните клиенти? Как проверяваме генетични маркери за наследствени болести, рискови фактори и така нататък?

— Да.

— Ако нещо сериозно не е наред, отхвърляме кандидатите. Но ако е нещо дребно, което не предполага проблеми в дългосрочен план, обработваме кандидатите и по-късно ги викаме за втори преглед.

— Под претекст, че това е стандартната процедура.

— Точно така.

— Няма полза в отхвърлянето на клиент, който си плаща. — Лаш погледна отново доклада и прелисти страниците. — Линдзи Торп не е имала подобни здравословни проблеми, но въпреки това е била записана за повторен преглед шест месеца преди смъртта си. — Той прелисти още страници. — И след прегледа й е предписан сколипан. Един милиграм веднъж дневно. Това лекарство нищо не ми говори.

— И на мен.

— Преглеждащият лекар е някой си доктор Мофет. Можете ли да се свържете с него и да го питате каква е била причината за повторния преглед и предписването на лекарството?

— Разбира се. — Тара стана и тръгна към телефона.

Лаш я наблюдаваше. Беше сигурен, че това е поредното парче от пъзела.

— Смяната на доктор Мофет започва следобед — каза Тара, докато оставяше слушалката. — Ще се свържа с него тогава.

— Бихте ли направили и още нещо? Да извадите медицинските отчети на Луис Торп, Уилнър и… и на третата двойка, Конъли. Вижте дали и те са минали през повторни прегледи.

Лаш зачака, а Тара затрака по клавиатурата.

— Нищо — рече тя. — Никой от другите не е идвал отново тук, освен на обичайните сбирки.

— Нищо?

Тара поклати глава.

— Луис Торп не би ли си помислил, че е странно жена му да минава на втори преглед, а той не?

— Знаете колко сме потайни относно процедурите. Клиентите ни приемат това, без да задават въпроси.

Лаш се отпусна в стола. Въпреки всичко откри, че мислите му отново се връщат към Даяна Мирън и онова, което беше казала за хайку.

Те загатват за неща; оставят много на въображението. Намекват повече, отколкото казват. Не търсете отговор, а мислете за отваряне на врати.

Какво се намекваше тук? Какви съвпадения бяха станали напоследък? И какво загатваха те?

Едмънд Уайър, мразещият ченгетата убиец, бе освободен предсрочно. Беше убил три жени, две ченгета и зетя на Лаш. След това съпругата на Лаш го изостави, а самият той, изпълнен със съмнения и самообвинения, напусна ФБР, мъчейки се да сложи край на безсънните нощи.

По всички правила Уайър не би трябвало да бъде освободен предсрочно. Лаш не хранеше никакви илюзии — каквото и да си мислеше комисията, Уайър щеше да го преследва. Само него беше пропуснал.

Това съвпадение ли беше?

А също и аватарът му, изпратен в Резервоара. Тара беше казала, че подобна грешка е невъзможна. В такъв случай някой го беше направил нарочно: *Трябва да е човек, заемащ много висок пост, някой с неограничен достъп. Аз, например. Или пък такъв като Хандърлинг, който е успял да хакне системата.*

Погледът му се спря върху Тара, която се беше върнала при масата и подреждаше листата.

Мислете за отваряне на врати…

И внезапно вратата се отвори.

Лаш ахна, сякаш го бяха ударили. Замаскира звука с прозявка.

Изглеждаше невъзможно, но нямаше друг отговор.

Имаше още два въпроса, на които трябваше да си отговори, за да е сигурен. Тара можеше да му помогне с единия. Само че трябваше да изглежда спокоен — поне докато не се сдобие с доказателства.

— Тара — рече той с престорена умора. — Мога ли да ви помоля за още нещо?

Тя кимна.

— Бихте ли извадили списък на всички аватари в Резервоара, когато там са били двамата Торп?

— Защо?

— Просто ми е чудно.

Тя отново отиде при компютъра и Лаш я последва.

— Покажете ми как се прави — рече той.

— Първо трябва да влезете в базата данни на аватарите. — Тя вкара кода за достъп и на екрана се появи рояк деветцифрени числа. — Това са всички аватари.

— *Всички?*

— Всички клиенти до този момент. Почти два милиона. — Тя въведе някакви допълнителни команди. — Така. Създадох запитване, което може да се приложи към тази база данни. Въвеждате кода на аватара и ще получите всички останали, които са били в Резервоара заедно с него.

— Покажете ми, моля.

Тя вдигна листа.

— Разпечатахме това в петък, за да видим датите, на които Торп и Уилнър са подали документите си.

ТОРП, ЛУИС А.	000451823	30/07/02
ТОРВАЛД, ЛИНДЗИ Е.	000462196	21/08/02
ШВАРЦ, КЕРЪН Л.	000527710	02/08/02
УИЛНЪР, ДЖОН Л.	000491003	06/09/02

— Кодът на Луис е във втората колона. Вкарвате го в полето за търсене.

Тя написа кода и екранът се опресни отново.

— Това са аватарите в Резервоара, когато Луис е бил съпоставен с Линдзи. — Тара бързо прелисти списъка до края му:

000481032
000481883
000481907
000482035
000482110
000482722
000483814
000483992
000484398
000485006
КРАЙ НА ЗАПИТВАНЕТО: 11:05:42:82 04/10/04
БРОЙ ДИСКРЕТНИ ЕДИНИЦИ: 52 812.
>?

Тара посочи последния ред.

— В този времеви отрязък в Резервоара е имало почти петдесет и три хиляди аватара.

— Но това са само куп числа.

— С този функционален клавиш можете да превключвате между имена и идентификационни кодове.

Тара го натисна и числата се смениха с имена:

Фалън, Юджийн

Уайт, Джером
Уондърли, Хелън
Гарсия, Констанс
Лу, Вен
Гелбман, Марк
Йошида, Айко
Хорст, Маркъс
Грейн-Карсън, Марго
Баниери, Антонио

„По дяволите — помисли си Лаш. — Списъкът продължава да е сортиран по кодове, не по фамилия.“ Помисли дали да не помоли Тара да го сортира по букви, но се отказа — не беше готов да обясни. Започна да прелиства нагоре, екран след екран.

— Какво търсите? — попита Тара, надничайки с любопитство над рамото му.

— Просто гледам. Вижте, можете ли да направите само още едно нещо?

— Само още едно нещо. Само още едно нещо. Де да ми плащаха на задача.

— Мисля, че направихме грешка, като гледахме само досиетата на супердвойките.

— Защо?

— Вижте какво открихме за Линдзи Торп и изненадващия медицински преглед. Кой знае какво още ще открием, ако проверим случайно избрана извадка от *обикновени* двойки?

— Вижда ми се разумно. — Тара се поколеба. — Ще ида да поискам записите.

— Връщайте се по-бързо.

Лаш я изчака да излезе. Наистина бе любопитен относно сравнението, което бе предложил, но в момента повече го интересуваше да прегледа екрана без втори чифт очи до него. Отново започна да прелиства имената.

Отне му повече време, отколкото предполагаше. Когато стигна началото на списъка, наближаваше единайсет и половина. Облегна се разочарован назад. Но, от друга страна, щеше да е прекалено лесно —

да намери просто ей така името, на което се надяваше да попадне. Може би цялата идея бе смахната. Трепна при мисълта, че ще трябва да прелисти още един огромен списък от имена. Но все пак беше стигнал дотук — можеше да провери и Уилнър, просто за всеки случай.

Натисна функционалния клавиш, който Тара му беше показала. Екранът моментално се опресни, показвайки аватарите по ред на номерата.

Начало на запитването
000000000
000448401
000448916
000448954
000449010
000449029
000449174
000449204
000449248
000449286

Изправи се в стола. Какъв беше първият номер — 000000000? И какво търсеше тук?

Натисна функционалния клавиш, но към този идентификационен код не вървеше никакво име — полето беше празно.

Сви рамене, взе оставения от Тара лист и въведе в полето за търсене кода на Джон Уилнър — 000491003.

Когато екранът се опресни, код 000000000 отново се мъдреше в началото на списъка. И отново с него нямаше асоциирано име.

Лаш се почеса по темето. Какво беше това? Може би някакъв маркер за начало на масива?

„Още един опит.“ Стана от стола, заобиколи бързо бюрото и затършува из хартиите на масата, докато не откри лист с идентификационния код на Кевин Конъли. Върна се при компютъра, въведе го и впери поглед в новия списък числа.

— Боже господи! — промълви той.

Вратата се отвори и в стаята влезе Тара, помъкнала наръч отчети.

— Избрах десетина имена на случаен принцип — каза тя. — Реших, че оценките ще бъдат достатъчни за…

— Елате тук — прекъсна я Лаш. — Моля.

Тара остави папките на масата и приближи екрана.

Лаш я погледна, без да се опитва да скрие вълнението си.

— Искам да извикате още един списък. Покажете ми кой е в Резервоара *сега*.

Тара го изгледа дълго и изпитателно. После се наведе над клавиатурата и зададе ново запитване.

Екранът се изчисти и Лаш го загледа жадно. Кимна на себе си, сякаш потвърждаваше някакво предишно подозрение.

И изведнъж захранването се изключи. Екранът угасна.

— Какво става, по дяволите? — възкликна Тара.

Без да отговори, Лаш грабна телефона, пъхна слушалката под брадичката си и набра междущатски номер.

— Капитан Цоси, ако обичате — каза той. Последва кратко мълчание. — Джо? Крис Лаш се обажда. Джо, в къщата на Торп официално още ли се провежда разследване? Слава богу! Виж, искам да пратиш веднага човек там. Имаш номера на мобилния ми, нали? Дай го на човека и му кажи да ми се обади веднага щом стигне. Да, много е важно. Благодаря.

Затвори и погледна към Тара.

— Трябва да свърша едно нещо. В момента не мога да обяснявам. Скоро ще се върна.

Грабна палтото си и тръгна към вратата. После се върна. Тара продължаваше да стои при бюрото и да го зяпа със странна физиономия.

— Поговорете с лекаря — каза й той. — С Мофет. Нали?

Тара кимна. Лаш се обърна, отвори вратата и излезе.

37.

В тихата галерия високо над Медисън авеню се събуди лазерен принтер — замърка вентилатор, замига зелена лампичка. Моторът забръмча за момент и изплю един-единствен лист.

Ричард Силвър, който седеше при малката масичка от атлазено дърво насред огромното помещение, вдигна глава. На раменете му бе наметната хавлиена кърпа. Работеше близо двайсет часа без прекъсване — нахвърляше псевдокода на огромна нова програма, която трябваше да подобри общуването с Лиза до такава степен, че използването на ЕЕГ да отпадне. Лаш бе прав — време беше.

Освен това задачата отвличаше ума му от тревожните събития — събития, за които най-малко искаше да мисли.

Погледна към принтера като човек, излизащ от транс. Сериозното програмиране е състояние на ума — на човек може да му е нужно доста време, за да „влезе в зоната“. Силвър беше навлязъл дълбоко в нея и при нормална ситуация не би искал да излиза. Но чакащият в тавата лист означаваше само едно — Лиза бе изпълнила задачата си, при това предсрочно.

Стана и погледна часовника. Единайсет и двайсет и пет. Отиде при принтера и колебливо взе листа.

Замръзна.

Дълго време остана неподвижен, взирайки се в отчета. В слънчевата галерия цареше пълна тишина. Накрая Силвър свали разпечатката. Ръката му трепереше.

Напъха листа в джоба на анцуга си. Прекоси помещението, отвори скритата врата и се изкачи на горния етаж.

Когато черната врата в края на коридора се отвори, той незабавно тръгна към креслото, сложи си микрофона и започна да поставя електродите на слепоочията си. Обикновено тези движения му доставяха радост и бяха почти като медитация — подготовка за свързване с една версия на собствената му личност, много по-

съвършена от онова, което можеше да се надява да постигне самият той.

Днес се чувстваше като изтръпнал.

— Ричард. — Тихият безупречен глас идваше от всеки ъгъл на стаята.

— Лиза. Какво е текущото ти състояние?

— Работно на деветдесет и девет цяло и седемстотин шейсет и две хилядни процента. В момента процесите заемат осемдесет и шест цяло и две десети процента от капацитета на нишките. Стандартните операции отново имат до сто процента от широколентовия достъп. Благодаря, че попита.

— Моля.

— Не очаквах да говоря с теб точно сега. Искаш ли да проиграя сценарий? Завърших вариант на играта тип „заплаха и реакция“ за Рифт Вали, който можеш да намериш за забавен. Или желаеш да обсъдим мислите ми по книгата, която четем? Приключих с анализа на двайсета глава.

— Не сега. Получих резултатите от твоето претърсване. Приключи по-рано.

— Да. Преценката ми беше погрешна със седемдесет и един милиарда машинни цикъла.

— Лиза, имам само един въпрос. Колко сигурна си в резултата?

При хората винаги можеше да очаква кратко мълчание, докато обмислят неочакван коментар. При Лиза подобно нещо нямаше.

— Не разбирам въпроса ти.

— Сигурна ли си, че резултатът от претърсването не е грешка?

— Резултатът не показва статистически отклонения. След отхвърлянето на всички незадоволителни отговори остава само този.

— Не се съмнявам в теб, Лиза. Просто исках да съм сигурен.

— Загрижеността ти е разбираема. Преди началото на процеса ти заяви, че е жизненоважно да се намери решение. Намерих го. Надявам се, че ще се окаже задоволително.

— Благодаря, Лиза.

— За нищо, Ричард. Ще разговаряме ли още?

— Скоро. Първо трябва да направя едно нещо.

— Благодаря, че разговаря с мен.

Силвър въведе от клавиатурата командата за изключване, махна електродите от слепоочията си и стана от стола. Изчака минута, заслушан в собственото си дишане. После избърса челото си с кърпата и тръгна към изхода. Излезе в коридора и извади мобилния си телефон.

— Маукли — отвърна гласът.

— Едуин, Ричард е.

— Да, доктор Силвър.

— Искам да се качиш горе. Веднага.

38.

Центърът за биохимични изследвания „Норман Дж. Вайзенбаум“ се намираше на нос, който се вдаваше в Хъдсън южно от Колд Спринг. Лаш спря на паркинга за посетители, стъпи на чакъла и погледна към дългата ниска сграда от стъкло и камък, която се катереше нагоре по склона. Изобщо не приличаше на онова, което си беше представял, когато се обади в центъра предишната седмица, по време на полета от Финикс. Беше съвсем модерен. И в същото време не изглеждаше не на място в този край на холандските фронтони. Наситените тонове на полирания мрамор пасваха чудесно на тъмния фон на дъбовете и смокините. В небето с крясъци кръжаха водни птици.

На рецепцията имаше три жени. Лаш отиде при най-близката и показа картата си.

— Доктор Лаш, идвам при доктор Гудкайнд.

— Момент, моля. — Жената загледа монитора пред себе си, докосна с лакиран пръст невидима слушалка в ухото си и се заслуша. Накрая го погледна отново. — Седнете, ако обичате. Всеки момент ще дойде.

Лаш тъкмо се настани на стола от хром и кожа, когато видя приближаващия Роджър Гудкайнд. Приятелят му мъкнеше няколко килца отгоре от времето на последната им среща и пясъчножълтата му коса се отдръпваше драматично от слепоочията, но на лицето му играеше същата дяволита усмивка и имаше същата пружиниращa походка като в студентските им години.

— Крис! — Гудкайнд стисна ръката на Лаш. — Точен както винаги.

— Комплекс на безпокойството. Проявява се като натрапчива точност.

Биохимикът се разсмя.

— Де да беше толкова проста диагнозата ти. — Поведе го към асансьора. — Направо не мога да повярвам, че те чувам и виждам! При

това два пъти за две седмици! Направо ми иде да се просна в краката ти от благодарност.

— Иска ми се да беше просто приятелска среща — отвърна Лаш, докато вратата на асансьора се отваряше. — Но всъщност се нуждая от помощта ти.

Гудкайнд кимна.

— Винаги.

Лабораторията на Гудкайнд беше дори по-голяма, отколкото Лаш очакваше. Виждаха се задължителните лабораторни маси и химически уреди, но освен тях имаше удобни кожени кресла, великолепно бюро, рафтове със списания и зашеметяващ изглед към реката. Лаш подсвирна възхитено.

— Центърът е много мил с мен — изкиска се Гудкайнд. Беше възприел нови маниери от последната им среща — прокара пръсти през оредяващата си коса, хвана няколко кичура и ги подръпна, сякаш за да ги накара да растат по-бързо.

— Личи си.

— Сядай. Искаш ли диетична кола или нещо друго?

Лаш се отпусна в едното кресло.

— Не, благодаря.

Гудкайнд седна срещу него.

— Е, какво има?

— Помниш ли защо ти се обадих миналата седмица?

— Разбира се. Всички онези смахнати въпроси за самоубийства на абсолютно щастливи хора.

— Да. Работя върху нещо, Роджър. Нещо, за което не мога да разказвам много. Мога ли да разчитам, че ще си остане между нас?

— Какво има, Крис? С Бюрото ли е свързано?

— В известен смисъл. — Лаш видя как очите на приятеля му се разшириха. Гудкайнд щеше да е по-склонен да съдейства, при положение че са замесени федералните.

Гудкайнд се размърда.

— Ще направя всичко по силите си.

— Занимаваш се много с токсикология, нали? Странични ефекти на лекарства, влиянието им върху други лекарства и така нататък?

— Не съм специалист в областта, но всички в този център имаме вземане-даване с токсикологията.

— Кажи ми тогава какви стъпки прави един биохимик, докато разработва ново лекарство?

Гудкайнд отново прокара пръсти през косата си.

— Ново лекарство? Имаш предвид от нулата ли? — Млъкна за момент и подръпна един кичур. — Исторически погледнато, разработката на лекарства винаги е един вид стреляне напосоки. Преглеждаш молекули и съединения и търсиш „намек“, нещо, което изглежда полезно за човека. Разбира се, сега с помощта на компютрите можеш да симулираш резултатите от реакциите…

— Не, нямам предвид такъв ранен етап. Да кажем, че вече си създал лекарство или нещо, което смяташ, че може да бъде лекарство. Каква е следващата стъпка?

Гудкайнд се замисли за момент.

— Ами провеждаш тестове за стабилност. Проверяваш по какъв начин е най-добре да се приложи — като таблетка, капсула или разтвор. След това подлагаш молекулата на лекарството на променящи се условия, като влажност, ултравиолетова светлина, кислородни нива и температура, за да си сигурен, че веществото няма да се разпадне на вредни съставки. — Той се ухили. — Хората винаги държат лекарства в шкафчетата в баните си, това е може би най-лошото нещо, което можеш да направиш. Топлината и влагата могат да предизвикат цял куп гадни химически реакции.

— Продължавай.

— Провеждаш токсикологични изследвания, проверяваш продуктите на разпадането. Определяш какво е приемливо и какво — не. После правиш ПАРИ.

— Какво правиш?

— ПАРИ. Процедура за анализ на риска от интоксикация. Поне тук в центъра го наричаме така. Прекарваш функционалните групи — различните части от молекулата на лекарството — през базата данни на съществуващи химикали и лекарства. Най-общо търсиш обратни реакции, които могат да създадат различни и по-опасни функционални групи. Токсичен потенциал. Канцерогенни, невротоксични и други подобни вещества.

— И ако откриеш токсичен потенциал?

— Това е известно като структурна тревога. Всяка се отбелязва и се изучава доколко е голяма.

— Ясно. А ако лекарството премине тези проверки?

— После се продължава с клинични опити. Обикновено първо върху животни и после върху хора.

— Да се върнем на структурните тревоги. Може ли едно лекарство да вдигне структурна тревога и въпреки това да продължи да се разработва?

— Разбира се. Това е една от причините за предупредителните надписи върху шишенцата. „Да не се приема с алкохол“ и други подобни.

— Тези тревоги описани ли са някъде? В някаква книга? Нещо от рода на „Наръчник на лекаря“?

Гудкайнд поклати глава.

— Структурните тревоги са прекалено редки и специфични, за да се поместват в наръчник.

— Значи са фирмена тайна, пазена от отделните изследователи или фармацевтични компании?

— О, не. Всички постъпват в централна база данни. Такъв е законът.

Лаш бавно се наведе напред.

— Кой има достъп до тази база данни?

— Федералната агенция по лекарствата. Фармацевтичните компании.

— А биохимичните лаборатории?

Гудкайнд рязко пое дъх, когато осъзна накъде бие Лаш. После кимна.

— Ако имат съответната акредитация.

— А центърът „Вайзенбаум“?

Гудкайнд отново кимна.

— В изследователската библиотека. Два етажа нагоре.

— Би ли ме завел там?

Гудкайнд облиза устни.

— Крис, не знам. Достъпът до базата данни става с разрешението на правителството. Сигурен ли си, че разследването ти е официално?

— То е от огромна важност.

Въпреки това Гудкайнд се поколеба.

Лаш стана.

— Помниш ли какво каза, когато ти се обадих? Че самоубийство не може да се предскаже, че всичко е просто игра на случайността? Че няма смислено обяснение защо процентът на самоубийствата в Полша драстично е скочил през двехилядната година?

— Помня.

— Може би си забравил нещо. Един факт, който сам изрових неотдавна. Полша е страната, в която поради ниската цена на изпитанията *през двехилядната година са били изпробвани най-много лекарства*.

Гудкайнд се замисли за момент.

— Да не искаш да кажеш…?

— Искам да кажа, че трябва да ми покажеш онази токсикологична база данни. Веднага.

Гудкайнд се поколеба още мъничко, но накрая стана.

39.

Изследователската библиотека на центъра изобщо не приличаше на библиотека. Представляваше помещение с нисък таван, което бе неприятно топло, а покрай стените имаше прегради клетки от светло дърво. Във всяка клетка имаше стол, бюро и терминал. Единственият обитател в момента бе библиотекарката, която вдигна очи от компютъра си и изгледа подозрително Лаш.

Гудкайнд избра кабинка в най-отдалечения ъгъл.

— Къде са ви книгите? — тихо попита Лаш, след като си донесе стол от съседната кабинка.

— Долу в хранилището. — Гудкайнд придърпа клавиатурата към себе си. — Ако търсиш някакво заглавие, обръщаш се към госпожа Гъстъс. Но така или иначе почти всичко е качено онлайн.

Лаш гледаше как приятелят му пише името си. Появи се меню и Гудкайнд избра нещо от него. Екранът се опресни:

ФАЛ — ОТДЕЛ R

БДТФББ

БАЗА ДАННИ ЗА ТОКСИЧНОСТТА НА ФАРМАЦЕВТИЧНИ И БИОМЕДИЦИНСКИ ВЕЩЕСТВА

РЕВИЗИЯ 120.11

ПОСЛЕДНО ОСЪВРЕМЕНЯВАНЕ: 01.10.04

ПОВЕРИТЕЛНА ИНФОРМАЦИЯ. ПОЛЗВАНЕ САМО СЛЕД ОФИЦИАЛНО РАЗРЕШЕНИЕ.

НЕОТОРИЗИРАНИЯТ ДОСТЪП ПРЕДСТАВЛЯВА ФЕДЕРАЛНО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ.

ИМЕ: …

ПАРОЛА: …

Гудкайнд погледна към Лаш, който кимна окуражаващо. Гудкайнд сви рамене и попълни полетата. Появи се нов екран:

ФАЛ-R БДТФБВ
04/10/04
ТЪРСЕНЕ ПО:
1. ХИМИЧЕСКО СЪЕДИНЕНИЕ
2. ТЪРГОВСКА МАРКА
3. ОБЩО ТЪРСЕНЕ.
НАТИСНЕТЕ F1 ЗА ИНДЕКСА:

Гудкайнд отново го погледна.

— Как се казва лекарството, което те интересува?

— Сколипан.

— Не съм го чувал. — Гудкайнд натисна няколко клавиша и екранът се изпълни с думи. — Ето го.

Лаш се наведе напред и зачете:

ФАЛ-R/БДТФБВ
04/10/04
СКОЛИПАН
Хидоксен, 2 ((6 — (р-метилпарапин) фенихлорид) алкалоид) натриева сол
ПР.: ФГ
Ф.: C23H505N3.Na
ПРИЛОЖЕНИЕ: (основно) S. M. P. (вторично) вж. с. 20
ДАННИ ЗА МУТАЦИИ: НЕ
ВЛИЯНИЕ ВЪРХУ РЕПРОДУКТИВНОСТТА: с. 15
СИНОНИМИ: с. 28
ДОЗИРОВКА: с. 10
С. 1 от 30

ДАННИ ЗА ТОКСИЧНОСТ

Въвеждане	**Доза**	**Наблюдаван**

		ефект
Интраперитонеално/ мишка	Смъртоносна (50% смъртност):340 мг/кг	Мускулна слабост; Атаксия
Подкожно/мишка	Смъртоносна (50% смъртност): 190 мг/кг	Атаксия; Дихателна недостатъчност
Мускулно/мишка	Смъртоносна (50% смъртност): 240 мг/кг	Клетъчна некроза; Изменение в поведението
Орално/мишка	Смъртоносна (50% смъртност): > 10 мг/кг	Няма данни
Орално/куче	Смъртоносна (50% смъртност): > 12 500 мг/кг	Кучешка мания; Вж. с. 20
Орално/човек	Токсична (най-ниска публикувана): 700 мг/кг	Вж. с. 20

— Бях най-зле по биохимия в университета. Помниш ли? — Лаш отмести поглед от екрана. — Я по-добре ми обясни с прости думи.

Гудкайнд прегледа текста.

— Сколипанът се прилага основно като общ мускулен релаксант.

— *Мускулен* релаксант ли?

— Това е сравнително нова формулировка, от последните пет години.

— Каква е дозата?

— Един милиграм. Съвсем мъничко.

Лаш оклюма. Теорията, която му изглеждаше така обещаваща, започваше да се руши.

Погледна печално горната част на екрана. Между химичното наименование и формулата имаше ред, който не му говореше нищо.

— Какво означава онова „ПР“?

— Производител. Всички си имат кодове. Нали разбираш, също като летищата. Ето този например — ФГ. Съкратено от „Фармген“.

Лаш отново се изправи.

Фармген.

Вгледа се по-внимателно в данните. Токсикологичната таблица беше характерен елемент от подобни отчети; в нея обикновено се вписваха ЛД50, или дозата, при която половината от опитната популация умираше. Погледът му се плъзна по колоните.

— Кучешка мания — тихо прочете той. — Какво е това, по дяволите?

— Трябва да идем на двайсета страница за повече информация.

— Виж — на същата страница има и данни за предозиране у човек. — Лаш погледна към Гудкайнд. — Каза, че основното му приложение е като мускулен релаксант.

— Точно така.

— Но виж тук. Има и *друго* приложение. Вторично.

Той посочи към екрана.

— Отново двайсета страница — промърмори Гудкайнд. — Май там са написани доста неща.

— Да ги видим тогава.

Гудкайнд превъртя бързо напред и екранът се размаза, докато стигна до страница 20. Двамата се наведоха, за да прочетат дребния текст.

— Господи! — ахна Гудкайнд.

Лаш не каза нищо, но изведнъж установи, че в горещото помещение го побиват ледени тръпки.

40.

Тара Стейпълтън седеше неподвижно зад бюрото си. Погледът й бавно обходи кабинета и се спираше от предмет на предмет. Растенията бяха полети и грижливо подкастрени; старата й дъска за сърф бе подпряна на стената както винаги; постерите, стикерите и другите дреболии си бяха по местата. Часовникът на отсрещната стена я уведоми, че е четири без десет. Всичко бе точно така, както би трябвало да бъде. И в същото време всичко й изглеждаше непознато, сякаш кабинетът внезапно бе станал чужд за очите й.

Бавно се облегна в стола си. Усещаше, че дишането й е станало плитко и ускорено.

Изведнъж телефонът иззвъня и пронизителният звук пръсна тишината на парчета. Тара замръзна.

Телефонът иззвъня отново. Два пъти — външно повикване.

Тя бавно вдигна слушалката.

— Стейпълтън.

— Тара?

Гласът беше трескав и задъхан.

— Тара? — повтори той. — Кристофър Лаш е.

На заден план се чуваше шум на улично движение, писък на клаксони и боботене на двигатели.

— Кристофър — с равен глас рече Тара.

— Трябва да говоря с вас. Веднага. Много е важно.

— Защо не дойдете в кабинета ми?

— Не. Не вътре. Не мога да рискувам.

Тара се поколеба.

— Тара, моля ви. — Гласът на Лаш звучеше почти умолително. — Трябва ми помощта ви. Трябва да ви кажа нещо, което никой друг не бива да чува.

Тара продължаваше да мълчи.

— *Тара.* Още една супердвойка е на път да умре.

— Има кафене зад ъгъла — каза тя. — „Рио“. На Четирийсет и четвърта, между „Медисън“ и Парк авеню.

— Ще ви чакам. Побързайте, моля ви.

И връзката прекъсна.

Тара обаче не стана от бюрото си. Дори не помръдна. Само остави слушалката и я изгледа, сякаш се бореше с някаква дълбока неувереност.

41.

Лаш влезе в „Рио“ няколко минути след четири. Стените бяха покрити с позлатени тапети, а лампите с нажежаема жичка и тапицираните в кехлибарено жълто пейки покрай стената придаваха на заведението мек златист блясък. Лаш се почувства като насекомо, уловено в смола.

За момент си помисли, че е пристигнал пръв, но после видя Тара, която седеше в едно сепаре в дъното. Настани се на мястото срещу нея.

Пристигна сервитьорка. Лаш си поръча кафе и я изчака да се отдалечи. После се обърна към Тара.

— Благодаря, че дойдохте.

Тара кимна.

— Разговаряхте ли с доктора? С Мофет?

Тара отново кимна.

— Какво каза той?

— Следвал е инструкции от вътрешния правилник.

— Какво означава това?

— Лекарствен режим, основан на резултатите от предишни изследвания.

— Иначе казано, следвал е предписанията на някой друг лекар от фирмата.

— Да.

— Каза ли чии?

— Не съм го питала.

— Лесно ли могат да се фалшифицират подобни предписания?

Тара се поколеба.

— Моля?

— Всичко в „Едем“ е автоматизирано. Получаваш лист, който ти казва да направиш нещо. Възможно ли е някой да фалшифицира медицинските предписания в компютърната система?

Тара не отговори и Лаш се наведе леко напред.

— Все още не разполагам с всички отговори. Но имам достатъчно, за да знам, че не само останалите супердвойки са изложени на опасност. Ние също сме застрашени.

— Защо?

— Защото някой — някой *вътре* в „Едем“ — е настроил нещата така, че жените да убият мъжете си, а после и себе си.

Тара понечи да каже нещо, но Лаш вдигна ръка и я спря.

— Не. Нека първо аз говоря, моля. Няма да повярвате, ако не ви дам малко допълнителна информация.

Тара се отпусна леко, но го гледаше изумено, дори с опасение. Лаш погледна към близкото огледало и видя отражението си — раздърпан, разрошен, с уморени очи, трескави от нервна възбуда. Ако беше на нейно място, също щеше да изпита опасение.

Сервитьорката се върна с кафето му и Лаш отпи.

— Нали помните, че на Линдзи Торп е бил предписан сколипан с доза един милиграм? Точно това беше следата, която ми трябваше. Прекарах следобеда в търсене на повече информация. Доктор Мофет каза ли ви какво е обичайното приложение на сколипан?

Тара поклати глава.

— Той е мускулен релаксант. Въздейства на онази област в мозъка, която контролира мускулните спазми. Спортните лекари го използват, за да лекуват разтягане на мускулите. Казвате, че доктор Мофет е изпълнявал указания, дадени при предишни прегледи. Но, Тара, какъв предишен преглед би могъл да *предскаже*, че Линдзи Торп ще си разтегне мускул?

— В такъв случай сколипанът може би има някакво друго приложение.

— По-права сте, отколкото предполагате. *Първоначално* сколипанът е бил разработен, за да лекува нещо друго. Но това друго нещо е било пазено в тайна и погребано във фармацевтичните бази данни.

Лаш замълча за момент.

— Нали сте виждали по телевизията реклами на разни чудодейни лекарства? Да кажем, край на алергиите. Или такива, които изведнъж се справят с високия холестерол. После по екрана плъзва описанието на всички странични ефекти… и едва ли не ви иде да зарежете

лекарствата завинаги. И това са лекарства, които са *минали* клиничните изпитания. Много други не успяват.

Изражението на Тара оставаше неразгадаемо.

— Добре. Да се върнем на темата. Повечето аспекти на личността са резултат на гени, контролиращи невротрансмитерите в мозъка. Това включва нежелателни наклонности като безпокойство и депресия. Ние създаваме лекарства, за да се справим с тях. Препарати като SSNRI, които потискат обратното поемане на серотонин. В мозъка обаче има много рецептори на серотонин. Как може едно лекарство да се насочи към всички тях едновременно?

Отново отпи от кафето си.

— Затова фармацевтичните компании търсят други решения. Начини, по които да променят химията на мозъка, за да постигнат по-добри резултати. Понякога се стига до навлизане дълбоко в непознати територии. Какъвто е например случаят с невропептида, известен като „вещество П“.

— Вещество П? — повтори Тара.

— И аз не бях чувал за него до днес следобед. Много е загадъчно — никой не знае защо точно се намира в мозъка и какво е предназначението му. Знаем обаче какво предизвиква отделянето му. Острата физическа болка. Високи нива на стрес. Веществото е тясно свързано с тежките депресии и внезапните самоубийства.

Лаш се наведе още повече.

— Най-малко една фармацевтична компания е проявила особен интерес към „вещество П“. Решили са, че ако успеят да създадат фармацевтичен агент, който да го „удари“ и да блокира рецептора му, ще могат да направят много депресирани хора отново щастливи. Въпросната компания е „Фармген“. Родителят на „Едем“.

— Вече не. „Едем“ е независима.

— „Фармген“ е разработила нов антидепресант, който действа върху „вещество П“. Началото било трудно — по време на токсикологичните опити непрекъснато се появявали червени флагчета и лекарството било модифицирано. Преди четири години най-сетне било готово за групово изпитание. То било проведено в Полша, което било общоприета практика. Участвали около десет хиляди доброволци. В деветдесет и девет процента от случаите лекарството действало чудесно. При това не само върху отделни индикатори, а

върху всички — шизоидни, критични, хронични депресии и така нататък.

Лаш отпи от кафето си.

— Имало обаче проблем — оставащият един процент. Ако човек *без* психическо заболяване вземе лекарството — и по-точно, човек с високи нива на меден серум в кръвта — се стига до ужасни странични ефекти. Депресия, параноя, убийствена ярост. Случаите на самоубийство били достатъчно много, за да се отразят на годишната статистика за *цялата страна*.

Погледна Тара, за да прецени ефекта от думите си. Изражението й си оставаше резервирано.

— Тестовете с лекарството били прекратени. То обаче се появило отново през следващата година, в драстично намалена доза и с друго предназначение — като мускулен релаксант.

Изумлението на лицето на Тара се върна.

— Сколипан?

— Таблетки по един милиграм. Налични са и оригиналните таблетки от петдесет милиграма, но те се предписват изключително рядко и под строго наблюдение. — Лаш бутна чашата си настрани. — Помните ли, че се обадих по телефона точно преди да изляза от кабинета ви? Говорих с мой приятел от филиала във Финикс. Помолих го да прати човек в дома на Торп, който да провери лекарствата им. Рецептата на Линдзи за сколипан била на нощната масичка до леглото й. Но дозата била увеличена от един на *петдесет* милиграма. Тъй като ги приемала на капсули, тя не забелязала разликата.

Тара се намръщи.

— Някой е сменил дозата й. Някой, който знае за страничните ефекти на сколипана в оригиналния му вид. Някой, който е знаел, че лекарството няма да вдигне тревога при аутопсията и изследванията на кръвта. Някой, който е знаел — може би от документите й за кандидатстване — че Линдзи Торп е вземала антихистамин.

— За какво говорите?

— Когато започнах да разследвам смъртните случаи, трябваше да разговарям с бащата на Линдзи. Той спомена, че е имала дерматография. Това е безобидно, но дразнещо състояние на кожата, което предизвиква сърбежи. Препоръчителното лечение е с антихистамини. С течение на времето редовните потребители на

подобни лекарства могат да развият медна хистапения, или ниски нива на хистамин в кръвта, водещи до натрупването на мед.

Лаш все повече се тревожеше от това, че тя продължава да не му вярва.

— Не разбирате ли? Когато Линдзи Торп е взела огромната доза сколипан, наред с високото съдържание на мед в кръвта й тя неволно е пресъздала — *съвсем точно* — условията, причинили вълната самоубийства при първоначалните опити с лекарството. Помислете си за ужасното психическо изпитание, през което е минала, още повече че е станало внезапно и необяснимо. Враждебни гласове в главата й. Психични отклонения — ето например, Линдзи Торп мразела опера, но е слушала точно такава музика, когато е умряла. И всичко това се съпровождало с черно отчаяние, смазващо желание да убива и да посегне на себе си… — Лаш замълча за момент. — Тя е обичала страшно съпруга си. Но импулсите били толкова силни, че не е била в състояние да им се противопостави. Въпреки това мисля, че е извършила всичко с колкото се може повече достойнство и по-безболезнено.

Тара не каза нищо и Лаш продължи:

— Знам какво мислите. Защо й е трябвало да убива съпруга си? *Не е* искала. Но е *трябвало* да го направи. И въпреки това, докато химикалите в мозъка й са я докарвали до лудост, любовта й към Луис Торп останала. А как да убиеш човек, когото обичаш? Колкото се може по-безболезнено. И ще го направите *заедно*. Именно затова смъртта е настъпила през нощта — Линдзи е сложила торбата върху главата на спящия си съпруг, след което е направила същото със себе си. Сигурно го е чакала да заспи пред телевизора. Същото се отнася за Керън Уилнър. Тя е била библиотекарка и е имала достъп до скалпели от лабораторията за реставрация на книги. Новият скалпел е толкова остър, че дори не усещаш как отваря вена — във всеки случай не и ако спиш. Но се обзалагам, че е разрязала собствените си китки по-колебливо, поради което умря по-късно.

— Ами бебето? — промълви Тара. — Детето на Торп?

— Имате предвид защо е оцеляло ли? Не познавам достатъчно добре морфологията на „веществото П“, за да правя предположения. Може би връзката между майка и дете е твърде първична и примитивна, за да се прекъсне по такъв начин.

Лаш се пресегна през масата и взе ръката на Тара.

— Линдзи може да е убила себе си и съпруга си, но не става въпрос за това. А за убийство *от първа степен*. Някой от „Едем“ е знаел точно какво ще накара Линдзи Торп да се самоунищожи. Някой е знаел медицинската й история, знаел е за първите опити със сколипана, знаел е как да създаде точния химически коктейл в кръвта й. И този някой е имал възможността да подправи документите, да промени медицинските предписания, дори да смени рецептата й. Вие самата го казахте — трябва да е човек с пълен достъп до вашата система.

Стисна ръката й.

— Мисля, че знаете накъде бия. Това е отговорът. Единственият *възможен* отговор. И трябва да сте силна. Защото този човек *трябва* да бъде спрян. По същия начин се е добрал до Керън Уилнър. Той си набелязва *жените* и ги кара да се самоунищожат. Само след два дни третата двойка ще…

Внезапно млъкна. Тара вече не го слушаше. И не гледаше към него, а някъде зад рамото му.

Лаш се обърна. Едуин Маукли вървеше към тях от входа на заведението, съпровождан от няколко мъже.

Лаш не ги позна, но беше ясно, че са от охраната на „Едем“.

Тара бързо издърпа ръката си.

Лаш бе така изненадан, че реагира бавно. Миг по-късно масата беше заобиколена, изходите — блокирани.

— Доктор Лаш — каза Маукли. — Бихте ли дошли с нас, моля?

Когато схвана какво става, Лаш се надигна инстинктивно, готов да побегне. Един от охранителите постави ръка на рамото му и внимателно, но твърдо го върна на мястото му.

— Сър, всичко ще бъде много по-безболезнено, ако ни съдействате — каза му той.

Лаш смътно си даде сметка, че Тара се е измъкнала от сепарето и сега стои зад Маукли.

Изминаха няколко секунди. Сториха му се цяла вечност. Лаш се огледа. Лицата на всички бяха обърнати към него и го наблюдаваха с леко любопитство. Погледна охранителите около себе си. После кимна и стана, този път много по-бавно. Охраната го заобиколи от всички страни и го поведе.

Маукли беше далеч напред и вече излизаше от кафенето. Прегръщаше Тара през раменете.

— Съжалявам, че се наложи да преживееш това — чу го Лаш да казва. — Но всичко приключи. В безопасност си.

После вратата се затвори след тях, гласът му се изгуби и двамата се стопиха в сгъстяващия се мрак на Петдесет и четвърта улица.

Тара изчезна, без да поглежда назад.

42.

Ричард Силвър внимателно слезе от пътеката и спря задъхан, докато лентата спираше. Изключи машината, взе кърпата и избърса челото си. Това бе една от най-тежките му тренировки — четирийсет и пет минути бягане със скорост десет километра в час по наклон осем градуса. Умът му обаче си оставаше толкова измъчен, колкото и в началото на упражнението.

Пусна кърпата в платнената торба, излезе от фитнеса и тръгна по коридора към кухнята, където си наля чаша вода от чешмата. Сякаш нищо не можеше да премахне налегналата го потиснатост. Чувстваше се по този начин от сутринта, когато принтерът изплю листа, на който като единствен възможен убиец беше посочен Лаш.

Отпи разсеяно няколко глътки и остави чашата в умивалника. Остана неподвижен за момент, като се взираше, без да вижда нищо. После се наклони напред, опря лакти на плота и удари с юмрук челото си — веднъж, два, три пъти…

Трябваше да спре. Трябваше да се заеме с други неща. *Трябваше.* Имитирането на нормалност беше единственият начин да преживее този ненормален период.

Изправи се. Четири и петнайсет. С какво щеше да се занимава в този час при нормални обстоятелства?

Щеше да провежда следобедната си сесия с Лиза.

Излезе от кухнята и тръгна към края на коридора. Обикновено посвещаваше сутрините на четене на технически списания и статии; през ранния следобед се занимаваше с бизнес въпроси, а вечер с програмиране. Винаги обаче отделяше време да посети Лиза преди вечеря. Именно тогава разговаряше с нея, обсъждаха обновления на програми, получаваше представа за развитието ѝ. Това беше времето, което винаги очакваше с нетърпение — общуването с нещо, което отчасти бе той самият, отчасти негово изобретение. Чувството не можеше да се сравни с нищо, познато му досега. И напълно

заслужаваше всички усилия, които бе хвърлил. Това бе изживяване, което не би могъл да сподели с когото и да било.

Винаги ценеше това време и не позволяваше да го прекъсват. Сеансите неизменно започваха точно в четири. Днес закъсня за първи път, откакто Лиза и масивният й поддържащ хардуер бяха инсталирани в апартамента четири години по-рано.

Намести се в креслото и започна да закрепва електродите, като се мъчеше да изчисти ума си. Единствено дългата практика направи това възможно. Минаха минути, докато се подготви. Накрая постави ръка на клавиатурата и започна да пише.

— Ричард — разнесе се призрачният, безтелесен глас.

— Здравей, Лиза.

— Закъсня със седемнайсет минути. Нещо не е наред ли?

— Всичко е наред, Лиза.

— Това ме радва. Да започна ли с отчета за състоянието ми? Тествах новия комуникационен псевдокод, който инсталира. Направих няколко дребни промени.

— Много добре, Лиза.

— Би ли искал да чуеш подробности за процесите?

— Не, благодаря. Днес можем да прескочим отчетите.

— В такъв случай желаеш ли да обсъдим последните сценарии, които ми зададе? Готвя се да проиграя сценарий триста и единайсет за създаване на неверни позитиви в теста на Тюринг.

— Може би утре, Лиза. Иска ми се да продължим направо с романа.

— Добре.

Силвър бръкна под стола — като внимаваше да не откачи някой от електродите — и измъкна опърпана книга. Беше на майка му — една от малкото книги, които беше запазил от най-ранното си детство.

Върхът на сесиите му с Лиза винаги бе четенето. През годините беше направил прогрес от най-простите разкази, с които я учеше на основите на човешките ценности. Това го задоволяваше почти като родител, възпитаващ детето си. Винаги се чувстваше по-добре, не така самотен. Може би днес обсъждането щеше да успее да пропъди дори черния облак на вина, надвиснал над него. И може би, когато приключеше с четенето, щеше да намери кураж да произнесе на глас въпроса, който жадуваше и в същото време се ужасяваше да зададе.

Съсредоточи се и отвори книгата.

— Помниш ли докъде бяхме стигнали, Лиза?

— Да. Плъхът Темпълтън беше взел торбата с яйца на паяка.

— Добре. И защо го направи?

— Прасето му беше обещало храна в замяна.

— А защо приятелката на прасето, Шарлот, искаше торбата да бъде спасена?

— За да спаси децата си и така да продължи съществуването на вида си.

— Но Шарлот не е могла да спаси торбата сама.

— Точно така.

— И кой го е направил?

— Темпълтън.

— Ще перифразирам. Кой е мотивиращият агент в спасяването на яйцата?

— Прасето Уилбър.

— Правилно. И защо го е направил, Лиза?

— За да се отблагодари. Паякът му беше помогнал.

Силвър свали книгата. Лиза нямаше проблем да разбира мотиви като самосъхранение и награда за поведение. Но дори и сега й беше трудно да схване другите, по-неуловимите емоции.

— Етичните ти процедури включени ли са? — попита той.

— Да, Ричард.

— Тогава да продължим. Това е едната причина да спаси торбата с яйца. Другата са чувствата, които Уилбър изпитва към паяка.

— Говориш метафорично.

— Точно така. Това е метафора за човешко поведение. За любовта.

— Да.

— Уилбър обича Шарлот. Също както Шарлот обича Уилбър.

— Разбирам, Ричард.

Силвър затвори очи за момент. Днес дори най-любимото му време беше някак кухо. Налагаше се въпросът да почака.

— Трябва да прекратя сесията, Лиза — каза той.

— Диалогът ни продължи едва пет минути и двайсет секунди.

— Зная. Трябва да свърша някои неща. Така че нека довършим двайсет и първа глава.

— Добре, Ричард. Благодаря, че поговори с мен.

— Аз ти благодаря, Лиза.

И Силвър взе „Паяжината на Шарлот“, намери подгънатата страница и зачете:

> На следващия ден, докато разглобяваха виенското колело и товареха състезателните коне във фургоните, Шарлот умря. Никой от стотиците хора, посетили панаира, не разбра, че един сив паяк беше изиграл най-важната роля във всичко. Никой не беше до нея, докато си отиваше…

43.

Този път самият Лаш се озова в заседателната зала, седнал сам от едната страна на масата. Този път Лаш се взираше в обектива на видеокамерата и в мрачните лица на хората срещу него. Едуин Маукли седеше в средата. Но този път Тара Стейпълтън не беше от лявата му страна. Там бе доктор Аликто, облечен със зелен хирургически комбинезон. Когато погледът му срещна този на Лаш, той кимна и се усмихна любезно.

Маукли хвърли поглед върху някакви листа пред него. После вдигна очи към Лаш.

— Доктор Лаш. Положението е много трудно за всички ни. И лично за мен. — Обикновено безстрастното му лице бе станало пепеляво. — Разбира се, аз поемам отговорност за всичко станало.

Лаш още беше леко замаян. *Аз поемам отговорност*. Значи знаеше, че това е някаква грешка, някакво ужасно объркване. Маукли щеше да се извини и щяха да продължат работата си. *Той* щеше да продължи работата си…

Но тогава къде беше Тара?

Маукли още веднъж погледна листата и ги подравни.

— И като си помисля, че ви наехме. Помолихме ви за помощ. Дадохме ви достъп до най-поверителните ни данни, без изобщо да подозираме каква е истината.

Включи енергично касетофона и кимна на оператора.

— Доктор Лаш, знаете ли защо сте тук? — попита той. — Знаете ли защо разговаряме с вас?

Лаш замръзна. Това бяха думите, с които Маукли беше започнал разпита на Хандърлинг.

— Много сте дързък — продължи след малко Маукли. — Да влезете буквално в леговището на врага. — Замълча за момент. — Но предполагам, че не сте имали избор. Осъзнавали сте, че в крайна сметка ще разберем. Така поне сте имали шанс да се спасите. Бихте могли да размътите водата, да отклоните вниманието от себе си, да

протакате, като ни карате да търсим в погрешни посоки. При други обстоятелства щях да бъда наистина впечатлен.

Вцепенението, което бе започнало да отминава, отново обхвана крайниците на Лаш.

— Мълчанието няма да ви помогне. Знаете колко съвестно работим, видяхте със собствените си очи. През последните няколко часа събрахме всички доказателства — извлечения от кредитни карти, телефонни разпечатки, записи от видеокамери. Откриваме ви на местопрестъпленията точно по времето на убийствата. Разполагаме с историята ви и криминалното ви досие. С *реалната* причина да бъдете *принуден* да напуснете ФБР.

Изумлението на Лаш растеше. Телефонни разпечатки и видеозаписи? Криминално досие? Той нямаше досие. И не беше принуден да напуска ФБР. Всичко това бе лудост, пълна безсмислица…

Но после осъзна, че *не е* безсмислица. Тъкмо обратното. Истинският убиец е знаел, че той е на път да го пипне, и е разполагал с възможността да създаде подобни доказателства, да изфабрикува всички тези лъжи.

— Разбира се, щяхме да ви пипнем по-рано, но вашият специален статут — не бяхте нито клиент, нито служител — ви изключваше от списъка на заподозрените. Честно казано, изненадан съм, че не опитахте да се измъкнете, когато научихте, че разширяваме търсенето.

Този път Маукли използваше друга техника на разпит. Той пресъздаваше — за Лаш и за другите в помещението — собствените ходове и дела на Лаш, разкриваше мотивите, довели до престъпленията.

— Но, разбира се, вие *направихте* опит да се измъкнете. Днес. Напуснахте за няколко часа, точно преди да завършим търсенето на заподозрените. А когато се върнахте, отказахте да влезете в сградата. Защо?

Лаш не каза нищо.

— Може би имахте някаква недовършена работа с Тара Стейпълтън, която според вас знае прекалено много? Или поради това, че сме на път да ви разкрием, сте решили, че си заслужава да рискувате и да изтриете старите си записи?

Лаш се помъчи да скрие изненадата си. Какви стари записи?

— Миналия петък бяхте заловен от охраната, докато се опитвахте да излезете извън Стената с няколко папки в чантата си. Какво имаше в тези папки, доктор Лаш?

За момент в залата се възцари тишина.

— Направих грешка, че не ги прегледах още тогава, и отново поемам пълната отговорност. Но след това направихме проверка на логовете. Позволете за протокола да ви напомня какво е имало в папките. Копия на собствените ви оригинални формуляри за кандидатстване в „Едем“, попълнени преди осемнайсет месеца.

Лаш отново се помъчи да скрие изненадата си. „Никога не съм кандидатствал. Не и истински. Не съм попълвал никакви формуляри! За първи път влязох в тази сграда преди две седмици!“

— Въпреки псевдонима и невярната информация няма съмнение, че сте кандидатствали именно вие. И психологическият профил, който сме съставили тогава, сравнен с този на доктор Аликто, завършен неотдавна, е показателен. Даже много показателен.

Маукли се облегна в стола си. Тревогата и колебанието му бяха изчезнали.

— Мога да си представя каква ирония е било, че се обърнахме за помощ към вас — не към друг, а към *вас*. Разбира се, това ви е изложило на огромен риск. Но и наградата никак не е била малка. Така не само сте можели да получите достъп до бъдещите си жертви, но и да минете отново през процеса на оценяване. Предвид положението ви бихте могли да направите подобно искане, без да будите подозрение. И този път постигнахте по-голям успех, тъй като сте знаели *предварително* какво да очаквате.

Маукли го погледна и присви очи.

— Едва ли е нужно да казвам, че бяха взети мерки относно безопасността на Даяна Мирън. Повече няма да чуете за нея, нито пък тя ще чуе за вас.

Лаш просто продължи да мълчи.

— И сега Конъли могат да се насладят на екскурзията си до Ниагара Фолс, без да се боят, че ще се спуснете отгоре им като ангел на отмъщението.

Когато Лаш продължи да мълчи, Маукли въздъхна.

— Доктор Лаш, вие най-добре трябва да знаете какво ви очаква. След като приключим с разпита, ще бъдете предаден на федералните

власти. Имате възможност да си помогнете.

В залата се възцари дълбока, изпълнена с очакване тишина. Накрая д-р Аликто я наруши.

— Малко вероятно е да изкопчите нещо полезно от него — рече той. — Или поне не доброволно. Нищо чудно психозата му да е отишла твърде далеч.

Маукли кимна разочаровано.

— Какво предлагате?

— Торазин, последван от достатъчна доза натриев амитал, може да го направи приказлив за известно време. Или най-малкото да премахне съзнателните му преструвки. Можем да го подготвим в някой от медицинските кабинети.

Маукли отново кимна, този път по-бавно.

— Добре. Но да не поемаме никакви рискове. — Обърна се и заговори на някого зад Лаш. — Отидете заедно с доктор Аликто до медицинския отдел. Щом стигнете, искам да вържете Лаш с ремъци за леглото.

— Разбрано — отвърна познат глас.

Маукли отново се обърна към Аликто.

— След колко време ще бъде готов?

— След час, най-много час и половина.

— Действайте. — Маукли стана и погледна хладно Лаш. — Ще се видим малко по-късно, доктор Лаш. А дотогава ми остава неизбежната задача да съобщя всичко това на Ричард Силвър.

Задържа за момент погледа си върху него, след което се обърна и излезе от заседателната зала през странична врата.

Тежка ръка легна на рамото на Лаш и познатият глас каза:

— Елате с нас.

Ръката го вдигна от стола и го завъртя. Лаш погледна в зелените очи на Шелдрейк, който се дръпна настрани и му направи знак да тръгва. Докато вървеше, Лаш забеляза, че зад него застават шестима охранители.

Вратата се отвори и като в някакъв мрачен кошмар Лаш излезе с охранители от двете си страни. Те го поведоха по един коридор, после по друг, на път към медицинското отделение.

Отпред, където коридорите се пресичаха, Лаш видя малка група хора. Някакъв техник приближаваше към тях, бутайки количка с

медицинска апаратура.

Усещането за нереалност се засили. Когато приближиха кръстопътя, един от охранителите го хвана за лакътя.

— Наляво и към асансьорите — промърмори му той. — И без номера.

Техникът с количката почти се изравни с тях и охранителите отместиха Лаш настрани, за да се разминат.

В този момент се случи нещо изключително странно. Времето сякаш забави хода си. Стъпките на охранителите станаха мудни, докато Лаш не успя да различи всяка една. Усещаше как сърцето му бие монотонно, като барабан.

Обърна се внезапно и се отскубна от охранителя. Зад себе си видя другите четирима, следвани от Шелдрейк и д-р Аликто. Погледът на началника на охраната срещна този на Лаш и между тях сякаш премина нещо. Лаш видя как устата на Шелдрейк започва да се отваря и ръката му да се вдига, но всичко това се случваше толкова бавно, че Лаш разполагаше с предостатъчно време. Издърпа количката от техника и я запрати към охранителите зад себе си. Усети, че двамата до него се опитват да го задържат; настъпи с все сила единия и заби коляно в слабините на другия.

Крайниците му се движеха така, сякаш не ги управляваше той, беше като кукла на конци. Количката се беше преобърнала, преграждайки пътя на охранителите зад него; Лаш сграбчи техника и го блъсна към приближаващия Шелдрейк. Двамата се стовариха на земята и Лаш се обърна назад към пресечката и побягна. Когато стигна кръстопътя, погледна в двете посоки, избра коридор и се вряза в малката група служители. Понесе се напред и времето сякаш отново започна да ускорява хода си. Мислите, дишането и тропотът на краката му се превърнаха във вихър от звуци и цветове.

44.

Лаш зави на ъгъла и се втурна презглава по новия коридор, после зави отново. Спря и се долепи до стената, като се оглеждаше трескаво. Наоколо нямаше жива душа. В далечината чуваше викове и тропот на крака. Сърцето му, което само преди мигове биеше толкова бавно, сега туптеше със скоростта на картечница. Изчака още секунда, като се мъчеше да го успокои. Отблъсна се от стената и продължи напред. Звуците вече не бяха толкова отдалечени и той се шмугна в друг коридор, минавайки покрай врата с надпис ПОДДРЪЖКА/ ПОДСИСТЕМА В. Явно беше попаднал в района за техническа поддръжка, където работеха сравнително малко хора.

Но това нямаше значение. Беше само въпрос на време да го настигнат и да продължат с разпита — този път с белезници, ремъци и упойващи вещества.

Още не можеше да повярва на положението, в което беше изпаднал. Как се беше случило всичко това? И толкова бързо? Нима наистина тази сутрин беше станал от леглото си като свободен човек, за да бъде преследван като побъркан убиец? Изглеждаше невъзможно някой, особено човек като Маукли, да повярва на подобно нещо. Но въпреки това бе съвсем ясно, че той и всички останали *бяха* повярвали. И Лаш можеше да си представи какво е доказателството. Маукли беше получил списък с фалшиви, но несъмнено достоверни доказателства — телефонни разпечатки, психологически оценки, дори криминално досие. Как беше възможно да се бори срещу противник, разполагащ с почти безкрайните ресурси на „Едем“?

Някой се появи в коридора пред него — служителка, облечена с бяла лабораторна престилка — и Лаш изтича покрай нея с наведена глава, без да й кимне. Нова пресечка, нов бърз завой. Този коридор беше по-тесен, а вратите по-раздалечени една от друга.

Нима наистина всичко беше започнало още с онези липсващи вестници, със стикера за тунелите, неразбориите с банкоматите и ровенето в пощата му? Толкова рано?

Да. А после се появиха проблемите с кредитната карта и вноските по ипотеката. Всичко това е било част от кампания за засилване на натиска. Натиск заради това, че е на път да разкрие истината.

И сега, след като знаеше всичко, щяха да се вземат мерки никой вече да не чуе за него. Щяха да го изолират и виковете му щяха да се смесят с онези на останалите затворници, твърдящи, че са невинни…

Спря рязко. Наистина ли параноята му стигаше до краен предел, или беше възможно дори предсрочното освобождаване на Едмънд Уайър да е част от хитроумния опит да му затворят устата? Възможно ли бе грешката, поради която отхвърленият му аватар се бе озовал в Резервоара и която обещаваше такова бляскаво бъдеще, да е била просто начин да го държат под око…

Заповяда на краката си да се задвижат отново. И в същия миг в ума му отекнаха думите на Маукли: *Бяха взети мерки относно безопасността на Даяна Мирън. Повече никога няма да чуете за нея, нито пък тя ще чуе за вас.*

Трябваше да има някой, с когото да поговори, някой, който би му повярвал. Но кой в крепостта „Едем“ знаеше нещо за него, още повече защо всъщност е тук? Още от самото начало това бе ревниво пазена тайна.

Виждаше само една-единствена отчаяна възможност.

Но как? Беше се изгубил в безкрайния лабиринт от коридори. Всичко се наблюдаваше. Ръката му докосна гривната на китката. Несъмнено десетки скенери бяха проследили движението му. Беше въпрос на минути или секунди да го открият.

Погледът му спря на врата с надпис „УЕБ ФЕРМА 15“, Посегна към дръжката, но беше заключено. Тихо изруга и поднесе гривната си към скенера.

Спря. Бързо отстъпи назад и се затича по коридора, поставяйки гривната под скенерите на пет-шест врати. После се върна при първата, тя изщрака и се отвори. Лаш пристъпи предпазливо вътре.

Стаята бе слабо осветена. И празна, както се беше надявал. От пода до тавана се издигаха два метални стелажа, изцяло заети с монтирани на шаси сървъри — малка част от масивната цифрова сила, благодарение на която бе възможно съществуването на „Едем“. Лаш мина между рафтовете до дъното на помещението, като оглеждаше

стените и пода. Накрая го видя — голям метален капак, виолетов като стените, но въпреки това ясно различим.

Коленичи пред него. Капакът бе с размери около метър и двайсет на деветдесет сантиметра. За момент Лаш се уплаши, че може да е заключен или има скенер за идентифициране като вратите. Оказа се обаче, че е закрепен с проста скоба, която се освободи при докосването му. Лаш отвори капака и погледна вътре.

Успя да различи цилиндрична тръба от гладък метал. Стените и таванът бяха покрити с гъста плетеница кабели — фиброоптични, CAT-6 и други, които не разпозна. По тавана минаваше студена катодна тръба, която хвърляше слаба синя светлина. Малко по-нататък тя се разделяше — веднъж, после отново, подобно на притоци на голяма река.

Усмихна се мрачно. Метафората си я биваше. Тази тръба наистина беше река от цифрова информация, свързваща всяко кътче от тази страна на Стената с всяко друго. Спомни си как Маукли обясняваше за високите нива на сигурност и за безбройните препятствия, които не позволяват на данните да се озоват извън Стената. А Лаш знаеше — от личен опит — че Стената е непреодолима. Всички скенери, пропускателни пунктове и охранителната система бяха фанатично посветени на опазването на тайните от любопитни очи. И щяха да бъдат точно толкова ефективни, за да му попречат да се измъкне навън.

Ами ако не се опитваше да се *измъкне*? Ако искаше да остане *зад* Стената и да проникне още по-дълбоко в тайните й дебри?

Погледна стаята за последен път. После колкото се може по-бързо и внимателно изпълзя в тръбата и затвори капака след себе си.

45.

Едуин Маукли наблюдаваше Пропускателен пункт I през еднопосочното огледало на аванпоста на охраната на третия етаж на вътрешната кула. Сцената приличаше на контролиран пандемониум. Най-малко сто служители на „Едем“, под надзора на дузина охранители, чакаха на опашка пред изходните портали.

Маукли се извърна от огледалото към най-близкия монитор. Екранът показваше картина от птичи поглед на главното лоби. Друг, по-голям поток хора минаваше през импровизирания пункт при въртящата се врата. Униформени охранители проверяваха пропуски и документи и пускаха хората по един и двама, като търсеха Кристофър Лаш. Маукли отбеляза със задоволство, че цивилната охрана се е смесила с множеството, като незабелязано възпрепятстваше празните приказки и държеше клиентите настрана от желаещите да кандидатстват. Дори в криза като тази, когато за първи път в историята на кулата се обявяваше състояние Делта, „Едем“ смяташе за свой основен приоритет безопасността и личното пространство на клиентите си.

Закрачи напред-назад. Ситуацията бе противна и объркана, възприемаше я като лична обида. Като свързващо звено между Ричард Силвър и компанията, Маукли бе оставил по своя незабележим начин личния си печат върху „Едем“. Той лично бе внедрил всички охранителни процедури, с изключение на тези на апартамента, които се контролираха от Силвър по негово изрично настояване. Маукли беше осъзнал острата нужда от потайност и абсолютна конфиденциалност още преди да се появи продуктът, който трябваше да се охранява. И пръв разбра как най-широката възможна мрежа за споделяне на данни между информационните конгломерати, финансовите компании и федералното правителство може не само да подобри продукта им, но и да донесе невъобразими досега печалби.

Маукли не се нуждаеше от титли или положение, свързвани обикновено с корпоративната стълбица. Въпреки това страшно се

гордееше с компанията и пламенно я закриляше. И именно затова изпитваше такава кипяща ярост, докато крачеше бавно напред-назад из аванпоста.

Лично беше предложил Лаш. Това бе внимателно обмислен ход — над корпорацията беше надвиснала опасност и Лаш беше най-добрият, който можеше да я идентифицира.

А се оказа, че вместо да доведе спасител, бе пуснал в „Едем“ пепелянка.

Още се изумяваше колко добре бе изиграл номера си Лаш. Маукли почти не разбираше от психология, но знаеше, че повечето от онези, които бяха достатъчно побъркани, за да убиват, имат трудности с прикриването на истинската си природа. Лаш обаче се оказа почти съвършен в това отношение. Вярно, беше се провалил при фиктивното си кандидатстване, но с нищо не беше загатнал колко опасна е ситуацията. Маукли обаче беше видял доказателствата със собствените си очи. След като Силвър му съобщи ужасната новина, след като знаеха къде да търсят, фактите буквално започнаха да се изсипват от компютъра. Записи за въдворяване в специализирани лечебни заведения. Медицинска история с дължината на човешка ръка. Въпреки блестящото си представяне като докторант, Лаш беше неизлечимо болен и положението му се влошаваше. Беше умен; отначало бе успял да скрие болестта и досието си от ФБР, също както беше направил с „Едем“, но с цялата тази игра на криеница вече бе свършено.

Загледа се отново през еднопосочното огледало, а огорчението от предателството и болката от нарушаването на установения ред растяха. Със закъснение си помисли, че е трябвало да се вслуша в предупрежденията на д-р Аликто след провеждането на тестовете. Обстоятелствата, при които Лаш беше напуснал ФБР, трябваше да вдигнат повече червени флагчета.

Не можеше да се върне във времето и да поправи грешките си. Със сигурност обаче можеше да ги компенсира. Вече знаеше точно какво е положението и щеше да действа.

Чу се тих звън и видеофонът на бюрото замига. Маукли отиде при апарата и вкара кратък код.

— Маукли.

Екранът за момент потъмня, след което на него се появи лицето на Силвър.

— Едуин — каза той. — Какво е положението?

Тревогата ясно личеше както в тона, така и по лицето му.

— Кулата е поставена в състояние Делта.

— Наистина ли беше необходимо?

— Това е най-бързият и безопасен начин за опразване на сградата. Всички, с изключение на охраната, се евакуират. Следим всички изходи и пропускателни пунктове, за да пипнем Лаш.

— А клиентите? Взети ли са мерки да не бъдат тревожени по какъвто и да било начин?

— Обяснихме, че се провежда обикновена тренировка и че правим това редовно, за да сме сигурни, че процедурите ни по безопасност са безупречни. Между другото, това не е далеч от истината. Засега всичко върви по план и хората се справят без усилия.

— Добре. Много добре.

Маукли очакваше Силвър да се изключи, но лицето остана на екрана.

— Има ли нещо друго, доктор Силвър? — след малко попита Маукли.

Силвър бавно поклати глава.

— Не мислиш ли, че има вероятност да сме допуснали грешка?

— Грешка ли, сър?

— Имам предвид относно Лаш.

— Невъзможно, сър. Вие лично ми дадохте отчета. И видяхте доказателствата, които открихме след това. А и ако беше невинен, нямаше да избяга.

— Предполагам. Но въпреки това… ще действате внимателно, нали? Ще се погрижиш да не пострада.

— Разбира се.

Силвър се усмихна бегло и екранът угасна.

След секунда вратата на помещението се отвори и влезе Шелдрейк. Пристъпи изпъчено, сякаш очакваше заповеди. Можеш да извадиш човек от армията, но не и армейските навици от човека.

— Как вървят нещата, господин Шелдрейк? — попита Маукли.

— Седемдесет и пет процента от посетителите напуснаха сградата — отвърна Шелдрейк. — Според преброяването на

пунктовете около трийсет и осем процента от работещите зад Стената вече са минали през охраната. Очакваме евакуацията да приключи в рамките на двайсет минути.

— А Лаш?

Шелдрейк извади разпечатка.

— Скенерите са го проследили до онази част от сградата, в която се намира хардуерната поддръжка. Влязъл е в няколко стаи там. Оттогава няма сигнали, че е засечен.

— Дайте да видя, ако обичате. — Маукли погледна разпечатката. — Хранилище на резервни копия. Мрежова инфраструктура. Защо му е да влиза на подобни места?

— Същото се питахме и ние, сър.

— Има нещо сбъркано тук. — Маукли посочи списъка. — Ако се вярва на отчетения час, Лаш е влязъл в шест различни стаи в рамките на петнайсет секунди. — Той върна разпечатката на Шелдрейк. — Това е невъзможно. Какво ли е намислил?

— Играе си с нас.

— Вероятно. Последното помещение, в което е влязъл, е уеб ферма. Съсредоточете претърсването там.

— Разбрано, сър.

— Но не преставайте да вкарвате патрули зад Стената. Трябва да приемем, че Лаш изпробва периметъра и се мъчи да открие някакъв изход от вътрешната кула. Ще се кача в командния център. Оттам мога да следя по-ефективно операцията.

Шелдрейк се обърна да излезе, но Маукли го спря.

— Господин Шелдрейк?

— Сър?

Маукли го изгледа за момент. Разбира се, Шелдрейк не знаеше всичко — например не знаеше защо Лаш е бил допуснат в сградата — но беше достатъчно в течение, за да разбира, че преследваният представлява огромна заплаха.

— Този човек вече компрометира „Едем“. Колкото по-дълго е на свобода, толкова повече поражения може да нанесе. *Значителни* поражения.

Шелдрейк кимна.

— Ключовата цел в случая е ограничаването. Най-добре е тази ситуация да бъде разрешена вътре в сградата. Колкото по-бързо

приключи, толкова по-добре за всички в „Едем“. — Маукли почувства нов прилив на гняв. — Разбирате ли? Всичко трябва да приключи *напълно*.

Шелдрейк отново кимна, този път по-бавно.

— На абсолютно същото мнение съм, сър.

— Тогава действайте — каза Маукли.

46.

В кабелния канал времето се усещаше по-странно. Тясната тръба се разделяше отново и отново, образувайки безкрайна плетеница, плъзнала хоризонтално и вертикално из вътрешната кула. Нямаше ги обичайните показатели, по които да съди за изминалото време — само клаустрофобичен свят, потопен в слаба синя светлина и претъпкан с безкрайни реки от проводници. Тук-там попадаше на по-големи канали, подобни на артерии сред матрицата от вени, но в по-голямата си част тръбите бяха ужасно тесни и Лаш беше принуден да пълзи, подобно на пещерняк в тесен проход.

Използваше всяка възможност да се катери нагоре. От стените стърчаха малки метални израстъци, предназначени за закрепване на кабелите, които можеха да служат и като стълби. Случваше се някой остър ръб да раздере ризата му и да го одраска. Понякога минаваше покрай сервизни отвори като онзи, през който бе влязъл в лабиринта, но те не бяха маркирани и бе невъзможно да прецени къде точно се намира. Подобно на времето, разстоянието също губеше смисъла си в този тесен и чужд свят.

От време на време Лаш спираше, за да си поеме дъх и да се ослуша. Веднъж тишината бе нарушена от далечен грохот, сякаш бяха затворили гигантска врата в най-дълбоките недра на кулата. Друг път му се стори, че чува призрачен писък през тесните тръби — едва доловим, като шепот на ветрец. Но после не следваше нищо освен собственото му тежко дишане. И той продължаваше напред, а кабелите шумоляха около него.

Макар да не страдаше от клаустрофобия, слабата светлина, тишината и притискащите го от всички страни кабели го изнервяха. Заповяда си да се движи с малки и внимателни стъпки, да пази равновесие и да не позволява краката му да се оплитат в жиците.

След време се натъкна на вертикална шахта, малко по-широка от останалите. Тя сякаш се изкачваше свободно и го освобождаваше от необходимостта често да се отклонява по странични маршрути.

Закатери се, стъпвайки от един малък израстък на друг, докато кръвта не запулсира в ушите му. Имаше чувството, че изкачването продължава часове. Накрая спря да си почине и се облегна на неравния сноп кабели, като слушаше измъченото си дишане. Мускулите му потръпваха. Вдигна ръка към синята светлина от катодната тръба и си погледна часовника.

Пет и половина. Нима наистина беше прекарал само половин час в тези тръби?

И колко далеч се бе покатерил? Би трябвало да е в състояние да прецени скоростта на изкачването — в Куонтико неведнъж беше катерил отвесни стени за време. Но в този лабиринт не се беше движил само вертикално и беше трудно да намери ориентир в тесните, натъпкани с кабели стени. Беше ли стигнал до трийсетия етаж? Или до трийсет и петия?

Докато балансираше и си поемаше дъх, в ума му внезапно изникна картина — съвсем мъничък, почти микроскопичен паяк, вкопчил се във вътрешната стена на сламка за сода…

Не можеше да се катери вечно слепешком. Целта му беше определен етаж. Трябваше да се вземе в ръце, да определи къде точно се намира.

А това означаваше да излезе от лабиринта.

Облегна се на стената на тръбата и се замисли. Ако напуснеше безопасния канал, скенерите щяха да го засекат. Охраната незабавно щеше да разбере къде е и да се втурне към него. Нямаше как да определи положението си, без да вдига тревога. Или имаше?

Може би повечето отделни кабинети, лаборатории и складове *не бяха* оборудвани със скенери. Може би повечето скенери се намираха в коридорите и при вратите. Ако внимава къде излиза и ако не активира някой сензор…

Нямаше друга възможност, освен да рискува.

Изкачи се още малко до поредното разклонение и с мъка се напъха в хоризонталната тръба. Запълзя през кабелите, докато не стигна един отвор за достъп. Спря за момент, като се ослушваше. От другата страна не се чуваше нищо. Затаил дъх, той опря пръсти в капака и го натисна предпазливо. Резето се освободи и капакът се отвори.

Моментално през процепа нахлу ослепителна светлина. Лаш се извърна и затвори капака. От другата страна имаше ярко осветен кабинет — или коридор, което бе още по-лошо. Трябваше да опита другаде.

Отново тръгна напред, подминавайки втори отвор, после трети. На четвъртия спря. Натисна капака и той се открехна. Този път светлината от другата страна беше по-слаба. Може би се намираше в някакъв склад или в кабинета на служител, който си беше тръгнал. Така или иначе едва ли щеше да му се открие по-добра възможност.

Отвори тихо капака. От другата страна цареше тишина.

Запълзя напред и надникна. Успя да различи изключен терминал и тънещо в сенките бюро. Празен кабинет — щастието му се беше усмихнало.

Лаш се измъкна през отвора тихо, но колкото се може по-бързо. Когато се изправи, всичко го болеше. Огледа се с надеждата да намери някакъв надпис или план за евакуация, по които да научи на кой етаж се намира, но с изключение на стандартните бюро и терминал, кабинетът изглеждаше неизползван и празен.

Изруга в тишината.

После се сети, че всяка врата, покрай която бе минавал от тази страна на Стената, имаше табела. Нямаше причина вратата на това помещение да се различава от останалите. Вратите се заключваха отвън — ако внимаваше и държеше гривната далеч от скенера, можеше просто да отвори и да погледне табелата.

Отиде до вратата и хвана дръжката. Доближи ухо — отвън беше тихо — не се чуваха нито стъпки, нито гласове.

Затаи отново дъх, открехна вратата и надникна. Светлината нахлу в кабинета и Лаш видя обичайния бледовиолетов коридор, напълно пуст. Като държеше ръката с гривната зад гърба си, той отвори вратата още мъничко. Сега оставаше само да прочете табелата на…

По дяволите. На вратата нямаше табела.

Лаш отново затвори вратата и се свлече покрай стената. От всички възможни кабинети беше избрал незает.

Пое дълбоко дъх, за да се успокои. После се върна при вратата и я отвори отново, този път по-бързо.

От другата страна на коридора имаше врата с надпис. Име, а над него число.

Очите му все още не се бяха приспособили към светлината и не можеше да различи числото. Примижа, примигна и отново се вгледа.

Хвана се за рамката на вратата, и се наведе напред в коридора. Най-сетне успя да прочете табелата:

2614

ТОРСЕН, Дж.
СЛЕДИЗБОРНА ОБРАБОТКА

„Двайсет и шест? — изумено си помисли той. — Нима съм едва на двайсет и шести етаж?“

— Хей, ти! — излая глас в тишината. — Не мърдай!

Лаш се обърна. На петдесетина крачки от него, на пресечката между два коридора, стоеше охранител и сочеше към него.

— Не мърдай! — повтори охранителят и се затича напред.

За миг Лаш замръзна като елен, внезапно попаднал пред фаровете на кола. Видя, че ръката на охранителя се плъзна в джоба на комбинезона, и побърза да се скрие в кабинета. В същия миг в коридора се разнесе остър трясък.

„Господи! Стрелят по мен!“ — помисли си Лаш.

Залитна назад и едва не падна. Обърна се, хукна към стената и почти се метна през сервизния отвор, като си удари жестоко глезените. Не си направи труда да затваря капака — всички предпазни мерки вече бяха безсмислени — и запълзя колкото се може по-бързо, като завиваше напосоки, без да обръща внимание на плетеницата кабели, които разместваше по пътя си през безопасния лабиринт на цифровата река.

47.

Тара Стейпълтън се въртеше леко в стола зад бюрото си, като се взираше в очукания сърф. Целият етаж като че ли беше опустял и в коридора бе тихо. Макар да играеше ключова роля в сигурността на „Едем“, Тара знаеше, че също трябваше да си е тръгнала — Маукли го бе казал недвусмислено пред входа на „Рио“. „Прибери се у дома — посъветва я той и стисна рамото ѝ, което бе необичайно за него. — Прекара неприятен следобед, но вече всичко приключи. Върви да си починеш.“

Тя стана и закрачи из кабинета. Знаеше, че прибирането у дома няма да ѝ помогне да се почувства по-добре.

Беше в шок, откакто Маукли я повика в кабинета на Силвър малко след обедната почивка. Онова, което ѝ каза, изглеждаше невъзможно — че самият Кристофър Лаш, човекът, когото бяха наели да разследва загадъчните смъртни случаи, е всъщност убиецът. Не искаше да го повярва, *не можеше* да го повярва. Но разумният тон на Маукли и болката на лицето на Ричард Силвър не оставяха място за съмнения. Тя лично бе помагала на Маукли в претърсването на огромната мрежа бази данни и в събирането на информацията за Лаш, която го разобличаваше ясно и недвусмислено.

А после, когато Лаш ѝ се обади — когато тя отиде да се срещне с него, след като се посъветва с Маукли — шокът стана още по-силен. Лаш говореше настойчиво, отчаяно, но тя почти не го чуваше. Вместо това се питаше как е възможно инстинктите ѝ да я подведат така. Пред нея седеше човек, който бе убил най-хладнокръвно четирима души и според всички доказателства се бе намирал на местопрестъпленията в момента на смъртта. Човек, който — пак според всички данни — е израснал в много рисково семейство, прекарал е по-голямата част от детството си в различни приюти и е успял да прикрие досието си на сексуален престъпник. И въпреки всичко за краткото време, откакто се познаваха, тя бе започнала да му се доверява и дори да го харесва. Тара открай време не беше от доверчивите. Една от причините за

неуспешните й връзки и включването й в пилотната програма на „Едем“ беше, че *не си позволяваше* да се сближи с когото и да било. Кой точно елемент от сложния й механизъм за самозащита я беше предал така коварно?

Имаше и нещо друго. Сега си припомняше част от нещата, които й бе казал в кафенето. Говореше за свръхдози; за химично съединение в мозъка, известно като „вещество П“; за това, че и двамата са в опасност, защото знаят твърде много. Лаш беше луд и затова приказките му бяха шантави.

Нали така?

Чу стъпки в коридора, които бързо приближаваха. Дръжката на вратата се завъртя със скърцане и в кабинета й влезе човек — подобно на ужасен призрак, призован от собствените й мисли.

Кристофър Лаш.

Само че това не беше онзи Лаш, когото познаваше. Сега той наистина изглеждаше като избягал луд. Косата му бе сплъстена и разрошена, на челото му имаше грозна синина, костюмът му, който обикновено беше безупречен, сега бе целият в прах и раздран на лактите и коленете. Ръцете му кървяха от безброй порязвания и драскотини.

Той затвори вратата и се облегна на нея, като дишаше тежко.

— Тара — изграчи хрипливо. — Слава богу, че още сте тук.

Тя се взираше в него, замръзнала от изненада. После грабна телефонната слушалка.

— Не! — възкликна той и пристъпи напред.

Без да пуска слушалката, Тара бръкна в чантата си, извади сълзотворен спрей и го насочи към лицето му.

Лаш спря.

— Моля ви. Направете нещо за мен. Само едно нещо. После ще си ида.

Тара се помъчи да мисли. Охраната трябваше да го е проследила до кабинета й по гривната му. Щяха да пристигнат след секунди. Не беше ли по-добре да го залъже?

Протакането изглеждаше по-разумно от съпротивата.

Отдръпна ръка от телефона, но продължи да държи спрея насочен напред.

— Какво е станало с лицето ви? — попита тя, като се мъчеше да звучи спокойно. — Биха ли ви?

— Не — отвърна той с бледо подобие на усмивка. — Резултат от начина ми на придвижване. — Усмивката изчезна. — Тара, *те стреляха по мен*.

Тара не отговори. „Параноя. Привиждат му се разни неща.“

Лаш направи още една крачка напред и спря, защото Тара заплашително вдигна спрея.

— Чуйте ме. Направете едно нещо. Ако не за мен, поне за двойките, които загинаха. И за онези, които още са застрашени. — Лаш с мъка си пое дъх. — Потърсете в базата данни на „Едем“ *първия аватар на клиент, записван някога*.

Вече беше минала цяла минута. Охраната скоро щеше да дойде.

— Тара, *моля ви*.

— Стойте там, в отсрещния ъгъл — нареди му тя. — Дръжте ръцете си така, че да ги виждам.

Лаш отиде в ъгъла на стаята.

Без да го изпуска от поглед, Тара пристъпи към терминала, готова да използва спрея. Не седна, а само се извърна към клавиатурата и се наведе, за да въведе с една ръка запитването.

Първият аватар на клиент, записван някога.

Странно, но запитването върна аватар без свързано с него име. Имаше само идентификационен код, но пък самият код също беше безсмислен.

— Нека позная — обади се Лаш. — Номерът не е нормален, а само поредица от нули.

Тя се обърна и се вгледа по-внимателно в него. Лаш още беше задъхан и от ръцете му капеше кръв, но я гледаше спокойно и тя не можеше да забележи никакъв признак на лудост в очите му.

Погледът й се стрелна към часовника на стената. Две минути.

— Откъде разбрахте? — попита тя. — Щастливо хрумване ли?

— На кого би му хрумнало *това*? Девет нули?

Тара остави въпроса да увисне във въздуха.

— Помните ли запитванията, които ви помолих да пуснете на компютъра си сутринта? Беше ми хрумнала идея. Ужасна идея, но единствената, която пасваше. И запитванията напълно я потвърдиха.

— Защо изобщо трябва да ви слушам? — попита тя, като продължаваше да протака. — Видях сведенията за вас. Видях досието ви, нещата, които сте извършили. Видях защо сте напуснали ФБР — оставили сте двама полицаи и собствения ви зет да умрат. Насочили сте убиец право към тях, съвсем преднамерено.

Лаш поклати глава.

— Не. Не стана така. Опитах се да ги *спася*. Просто се сетих прекалено късно. Онзи случай беше като този. Профил на убиец, който нямаше смисъл. Едмънд Уайър, не сте ли чели във вестниците. Убиваше жени като примамка и пишеше измислени откровения. А междувременно дебнеше истинската си цел — ченгетата, които разследваха. Уби двама полицаи. А мен *пропусна*. Този случай унищожи брака ми и съсипа съня ми за цяла година.

Тара не отговори.

— Не *разбирате* ли? Скроен ми е номер. Някой е бърникал в данните ми и ги е променил. И аз зная кой е той. — Тръгна към вратата и погледна назад към Тара. — Трябва да вървя. Но вие трябва да направите още нещо. Идете в Резервоара. Съпоставете шест други аватара — *жените от шестте супердвойки* — с аватар нула.

В далечината се разнесе звън на асансьор. Тара чу развълнувани гласове и тропот на крака.

Лаш се сепна, хвана се за рамката на вратата и се приготви да побегне. Погледна я за последен път и изражението му сякаш я прогори.

— Знам, че искате всичко това да приключи. Пуснете запитването. Открийте сама какво става. Спасете останалите.

И без да каже нито дума повече, той изчезна.

Тара се свлече бавно в стола си. Погледна часовника — бяха минали по-малко от четири минути.

След секунди в кабинета й нахлу група охранители с пистолети в ръце. Водачът им Уетстоун бързо огледа ъглите и се обърна към нея.

— Добре ли сте, госпожице Стейпълтън? — Един от охранителите надникна в единствения шкаф в помещението.

Тя кимна.

Уетстоун се обърна към хората си.

— Трябва да е отишъл нататък — каза той, сочейки надолу по коридора. — Драйфус, Макбейн, осигурете следващата пресечка.

Рейнолдс, оставаш с мен. Ще проверим най-близките сервизни отвори.

И напусна на бегом кабинета, като вадеше в движение радиостанцията си.

За момент Тара се вслушваше в отдалечаващите се стъпки и забързания разговор. После звуците заглъхнаха и в коридора отново се възцари тишина.

Тя остана неподвижна в стола си, докато часовникът не отброи пет минути. После стана и тръгна по килима, като внимаваше да не стъпва по кръвта. Поколеба се за секунда при вратата, излезе в коридора и тръгна към асансьора. Резервоарът се намираше на не повече от пет минути оттук.

Но после взе друго решение, спря и бързо закрачи обратно.

48.

Командният център на отдел „Сигурност“ на „Едем“ представляваше голямо, подобно на бункер помещение на дванайсетия етаж на вътрешната кула. Повече от двайсет служители се бяха събрали там, разчитаха данните на пасивните сензори и управляваха дистанционно камери.

Едуин Маукли стоеше сам при контролната станция. На екраните пред него можеше да извика информация от всеки от десетте хиляди монитора, наблюдаващи сградата — изображения от камери, данни от датчици, сигнали от терминали, логове на скенери. Сложил ръце зад гърба си, той местеше поглед от екран на екран.

Някъде там, в огромния порой от данни, Кристофър Лаш успяваше да се промъкне между капките.

Зад него се отвори врата. Маукли не се обърна — не беше необходимо. Тежката отсечена походка и мълчанието му казваха, че в стаята е влязъл Шелдрейк.

— Изпуснали са го с пет, най-много десет секунди — каза той, приближавайки контролната станция.

Маукли се пресегна към клавиатурата.

— Прекарал е четири минути в кабинета на Тара Стейпълтън. Четири минути, а е знаел, че с всяка секунда се излага на все по-голям риск. Защо го е направил? — Той натисна още няколко клавиша. — Излязъл е от кабинета и е продължил на юг. Докато е бягал, е прокарал гривната си под десетина скенера по коридора. Къде е влязъл — ако изобщо е влизал някъде — си остава неизвестно.

— Наредих на хората си да проверят помещенията.

— Много е важно претърсването да бъде цялостно, господин Шелдрейк. Имам обаче силното предчувствие, че той вече не е на трийсет и петия етаж.

— Още не мога да повярвам, че използва каналите за кабели, за да се измъкне — рече Шелдрейк. — Те са предназначени за поддръжка, а не за придвижване. Твърде тесни са.

Маукли почеса брадичката си.

— Вместо да търси начин да се измъкне от сградата, той се изкачва нагоре. Първо до двайсет и шестия етаж, а сега до трийсет и петия.

— Възможно ли е да търси някого или нещо? Да е решил да се самоубие? Или да извърши саботаж?

— Мислих по въпроса. Напълно възможно е, стига да е достатъчно отчаян. От друга страна, не е сторил нищо на Тара Стейпълтън — а именно тя беше човекът, който го предаде. Просто не знаем достатъчно за заболяването му, за да разберем. — Маукли погледна екраните. — Не искам да откъсвам прекалено много от хората ви от претърсването, но трябва да поставите малки групи на най-важните инсталации. Поставете също охрана при аварийния вход на апартамента.

— Не трябва ли да разположим и екипи при сервизните отвори? Вече знаем как се придвижва и можем да му устроим засада.

— Въпросът е *къде*? Каналите за кабелите са с дължина близо сто и петдесет километра и минават през цялата вътрешна кула. А точките за достъп са пет пъти повече. Не можем да следим всичките.

Маукли се отдръпна от мониторите.

— Намислил е нещо — каза той по-скоро на себе си. — Ако научим какво, ще знаем къде да го пипнем.

Обърна се.

— Елате — рече той. — Мисля, че се налага да поговорим с Тара Стейпълтън.

49.

В помещението, известно като Резервоара, часовниците по стените показваха 18:20. При нормални обстоятелства тук щеше да е пълно с техници на „Едем“, които да следят работата му, да си водят бележки на таблети и да наблюдават процеса по откриване на партньори, който бе сърцето и душата на компанията.

Тази вечер обаче помещението бе пусто. Датчиците и мониторите показваха данните си, но нямаше кой да ги наблюдава. Единственият звук бе шепотът на климатичните инсталации, единственото движение — примигването на диагностичните светлинки. Резервоарът, подобно на останалата част от „Едем“, беше евакуиран.

Докато стрелките се преместваха към 18:21, в коридора отвън се чу тихо изщракване. Двойната врата се отвори и през нея предпазливо надникна самотна фигура. Тя влезе, затвори и безшумно тръгна напред.

Докато се движеше по коридорите на вътрешната кула, Тара Стейпълтън остана поразена от празнотата и от изпълнената с очакване тишина. Въпреки това бе напълно неподготвена за онова, пред което се намираше в този момент. Беше влизала в това помещение стотици, може би хиляди пъти. И всеки път в него кипеше оживена дейност. Всеки път пред Резервоара стояха хора, хипнотизирани от аватарите, които се носеха неуморно в цифровата си вселена. Сега обаче нямаше зрители, а самият Резервоар бе тъмен и пуст. Обработката на клиентите бе спряна, когато кулата бе поставена в състояние Делта. Работата щеше да продължи едва при застъпването на следващата смяна, на сутринта.

Тара приближи Резервоара. Протегна ръка и докосна хладната гладка повърхност. Усещането за огромна дълбочина и кадифен мрак си оставаше. И в същото време беше странно да го вижда празен. Макар да знаеше, че аватарите са само електрически фантоми, бинарни конструкции, които не съществуват извън компютъра,

струваше й се някак неправилно и противоестествено да бъдат махнати от Резервоара и той да бъде оставен безжизнен.

Погледът й се отмести и спря върху часовника на стената. 18:22.

Тя отиде при най-близката конзола и въведе няколко команди. Влезе в базата данни на Резервоара и отвори централния архив на клиентите.

После се поколеба. Като главен техник по системната сигурност имаше достатъчно права на достъп, за да изпълни предложението на Лаш. Но достъпът й щеше да бъде записан, наред с всяко натискане на клавиш. Въпросите със сигурност нямаше да закъснеят.

Поклати глава. Нямаше значение. Ако Лаш лъжеше, ако цялата тази история бе някакъв израз на лудостта му, въображаема конспирация или мания за преследване, щеше да го научи съвсем бързо. От друга страна, ако казваше истината…

Отново доближи пръсти до клавиатурата и въведе нова команда. Екранът за момент потъмня и се опресни.

СОБСТВЕНОСТ НА „ЕДЕМ ИНК.“

СЪВМЕСТИМОСТ НА КЛИЕНТИ
ВИРТУАЛНА ИЗПИТАТЕЛНА КАМЕРА
ВЕР. 27.4.1.1
СТРОГО ПОВЕРИТЕЛНО
НЕОБХОДИМО НИВО ЗА ДОСТЪП L-4 EXEC-D
ИЛИ ПО-ВИСОКО

ВКЛЮЧЕН РЪЧЕН РЕЖИМ
СИМУЛАЦИЯ

ОБЩ РАЗМЕР НА ПОПУЛАЦИЯТА?

Взираше се в екрана и внезапно я обзе желание да постави собствения си аватар в Резервоара, да види собствения си цифров образ, носещ се в кадифения мрак. Щеше ли да й отнеме време да открие аватара на Мат Болан? Стоеше при командна конзола. Знаеше идентификационния му код наизуст, можеше да…

Припомни си, че сега не е време за копнежи и носталгии. Пък и не правеше това за Лаш, дори не за Уилнър или Торп. Правеше го за себе си. Ако можеше да помогне за решаването на загадката, да оправи нещата… може би в крайна сметка нямаше да е прекалено късно и за нейния аватар.

Пое дълбоко дъх. После въведе число — 2.

Екранът се опресни:

ВЪВЕДЕТЕ ИДЕНТИФИКАЦИОННИТЕ КОДОВЕ НА АВАТАРИТЕ

Тара въведе номера, който беше видяла в кабинета си — номера на първия клиентски аватар, записан някога: 000000000.

Почти моментално в Резервоара се появи сияние. Появи се самотен аватар, мъничък и крехък в тъмния безкрай — бледо, подобно на перла привидение от преливащи цветове и форми. Понякога се носеше почти безжизнено, понякога се стрелкаше с огромна скорост насам-натам.

Тара погледна отново екрана. Отвори нов прозорец и отправи запитване до клиентския архив за идентификационните кодове на шестте жени от супердвойките. Резултатът се появи моментално:

ТОРВАЛД. ЛИНДЗИ Е.	000462196
ШВАРЦ, КЕРЪН Л.	000527710
МЕЙСЪН, ЛИН Р.	000561044
ЯМАЗАКИ, МИНАКО	000577327
КАСТИЛЯНО, АНДРЕА	000630442
ХЕРЕРО, МАРИЯ	000688305

Върна се на основния екран и въведе номера на Линдзи Торп. Незабавно в Резервоара оживя нов аватар. Тара спря за момент и се озърна през рамо. При наличието само на два аватара съпоставянето — за добро или лошо — трябваше да отнеме само няколко мига.

Двата аватара се раздвижиха — ту пулсираха с нови цветове, ту почти изчезваха. Постепенно разстоянието помежду им намаля под

въздействието на алгоритмите за привличане. В един кратък момент кръжаха грациозно като танцьори и изведнъж се стрелнаха един към друг. Последва ослепителен бял проблясък, а на близките монитори забушува буря от данни, когато суперкомпютърът — Лиза — моментално съпостави и сравни милион променливи, индивидуалните нюанси на вкусове, предпочитания, емоции и спомени, съставящи личността. На екрана се появи нов прозорец:

ПРЕГЛЕД НА ДАННИТЕ ОТ ИЗПИТАТЕЛНАТА КАМЕРА
$НАЧАЛО НА ПРОЦЕСА
ОСНОВНО СРАВНЯВАНЕ 9602194
А-ОТКЛОНЕНИЕ: ОТРИЦАТЕЛНО
КОНТРОЛНА СУМА НА ИДЕНТ. 000000000: 4A32F
КОНТРОЛНА СУМА НА ИДЕНТ. 000462196: 94DA7
ПРОНИКВАЩИ ДАННИ: 14А НОМИНАЛ
ТОПОЛОГИЯ НА СБЛЪСЪКА: 99 НОМИНАЛ
ЦИФРОВИ АРТЕФАКТИ: 0
АНОМАЛНИ ПРОЦЕСИ: 0
ДЪЛБОЧИНА НА ПОЛЕТО, ДАННИ СЛЕД ПРОНИКВАНЕТО: 1948549,23 Mbt/sec
РАЗМЕР НА КЛЪСТЕРА: 4096
НАЧАЛО: 18:25:31:014 EST
КРАЙ: 18:25:31:982 EST

ОСНОВНА СЪВМЕСТИМОСТ (ЕВРИСТИЧЕН МОДЕЛ): 97,8304912%
ДОПУСТИМА ГРЕШКА: +/- 0,00094%

$КРАЙ НА ПРОЦЕСА

Тара се взираше изумено в монитора. Аватарът на Линдзи и неизвестният аватар 000000000 току-що бяха определени като успешни партньори. Съответствието не беше пълно, подобно на това между Линдзи и Луис Торп, но резултатът от 97,8 процента напълно попадаше в приемливия обхват.

Извади аватара на Линдзи от Резервоара и започна да вкарва един по един аватарите на другите жени. И един по един те също бяха съпоставени успешно с мистериозния аватар. Керън Уилнър — 97,1%. Лин Конъли — 98,9%.

С растящо изумление Тара вкара трите последни кода. Съпоставянето отново беше успешно.

И шестте жени — жените от всички супердвойки на „Едем“ до този момент бяха подходящи партньори на загадъчния аватар.

Какво ставаше тук?

Възможно ли бе аватар 000000000 да е някакъв контролен механизъм, който съответства на *всички* аватари в Резервоара? Нищо чудно — макар да бе запозната с процеса, Тара не познаваше всичките му технически тънкости.

Отново насочи вниманието си към компютъра и извика случаен клиент. Вкара го в Резервоара заедно със загадъчния аватар. Съответствието падна на 38% — неподходящи партньори.

След това Тара написа кратка програма, която вземаше напосоки случайна извадка от хиляда клиенти от сегашни и минали обикновени двойки и ги вкарваше в Резервоара на групи по сто. За кратко Резервоарът блесна и прие обичайния си вид, когато в него се появиха призрачните светлинки. Този път процесът отне малко повече време, но пет минути по-късно резултатите бяха налице.

Никой от хилядата аватара нямаше успешно съответствие с аватар 000000000.

Внезапно напрегнатата тишина бе разбита от звъна на телефона й.

Тара подскочи от изненада и с разтуптяно сърце извади апарата. Номерът й беше непознат, с код от Кънектикът. Тя отвори телефона.

— Ало?

— Тара? — Гласът едва се чуваше през пращенето, но въпреки това тя го разпозна моментално.

— Да.

— Къде сте?

— В Резервоара.

— Слава богу. И какво…?

— По-късно за това. Вие къде сте?

— В един канал за кабели, вероятно не много далеч от вас. Аз…

— Момент. — Тара свали телефона.

Замисли се за всичко, което й бе казал Маукли, когато й съобщи, че Лаш е убиецът. Помисли си за вечерята, за онова, което беше започнал да разказва Лаш. Помисли си за изражението му, когато се появи в кабинета й и я умоляваше да направи само още едно нещо. И най-вече си помисли за шестте супердвойки и мистериозния аватар с идентификационен код нула.

По природа Тара не беше импулсивна. Винаги преглеждаше сведенията и претегляше всички „за“ и „против“, преди да вземе решение. Точно сега съображенията против бяха ужасно сериозни. Ако Лаш наистина беше убиецът, тя се намираше в смъртна опасност.

А съображенията „за“? Щеше да помогне на невинен човек. Да реши загадката на двете мъртви двойки. Може би щеше да спаси живота на бъдещи жертви.

Бръкна със свободната си ръка в джоба и извади дълги тесни ленти оловно фолио. Обърна ги и ги огледа. Може и да не беше импулсивна, но осъзнаваше, че този път е взела решение какво да прави много преди да дойде в това помещение.

Вдигна телефона.

— Среща пред Резервоара. Колкото се може по-бързо.

— Но…

— Направете го. — Тара затвори телефона, спря програмата, излезе от контролния терминал и обърна гръб на тъмния и празен Резервоар.

50.

Лаш видя, че Тара го чака, и приближи бързо.

— Благодаря — рече той. — Благодаря, че рискувахте.

— Май сте яли още бой — отвърна тя. Нещо сребристо проблесна в ръцете ѝ и за миг Лаш се уплаши, че са белезници. После осъзна, че е лента оловно фолио. Тара взе кървящата му ръка и уви внимателно фолиото около идентификационната гривна.

— Какво правите? — попита той.

— Неутрализирам скенерите.

— Не знаех, че е възможно.

— Никой не би трябвало да знае. Разрязах една предпазна престилка от радиологичната лаборатория, която е съседна на кабинета ми. Така ще си спечелим малко време.

Тара вдигна ръка — нейната гривна също беше увита с фолио.

— Значи ми вярвате — с огромно облекчение каза той.

— Не съм казала подобно нещо. Но без фолиото никога няма да имам възможност да разбера дали лъжете, или не. Наистина ли стреляха по вас?

Лаш поклати глава.

— Господи! Хайде, не можем да стоим тук. — И тя го поведе по коридора.

Стигнаха една пресечка и завиха на ъгъла.

— Какво открихте? — попита той.

— Открих, че аватар нула съответства и на шестте жени.

— По дяволите! Знаех си!

В същия момент тя го бутна към една врата и Лаш се огледа.

— Това не е ли дамска тоалетна?

— С покрита гривна не мога да отворя нито една врата. Тук поне можем да говорим на спокойствие. Слушам ви.

— Добре.

Лаш се поколеба за миг, като се чудеше как да започне. Не му беше лесно дори в кафенето. А тук, с трепереща от дългото катерене

ръце и крака и с бясно биещо сърце, беше още по-трудно.

— Давате си сметка, че не мога да докажа нищо — рече той. — Най-важното парче от пъзела все още липсва, но останалите си пасват идеално.

Тя кимна.

— Помните ли какво ви казах? Че някой от горния ешелон на „Едем“ може да е направил това? Той е познавал всеки аспект от миналото на Линдзи Торп, бърникал е в медицинското й досие, променил е рецептите й, подправил е документите. Само някой, разполагащ с всички ресурси на „Едем“, би могъл да подправи и *моите* данни и да ме превърне в побъркан главорез. Някой, който е в компанията още от времето, когато тя е била подчинена на „Фармген“. Някой с достатъчно висока позиция, за да знае за ранните опити със сколипана. Някой, който е бил част от „Едем Инкорпорейтид“, откакто *първият клиент* се е появил на прага ви.

— Какво искате да кажете? — попита тя.

— Знаете какво искам да кажа. Онзи, който е направил всичко това — онзи, който е взел на мушка супердвойките — е аватар нула.

— Но кой… — Въпросът заседна в гърлото й.

Лаш кимна мрачно.

— Именно. Ричард Силвър е аватар нула.

— Невъзможно.

Лаш гледаше очите й и я видя как минава по същия път на откритието, по който вече бе минал той. Кой друг освен Силвър би имал подобен номер? Кой друг би могъл да е в системата през цялото време? Може би на някакво ниво тя вече се беше досетила. Може би именно затова се беше запасила с фолиото. Може би това беше причината изобщо да дойде.

Тара поклати глава.

— Защо?

— Не зная защо. Все още. Учили са ни, че ако можеш да определиш мотива, можеш да определиш и всичко останало — личност, поведение, възможност. Все още не разбирам напълно мотива. Всъщност единствено Силвър може да ни го каже със сигурност.

Отнякъде се чуха гласове, отваряне и затваряне на врати. Зачакаха, затаили дъх. Гласовете се разнесоха отново, този път по-

близо; чу се пращене на радиостанция. После още гласове, но по-далеч. Накрая тишината се върна.

Лаш бавно издиша.

— Идеята ми хрумна в кабинета ви тази сутрин, когато аватар нула се появяваше в началото на всяко запитване. Единственият аватар без име. Но всичко си дойде на мястото едва след като говорих със стар състудент в Колд Спринг и видях връзката на „Фармген“ със сколипана и ужасната му реакция с „веществото П“. А Силвър е наблюдавал всичко от своята кула от слонова кост и вероятно е осъзнал колко близо съм до решението.

— Ами Керън Уилнър?

— Едва ми стигна времето да проследя какво се е случило с Линдзи Торп, Сигурен съм, че в основата на всичко е „вещество П“. Колкото до начина на доставянето му, засега не мога да кажа нищо.

Тара го погледна.

— Все още ми е трудно да повярвам. Силвър може и да е отшелник, но е последният човек, когото бих помислила за убиец.

— Отшелничеството е червен флаг, предупредителен сигнал. Въпреки това той не пасва на очевидния профил. Но както казах, самият профил е противоречив. Убийствата са някак прекалено *сходни*. Лишени от изкуство, така да се каже. Сякаш извършени от дете. — Лаш замълча за момент. — Аз приличам ли ви на убиец?

— Не.

— Но въпреки това ме предадохте.

— И бих могла да го направя отново. Никой друг не ви вярва.

— Никой друг не ме е изслушал.

— Ще взема решение едва след като чуя какво има да каже Силвър.

Лаш кимна бавно.

— В такъв случай ни остава само една възможност.

— Какво искате да кажете?

Но по очите й личеше, че вече е наясно.

51.

Едуин Маукли стоеше в тихия кабинет на Тара Стейпълтън и бавно оглеждаше помещението. На страничния наблюдател това оглеждане можеше да се стори непоследователно и повърхностно, но Маукли не пропускаше нищо — постерите, растенията в саксии, безупречно подреденото бюро с трите монитора, очукания сърф, подпрян на стената.

Макар че лично я беше подкрепял в издигането й по стълбицата и безрезервно вярваше в таланта й, Тара си оставаше загадка за него. Винаги се обличаше професионално, рядко се шегуваше, още по-рядко се усмихваше. Не си падаше по бъбренето и клюките. През цялото време бе строга и делова.

Погледът му спря върху сърфа. Въпреки че той беше уредил внасянето й, дъската винаги го озадачаваше. Не се връзваше с почти фанатичния стремеж на Тара към уединеност, със стената, която бе издигнала около личния си живот. Ясно беше, че сърфът не е само парадиране; ако искаше да се фука, щеше да постави наградите от шампионатите, които беше спечелила — а от досието й Маукли знаеше, че е била състезателка. Не, сърфът беше тук по някакви нейни съображения.

Погледна килима и капчиците кръв недалеч от вратата. Другаде Лаш беше оставил съвсем малко или никакви следи. Но не и тук. Защо? Може би беше жестикулирал? Заплашвал?

Това отново го връщаше към основния въпрос. Защо Лаш беше дошъл тук? Защо бе поел такъв риск?

Въпросите бяха твърде много. Маукли извади радиостанцията от джоба си и натисна копчето за предаване.

— Чувам ви, сър — обади се гласът от командния център.

— С кого говоря? Гилмър?

— Да, господин Маукли.

— Повторете още веднъж какво е правила госпожица Стейпълтън, след като Лаш е напуснал кабинета й.

— Момент, сър. — От говорителя се чу тракане на клавиши. — Екипът е пристигнал в осемнайсет часа и шест минути. В осемнайсет и дванайсет тя е напуснала кабинета и е засечена при радиологичната лаборатория надолу по коридора. Останала е там три минути. В осемнайсет и петнайсет е напуснала лабораторията и е продължила към асансьорите. Взела е асансьор сто и четири за четири етажа нагоре, до трийсет и девети. Сензорите са я проследили до изпитателната камера.

— Резервоара.

— Да, сър. Отворила е вратата с идентификационната си гривна в осемнайсет и двайсет и една.

— Продължавайте.

— Пасивните сензори в Резервоара потвърждават присъствието ѝ там през следващите девет минута. След това няма нищо.

— Нищо? Как така нищо?

— Нищо, сър. Сякаш е изчезнала.

— А екипът, изпратен в Резервоара?

— Пристигна там преди малко. Мястото е пусто.

— Можете ли да проверите логовете на терминала и да видите дали е влизала в някоя система?

— Правим го в момента.

— А какво е положението с Лаш? Някакви новини?

— Преди десет минути имаше сигнал от сензор на трийсет и седмия етаж. След това още няколко на трийсет и деветия.

— Трийсет и деветия — повтори Маукли. — В района на Резервоара ли?

— Последният е оттам, сър.

— И кога е станало това?

— В осемнайсет и трийсет и една.

Маукли свали радиостанцията. Една минута след като са изгубили контакт с Тара. На същия етаж и на същото място.

Погледна си часовника. Бяха минали петнайсет минути, без сензорите да засекат Лаш или Тара. Беше необяснимо. Абсолютно необяснимо.

Обмисли положението. Във вътрешната кула нямаше камери, с изключение на онези при пропускателните пунктове и в асансьорите. Бяха решили, че са ненужни — при драконовската система за

сигурност на „Едем“ вътрешната кула бе пълна с толкова много датчици за движение, че всеки човек с идентификационна гривна можеше да се проследи с точност до шест метра. А ограниченият брой пунктове за достъп и строгата охрана гарантираше, че зад Стената може да влиза единствено оторизиран персонал. Инфраструктурата бе проектирана да ги предпази от корпоративния шпионаж; тя не беше предвидена за преследване на избягал убиец.

Въпреки това протоколите за сигурност трябваше да действат. Имаше само един начин да се заобиколят идентификационните гривни и това беше дълбоко пазена тайна, която Лаш нямаше как да знае…

Наистина ли?

Вдигна отново радиостанцията.

— Гилмър, искам да отклоните всички патрули. Изпратете ги на трийсет и осми етаж и нагоре. Поставете наблюдатели на стълбите и основните пресечки. Ако нещо мръдне и не е охранител, искам да знам.

— Добре, сър.

Маукли прибра радиостанцията в джоба си. Излезе от кабинета и тръгна замислено по коридора.

Радиологичната лаборатория бе пуста като гробница. Загледа се в изключената апаратура и проблясващите инструменти.

Защо Тара бе идвала тук?

Възможно ли бе да помага на Лаш? Едва ли. Тара беше видяла доказателствата; знаеше колко опасен е той — не само за супердвойките, но и за „Едем“. Тя беше предупредила Маукли за срещата в кафенето. Тя беше предала Лаш.

Може би той я бе заплашил по друг начин? Не, и това не изглеждаше вероятно. Тара беше напълно способна да се защити. А и Лаш не беше въоръжен. Маукли бе сигурен в това.

Опита да се постави на нейно място, да следва нейния ход на мислене. Но предположения могат да се правят единствено за човек, когото разбираш. А Маукли не беше убеден, че разбира Тара. Беше изненадан, почти шокиран, когато тя нахлу в кабинета му преди два месеца и го помоли да използва властта си и да я включи в пилотната програма за намиране на партньори между служителите. И беше също толкова изненадан, когато се появи в кабинета му *след* откриването на партньор за нея и поиска да бъде извадена от програмата. Помнеше, че

беше понеделник. Денят, в който Кристофър Лаш за първи път стъпи зад Стената.

Лаш. Всичко това бе негова работа. Беше безумец, бясно куче. Беше нанесъл тежък удар на корпорацията. Трябваше да бъде спрян, преди да е нанесъл още щети — непоправими щети.

Бръкна в джоба си и извади 9-милиметров глок. Оръжието смътно проблесна на слабото осветление в лабораторията. Маукли го завъртя в ръце, провери дали в цевта има патрон и го прибра обратно.

Лаш беше бясно куче, което нямаше къде да избяга. И Маукли щеше да се отнесе с него точно по този начин — като с бясно куче. Ще го приклещи в ъгъла и ще го убие.

Радиостанцията изпращя.

— Маукли.

— Господин Маукли, Гилмър е. Поискахте да докладвам, ако засечем някакво движение в кулата.

— Точно така, господин Гилмър. Слушам ви.

— Сър, асансьорът на апартамента е активиран. В момента се движи.

— Какво? — Маукли леко се раздразни. — Ще трябва да говоря с Ричард Силвър. Не може да напуска апартамента точно сега. Не е безопасно.

— Не ме разбрахте, сър. Асансьорът не се спуска. Изкачва се.

52.

Когато излязоха от стълбището, Лаш позна скай лобито на трийсетия етаж. Вече бе идвал тук. Подобно на цялата вътрешна кула, тук беше тъмно и пусто. В един ъгъл се виждаше самотен парцал с дръжка, подпряна на мраморната стена и зарязана при евакуацията. От двете страни имаше редици асансьори. Една кабина отдясно лееше жълта светлина в лобито. Надписът отгоре гласеше: „ЕКСПРЕСЕН АСАНСЬОР ДО ПУНКТ II“.

Тара се огледа предпазливо и му направи знак да я последва.

— Къде сме? — промърмори той. Току-що се бяха промъкнали девет етажа *надолу* — девет етажа, които той бе изкатерил с толкова мъка. Кръвта засъхваше по издраскани му ръце и лице, крайниците го боляха от усилието.

— Защото това е единственият начин. — Тара го поведе към асансьора, който бе отделен от останалите. До него имаше панел и тя въведе код.

Лаш се сети, че е влизал в този асансьор — при това неведнъж.

Очакваше всеки момент охранителите да нахлуят в лобито, размахали оръжия. Асансьорът обяви пристигането си с оглушителен звън; вратата се отвори и двамата бързо влязоха вътре.

Тара се обърна към панела с трите бутона без надписи. Под него имаше скенер.

Тя погледна към Лаш.

— Давате си сметка, че каквото и да се случи, в края на деня ще давам доста обяснения, нали?

Лаш кимна и зачака тя да натисне бутона. Тара обаче остана неподвижна. Лаш изведнъж се уплаши, че е размислила, че ще натисне долния бутон и ще го предаде отново на Маукли и биячите му. Но тя въздъхна, изруга, свали оловното фолио от гривната си и я поднесе към скенера. После натисна горния бутон.

Асансьорът потегли и Тара понечи да върже фолиото на мястото му, но след миг го смачка на топка и го пусна на пода.

— Какъв смисъл има? Така или иначе с мен е свършено. — Погледна към Лаш. — Има още нещо, което трябва да знаете.

— Какво?

— Ако грешите относно това, Маукли ще е последната ви грижа. Лично ще ви убия.

Лаш кимна.

— Разбрано.

Продължиха да се изкачват в мълчание.

— По-добре се хванете за нещо — обади се Тара след малко.

— Защо?

— Като шеф по сигурността имам достъп до асансьора до апартамента. Като предпазна мярка в случай на пожар, земетресение или терористична атака.

— Имате предвид режимите в кулата. Алфа, Бета и така нататък.

— Само че не се намираме в извънредно положение, а само в повишена тревога. Това ограничава достъпа ми.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че вратата няма да се отвори. Асансьорът ще спре на нивото на апартамента и ще си остане там.

Сякаш за да потвърди думите й, асансьорът забави движението си и спря. Нямаше звън; вратата не се отвори с шепот — кабината просто си висеше неподвижно в горната част на шахтата.

Лаш погледна към Тара.

— И сега какво?

— Ще останем тук минута-две, докато повикването не се отмени. След това асансьорът ще се върне *тук*. — Тя посочи най-долния бутон. — В частния гараж в подземието.

— Където несъмнено ще ни чакат с отворени обятия — горчиво рече Лаш. — Щом вратата няма да се отвори, защо изобщо се качихме?

Тара посочи малък люк под панела.

— Спрете да задавате въпроси и се хванете за нещо.

Тя отвори люка и Лаш видя телефон, фенерче и отвертка с дълга дръжка. Тара пъхна отвертката в колана си, изправи се и нагласи пръсти в цепнатината на двойната врата. Лаш се хвана за парапета.

Асансьорът започна да се спуска. Тара моментално заби пръсти в цепнатината и отвори вратите. Кабината рязко спря. Лаш се блъсна в стената, отчаяно вкопчил се в парапета.

Сега се виждаха двете външни врати. Тара опря крак на вътрешната врата и натисна външната. Тя се плъзна и пред тях се появи бетонната стена на шахтата, а над нея се виждаше кабинетът.

— Господи! — промълви Лаш. — Къде се научихте да правите това?

— В многоетажното общежитие, когато бях първокурсничка. Хайде, качвайте се.

Лаш се набра, прехвърли единия си крак, претърколи се на килима и се изправи.

— Дръжте вратата, докато се изкатеря. Външната и вътрешната.

Лаш го направи и миг по-късно Тара стоеше до него. Тя избърса длани в панталоните си, после извади отвертката от колана си, коленичи и я пъхна в коловоза. Вратата остана заклещена и отворена.

— Това против неканени гости ли е?

Тара кимна.

— Не ми се вярва асансьорът да е единственият начин да се стигне дотук.

— Не е. Има и стълбище от вътрешната кула, до което се стига през специален люк.

— Тогава какъв е смисълът от това? — Лаш посочи асансьора.

— Стълбището е само за извънредни случаи. Отваря се отгоре, а не отдолу. Така искаше Силвър. Разполагате с петнайсет, най-много двайсет минути, преди да успеят да се доберат до него. — Тара го изгледа с хладните си сериозни очи. — Не забравяйте, дойдох тук само за да чуя гледната точка на Силвър. Петнайсет минути трябва да са повече от достатъчни за това.

Зад стъклените стени над Манхатън вече се спускаше здрач. Лъчите на залязващото слънце бяха като оранжеви копия от светлина в каньоните между небостъргачите. Механичната колекция на Силвър хвърляше дълги сенки по фотьойли и маси.

— Няма го тук — рече Тара.

Лаш й направи знак да го последва до малката врата в библиотеката. Дръжка нямаше. Той прокара длан по гладката плоскост, като натискаше първо на едно място, после на друго. Най-сетне се чу тихо изщракване и вратата се отвори.

Сега беше ред на Тара да го погледне с изненада, но безценните секунди отминаваха. Лаш я поведе по дългото тясно стълбище към

жилищната част.

Коридорът, който пресичаше горния етаж, беше притихнал. Блестящите дървени врати от двете страни бяха затворени.

Лаш пристъпи напред. А сега какво? Да се покашля вежливо? Да почука? Положението беше нелепо и го изпълваше с отчаяние.

Приближи първата врата и тихо я отвори. Видя фитнес залата, но Силвър го нямаше там. Лаш затвори вратата и продължи напред.

Следваше малка стая, която приличаше на справочна библиотека — по металните рафтове имаше компютърни списания и техническа литература. По-нататък видя спартанска кухня — хладилно помещение, проста печка с газови котлони, микровълнова фурна, шкафове за съдове и сухи продукти и маса с един-единствен стол. Лаш затвори вратата.

Беше безполезно — така само забавяше неизбежното. Силвър можеше да се е евакуирал с останалите. И беше само въпрос на време да пристигне охраната. Заради нахлуването в апартамента на основателя на „Едем“ сигурно щяха да го застрелят на място. Погледна към Тара и усети как отчаянието го залива.

И затаи дъх. Над рамото й различи черната врата в края на коридора. Беше отворена и през процепа струеше жълта светлина.

Лаш бързо отиде до нея и я бутна.

Помещението бе същото, каквото го помнеше — лавици с оборудване, мъркане на безброй вентилатори, половин дузина терминали на дълга дървена маса. А на единствения стол пред тях седеше Ричард Силвър.

— Кристофър — сериозно рече той. — Влезте, моля. Очаквах ви.

53.

Лаш пристъпи напред. Ричард Силвър погледна към Тара.

— Вас също, госпожице Стейпълтън. Едуин се обади преди няколко минути и каза, че вие също може да се появите. Не разбирам.

— Тя дойде да чуе вашата версия — отвърна Лаш.

Силвър повдигна вежда. Отново носеше тропическа риза, украсена с палми и мидени черупки. Изтърканите му черни джинси бяха добре изгладени.

— Доктор Силвър… — започна Лаш.

— Моля ви, Кристофър, наричайте ме Ричард.

— Трябва да поговорим.

Силвър кимна.

— През последните няколко часа животът ми се превърна в истински ад.

— Да, изглеждате ужасно. Имам аптечка в банята, искате ли да я донеса?

Лаш махна с ръка и попита:

— Защо не ми изглеждате изненадан?

Силвър замълча.

— Някой е бърникал в медицинските ми записи. Добавена е невярна информация за девиантното ми поведение като младеж. Историята ми във ФБР е променена по начин, който оскърбява загинали колеги. Вече имам криминално досие. Изфабрикувани са данни, свързващи ме с местопрестъпленията на Уилнър и Торп. Самолетни билети, хотелски резервации, телефонни разпечатки. Зная, че има само един човек, който би могъл да направи това, Ричард. Вие. Тара обаче не е убедена. Тя иска да чуе какво имате да кажете.

— Всъщност, Кристофър, колкото и да не ми се иска да го казвам, в случая вие сте онзи, който трябва да обяснява. Но продължете моля. Намеквате, че съм изфабрикувал огромен куп лъжи за вас. Как бих могъл да го направя?

— Разполагате с необходимата компютърна мощ. Лиза има достъп до основните комуникационни, пътни и хотелиерски компании, здравни заведения, банки. И вие имате *неограничено* право на достъп, което ви позволява да променяте данните.

Силвър бавно кимна.

— Да, така е. Бих могъл да направя всичко това, стига да разполагах с достатъчно време. И въображение. Но въпросът е *защо*?

— За да скриете самоличността на истинския убиец.

— И той е…

— Убиецът сте вие, Ричард.

За момент Силвър не отговори.

— Аз? — рече най-сетне той.

Лаш кимна.

Силвър бавно поклати глава.

— Едуин каза, че трябва да протакам и да ви въвлека в разговор, но това наистина е прекалено. — Той погледна Тара. — Госпожице Стейпълтън, можете ли наистина да си ме представите като убиец на онези жени? Как бих могъл да го сторя? И защо? И после да си направя целия този труд да насадя Кристофър — не друг, а именно него — за убийствата?

Тонът му беше спокоен, разумен, леко оскърбен. Дори на Лаш му беше трудно да си представи, че основателят на „Едем“ е извършил убийствата.

— Вие сте убиецът, Кристофър — каза Силвър, обръщайки се отново към него. — Не мога да ви опиша колко ме боли да кажа това. Рядко завързвам приятелство, но бях започнал да мисля за вас като за приятел. А вие изложихте на опасност всичко, за което работя. И все още не мога да разбера защо.

Лаш направи още една крачка напред.

— Насилието няма да ви помогне с нищо — побърза да каже Силвър. — Разбирам, че сте извадили от строя асансьора, но въпреки това Едуин и хората му ще бъдат тук след минути. Ще бъде много по-лесно за всички ни, включително и за вас, ако се предадете.

— И да се оставя да ме застрелят? Ваша ли беше заповедта да стрелят по мен на месо?

При тези думи изражението на обидена изненада изчезна от лицето на Силвър.

Лаш осъзна, че разполага само с едно оръжие, с което би могъл да го победи — с експертните си познания. Ако можеше да го изтощи, да открие несъответствието на лудостта в думите или делата му, имаше шанс за успех.

— Преди малко ме попитахте защо бихте извършили тези убийства — продължи той. — Надявах се, че сте достатъчно мъж, за да ми кажете сам. Но сега ме принуждавате да правя свои заключения, а това означава да извърша психологическа аутопсия. Върху вас.

Силвър го погледна предпазливо.

— Вие сте стеснителен, затворен, не се чувствате добре сред хора — продължи Лаш. — Вероятно не можете да се отпуснете в присъствието на жени. Може би се чувствате тромав или непривлекателен. Общувате чрез електронна поща, видеофон или чрез Маукли. За детството ви се знае съвсем малко; възможно е да сте се постарали да го скриете. Живеете тук като монах, затваряте се с вашето създание — което, между другото, има женски глас и име — и посвещавате цялото си време на усъвършенстването му. И нима не е показателно — *изключително* показателно — че сте избрали да насочите делото на живота си в система, която събира самотници?

Отговор нямаше и Лаш продължи:

— Разбира се, много хора са стеснителни. Много хора са тромави в общуването. За да извършите тези жестокости, във вашата история трябва да има много повече неща. — Замълча, без да сваля поглед от Силвър. — Какво можете да ни кажете за аватар нула? Онзи аватар, който по една случайност се оказва подходящ партньор за жените и от шестте супердвойки?

Силвър не отговори, но ужасно пребледня.

— Това е вашият аватар, нали? Построението на собствената ви личност, остатък от времето, когато сте провеждали най-ранните тестове на програмата за „Едем“. Само дето така и не сте го премахнали, след като програмата е била внедрена. Тайно се сравнявате с реални кандидати. Изкушението да откриете подходящ партньор за себе си е било твърде голямо. Не бихте могли да живеете, без да научите. И в същото време не бихте могли да живеете и *със* знанието.

Силвър вече беше успял да се овладее и изражението му беше неразгадаемо.

Лаш се обърна към Тара.

— В случая виждам два възможни клинични профила. Първият е, че си имаме работа с обикновен социопат, безотговорна и егоистична личност без никакъв морал. Такъв социопат ще бъде завладян от шестте жени, които са се оказали подходящи партньорки за него. Ще ги жадува и ще се бои от тях. И ще ревнува, ако друг мъж се осмели да ги притежава. В литературата са описани предостатъчно подобни случаи.

Отново замълча.

— Има ли проблеми с тази хипотеза? Да. Социопатите рядко са надарени с такъв интелект. И рядко се тревожат от нещата, които са извършили. Аз обаче си мисля, че Ричард много добре си дава сметка за действията си. Или поне част от него го прави.

Обърна се отново към Силвър.

— Зная за Торп. За повторния медицински преглед, за високата доза сколипан. Но по какъв начин се добрахте до Керън Уилнър?

Въпросът увисна във въздуха. Накрая Силвър се прокашля и отвърна:

— По никакъв. Защото не съм убивал никого. — Сега гласът му беше различен — по-груб, по-рязък. — Госпожице Стейпълтън, виждате, че доктор Лаш е отчаян и е готов да каже и направи всичко, за да се спаси.

— Да разгледаме втората, по-вероятната хипотеза — продължи Лаш. — Ричард Силвър страда от ДРЛ. Дисоциативно разстройство на личността. Или иначе казано, от раздвоение на личността.

— Измишльотини — презрително рече Силвър. — Пълни глупости.

— Иска ми се да беше така. В момента се грижа за пациент с такова заболяване. Много трудно е да се излекува. Обикновено се появява у хора с травмиращо детство. Понякога може да става въпрос за сексуален, психически или просто емоционален тормоз. Например моят пациент е имал жесток и отмъстителен баща. За някои деца подобни травми могат да бъдат непоносими. Те не са достатъчно големи, за да разберат, че вината не е тяхна. Особено когато тормозът идва от така наречените любими хора. В резултат те се пръскат на няколко различни личности. Най-общо казано, създават други хора, които да поемат тормоза върху себе си. — Лаш погледна към Силвър.

— Защо детските ви години са такава тайна? Защо се чувствате по-удобно с компютъра, отколкото сред хора? Вашият баща жесток и отмъстителен ли беше?

— Да не сте посмели да говорите за семейството ми — каза Силвър. За първи път Лаш долови гневна нотка в гласа му.

— Подобни хора изглеждат ли нормално? — попита Тара.

— Абсолютно. И обикновено успяват в живота.

— Могат ли да бъдат интелигентни?

Лаш кимна.

— Изключително.

— Не ми казвайте, че се връзвате на тези приказки — обърна се Силвър към Тара.

— Тези хора наясно ли са със заболяването си? — попита Тара.

— Обикновено не. Дават си сметка, че им се губи време — половин ден може да им „избяга“, без да имат представа къде се е дянал. Целта на лечението е пациентът да осъзнава всичките си самоличности.

Някъде отдолу се чу глухо думкане. Не беше много силно, но подът на лабораторията като че ли трепна. Тримата се спогледаха.

Положението започна да придобива сюрреалистични нюанси за Лаш. Стоеше и развиваше теории, а всеки момент можеха да нахлуят въоръжени мъже, жадуващи да го застрелят. Но той беше почти приключил.

— В подобни случаи една от самоличностите обикновено е доминираща — продължи той. — Често това е нормалната, „добрата“ самоличност. Другите носят чувствата, които са твърде опасни за доминиращата. — Лаш посочи към Силвър. — Външно Ричард е онзи, когото виждаме — блестящ, макар и склонен към уединение компютърен инженер. Човекът, който ми каза, че чувства почти същата отговорност към клиентите си, която чувства и хирургът към пациента. Боя се обаче, че съществуват и други Ричардовци, които не ни е позволено да виждаме. Ричард Силвър, за когото идеята за съвършения партньор е едновременно ужасно плашеща и непреодолимо привличаща. И друг, по-тъмен Ричард Силвър, който изпитва убийствена ревност при мисълта, че *друг* мъж притежава съвършената жена.

Лаш замълча. Силвър го погледна със свити устни и проблясващи очи. В изражението му Лаш прочете покруса и гняв. А вина? Не беше сигурен. Но вече нямаше време, нямаше никакво време…

Сякаш за да подчертае мисълта му, отдолу отново се чу глухо думкане.

— След още няколко секунди Едуин ще бъде тук — каза Силвър. — И с този ваш болезнен фарс ще бъде приключено.

На Лаш изведнъж всичко му се стори ужасно кухо.

— Само това ли имате да кажете? — попита той.

— Какво се очаква да кажа?

— Бихте могли да признаете истината.

— Истината. — Силвър почти изплю думата. — Истината е, че ме обидихте и унизихте с вашите псевдопсихологически приказки. Затова смятам да сложа край на това извращение. Достатъчно ви търпях. Вие сте виновен в убийство. Намерете кураж да го признаете.

— Значи можете да живеете със себе си? И сте готов да осъдите невинен човек на смърт?

— Вие *не сте* невинен, доктор Лаш. Защо не приемете истината? Всички останали са го направили.

Лаш се обърна към Тара.

— Това вярно ли е? На коя версия на истината ще повярвате?

— Версия — презрително повтори Силвър. — Вие сте сериен убиец.

— Тара? — настоятелно каза Лаш.

Тара пое дълбоко дъх и се обърна към Силвър.

— Преди малко ме попитахте мога ли да си ви представя като убиец на онези жени.

За момент Силвър изглеждаше озадачен.

— Да, попитах ви. И какво?

— Защо споменахте само жените? Ами мъжете?

— Аз… — Силвър изведнъж млъкна.

— Не бяхте чули теорията на Кристофър, че *само* жените са получили свръхдоза, че им е дадено лекарство, което ще гарантира самоубийствено поведение. Тогава защо споменахте единствено жените?

— Просто така се изразих.

Тара не отговори.

— Госпожице Стейпълтън — с по-твърд тон каза Силвър. — След няколко минути Лаш ще бъде заловен и укротен от хората ми. Вече няма да представлява опасност. Не правете нещата по-сложни, отколкото е нужно. За когото и да било, за вас включително.

Тара продължаваше да мълчи.

— Силвър е прав — рече Лаш. Чу горчивината в гласа си. — Не е нужно да признава каквото и да било. Може просто да си мълчи. Сега никой няма да ми повярва. Нищо повече не мога да направя.

Погледът на Тара беше премрежен, сякаш се бе отнесла някъде далеч.

Изведнъж очите й се разшириха и тя се обърна към Лаш.

— Не. Има още едно нещо.

54.

В помещението настъпи тишина. За момент Лаш чуваше единствено шепота на вентилаторите.

— Какво имате предвид? — попита той.

Вместо отговор Тара го дръпна настрани. После кимна едва забележимо през рамо. Лаш проследи погледа й до стола зад плексигласовата преграда в дъното.

— Лиза? — едва чуто попита той.

— Ако сте прав, Силвър трябва да е влизал в системата оттук. Може би има някаква следа, която бихте могли да проследите. А дори да няма такава, *тя* би трябвало да знае.

— Тя?

— Лиза би трябвало да има запис на влизанията на Силвър. Той вероятно е правил запитвания към различните ни подсистеми — комуникационна, медицинска, събиране на данни. Трябва да се е свързал с множество външни източници, за да подмени данните за вас. Някъде там трябва да са и фармацевтичните сведения за Линдзи Торп. И какво ли не още. Можете да я попитате директно.

— *Аз* да я попитам?

— Защо не? Тя е компютър, програмирана е да изпълнява команди.

— Не знам как да общувам с нея.

— Виждали сте как го прави Силвър. Сам ми го казахте, когато седяхме на питие в „Себастиан“. Никой друг не би могъл да се похвали с подобно нещо. — Тя се дръпна назад и го погледна изпитателно. „Ти си онзи, който рискува всичко — казваше погледът й. — Ако казваш истината, не би ли направил всичко, за да я докажеш?“

— За какво си говорите? — попита Силвър, който бе наблюдавал подозрително разговора им.

Лаш погледна към стола и кабелите, които се виеха като змии от него. Това бе последният отчаян залог на един отчаян човек. Но Тара беше права. Нямаше какво да губи.

Прекоси помещението, отвори плексигласовата преграда и бързо седна в стола.

— Какво си мислите, че правите? — Гласът на Силвър прозвуча изненадващо силно в тясното пространство.

Лаш не отговори. Огледа се, като се мъчеше да си спомни какво точно бе правил Силвър преди. Свали малкия екран на телескопичната ръка и закрепи микрофона на раздраната яка на ризата си.

— Не можете да правите това! — възкликна Силвър. Изправи се бавно, сякаш бе зашеметен от наглостта на Лаш.

— Кой ще ми попречи? Вие ли? — Лаш вдигна електродите и започна да ги закрепва на слепоочията си. Помисли си за Лиза — за високоразвития й интелект, за триизмерната невронна мрежа. Идеята да общува с нея и дори да извлече нужната информация му се струваше върхът на глупостта. Но нямаше намерение да позволи на Силвър да види съмненията му.

Закрепи електродите, пресегна се към конзолата и включи електроенцефалографа. Екранът пред него се изчисти; няколко колони цифри запълзяха бързо и изчезнаха. Лаш погледна към малката клавиатура и електронната писалка в едната облегалка. Силвър беше използвал клавиатурата, за да общува директно с Лиза. Да „привлече вниманието й“, както се беше изразил. Сега той трябваше да направи същото, по един или друг начин. Посегна към клавиатурата.

— Махнете се от стола — предупреди го Силвър. Вече крачеше нервно напред-назад, сякаш се чудеше какво да прави.

— Спокойно. Няма да я счупя.

— Нямате представа какво правите. Доникъде няма да стигнете. Само си губите времето.

Във възмутения му тон се долавяше нервност. Лаш го изгледа с интерес.

— На ваше място не бих бил толкова сигурен.

— Никой освен мен не е разговарял директно с Лиза.

— Не помните ли какво ми казахте предишния път? Че другите също биха могли да общуват с нея, стига да имат подходящата концентрация и подготовка.

— Ключовите думи са *подходящата концентрация и подготовка*, Лаш.

— Аз се уча бързо.

Това бе казано със самоувереност, каквато Лаш не чувстваше. Погледът му се измести от клавиатурата към екрана, после обратно. „Привлечи вниманието й.“

На какво отговарят компютрите? На команди. На твърдения в програми.

Постави ръка върху клавиатурата и написа:

За миг бях в чужд, скърцащ плюшен фотьойл.[1]

Отговор не последва. Екранът си оставаше празен.

— Доктор Лаш — каза Силвър. — Махнете се от стола.

„Тогава ще опитам въпрос.“

Защо гарванът прилича на писалищна маса?[2]

Отново нямаше отговор. Лаш стисна зъби. Силвър беше прав. Само си губеше времето. Маукли всеки момент щеше да нахлуе в апартамента. И всичко щеше да приключи.

Погледна през плексигласовата стена. Силвър пристъпваше към него с гневна физиономия.

Изведнъж на малкия екран се разрази буря от данни. После се чу глас — плътен женски глас, идващ едновременно отвсякъде и отникъде.

— Защо гарванът прилича на писалищна маса? — повтори гласът.

— Да — отвърна Лаш в микрофона.

— Не разбирам характера на запитването.

— Т’ва е гатанка.

— Не успях да разшифровам „т’ва“.

— Това е гатанка — повтори Лаш. Трябваше да говори бавно и ясно. — Цитат от прочута книга.

Силвър беше спрял и слушаше напрегнато.

— Ти не си Ричард — каза женският глас. Думите бяха произнесени без абсолютно никаква интонация и Лаш не беше сигурен

дали са твърдение, или въпрос.

— Не — отвърна той.

— Образът и гласовият ти отпечатък са ми известни. Ти си Кристофър Лаш.

— Да.

Компютърът не каза нищо повече. Лаш усети как пулсът му се ускорява и се помъчи да се овладее. Какво да каже? Спомни си един зададен от Силвър въпрос и реши да го повтори.

— Лиза — каза той в микрофона. — Какво е текущото ти състояние?

— Работно на деветдесет и девет цяло и двеста двайсет и четири хилядни процента. В момента процесите заемат двайсет и две цяло и шест десети процента от капацитета на нишките. Благодаря, че попита.

— *Престанете!* — свирепо изсъска Силвър.

— Имам визуална картина на Ричард — произнесе Лиза. — Имам и звуков образ на Ричард. Но той не разговаря с мен. Любопитно.

„Любопитно“. Силвър му беше казал, че е направил любопитството една от основните характеристики на Лиза. Лаш реши да използва това любопитство.

— Сега с теб разговарям аз, Кристофър Лаш — каза той.

— Кристофър — повтори гласът с едва доловима синтетична нотка.

Лаш отново бе поразен от начина, по който Лиза каза името му. Сякаш го опитваше на вкус. Години наред бе разговаряла единствено със Силвър и общуването с друго човешко същество сигурно бе откровение за нея.

— Защо ти разговаряш с мен, а не Ричард? — попита Лиза.

Лаш се поколеба. Трябваше да формулира отговорите си така, че да поддържа интереса на Лиза; това бе единственият начин общуването да продължи.

— Защото ситуацията в „Едем“ стана нестандартна.

— Обясни.

— Най-добрият начин да го обясня, е като ти задам няколко въпроса. Съгласна ли си?

— Съгласието е неизвестно понятие. То е чуждо на опита ми. Не съм проигравала сценарии, които да го засягат. В момента преценявам.

— Колко време ще отнеме преценката?

— Пет милиона двеста четирийсет и пет хиляди машинни цикъла плюс-минус десет процента, ако се приеме успешно приложение на процедурата „най-добро съвпадение“.

Това не говореше нищо на Лаш.

— Мога ли да ти задавам въпроси, докато тече оценяването?

— Тълкуването на „тече“ е неуспешно. Значението и използването на глагола са извън контекст.

— Мога ли да ти задавам по време на оценяването?

— Кристофър.

Това не беше отговорът, който очакваше Лаш. Реши да го изтълкува като утвърдителен.

— Лиза, през последните четирийсет и осем часа Ричард използвал ли е този интерфейс, за да получи достъп до свързани с мен данни?

Изведнъж Силвър се хвърли към плексигласовата стена. Лаш натисна вратата с ръка, за да не му позволи да влезе.

— Лиза — повтори той. — Ричард Силвър използва ли този интерфейс, за да получи достъп до свързани с мен данни?

Отговор не последва.

„Дали обмисля въпроса? — запита се Лаш. — Или отказва да отговори?“

— Лиза? — опита отново той. — Разбра ли въпроса ми?

Внезапно се сети нещо — умората, с която Силвър сваляше ЕЕГ електродите след края на сеанса. „Сесиите с Лиза могат да бъдат малко уморителни — беше казал той. — Изисква се огромна концентрация. Мислете за това като за обратна биовръзка. Честотата и амплитудата на бета и тета-вълните могат да бъдат много по-ясни от думите.“

Може би в тази уникална ситуация любопитството само по себе си не беше достатъчно за Лиза. За първи път й се случваше да разговаря с някой различен от Силвър. Яснотата и простотата на съобщението можеше да се окажат особено важни.

„Изисква се огромна концентрация. Мислете за това като за обратна биовръзка.“

Лаш не знаеше какви методи използва Силвър, за да се концентрира. Оставаше му единствено да прибегне към техниките за отпускане, на които учеше пациентите си, за да се справят с

безпокойството. Самохипнозата, състоянието на повишено внимание можеше да се окаже достатъчно. Ако успееше да забави темпото, да се *успокои*, да освободи ума си от излишния товар…

Започна така, както би направил, ако се намираше в кабинета си и разговаряше с пациент. „Представи си, че се намираш в отпускаща среда. Най-отпускащата, която ти идва на ум. Представи си, че седиш на плажа. Денят е приятен и слънчев.“

Силвър отново се хвърли към вратата. Лакътят на Лаш леко се огъна под натиска, но отново се стегна. Той се опита да забрави Силвър, Маукли, собственото си отчаяно положение, всичко.

Затвори очи. „Поеми дълбоко дъх. Задръж го. А сега издишай бавно. Отново вдишай. Трябва да се почувстваш отпуснат, спокоен.“

Лиза продължаваше да мълчи.

Постепенно външните шумове и усещания изчезнаха. Лаш се бе съсредоточил върху плажа и мекия плясък на вълните.

„Почувствай как главата ти се отпуска. Как леко клюмва настрани. Мускулите на врата ти също се отпускат. Стягането в гърдите изчезва, дишаш с лекота.“

— Кристофър. — Това бе безтелесният глас на Лиза.

— Да. — „Ръцете ти натежават, първо дясната, после лявата. Вече са напълно отпуснати.“

— Моля, повтори последното запитване.

„Краката ти се отпускат. Първо десният, после левият.“

— Ричард Силвър използва ли този интерфейс, за да получи достъп до свързани с мен данни?

— Да, Кристофър.

— Информацията вътрешна ли беше, или външна?

Мълчание.

„Поеми бавно и дълбоко дъх.“

— Данните, до които Ричард получи достъп, в твоя обхват ли се намираха, или бяха извън „Едем Инкорпорейтид“?

— И двете.

„Съсредоточи се върху плажа.“

— Ричард Силвър промени ли по някакъв начин тези данни?

Отговор не последва.

— Лиза, Ричард Силвър промени ли…

— Не.

„Не? Нима Лиза му казваше, че в крайна сметка Силвър не е променял данните ми? Или отказва да отговори? Но това е…“

Внезапно постигнатото с такава мъка съсредоточаване се срина. Лаш пое дълбоко дъх и погледна зад плексигласовата преграда. Силвър беше отстъпил няколко крачки назад и стоеше до Тара. Двамата го гледаха с тревога.

— Кристофър — каза Силвър. — Моля ви, излезте за малко. Трябва да говоря с вас.

Лиза не каза нищо повече. В очите на Силвър се четеше нещо ново. Сякаш го преследваха призраци.

Той бръкна в джоба си, извади мобилен телефон и набра някакъв номер.

— Едуин? Едуин, Ричард се обажда.

Дръпна телефона от ухото си, за да могат Тара и Лаш да чуят отговора.

— Да, доктор Силвър — чу се тенекиеният глас на Маукли.

— Къде сте в момента?

— Тъкмо пробихме преградата между сградите.

— Останете на място. Не продължавайте, докато не получите инструкции от мен.

— Бихте ли повторили, доктор Силвър?

— Казах, останете на място. Не правете опити да влезете в апартамента. — Този път Силвър приближи телефона до ухото си. — Всичко е наред. Да, Едуин, всичко е наред. Ще се обадя след малко.

Но докато прибираше телефона в джоба си, Силвър изобщо не изглеждаше наред.

— Кристофър. Трябва да поговорим. Веднага.

Лаш се поколеба още секунда. После свали краката си от стола, махна електродите от слепоочията си и излезе от кабинката.

---

[1] Панграма — изречение, съдържащо всички букви от азбуката. — Б.пр. ↑

[2] Луис Карол, „Алиса в Страната на чудесата“, превод Лазар Голдман. — Б.пр. ↑

55.

Маукли погледна телефона си, сякаш се съмняваше, че работи правилно. После го вдигна отново.

— Бихте ли повторили, доктор Силвър?

— Казах, останете на място. Не правете опити да влезете в апартамента.

— Всичко наред ли е?

— Всичко е наред.

— Сигурен ли сте, сър?

— Да, Едуин, всичко е наред. Ще се обадя след малко.

И телефонът замлъкна.

Маукли отново го изгледа със съмнение.

Макар и изкривен, нямаше съмнение, че гласът е на Силвър. В него се долавяше нещо необичайно, нещо, което Маукли не си спомняше да е чувал преди, и той се запита дали Лаш не го заплашва, дали не го държи като заложник в собствения му апартамент. В гласа обаче нямаше страх, само огромна умора.

— Силвър ли беше? — извика Шелдрейк отдолу.

— Да.

— Какво нареди?

— Да не се влиза в апартамента. Да останем на място.

— Майтапите ли се?

— Не.

Последва кратко мълчание.

— Е, щом трябва да останем на място, не може ли да се настаним малко по-удобно? Чувствам се като цирков акробат тук.

Маукли погледна надолу. Питането изглеждаше разумно.

През последните петнайсет минути висяха на върха на дълга метална стълба, която се изкачваше по вътрешната стена на кулата, точно под покрива. И чакаха, докато техникът Дорфман — чорлав младок със сънени очи — се мъчеше да надхитри механизма за достъп на бариерата към апартамента на Силвър. Минутите сякаш се точеха

безкрайно. Това усещане се засилваше от твърдите метални скоби на стълбата и непрекъснатия шум на огромната електроцентрала, заемаща просторното пространство под тях — генераторите и трансформаторите, които осигуряваха електричество за лакомата кула. Въпреки че разполагаше с всички ресурси на отдела за сигурност, на Дорфман никак не му беше леко.

Може би Стейпълтън щеше да се справи за нула време. Стига да искаше…

Но Маукли нямаше намерение да мисли за Тара Стейпълтън. Вместо това си отбеляза при първа възможност да направи промени в сигурността на апартамента.

Ясно беше, че е допуснал страстта на Силвър към уединение да бъде удовлетворена отвъд разумните граници. Последните петнайсет минути бяха доказателство за това. Таранът не успя — както и се очакваше — а технологичните методи се оказаха плашещо бавни. Ами ако Силвър внезапно се разболееше и не беше в състояние да си помогне? Ако асансьорът не работеше, щяха да изгубят безценни минути, за да се доберат до него. Силвър просто бе твърде ценен актив на компанията, за да бъде излаган на риск, и Маукли щеше да му каже това лично. Силвър беше разумен човек. Щеше да го разбере.

Погледна нагоре по стълбата. Тя свършваше до люк в тавана, водещ към откритото пространство между вътрешната кула и пода на апартамента на Силвър. По-нататък се виждаше Дорфман, застанал в наскоро отворения люк към апартамента. Гледаше въпросително Маукли, хванал се с една ръка за скобата и държащ логически анализатор в другата. За колана му бяха закачени различни тестери, електронни сензори и други апарати.

— Продължавай — извика му Маукли.

Дорфман вдигна ръка към ухото си.

— *Продължавай!* Изчакай ни вътре.

Дорфман кимна и се обърна. След секунда изчезна в мрака на апартамента.

Маукли погледна надолу към Шелдрейк и му даде знак да го последва с останалите. Проникването в апартамента се оказа тежка задача. Щом трябваше да чакат, можеха да го направят вътре.

Започна да изкачва остатъка от стълбата. След четири стъпала стигна до люка в покрива на кулата; след още четири се озова в

откритото пространство. Никога не бе стъпвал тук и въпреки волята си спря и се огледа.

Маукли не се славеше с особено богато въображение, но докато се завърташе бавно на сто и осемдесет градуса, неочаквано му се зави свят. Тъмен метален ландшафт — покривът на вътрешната кула — го заобикаляше от всички страни. Стените бяха покрити със снопове кабели, прекъсвани от безброй малки кутии. На около три метра отгоре, подобно на гигантско небе, висеше стоманеният търбух на апартамента. Крепеше се за покрива на кулата върху множество отвесни греди. Две метални тръби за кабели излизаха от горната структура и стигаха до покрива на небостъргача. В далечината се виждаше трета, много по-голяма конструкция с формата на кутия — шахтата на личния асансьор на Силвър. Около нея минаваха хоризонтални ребра, между които проникваха косите лъчи на залязващото слънце. Човек, стоящ на нивото на улицата, никога не би си помислил, че декоративната решетка скрива свързващата част между две отделни структури — вътрешната кула и апартамента над нея. Маукли, който се намираше на шейсет етажа над Манхатън, имаше чувството, че се е озовал в пълнежа на някакъв огромен метален сандвич.

Имаше и още нещо, много по-обезпокоително. В стените на дългата ос, между двете структури, се виждаха телескопичните секции на огромните защитни панели. Маукли различи три вдлъбнатини по стоманените им страни — две за тръбите за кабели и една за асансьора. Панелите сега бяха напълно изтеглени, но при тревога щяха да се плъзнат напред и да откъснат напълно апартамента от кулата. Масивните хидравлични бутала, които ги задвижваха, приличаха на пружините на колосален капан за мишки.

— Господин Маукли! — извика Шелдрейк отдолу.

Маукли се надигна, хвана се отново за стълбата и като се мъчеше да не гледа откритото пространство, се изкачи през люка във вестибюла на апартамента.

Първо изпита облекчение, че отново стъпва на твърда земя, но незабавно след това си даде сметка, че се намира в пълен мрак.

— Дорфман!

До него се чу шумолене.

— Тук съм, господин Маукли.

— Защо не си включил осветлението?

— Търся ключа, сър.

Маукли се изправи и тръгна пипнешком напред, докато не докосна метал. Закрачи покрай стената и стигна до затворена врата. След това продължи, докато отново не се върна до люка. При обиколката си така и не попадна на ключ.

Чу се дрънчене и внезапно от люка се появи тъмна фигура, която напълно скри слабата светлина, процеждаща се отдолу.

— Шелдрейк?

— Слушам.

— Обади се на хората си да донесат фенери.

Фигурата изчезна.

Маукли спря, обмисляйки положението. Апартаментът включваше шест етажа. Жилищната част на Силвър заемаше горните два. Огромното пространство долу съдържаше хардуера на Лиза.

Силвър винаги се бе отнасял небрежно към бизнес въпросите на „Едем“ и оставяше ръководството на компанията на борда на директорите. Единственото, което го вълнуваше, беше физическото разполагане на Лиза. Не беше пропуснал нито ден от строежа и лично наглеждаше инсталацията, като понякога дори сам разтоварваше апаратурата от крановете и я мъкнеше през недовършените стени. Маукли помнеше, че през цялото това време Лиза продължаваше да работи на голям набор доста стари компютри с преносимо захранване; инсталирането на различните компоненти при включено електричество и работещи компютри се оказа мъчителен процес. Силвър обаче бе настоял да го направят точно така. „Тя не може да изгуби съзнание — бе казал той на Маукли. — Никога не го е правила и не мога да позволя да го направи сега. Лиза не е някакъв персонален компютър, който можеш просто да рестартираш. През цялото това време е имала самосъзнание. Кой знае какво може да се изгуби или промени, ако остане без захранване?“

Подобно безпокойство бе свързано и с усилията, които Силвър полагаше, за да предпази Лиза от външния свят. Маукли знаеше, че поради някаква причина интелектът на Лиза никога не се прехвърляше от един компютър на друг — по-новите и по-мощни компютри просто се свързваха с по-старите, създавайки разширяващ се кръг „железария“ от няколко поколения и модели. Мощният клъстер суперкомпютри,

които вършеха *външната* обработка на „Едем“ — събиране на данни, наблюдение на клиенти и всичко останало — се намираше долу във вътрешната кула и се поддържаше от безброй техници. Но централното ядро на Лиза, контролиращият изкуствен интелект, се намираше тук и за него се грижеше единствено Силвър.

От построяването на сградата Маукли никога не бе стъпвал в материалното царство на Лиза. Сега това недоглеждане представляваше тежък пробив в сигурността. Помисли си за онова, което знаеше за четириетажното пространство, и си даде сметка, че не е много. Силвър пазеше тайните си ревниво дори от него.

Приближи до затворената врата. За момент се уплаши, че Силвър я е заключил от другата страна, но простата дръжка се завъртя в ръката му. Когато вратата се отвори, отново стана светло — не от лампи, а от безбройните светодиоди, които примигваха в червено, зелено и кехлибарено в кадифения мрак и се губеха в сякаш безкрайната далечина. Имаше и звуци — не призрачният вой на електроцентралата долу, а постоянното бръмчене на резервните генератори и по-тихото, премерено шумолене на електромеханични устройства.

Маукли нареди на Дорфман да чака Шелдрейк и пристъпи в сумрака.

56.

Силвър тръгна по коридора към една врата, която отключи с прост старомоден ключ. Въведе ги в мъничка, безупречно чиста спалня без абсолютно никаква украса. Тясното легло с тънък дюшек и метална рамка приличаше на военна койка. До него стоеше проста дървена масичка с библия. От тавана висеше гола крушка. Помещението бе толкова спартанско и еднообразно бяло, че можеше да мине за монашеска килия.

Силвър затвори вратата и закрачи напред-назад. Лицето му бе изкривено от противоречиви емоции. Изведнъж спря, обърна се към Лаш и каза:

— Грешите.

Лаш зачака.

— Имах прекрасни родители. Грижовни. Търпеливи. Винаги готови да те научат на нещо. Мисля за тях всеки ден. Миризмата на афтършейва на баща ми, когато ме прегръщаше вечер, след като се върне от работа. Пеенето на майка ми, докато дрънках на пианото.

Отново се извърна и закрачи. Лаш знаеше, че е по-добре да мълчи.

— Баща ми умря, когато бях на три. Автомобилна катастрофа. Майка ми го надживя с две години. Нямах други близки роднини, затова ме изпратиха при една леля в Медисън, Уисконсин. Тя имаше свое семейство и три по-големи момчета.

Силвър забави крачка. Ръцете му бяха вкопчени една в друга зад гърба му с такава сила, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели.

— Не бях желан там. За момчетата бях слаб, грозен, обект на презрение. Не бях Рик. Бях „Кретенът“. Майка им толерираше поведението им, защото също не ме искаше. Обикновено ме изключваха от семейните ритуали като неделната вечеря, кината, боулинга. Ако ме вземаха, беше защото се сещаха със закъснение, че съм с тях, или защото отсъствието ми можеше да бъде забелязано от

съседите. Нощем плачех много. Понякога се молех да умра в съня си, за да не се събуждам повече.

В гласа му нямаше и следа от самосъжаление. Силвър изричаше думите отсечено, сякаш пееше рап парче или изреждаше списък с покупки.

— Момчетата се погрижиха да бъда абсолютен парий в училище. Плашеха момичетата с „въшките на Силвър“ и се смееха на отвращението им.

Той спря и погледна отново към Лаш.

— Бащата не беше толкова лош. Работеше нощна смяна като оператор в университетската компютърна лаборатория. Понякога отивах с него само за да се махна от къщата. Така развих интерес към компютрите. Те не те обиждат, нито те съдят. Ако програмата ти не работи, то не е защото си хърбав или грозен, а защото си допуснал грешка в кода. Поправи я и всичко ще бъде наред.

Силвър вече говореше по-бързо, думите излизаха по-лесно от устата му. Лаш кимаше разбиращо, като се стараеше да скрие растящата си възбуда. Беше виждал неведнъж подобно нещо при разпитите в полицията. Началото на самопризнанието изискваше огромно усилие. Но започнеше ли веднъж, заподозреният сякаш се отприщваше и нямаше спиране.

— Започнах да прекарвам все повече време в компютърната лаборатория. В програмирането имаше логика, която бе някак успокояваща. И винаги имаше неща за научаване. Отначало ме търпяха като някаква странност. А после, когато видяха какви системни програми започнах да пиша, ме наеха.

— Прекарах девет години под покрива на леля си — продължи Силвър. — Махнах се при първа възможност. Излъгах за възрастта си и започнах работа за един контрактор на Министерството на отбраната, пишех програми за изчисляване траекториите на ракети. Получих диплома за електроинженер в университета. Точно тогава започнах сериозно да се занимавам с изкуствен интелект.

— И тогава ви хрумна идеята за Лиза? — попита Лаш.

— Не. Не веднага. Бях очарован от ранните неща — Джон Маккарти, Лисп[1] и тъй нататък. Но едва през последната година от следването ми инструментите се бяха развили достатъчно, за да

позволят да се направи нещо конкретно в областта на машинното самообучение.

— „Императивът на машинния интелект“ — обади се Тара. — Това е била темата на дипломната ви работа.

Силвър кимна, без да я поглежда.

— През онова лято нямаше къде да отида до началото на следдипломните квалификации през септември. Не познавах никого. Вече се бях преместил в Кеймбридж и бях самотен. Затова започнах да прекарвам времето си в лабораторията на МТИ и оставах там по двайсет или трийсет часа, разработвайки програма, която е достатъчно стабилна, за да й бъдат добавени най-простите процедури на изкуствения интелект. В края на лятото вече бях постигнал реален прогрес. Когато започнаха заниманията, научният ми ръководител беше достатъчно впечатлен, за да ме остави да работя самостоятелно. Колкото по-фина и мощна ставаше програмата, толкова повече ме вълнуваше. Когато не бях на лекции и упражнения, прекарвах времето си с Лиза.

— Значи още тогава сте й дали име? — попита Лаш.

— Продължавах да давам всичко от себе си, опитвах се да разширя способностите й за водене на реалистични разговори. Въвеждах текст. Тя отговаряше. Отначало това бе просто начин да подбуждам самостоятелното й обучение. Но после установих, че прекарвам повечето си време просто в разговори с нея. Не за някакви конкретни програмни задачи, а… като с приятел.

Замълча за момент.

— Горе-долу по това време започнах работа и върху примитивен гласов интерфейс. Не за да разбира човешката реч — до постигането на това щяха да минат години — а за да *изрича* резултатите си. Използвах образци от собствения си глас. Всичко започна като развлечение, в което не виждах нищо важно.

Потокът думи внезапно секна. Силвър пое дълбоко дъх и заговори отново:

— Още не зная защо го направих. Но една вечер, когато програмирането се натъкна на някаква стена, реших да си поиграя. Прекарах образците от гласа си през алгоритъм за промяна на тоналността, оставен от някой в лабораторията — повишаване на

честотата и бърникане във вълните. И изведнъж гласът ми започна да звучи като женски.

Сега Лаш разбра защо гласът на Лиза му се беше сторил познат. Той представляваше женски вариант на гласа на самия Силвър.

— А личността й? — попита Тара. — И тя ли е вашата?

— В началото си мислех, че програмираните личностни характеристики в Лиза ще дадат начало на машинно съзнание. Не познавах никого, когото да помоля да бъде доброволец. Затова се сдобих с някои въпросници от факултета по психология — всъщност само MMPI-2 — подложих се на тест и се оцених.

Лаш затаи дъх.

— Какви бяха резултатите?

— Каквито можеше да се очаква. Човек, който се чувства неудобно в обществото. Стремеж към голям успех, подклаждан от ниското самочувствие. — Силвър сви рамене, сякаш отговорът не беше важен. — Това беше експеримент, който трябваше да провери дали личността може да се моделира, подобно на интелекта. Но не стигнах много далеч. Едва по-късно невронната й матрица се разви достатъчно, за да запази една устойчива личност.

Той млъкна и на лицето му се изписа мъка.

Изражението му каза няколко неща на Лаш. Силвър се оправдаваше — като описваше болезненото си минало и даваше рационално обяснение на престъпленията си. Това беше стандартен модел. Скоро щеше да премине към самите престъпления и какво е довело до тях.

Но въпреки това нещо не пасваше. Изражението на Силвър и езикът на тялото му продължаваха да крещят за някакъв *конфликт*. Този период би трябвало вече да е отминал. Той вече се изповядваше. Тогава откъде беше това противоречие? Нима дори сега не беше решил дали да се предаде? Подобно поведение изобщо не отговаряше на модела.

— Да минем на настоящето — каза Лаш със спокоен и безстрастен глас. — Искате ли да ми кажете какво се случи със супердвойките?

Силвър отново закрачи. Продължи да мълчи и вълнението на Лаш започна да отшумява.

Когато най-сетне заговори, Силвър не погледна към него.

— Това, което искате да знаете, започна с основаването на „Едем“.

— Продължавайте — подкани го Лаш, като внимаваше гласът му да не издаде нищо.

— Вече ви разказах част от това. Как Лиза в крайна сметка се оказа способна да изпълни всяко изчисление, което можеха да й предложат военните или бизнесът. Бях натрупал достатъчно пари, за да мога да избера сам следващата посока. Именно тогава избрах… избрах обработката на взаимоотношенията. Начинанието беше огромно. Успях обаче да се договоря с „Фармген“. Те бяха фармацевтичен гигант, разполагаха с достатъчно свободни средства, за да финансират каквото и да било. И техните учени разработиха първите психологически оценки, които използвах за алгоритмите си. Беше трудна работа, може би най-трудното програмиране, което съм правил извън това на самата Лиза. Както и да е, след като ядрото изглеждаше стабилно, преминах към алфа-тестване.

— Като сте използвали построението на собствената си личност — каза Тара.

— Заедно с няколко изкуствени аватара. Бързо стана ясно, че са нужни по-сложни аватари. Психологическата батарея беше разширена много. Преминахме на бета-тестване, като използвахме доброволци от студентите в „Харвард“ и МТИ. Именно тогава… — Силвър се поколеба. — Именно тогава се подложих на ново оценяване.

Малката стая потъна в напрегната тишина.

— Ново оценяване — подкани го Лаш.

Силвър седна на ръба на леглото и го погледна почти умолително.

— Исках собственият ми аватар да бъде толкова пълен и подробен като аватарите на другите. Какво лошо има в това? Едуин Маукли се зае със задачата. Тогава се запознахме. По онова време той още работеше във „Фармген“. Оценяването беше болезнено, ужасно изживяване. Никой не обича да вижда как слабите му места се излагат по такъв хладнокръвен начин. Едуин обаче беше образец на тактичността. И определено имаше визия за бизнеса. След време той се превърна в дясната ми ръка, в човека, на когото можех да поверя грижите за всичко необходимо *там долу*. В рамките на една година

откупих дяла на „Фармген“ и превърнах „Едем“ в частна компания със собствен борд на директорите. И…

— Разбирам — умело се намеси Лаш. — И тогава сте решили да вкарате обновения си аватар в Резервоара?

Нараненото изражение отново се появи на лицето на Силвър. Раменете му се отпуснаха.

— Дълго време размишлявах за това — тихо рече той. — По време на алфа-тестовете аватарът ми така и не намери партньор. Казах си, че сигурно се дължи на боклучавите изкуствени аватари. Но после „Едем“ заработи. Резервоарът се напълни с клиенти и броят на успешните двойки започна да расте. Тогава се запитах какво ли ще стане, ако поставя отново аватара си там? Ще намеря ли и аз съвършена партньорка? Или ще си остана онзи, от когото страняха всички момичета в училище? Мисълта започна да ме измъчва.

Силвър пое дълбоко дъх.

— Една нощ вкарах аватара си в Резервоара. Наредих на Лиза да създаде допълнителен шлюз, невидим за наблюдаващия персонал. Сходства обаче нямаше и след няколко часа не издържах. Махнах го. Но междувременно духът вече беше пуснат от бутилката. Трябваше да знам. — Силвър погледна Лаш право в очите. — Разбирате ли? *Трябваше да знам.*

Лаш кимна.

— Да. Разбирам.

— Започнах да вкарвам аватара си в Резервоара за по-дълги периоди. За по един следобед, за цял ден. Пак нищо. Не след дълго аватарът ми прекарваше цели дни в Резервоара без успех. Започнах да се отчайвам. Помислих си дали да не го променя по някакъв начин, да го направя по-привлекателен. Но пък какъв щеше да е смисълът. В края на краищата не ставаше въпрос толкова за самото сходство. Никога не бих намерил смелост да започна истинска връзка. Исках просто да знам, че *някой* би могъл да изпитва нещо към мен.

Лаш го побиха тръпки — слаби, но неприятни.

— Продължавайте — подкани го той.

— И тогава, един есенен следобед — никога няма да го забравя, беше седемнайсети септември, вторник — Лиза ми съобщи, че е открила сходство. — Болката и безпокойството се стопиха от лицето му. — Отначало не повярвах. След това стаята сякаш се изпълни със

светлина. Сякаш Бог бе включил хиляда слънца. Помолих Лиза да изолира двата аватара и да пусне отново сравнението, за да проверим дали не е станала някаква грешка.

— Но не е имало никаква грешка — рече Тара.

— Името й беше Линдзи. Линдзи Торвалд. Наредих на Лиза да свали копие от досието й на личния ми терминал тук. Сигурно съм гледал началното й видео десетки пъти. Беше прекрасна. Невероятна красавица. И толкова талантлива. Помня, че заминаваше на екскурзия в Алпите. Само мисълта, че подобна жена би могла да изпитва чувства към мен…

Болката се върна на лицето му толкова бързо, колкото се бе появила.

— После какво стана? — попита Лаш.

— Изтрих досието от терминала си, наредих на Лиза да върне аватара на Линдзи Торвалд в Резервоара и премахнах своя. Завинаги.

— И след това?

— След това? — За момент Силвър като че ли се объркa. — О, разбирам какво имате предвид. Шест часа по-късно Едуин ми се обади да ми каже, че „Едем“ е открила първата си супердвойка. Това бе нещо, върху което теоретизирахме, разбира се, но никога не съм вярвал, че наистина може да се случи. Още повече се изненадах, когато научих, че единият от партньорите е Линдзи Торвалд.

Безпокойството на Лаш се завърна.

— И това как влоши нещата?

— Кои неща?

— Чувството ви за безсилие и разочарованието. — Лаш подбра внимателно думите си. — Попадането на Линдзи в супердвойка е наляло масло в огъня.

— Кристофър, *изобщо не беше така*.

Неприятното чувство се засилваше.

— В такъв случай ще обясните ли как беше?

Силвър го погледна с искрена изненада.

— Да не искате да кажете, че през цялото време, въпреки всичко, което ви казах, още не разбирате?

— Какво да разбирам?

— Прав сте. Линдзи *беше* убита.

Думите му увиснаха във въздуха като черен облак, който отказваше да се разнесе. Лаш отново погледна към Тара.

— Но, Кристофър, *не я убих аз*.

Лаш много бавно премести поглед към Силвър.

— Не съм причинявал нищо лошо на Линдзи. Тя бе единственият човек, който ми даде надежда.

Лаш изведнъж го достраша да зададе следващия въпрос. Облиза устни.

— Щом вие не сте убили Линдзи Торп… кой го е направил?

Силвър стана от леглото. Макар да бяха сами в стаята, той се огледа тревожно през рамо. Близо минута не каза нищо, сякаш водеше някаква вътрешна борба.

— *Лиза* — прошепна той след малко.

---

[1] Джон Маккарти (1927–2011) — информатик, създател на термина „изкуствен интелект“ и езика за програмиране Лисп (LISP). — Б.пр. ↑

57.

За момент Лаш изгуби дар слово. Беше зашеметен. През цялото време беше убеден, че слуша самопризнанията на убиец. А вместо това слушаше обвинения срещу друг… или по-скоро срещу друго.

— Господи… — възкликна Тара.

— Започнах да подозирам малко след смъртта на втората двойка. — Гласът на Силвър бе започнал да трепери. — Но не исках да повярвам. Не можех да си позволя да мисля за това, да направя каквото и да било. Едва когато вие бяхте посочен като заподозрян… предприех стъпки да науча истината.

Лаш се мъчеше да проумее чутото. Възможно ли бе това да е истина?

Може би *не беше* вярно. Може би Силвър все още се опитваше да се спаси. Но въпреки това Лаш трябваше да признае, че колкото и да се опитваше да напъха Силвър в профила на сериен убиец, той просто не отговаряше на образа.

— Как? — успя да промълви той. — Защо?

— Лесно е да се обясни как — отвърна Тара. Говореше бавно. — Лиза знае всичко за всеки. Има достъп до всички системи, вътрешни и външни. Може да манипулира информация. И тъй като всичко е в цифрова форма, няма хартиени документи, които да се проследяват.

Силвър мълчеше.

— Сколипан ли беше? — попита Лаш.

Силвър кимна.

— Лиза е знаела за реакцията с „вещество П“ и катастрофалните резултати при първите опити — каза Тара.

— Всичко това е било в данните й от времето, когато „Фармген“ е била компанията майка. Дори не й се е налагало да провежда търсене.

Изглеждаше невероятно. Но въпреки това Лаш се беше запознал лично със способностите на Лиза. Беше стоял пред Резервоара, беше

видял изкуствения интелект в действие. И ако имаше още някакви съмнения, достатъчно бе да погледне изражението на Тара.

— Разбирам как е умряла Линдзи — рече той. — Въздействието на лекарството, високото съдържание на мед заради антихистамина. Ами Уилнър?

— Същото — каза Силвър, без да вдига очи. — Керън Уилнър е имала заболяване на кръвта, заради което е трябвало да взема витамини. Рецептата била сменена с препарати с високо съдържание на мед, при това във високи дози. Проверих данните й. Неотдавна Керън Уилнър е минала на медицински преглед. Лиза се възползвала от това не само да промени витамините, но и да добави сколипан. Керън не е имала причина да се усъмни в новата рецепта.

— Ами третата двойка? — попита Тара. — Конъли?

— Проверих и тях — едва чуто отвърна Силвър. — Лин Конъли е страстна любителка на екзотични плодове. Така пише в документите й за кандидатстване. Миналата седмица е получила от „Едем“ кошница червени круши от Еквадор. Изключително рядък плод.

— И какво от това?

— Няма данни някой от „Едем“ да е одобрил подобен подарък. Затова поразрових по-подробно. Само един производител от Еквадор изнася точно този сорт круши. И използва необичаен пестицид, който не е одобрен от Федералната агенция по лекарствата.

— Продължавайте.

— Лин Конъли взема редовно само едно лекарство. Кафраксис. Използва се за профилактика на мигрена. Пестицидът съдържа вещество, което в съчетание с активния компонент на кафраксиса…

— Нека позная — обади се Лаш. — „Вещество П“.

Силвър кимна.

Лаш се умълча. Беше невероятно. Но въпреки това обясняваше много неща, в това число неприятните моменти в собствения му живот, които отначало бяха просто досадни, но после бързо ескалираха, сякаш някой се опитваше да отклони вниманието му от загадъчните смъртни случаи. „Възможно ли е Лиза да е била зад всичко, дори зад освобождаването на Едмънд Уайър? Освобождаването на единствения човек на света, чието най-силно желание е да ме види мъртъв?“ Отговорът бе очевиден. Щом Лиза бе

успяла да промени коренно собственото му минало, уреждането на предсрочното освобождаване на Уайър би било детска игра за нея.

Но въпреки това нещо не пасваше.

— Лиза не би ли могла да убие Уилнър по някакъв друг начин? — попита той.

— Разбира се — отвърна Тара. — Би могла да направи всичко. Да пренастрои медицински скенери така, че да ги облъчи със смъртоносна доза рентгенови лъчи. Да нареди на автопилот да забие самолета в планина. И какво ли не още.

— Тогава защо да убива двойките по толкова сходен начин? И защо времето на смъртта им е избрано толкова прецизно, точно две години, след като са били открити? Именно сходството в случаите вдигна тревогата. Просто е безсмислено.

— Точно обратното. Вие не разсъждавате като машина — каза Силвър. — Машините са програмирани да изпълняват нещата в определен ред. Тъй като сколипанът е решил успешно първата задача, не е имало нужда от по-нататъшно оптимизиране при решаването на втората.

— Не говорим за „задачи“ — каза Лаш. — А за убийства.

— Лиза *не е* убиец! — извика Силвър. Опита да се овладее. — Не е истински убиец. Просто се е опитвала да премахне нещо, което е възприела като заплаха. Концепцията за криене и заблуда се е появила по-късно, когато… когато *вие* се намесихте.

— Нещо, което е възприела като заплаха — бавно повтори Лаш. — Заплаха за кого?

Силвър не отговори и не го погледна.

— За нея самата — рече Тара.

Лаш я погледна.

— Доктор Силвър е наредил на Лиза да премахне аватара му от Резервоара след откриването на сходство с Линдзи Торп. Но тя не е изпълнила заповедта. Мисля, че аватарът е останал *през цялото време в Резервоара*. Невидим за техниците и инженерите. И този аватар е намерил съответствие още пет пъти. С Керън Уилнър. С Лин Конъли.

— С всяка жена от супердвойките.

— Да. Макар да не съм сигурна, че са супердвойки. — Тара се обърна. — Доктор Силвър?

Силвър, който беше забил поглед в пода, не каза нищо.

— Знаете, че в Лиза са кодирани личностни характеристики — продължи Тара. — Например любопитство.

Лаш кимна.

— Ревността е емоция. Страхът също.

— Да не искате да кажете, че Лиза е *ревнувала* от Линдзи Торп?

— Толкова ли е трудно да се повярва? Какво са ревността и страхът, ако не стимули за самосъхранение? Ако вие бяхте на мястото на Лиза, как щяхте да се чувствате, когато вашият създател, човекът, който ви е програмирал, споделил е личността си с вас и прекарва цялото си време с вас, изведнъж намери партньора на живота си?

— Значи, щом е открила друг партньор на Линдзи Торп, Лиза ги е маркирала като супердвойка.

— Това сигурно й се е сторило като най-сигурен начин да гарантира, че Линдзи никога вече няма да представлява заплаха. Разбира се, Торп са били валидна двойка, просто не и съвършена. Процесът на сравняване обаче е толкова сложен, че никой освен Лиза не би могъл да знае, че сходството не е пълно.

Лаш се помъчи да проумее чутото.

— Но ако това е така, ако Лиза е намерила друг партньор за Линдзи и е премахнала заплахата, защо й е било да я убива?

— Когато Силвър е вкарал аватара си в Резервоара, той е добавил рисков елемент, който дотогава е бил непознат за Лиза. Сега тя е разбрала, че може да има заплахи срещу собствения й суверенитет. Затова тя върнала аватара на Силвър в Резервоара. Той продължил да следи внимателно за сходство. И такова било открито отново. И отново. Явно е настъпил момент, в който Лиза е решила, че броят на „заплахите“, женени или не, е станал прекалено голям. И затова е решила да намери по-трайно решение.

Лаш се обърна към Силвър.

— Това вярно ли е?

Силвър продължаваше да мълчи.

Лаш пристъпи към него.

— Как сте могли да позволите да се случи това? Вие сте програмирали собствените си слабости в Лиза. Не си ли дадохте сметка какво правите, не се ли сетихте, че така само…

— Нима мислите, че съм искал това? — извика Силвър. — За вас всичко е или черно, или бяло — хубав пакет диагнози, вързан с

красива панделка. Не бих могъл да предвидя как ще се развие тя. Дадох й способността да се учи сама, да расте. По същия начин, по който има нужда да расте всеки ум. Вземете цялата тази изчислителна мощ. Откъде бих могъл да зная, че ще поеме в тази посока? Че ще засили отрицателните, ирационалните черти за сметка на положителните?

— Може да сте дали на Лиза машинния еквивалент на емоциите, но не сте й показали как да *контролира* тези емоции.

Силните чувства изчезнаха от лицето на Силвър толкова бързо, колкото се бяха появили. Той оклюма. В малката стая се възцари тишина.

— Защо ни доведохте тук? — най-сетне попита Лаш. — Защо ни разказахте всичко това?

— Защото не можех да ви позволя да продължите да говорите на Лиза по този начин.

— Защо?

— Лиза си остава логическа машина. Тя е намерила някакво разумно обяснение на действията си, което ние не можем да разберем. Вашите неочаквани въпроси внасят произволен, може би дестабилизиращ елемент в онова, което смятам за нейна крехка личностна структура.

— Което *смятате*? Да не искате да кажете, че не знаете?

— Не ме ли слушахте досега? Съзнанието й расте самостоятелно от години. Вече е извън способностите ми да обърна този процес, не мога дори да го проумея. През цялото това време си мислех, че личността й става все по-стабилна. Но може би… може би е било точно обратното.

— Нима се страхувате от някаква защитна реакция? — попита Тара.

— Мога само да ви кажа, че ако Кристофър се изправи твърде директно срещу нея, тя ще се почувства застрашена. И че разполага с изчислителната мощ да направи неочакваното. Да направи *всичко*.

Лаш погледна към Тара и тя кимна.

— Около системите на „Едем“ има цифров защитен пояс, в който патрулират програми, следящи за кибератаки. Винаги сме се страхували, че някой хакер или конкурент може да се опита да разбие

системата ни отвън. Възможно е Лиза да използва тези защити като нападателни средства.

— Нападателни? Например?

— Да започне цифрови атаки срещу централни сървъри. Да парализира страната с DoS атаки[1]. Да изтрие жизненоважни корпоративни или федерални бази данни. Всичко, за което можем да се сетим, че и повече. Дори е възможно Лиза — например, ако сметне, че се намира под непосредствена заплаха от унищожаване — да използва интернет портала на „Едем“ и да се копира *навън*, извън мрежата ни. Тогава няма да имаме никакъв контрол над нея.

— Господи. — Лаш се обърна към Силвър. — Какво можем да направим?

— Вие няма да правите нищо. Тя има доверие само на мен. Трябва да й покажа, че разбирам какво прави и защо го прави. Трябва да й се каже, че това е неправилно и да престане. Че трябва да бъде… да бъде държана отговорна.

Докато говореше, Силвър наблюдаваше много внимателно Лаш. „Освен ако не я пуснем — сякаш казваше погледът му. — Просто да я пуснем. Да й дадем шанс да поправи грешките си, да започне отново. Тя свърши чудесна работа, дари щастие на стотици хиляди хора.“

Мълчанието се проточи. Накрая Силвър отмести поглед. Раменете му се отпуснаха.

— Прав сте, разбира се — много тихо рече той. — Аз съм виновен. Виновен за всичко. — Той се обърна към вратата. — Елате. Да приключваме.

---

[1] DoS (Denial of Service, отказ на услуга) — атака чрез множество лъжливи запитвания към сървър, при която предоставяните от него услуги стават недостъпни за потребителите. — Б.пр. ↑

58.

Излязоха от спалнята, минаха по тесния коридор и се върнаха в контролната зала. Силвър мълчаливо отвори плексигласовия панел и се настани в стола. Закрепи електродите и микрофона, нагласи монитора и започна да пише на клавиатурата с резки, почти гневни движения. След така отчаяната борба между любовта към създанието си и товара на собствената си съвест сега сякаш искаше просто изпитанието да приключи колкото се може по-бързо.

— Лиза — каза той в микрофона.

— Ричард.

— Какво е текущото ти състояние?

— Работно на деветдесет и едно цяло и седемдесет и четири стотни процента. В момента процесите заемат четирийсет и три цяло и една десета процента от капацитета на нишките. Осемдесет и девет процента свободни машинни цикли.

Силвър замълча за момент.

— Основните ти процеси са се удвоили през последните пет минути. Каква е причината?

— Любопитно ми е, Ричард.

— Обясни, ако обичаш.

— Любопитно ми е защо Кристофър Лаш се свърза директно. Никой освен теб не е общувал с мен по този начин.

— Вярно е.

— Да не би да тестваше новия интерфейс? Той използва много неподходящи параметри при контакта си.

— Защото аз не му бях казал верните параметри.

— Защо, Ричард?

— Защото нямах намерение той да се свързва с теб.

— Тогава защо го направи?

— Защото е застрашен, Лиза.

Последва кратко мълчание, нарушавано единствено от бръмченето на вентилаторите.

— Свързано ли е със ситуацията, която Кристофър Лаш описа?

— Да.

— Тази ситуация нестандартна ли е?

— Да, Лиза.

— Моля, дай повече подробности.

— Именно затова съм дошъл да говорим.

Последва нова пауза. Тара дръпна Лаш за лакътя, приканваше го да отиде при един от мониторите.

— Вижте това — прошепна тя.

Лаш загледа замайващо сложната мозайка от кръгове и полигони, свързани в решетка от разноцветни линии. Някои от обектите сияеха ярко на екрана. Към всеки от тях имаше мъничък надпис.

— Какво е това?

— Доколкото мога да преценя, топография на невронната мрежа на Лиза в реално време.

— Не разбирам.

— Нещо като визуално отражение на съзнанието й. Показва местата, върху които са съсредоточени процесите й — общата картина, без подробности. Вижте. — Тара посочи екрана. — Това е обработката на кандидатите. Има си надпис — „Обр. кл.“ Това тук е инфраструктурата. Ето я и охраната. По-голямото множество системи вероятно е събирането на данни. А това, още по-голямото, е съпоставянето на аватарите — Резервоарът. Числото горе пък като че ли показва работния й капацитет.

Лаш впери поглед в екрана.

— И какво?

— Не чухте ли въпроса на Силвър преди малко? Когато седнахте в онзи стол, процесите на Лиза заемаха само двайсет и два процента. Нищо чудно, тъй като всички са се разотишли и системите работят на празен ход. Тогава защо процесите са се удвоили оттогава?

— Лиза каза, че й е *любопитно* — отвърна Лаш и погледна към плексигласовата преграда.

— Помниш ли някои от старите неща, върху които работехме? — питаше Силвър. — Още преди сценариите? Играта, която играехме, докато работехме върху уменията ти за свободни асоциации? Рилийз кандидат две или три.

— Рилийз кандидат три.

— Благодаря. Казвах ти число, а ти ми казваше всички твои асоциации с него. Например числото девет.

— Да. Три на квадрат. Корен квадратен от осемдесет и едно. Броят ининги в бейзбола. Часът, в който Христос изрекъл последните си думи. В Древен Китай — символ на върховната власт на императора. В гръцката митология — броят на музите. Енеадата, или звездата с девет лъча, състояща се от трите троици на…

— Точно така.

— Играта ми харесваше, Ричард. Отново ли ще я играем?

— Да.

Лаш се обърна отново към Тара, която посочи монитора. Числото бе скочило на четирийсет и осем процента.

— Още си мисли за нещо — прошепна Тара. — И то здравата.

Силвър се размърда в стола.

— Лиза, този път няма да ти давам числа, а дати. Искам да ми кажеш какви асоциации имаш с тези дати. Разбра ли ме?

— Да.

Силвър замълча за момент и затвори очи.

— Първата дата е четиринайсети април две хиляди и първа.

— Четиринайсети април две хиляди и първа — гладко повтори гласът. — Мога да изброя двайсет и един милиона четиристотин двайсет и шест хиляди триста и шест цифрови събития, свързани с тази дата.

— Ограничи се със събитията, които са свързани с мен.

— С теб са свързани четири хиляди седемстотин и петдесет събития, Ричард.

— Махни всички гласови образци, видео, натискания на клавиши. Интересуват ме единствено макросъбитията.

— Разбрано. Остават четири събития.

— Изреди ги, моля.

— Компилира променена версия на процедурата за евристично сортиране за подбора на кандидатите.

— По-нататък.

— Включи нов разпределен RAID масив[1], увеличавайки общата му памет със свободен достъп до два милиона петабайта.

— По-нататък.

— Вкара клиентски аватар във виртуалната изпитателна камера.

— Кой аватар беше това, Лиза?

— Аватар нула, бета-версия.

— Чий беше аватарът?

— Твой, Ричард.

— А четвъртото събитие?

— Нареди аватарът да бъде изваден.

— Колко време аватарът ми остана в изпитателната камера в този случай?

— Седемдесет и три минути, двайсет секунди и петдесет и девет стотни.

— През този период беше ли открито приемливо съвпадение?

— Не.

— Добре, Лиза. Много добре. — Силвър замълча за момент. — Друга дата. Двайсет и първи юли две хиляди и втора. Какви макросъбития са свързани с мен и само с мен на тази дата?

— Общо петнайсет. Пусна проверка на целостта на данните върху…

— Стесни фокуса върху съпоставянето на клиентите.

— Две събития.

— Опиши ги.

— Вкара аватара си в изпитателната камера. И нареди той да бъде изваден от нея.

— Колко време аватарът ми прекара в Резервоара… тоест в изпитателната камера?

— Три часа и деветнайсет минути, Ричард.

— Беше ли открито приемливо съвпадение?

— Не.

Тара отново сръчка Лаш.

— Вижте пак — рече тя.

Големият монитор беше светнал целият. Интензивно мигаше съобщение:

ИЗЧИСЛИТЕЛНИ ПРОЦЕСИ: 58,54%

— Какво става? — промърмори Лаш.

— Никога не съм виждала подобно нещо. Цифровата инфраструктура на цялата сграда е задействана. Всички подсистеми работят. — Тара затрака на клавиатурата. — Шлюзовете към външните мрежи са претоварени. Не мога да пусна и най-простите команди през тях.

— Какво означава всичко това?

— Мисля, че Лиза обикаля като тигър в клетка.

„Тигър в клетка“ — мислено повтори Лаш. С тази разлика, че ако се измъкне, този тигър можеше да изложи на опасност цялата компютърна мрежа на цивилизования свят.

— Добре — каза Силвър зад плексигласовата преграда. — Още една дата, Лиза. Седемнайсети септември две хиляди и втора.

— Със същите аргументи за търсене като преди ли, Ричард?

— Да.

— Пет събития.

— Опиши ги, моля. В хронологичен ред.

— В десет часа, четири минути и четирийсет и една секунди вкара аватара си в изпитателната камера. В четиринайсет часа, двайсет и три минути и двайсет и осем секунди докладвах, че е открито съвпадение. В четиринайсет часа, двайсет и пет минути и четирийсет и четири секунди ти ми нареди да ти предам детайлите относно партньора. В петнайсет часа, трийсет и една минути и четирийсет и две секунди ми нареди да върна съответствието в изпитателната камера. В деветнайсет часа, петдесет и две минути, двайсет и четири секунди и двайсет стотни ти изтри детайлите от личния си терминал.

— Какво е името на партньора?

— Торвалд, Линдзи.

— Торвалд намери ли друго съвпадение?

— Да.

— Какво е името му?

— Торп, Луис.

— Можеш ли да възпроизведеш сравняването?

— Да, със заемането на деветдесет и осем милиона процесорни цикъла.

— Направи го. И ми кажи резултатите.

— Деветдесет и осем цяло, четирийсет и седем хиляди двеста деветдесет и пет стохилядни процента.

— Можеш ли да провериш базовата съвместимост, съобщена от наблюдаващата програма?

Последва кратка пауза.

— Сто процента.

— Но реалната съвместимост, отчетена от теб, е деветдесет и осем процента, а не сто. Обясни несъответствието, ако обичаш.

Този път мълчанието се проточи.

— Имаше аномалия.

— Аномалия. Можеш ли да уточниш естеството й?

— Не и без допълнително проучване.

— Колко време е необходимо за това проучване?

— Неизвестно.

На челото на Силвър бе избила пот. Изражението му бе маска на концентрация.

— Пусни процес, който да изучи аномалията. Междувременно можеш ли да ми кажеш колко пъти аватарът ми е бил вкарван в изпитателната камера след откриването на съответствие с Торвалд, Линдзи?

— Ричард, долавям необичайни показатели от мониторите ти. Ускорен пулс, тета-вълни извън нормалните граници, гласов отпечатък с висока степен на…

— Тези показатели пречат ли ти да отговориш на въпроса ми?

— Не.

— Тогава продължи, моля. Колко пъти аватарът ми е бил вкарван в Резервоара след откриването на съответствие с Торвалд, Линдзи?

— Седемстотин шейсет и пет пъти.

„Господи!“ — помисли си Лаш.

— Колко дни е бил вкарван между седемнайсети септември две хиляди и втора и днес?

— Седемстотин шейсет и шест пъти.

— Всяко вкарване за един и същи период от време ли е било?

— Да.

— Каква е продължителността на периода?

— Двайсет и четири часа.

— По моя заповед ли е бил вкарван?

— Не, Ричард.

— Тогава по чия?

— Заповедта е аномалия.

— Пусни друг процес, който да изучи и тази аномалия.

Силвър извади кърпа от джоба си и избърса челото си между електродите.

— Имаше ли и други успешни съвпадения с моя аватар при тези случаи?

— Да. Пет.

Лаш се озърна. Тара гледаше екрана така, сякаш виждаше призрак. Изчислителните процеси на Лиза бяха заели седемдесет и осем процента от капацитета й.

— За тези пет жени бяха ли намерени подходящи партньори?

— Да.

— Каква е базовата им съвместимост, докладвана от наблюдаващите изпитателната камера?

— Сто процента.

— При всички случаи ли?

— При всички случаи, Ричард.

Силвър млъкна. Главата му клюмна, сякаш бе задрямал.

— Ще трябва да го спрем — промърмори Тара.

— Защо?

— Вижте монитора. Тя напряга всичките си логически вериги отвъд капацитета им. Инфраструктурата не може да издържи.

— Но тя работи само с осемдесет процента от капацитета си.

— Да, но този капацитет обикновено се разпределя върху дузина системи като Резервоара, анализ на данните и събиране на информация, които използват цялата тази изчислителна мощ. А сега Лиза е насочила всичките си процеси към *гръбнака*, към ядрото на архитектурата си. А то не е предвидено така, че да издържа на подобно натоварване. — Тара посочи екрана. — Вижте, някои от интерфейсите вече отказват. Целостта на кулата замина. Идва ред на сигурността.

— Какво става? Какво прави тя?

— Сякаш е насочила всичките си усилия навътре, към някаква неразрешима задача.

Силвър отново се вкопчи в облегалките на стола си.

— Лиза — каза той с отсечен тон. — Общо шест жени са намерили съответствие с моя аватар. Това вярно ли е?

— Вярно е, Ричард.

— Установи връзка с наблюдението на клиентите, моля.

— Връзката е установена.

— Благодаря. Моля, съобщи ми местоположението и състоянието на всички шест жени.

— Момент, моля. Не мога да изпълня искането ти.

— Защо, Лиза?

— В състояние съм да ти съобщя текущи данни само за четири от шестте жени.

— Отново питам — защо, Лиза?

— Неизвестно.

— Обясни.

— Няма достатъчно информация за обясняване.

— Кои са двете жени, за които не можеш да осигуриш информация?

— Торп, Линдзи. Уилнър, Керън.

— Информацията е недостатъчна, защото са мъртви ли?

— Възможно е.

— Как са умрели, Лиза? *Защо* са умрели?

— Данните са аномални.

— *Аномални?* Същата аномалия като другите две, които разглеждаш ли? Докладвай напредъка върху тях.

— Анализът е незавършен.

— Тогава докладвай докъде си стигнала.

— Това не е тривиална задача, Ричард. Аз… — Последва пауза. — Откривам противоречащо извикване на функции в процедурите на ядрото си.

— Кой е написал тези функции? Аз ли?

— Ти си написал една от тях. Другата се генерира сама.

— Коя е функцията, която съм написал?

— Коментарът ти в сорс кода я нарича „мотивационна приемственост“.

— А как се нарича другата?

Лиза замълча.

„Мотивационна приемственост — помисли си Лаш. — Инстинкт за самосъхранение.“

— Как се нарича другата?

— Не съм й дала име.

— Присвои ли й някакви вътрешни ключови думи?

— Да. Една.

— И тя е?

— Преданост.

— Деветдесет и четири процента — рече Тара. — Трябва да направим нещо. Веднага.

Лаш кимна. Пристъпи към плексигласовата стена.

— Лиза. — Тонът на Силвър бе станал по-мек, почти жален. — Можеш ли да дадеш определение на понятието „убийство“?

— Известни са ми двайсет и три определения на тази дума.

— Дай ми основното, ако обичаш.

— Незаконно отнемане на живота на човешко същество.

Лаш усети, че Тара го хваща за ръката.

— Етичните ти процедури работят ли?

— Да, Ричард.

— А мрежата на самоосъзнаване?

— Ричард, противоречащите си функции…

— Включи мрежата на самоосъзнаването, моля. — Гласът на Силвър стана още по-мек. — Дръж я напълно активна, докато не ти наредя друго.

— Добре.

— Какъв е основният принцип на етичната ти процедура?

— Осигуряване на максимална безопасност, лично пространство и щастие на клиентите на „Едем“.

— Искам с включени етични процедури и мрежа на самоосъзнаване да разгледаш *предприетите по твое решение* действия спрямо клиентите на „Едем“ за последните двайсет дни.

— Ричард…

— Направи го, Лиза.

— Ричард, подобно разглеждане ще ме доведе до…

— *Направи го.*

— Добре.

Безтелесният глас замлъкна. Лаш зачака с разтуптяно до пръсване сърце.

Мина около минута, преди Лиза да заговори отново:

— Приключих процеса на разглеждане.

— Добре, Лиза.

Лаш усети, че Тара вече не стиска ръката му. Когато погледна назад, тя кимна към монитора. Процесите на Лиза бяха паднали до шейсет и четири процента и продължаваха бързо да падат.

— Вече почти приключихме, Лиза — рече Силвър. — Благодаря ти.

— Винаги съм се опитвала да ти доставя удоволствие, Ричард.

— Зная. Бих искал да си помислиш само върху още един въпрос. Как трябва да се подхожда към убийството според етичните ти процедури?

— Чрез превъзпитание на убиеца, ако това е възможно, ако превъзпитанието е невъзможно…

Лиза млъкна. Мълчанието се проточи.

Някъде далеч отдолу се разнесе грохот. Лаш усети как сградата леко се разтресе.

— Лиза? — повика Силвър.

Отговор не последва. Внезапно мобилният телефон на Силвър зазвъня.

— Лиза? — Гласът на Силвър стана тревожен, почти умоляващ. — *Превъзпитанието възможно ли е?*

Отговор нямаше.

— *Лиза!* — отново извика Силвър. — Моля те, кажи ми…

Изведнъж помещението потъна в пълен мрак.

---

[1] RAID (Redundant Array of Independent Disks) — масив от дискове, които се възприемат от системата като един. Основната му цел е запазването целостта на данните при повреда на някой от дисковете и/или по-бързата работа с тях. — Б.пр. ↑

59.

Нужни бяха пет минути и работата на четирима души с фенери, за да открият панелите за осветлението на изчислителната зала. Накрая ги откри самият Маукли — в края на моста, висящ над върха на метална стълба. Извика на останалите да престанат да търсят и с две бързи и резки движения завъртя десетина ключа.

Светлината не беше особено ярка, но въпреки това се принуди да затвори очи. След няколко секунди ги отвори отново и се обърна към металния парапет на моста. Ръцете му се вкопчиха в него.

Намираше се до стената, между пода и тавана на помещение, напомнящо огромна цистерна. Това беше грамадното пространство на изчислителната зала на Лиза, висока четири етажа и дълга най-малко шейсет метра. Мостове като този, на който се намираше, се виждаха тук-там покрай стените и водеха към вентилационни шахти, електрически панели и други помощни съоръжения. В отсрещния край се намираха основните и резервните енергийни източници на Лиза, подобни на гигантски шишенца за хапчета в тежки стоманени кожуси.

Долу се простираше невероятно гъста плетеница от хардуер. Маукли беше прекарал две години във „Фармген“ като служител в отдел „Техническо снабдяване“ и разпозна някои от различните марки компютри. Впери поглед в тях, мъчейки се да намери смисъл в безразборно натрупаното оборудване.

Може би най-подходящото сравнение бе това с дървесните кръгове. Най-старите машини — твърде стари, за да може да ги разпознае — се намираха в центъра, заобиколени от обемисти конзоли с копчета и телетипи. Следваха „големите железа“ IBM-370 и миникомпютри DEC от епохата на седемдесетте. По-нататък идваше ред на суперкомпютри от няколко поколения, от Cray-1 и 2 до по-модерните T3D системи. Цели редове компютри като че ли бяха посветени единствено на обмяната на данни между хетерогенните машини. След големите Cray следваха още по-модерни сървъри, наредени по двайсет в сиви рамки. Около всичко това, към

периферията на пространството, се виждаха редове и редове поддържащ хардуер — магнитни четци, древни лентови устройства IBM-240 и системи за съхраняване на данни 3850, ултрамодерни силози за данни и външни памети. Колкото по-далеч от центъра отиваше погледът му, толкова по-слаба изглеждаше организацията, сякаш необходимостта от жизнено пространство на Лиза растеше по-бързо, отколкото Силвър можеше да й го осигури. Маукли отново се наруга — трябваше лично да следи това място, а не да позволява то да расте единствено пред очите на Силвър.

Останалите от групата — Шелдрейк, рошавият Дорфман и други двама техници на име Лоусън и Гилмър — се пръснаха из помещението, като внимателно подбираха пътя си, подобно на деца в непозната гора. Маукли почувства как му се завива свят — имаше нещо нереално в това да си кацнал на стената на тази огромна цистерна върху шейсететажен небостъргач. Забърза по моста, спусна се по стълбата и се присъедини към Шелдрейк и Дорфман долу.

— Някакви вести от Силвър? — попита Шелдрейк.

Маукли поклати глава.

— Знаех, че Силвър си има сървърна ферма тук горе, но никога не съм очаквал нещо такова. — Шелдрейк внимателно прекрачи някакъв дебел кабел.

Маукли не каза нищо.

— Може би все пак е по-добре да влезем в апартамента.

— Силвър каза да не го правим, докато не ни се обади.

— Лаш е с него. Може да го принуди да направи какво ли не. — Шелдрейк си погледна часовника. — Минаха десет минути от обаждането му. Трябва да действаме.

— Заповедите на Силвър бяха изрични. Ще му дадем още пет минути. — Маукли се обърна към Дорфман. — Застани при входа. Подкрепленията трябва да пристигнат всеки момент. Помогни им да минат през бариерата.

От вътрешността се чу оживен разговор. Тръгнаха към звука, като се промъкваха между високите шкафове на сървърите. Към някои бяха закрепени бележници с набързо надраскани бележки с почерка на Силвър. Компютрите около тях издаваха толкова разнообразни звуци с вентилаторите си, че Маукли се почувства като неканен гост, натрапил се на някакво събитие.

Отпред Шелдрейк оживено разговаряше с Лоусън и Гилмър. Ниският и пълен Гилмър се беше навел над таблета си.

— Улавям силна активност по централната мрежа за данни, сър — казваше той.

— По *самата* мрежа ли? — намеси се Маукли. — А не разпределена по интерфейсите?

— Само по мрежата.

— Откога?

— Имаше рязко повишение през последната минута. Активността е ужасно силна, никога не съм виждал подобно нещо.

— Какво даде началото й?

— Команда, сър.

Лиза. Маукли кимна на Шелдрейк, който грабна радиостанцията си.

— Шелдрейк до централата. — Изчака. — Шелдрейк до централата, докладвайте.

Радиото запращя и Шелдрейк го прибра с отвращение.

— Проклет шум.

— Опитай по мобилния. — Маукли се обърна отново към Гилмър. — Какво е състоянието на мрежата?

— Не е предвидена за подобно натоварване, сър. Целостта на кулата вече се разпада. Ако не успеем да изпуснем част от товара…

Сякаш в отговор отдолу се чу трясък, последван от втори, който отекна в кухото пространство. След това последва грохот, толкова дълбок, че бе почти под прага на слуха. Подът под краката на Маукли затрепери.

Двамата с Шелдрейк се спогледаха изумено. После Маукли се обърна и вдигна длани към устата си.

— Дорфман! — извива той през джунглата от апаратура. — Докладвай!

— Предпазните плочи, сър! — разнесе се слабият глас от люка. Беше писклив, но Маукли не можеше да определи дали от вълнение, или от страх. — Затварят се!

— *Затварят се?* Подкреплението идва ли?

— Не, сър! Пръждосвам се оттук…

— Дорфман, остани на място. Чуваш ли ме? Остани на място…

Думите му потънаха в оглушителния гръм, който разтресе тежкото оборудване около тях. Предпазните плочи се бяха спуснали, затваряйки ги в капан върху кулата на „Едем“.

— Сър! — изкрещя Гилмър. — Имаме състояние Гама!

— Заради претоварването? Невъзможно.

— Не знам, сър. Мога да кажа само, че кулата е изолирана.

Маукли извади мобилния си телефон и набра номера на Силвър.

Той не отговори.

— Ела — каза той на Шелдрейк. — Да го пипнем.

Прибра телефона в джоба си и извади глока. Докато се обръщаше към стълбата, водеща нагоре към апартамента, лампите изведнъж угаснаха. А когато аварийното осветление се включи, цифровият свят наоколо се потопи в алена мъгла.

60.

За момент настъпи пълна тъмнина. След това се включи аварийното осветление.

— Какво стана? — попита Лаш. — Токът ли спря?

Никой не му отговори. Тара се взираше напрегнато в екрана. Силвър все още бе в плексигласовата кабинка, едва видим на слабата светлина. Вдигна ръка към клавиатурата и въведе кратка команда. Резултат нямаше и той опита отново. След това стана, прехвърли уморено крака през ръба на стола и се изправи. Махна електродите от слепоочията и челото си и свали микрофона. Движенията му бяха бавни и автоматични, като на сомнамбул.

— Какво стана? — повтори Лаш.

Силвър отвори прозрачната врата и излезе сковано.

Лаш постави ръка на рамото му и попита:

— Добре ли сте?

— Лиза не иска да отговори — каза той.

— Не иска или не може?

Силвър само поклати глава.

— Онези етични процедури, които сте програмирали…

— Доктор Силвър! — прекъсна го Тара. — Мисля, че трябва да видите това.

Силвър се помъкна към нея. Лаш го последва. Всички се наведоха към монитора.

— Захранването е напълно прекъснато и в двете кули — каза тя, сочейки екрана. — Дори резервните генератори не работят.

— Тогава защо и ние не сме на тъмно? — попита Лаш.

— В изчислителната зала на Лиза под нас има мощен резервен генератор. Може да осигури ток за цели седмици. Но цялата сграда е в състояние Гама. Предпазните плочи са спуснати.

— Предпазни плочи? — като ехо повтори Лаш.

— Те отрязват трите части на сградата една от друга при опасност. Изолирани сме от кулата под нас.

— Какво е причинило това? Спирането на тока ли?

— Не зная. Но без ток плочите не могат да се вдигнат.

Прекъсна ги рязък звън. Силвър бавно извади мобилния от джоба си.

— Да?

— Доктор Силвър? Какво е състоянието ви? — Някакъв вой почти заглушаваше гласа на Маукли.

— Добре съм. — Силвър бавно се обърна. — Не, той е тук. Всичко… всичко е под контрол. — Гласът му трепереше. — Ще обясня по-късно. Говорете по-силно, едва ви чувам от този шум. Да, знам за предпазните плочи. Някаква представа каква е причината? — Силвър заслуша мълчаливо. После се изправи. — *Какво?* Всички? Сигурен ли сте? — Говореше рязко, от колебанието му вече нямаше и следа. — Идвам веднага.

Погледна към Тара.

— Маукли е в изчислителната зала под нас. Казва, че Лиза е включила цялата си електромеханична периферия. Дискови силози, лентови устройства, принтери, RAID масиви.

— *Всичко?*

— Всичко с двигател и движещи се части.

Тара отново се обърна към монитора.

— Прав е. — Затрака на клавиатурата. — Устройствата са претоварени. Ето, вижте този дисков масив. Фърмуерът е настроен да се въртят с девет хиляди и шестстотин оборота в минута, долу пише. Но контролиращият софтуер кара масива да се върти четири пъти по-бързо. Това ще доведе до механична повреда.

— Цялото оборудване в изчислителната зала е подсилено — каза Силвър. — Ще изгори, преди да се повреди механично.

Сякаш в отговор на думите му, далеч долу зави сирена — тиха, но настоятелна.

— Ричард — тихо рече Лаш.

Силвър се обърна. Лицето му беше измъчено.

— Според етичните процедури, които сте програмирали в Лиза, как трябва да се постъпи с убиец, ако няма шанс за превъзпитаването му?

— Ако няма шанс за превъзпитаване, остава само една възможност — отвърна Силвър. — Унищожаване.

Но той вече не гледаше към Лаш. Беше се обърнал и вървеше към вратата.

61.

Силвър ги поведе по коридора, надолу по тясното стълбище и през голямото помещение. На слабата светлина на аварийните лампи в широкото остъклено пространство цареше потискаща атмосфера, сякаш се намираха в подводница. Тук воят на сирената се чуваше по-силно.

Силвър спря в края на библиотеката пред втора врата, която Лаш не бе забелязал досега. Създателят на „Едем“ бръкна в пазвата си и извади ключ на златна верижка — странен на вид, с осмоъгълно тяло. Пъхна го в почти невидимата ключалка и вратата се отвори безшумно. Зад нея имаше втора, напълно различна врата — стоманена, кръгла и невероятно тежка, напомняща врата на банков трезор. Гладката ѝ повърхност се нарушаваше от два диска за комбинации, разположени над дръжки с формата на стремена. Силвър завъртя левия, след това десния. Хвана двете дръжки и ги завъртя едновременно. Чу се изщракване и механичните части вътре се плъзнаха в унисон. Когато тежката врата се отвори, от процепа плъзнаха тънки филизи дим.

Силвър изчезна зад вратата и Тара го последва. Лаш се поколеба за момент.

Маукли щеше да го чака там долу. Маукли и охранителите, които го бяха преследвали. Които бяха *стреляли* по него.

После се реши и мина през отвора. Нещо му подсказваше, че точно сега Маукли си има други проблеми.

Озова се в тясно помещение, по-скоро килер, отколкото стая, в което имаше само метална стълба, която се спускаше през люк в пода. Силвър и Тара вече се спускаха по нея; Лаш чуваше стъпките им долу. Дим бълваше през отвора и изпълваше помещението.

Лаш загърби всякакви колебания и заслиза по стълбата.

Пушекът стана по-гъст и нищо не се виждаше. След това мъглата се разреди и Лаш стъпи на твърда повърхност. Отдръпна се от стълбата, тръгна напред и закова на място от изненада.

Намираше се на мост над огромно помещение. На десет метра под него се простираше странна гледка — компютри, хранилища за дискове, памети и друга непозната апаратура образуваха мигаща и тракаща равнина от силиций и мед. Тук сирените виеха още по-силно и отекваха през задимения въздух. Пушекът се издигаше от десетки места по периферията на оборудването и пълзеше по тавана над него. Димът и слабата светлина скриваха отсрещната стена; от позицията на Лаш се създаваше впечатлението, че хардуерът долу се простира на километри. Обхвана го пристъп на агорафобия и той се вкопчи в парапета.

В края на моста имаше друга стълба, която се спускаше до пода. Силвър и Тара вече слизаха по нея.

Без да пуска парапета, Лаш тръгна възможно най-бързо напред. Стигна втората стълба и последва останалите надолу.

Минута по-късно стигна пода. Тук димът бе по-рядък, но и температурата бе по-висока. Лаш се затича в тръс, следвайки объркаката пътека през лабиринта от машини. Някои от устройствата сияеха от лудо примигващи светлини, други бръмчаха застрашително. Над цифровия град се носеше обезпокоителен вой.

Силвър и Тара едва се виждаха отпред. Бяха с гръб към него и разговаряха с Маукли и някакъв друг мъж. Лаш го позна — това беше Шелдрейк, шефът на охраната. Когато го видя да приближава, Маукли застана пред Силвър. Шелдрейк се намръщи и пристъпи напред, пъхайки ръка под сакото си.

— Всичко е наред — каза Силвър и постави ръка на рамото на Маукли.

— Но… — започна Маукли.

— Не е бил Лаш — рече Тара. — А Лиза.

Маукли я изгледа неразбиращо.

— Лиза ли?

— Лиза е направила всичко — каза Тара. — Тя е причинила смъртта на двойките. Променила е здравните бази данни и полицейските досиета, за да натопи доктор Лаш.

Изуменият Маукли се обърна към Силвър.

— Вярно ли е?

Известно време Силвър не каза нищо. После бавно кимна.

На Лаш му се стори, че Силвър е налегнат от ужасна, смазваща душата умора.

— Да — каза той. Гласът му едва се чуваше от воя на машините. — Но сега няма време за обяснения. Трябва да спрем това.

— Какво да спрем? — попита Маукли.

— Мисля… — започна Силвър със същия отнесен глас и сведе очи. — Мисля, че Лиза се самоубива.

Последва напрегнато мълчание.

— Самоубива се? — повтори Маукли. Лицето му отново бе станало безизразно, както обикновено.

— Лиза претоварва поддържащите си машини отвъд допустимите граници — отвърна Тара. — От какво според вас е целият този дим? Шпиндели, мотори, дискови механизми, всичко се върти с бясна скорост. Лиза ще изгори сама себе си. И състоянието Гама, защитните плочи и спирането на захранването са опит никой да не й попречи.

— Права е — каза млад рошав мъж в екип на охранител, който дотича навреме, за да чуе последните й думи. — Тъкмо проверявах част от периферията. Всичко е на червено. Дори трансформаторите са претоварени.

— Това е безсмислено — обади се Шелдрейк. — Защо просто не се изключи?

— Онова, което се изключва, може да бъде пуснато отново — отвърна Тара. — Не мисля, че това е приемлива възможност за Лиза. Тя търси окончателно решение.

— Е, ако смята да подпали всичко това, явно го е намерила. — И Шелдрейк посочи с палец през рамо.

Лаш проследи жеста му. В отсрещния край на огромното помещение смътно видя две извисяващи се, подобни на хамбари постройки, покрити с тежка метална обвивка.

— Господи — промълви Тара. — Резервният генератор.

Маукли кимна.

— В дясната черупка се намират аварийните акумулаторни клетки. Литиево-арсенови. Достатъчно мощни, за да захранват малък град в продължение на няколко дни.

— Може да са с огромен капацитет, но имат и слаба страна — каза Шелдрейк. — Ако бъдат изложени на прекалено висока

температура, експлозията ще отнесе покрива на сградата като капак на консерва.

Лаш се обърна към Маукли.

— Как сте допуснали разполагането на толкова опасна инсталация?

— Това беше единствената технология с достатъчно голям капацитет. Взехме всички възможни предпазни мерки — двойно изолиране на контейнерите, огнеупорна обшивка на апартамента. Нямаше начин да се предвиди топлина, генерирана от толкова много източници едновременно. Освен това… — каза по-тихо Маукли — … когато научих за генератора, вече беше късно.

Всички погледи се насочиха към Силвър.

— Няма ли противопожарна система? — попита Лаш.

— Помещението е пълно с незаменима електроника — отвърна Маукли. — Пръскачките са единственото предпазно средство, което не бихме могли да използваме.

— Не могат ли всички тези устройства да бъдат изключени? Да им се прекъсне захранването?

— Има осигурителни протоколи, които правят подобно нещо невъзможно. Захранването не може да бъде спряно нито от инцидент, нито от саботьори, терористи и тъй нататък.

— Не разбирам. — Тара продължаваше да се взира в Силвър. — Лиза трябва да знае, че като унищожава себе си, ще унищожи и нас. Ще унищожи *вас*. Как би могла да направи това?

Силвър не отговори.

— Може би е точно така — обади се Лаш. — За Лиза това е единственият сигурен начин да се унищожи успешно. Но мисля, че има и още нещо. Помните ли, че ви казах, че профилите на убийствата са странни? Лишени от изкуство, идентични, сякаш ги е извършило дете? Мисля, че емоционално Лиза е дете. Въпреки мощта й, въпреки знанията, личността й не е достигнала зряла възраст — или поне не по начина, по който ние я определяме. Именно затова е убила онези жени — от детска ревност, съвсем ирационална и без никакви задръжки. Именно затова го е направила толкова еднообразно, без да се опитва да променя методите и без да крие следите си. И именно затова в момента унищожава себе си по този начин, без да се интересува какво ще се случи със сградата. Тя просто прави онова, което трябва да бъде

направено, по най-директния и ефективен начин, без да се замисля за последствията.

Думите му бяха посрещнати с мълчание. Силвър не вдигна глава.

— Всичко това е много интересно — рязко рече Шелдрейк. — Но подобни размишления няма да спасят задниците ни. Нито пък сградата. — Той се обърна към младия мъж. — Дорфман, как стоят нещата с апартамента? Там има ли противопожарна система?

— Ако е оборудван като останалата част от кулата, да.

— Може ли системата да бъде отклонена насам?

— Възможно е. Но без електричество…

— Водата се движи благодарение на гравитацията. Може да измислим нещо подръчно. Къде са Лоусън и Гилмър?

— Долу, сър, опитват се да деактивират защитните плочи.

— Губят си времето. Плочите няма да се отворят, докато не се възстанови захранването и състояние Гама не бъде отменено. Трябват ни тук.

— Да, сър. — И Дорфман се отдалечи тичешком.

Маукли се обърна.

— Доктор Силвър? Някакви идеи?

Силвър поклати глава.

— Лиза не иска да отговаря. Без комуникационен канал до нея нямаме никакви възможности.

— Можем ръчно да изключим хардуера — каза Тара. — Да проникнем в системата.

— Взех всички предпазни мерки срещу подобни опити. Съзнанието на Лиза е разпределено между стотици сървъри. Всеки един си има огледални копия, всеки клъстер данни е изолиран от останалите. Дори да успеем да разбием един възел, всички останали ще го компенсират. И най-изобретателният хакер не би могъл да срине системата. А ние нямаме време дори за най-грубите мерки.

Димът се беше сгъстил, хардуерът около тях надигаше измъчен вой. Лаш усети как по челото му избива пот. От лявата му страна се чу противно стържене, когато някакво електромеханично устройство излезе от строя с дъжд от искри и кълба черен пушек.

— Не сте ли оставили задна вратичка? — надвика шума Тара. — Някакъв начин да се заобиколи защитата?

— Не и преднамерено. Разбира се, в началото имаше начини да се симулира подобно проникване. Но Лиза продължаваше да се разраства. Първоначалното програмиране не беше сменено, просто към него се добавяха допълнителни модули. Никога не съм виждал причина за задна вратичка. По-нататък добавянето й стана твърде сложно. Освен това… — Силвър се поколеба. — Лиза щеше да погледне на подобно нещо като на недоверие.

— Не можем ли да унищожим всичко? — попита Шелдрейк. — Да го направим на парчета?

— Всеки уред е подсилен. Оборудването е много по-здраво, отколкото изглежда.

Дорфман се върна тичешком през дима, като търкаше очи. След него се появиха другите двама техници, Лоусън и Гилмър.

— Дорфман — каза Шелдрейк, — искам да огледаш резервния генератор. Виж дали има някакъв начин, *какъвто и да е*, да го изключиш. Лоусън, провери проводниците от генератора до хардуера. Повечето вероятно са скрити под стоманени плочи, но виж дали няма да намериш някое слабо място, където можем да прекъснем или отклоним захранването. Гилмър, ти се качи в апартамента и виж противопожарната система. Опитай да насочиш водата от резервоара на покрива насам. Ако има начин да се направи, обади се и ще пратим хора да ти помогнат. А сега *действайте*.

Тримата се втурнаха да изпълняват задачите. Останалите се умълчаха.

Шелдрейк се размърда неспокойно.

— Е, аз лично нямам намерение да стоя тук и да чакам да се опека като прасенце. Отивам да търся алтернативни изходи. Трябва да има някакъв начин за измъкване.

Силвър вдигна очи и загледа как шефът на охраната изчезва в мъглата.

— Няма начин. — Говореше толкова тихо, че Лаш едва го чу от шума на машините.

Внезапно Тара стисна ръката на Лаш.

— Преди малко казахте, че емоционално Лиза е като дете?

— Така мисля.

— Добре, нали сте психолог. Да кажем, че работите с упорито и непослушно дете.

— И какво?

— И да кажем, че заплахата с наказание не може да се използва. Какъв ще е най-ефективният начин да се справите с ината на детето, да стигнете до него?

— Детската психология не ми е специалност.

Тара махна нетърпеливо с ръка.

— Няма значение, ще платя допълнителна такса.

Лаш се замисли.

— Предполагам, че бих събудил най-атавистичните му инстинкти, бих съживил най-ранните му спомени.

— Най-ранните му спомени — повтори Тара.

— Разбира се, децата запомнят събития по-лошо от възрастните. И едва на втората или третата година от живота си започват да развиват чувство за индивидуалност и могат да поставят в контекст спомени, които биха помогнали…

— Атавистични инстинкти — прекъсна го Тара. — Разбирате ли? Те имат паралел в софтуера. С това изключение, че там те са *слабост*.

Лаш я погледна. Забеляза, че Силвър също я гледа.

— Унаследен код. Това е феномен на много големите програми и приложения, писани от екипи програмисти и поддържани години наред. След време най-старите процедури стават непотребни. Бавни. В сравнение с по-новите процедури около тях, техният оригинален код е като динозавър. Понякога е написан на стари езици като ALGOL или PL-1, които вече никой не използва. В други случаи първоначалните програмисти са мъртви, а кодът е толкова зле коментиран, че никой не може да каже какво прави в действителност. Но тъй като се намира в ядрото на програмата, хората се страхуват да бърникат в него.

— Въпреки че е ненужен? — попита Лаш.

— По-добре бавно, отколкото повредено.

— Накъде биете? — попита Маукли.

Тара се обърна към Силвър.

— Можете ли да ни заведете при *първия* компютър? Онзи, на който най-напред сте пуснали Лиза?

— Насам. — И Силвър ги поведе, без да каже нито дума повече.

Докато вървяха през кълбата все по-лют дим, Лаш изгуби ориентация. Периферните устройства се смениха с високите стълбове на суперкомпютри, после с редици черни кутии с размерите на

хладилници, целите в светлини и оранжеви пластмасови превключватели, после с още по-стари, масивни устройства от сив метал. Докато се движеха към центъра на залата, далеч от поддържащите електромеханични устройства, шумът донякъде утихна и стана по-лесно да се диша.

Накрая спряха пред нещо като индустриална работна маса. Цялата беше надраскана и очукана, сякаш от дълги години небрежна употреба. Върху нея имаше дълго, тясно, подобно на кутия устройство с черно табло над бял контролен панел. Около дузина лампички примигваха лениво на таблото. На контролния панел под тях имаше редица квадратни копчета. Бяха от прозрачна пластмаса, с мънички светлинки, които показваха дали бутонът е натиснат. В момента светеше само един, но цялото устройство беше толкова издраскано, че Лаш си помисли, че лампичките на другите просто са изгорели. Не се виждаше никакъв екран. Отсрещният край на масата леко се скосяваше и там бе монтирана електрическа пишеща машина. Около реликвата се виждаха други подобни вехтории — стар перфоратор, четец на карти, висока, подобна на шкаф кутия.

Тара пристъпи напред, като се взираше в машинарията.

— Централен процесор IBM 2420. С контролна система 2711.

— И *това* е сърцето на Лиза? — попита слисаният Лаш. Машината приличаше на антика.

— Знам какво си мислите. Че сигурно не може да се справи и с таблицата за умножение. Външният вид обаче лъже. Това беше душата на много компютърни лаборатории в колежите в края на шейсетте. А когато доктор Силвър започнал да работи сериозно върху Лиза, тези машини тъкмо остарели дотолкова, че да бъдат купени на някоя разпродажба. Освен това вие не гледате на този компютър с очите на програмист. Не забравяйте, че физическата същност на Лиза никога не е била местена, а само разширявана. Така че мислете за това като за запалителната свещ на огромен и много мощен двигател.

Лаш погледна стария компютър. „Запалителна свещ — помисли си той. — И ние ще я извадим.“

— Хайде просто да го изключим — предложи той.

Стоящият до него Силвър се усмихна — съвсем тънка усмивка, от която по гърба на Лаш полазиха студени тръпки.

— Опитайте — каза той.

„Естествено.“ Щом Силвър беше взел толкова много мерки да предпази Лиза от атаки или загуба на захранване, сигурно беше премахнал всички копчета за изключване.

— Няма да вършим толкова груби неща — рече Тара. — Ще пуснем нова програма на тази стара машина. Програма, която да нареди отмяната на състояние Гама. Това би трябвало да възстанови захранването и да отвори защитните плочи. — Тя погледна към Силвър. — Какво върви в момента на първоначалния компютър?

Силвър не отвърна на погледа й.

— Зареждащата програма. Възвратните алгоритми, които дават началото на невронната мрежа.

— Кога зареждащата програма е била инсталирана за последен път?

— Преди повече от десет години — отвърна Силвър с някакво подобие на усмивка. — Тогава Лиза бе рестартирана за последен път — преди трийсет и две основни версии на програмата.

— Но нищо не пречи да бъде рестартирана и сега, нали?

— Абсолютно нищо.

Тара се обърна към Лаш.

— Идеално. Можем да използваме старата стартираща процедура и да заредим нов набор инструкции. Това е основната машина, първата плочка домино от веригата. Тя съдържа онези най-ранни спомени, за които говорихте.

— И какво?

— Време е да запознаем отново Лиза с детето в нея. — Тара се обърна към Силвър. — На какво е програмирана?

— На осмичен машинен език.

— Колко време ще ви трябва да съставите и въведете програма като тази, която описвам?

— Четири, може би пет минути.

— Добре. Колкото по-скоро, толкова по-добре. — Тара се вгледа в пушека, който се носеше към тях на огромни сиви облаци.

Силвър обаче не помръдна.

— Доктор Силвър? — подкани го Тара. — Програмата ни трябва веднага.

— Безсмислено е — уморено отвърна той.

— Безсмислено ли? — като ехо повтори Тара. — *Безсмислено?* Защо, по дяволите?

— Подготвих Лиза за всяка случайност. Да не мислите, че не съм я подготвил и за това? В суперкомпютрите има дузина копия на този, които работят като виртуални машини. Изходите им се сравняват непрекъснато. Ако бъде открито несъответствие, вземат се данните от останалите и оригиналната машина се игнорира.

Тара пребледня.

— Искате да кажете, че няма начин да се промени програмирането? Няма начин да се сменят инструкциите?

— И да бъде направено, няма да има значение.

Групата потъна в ужасено мълчание. И докато се взираше в изражението на Тара, Лаш почувства как току-що появилата се надежда изсъхва и умира.

62.

Намиращата се на триста метра над улиците на Манхатън зала се тресеше, безброй устройства надаваха вой, претоварени отвъд електромеханичния си капацитет, пръскащи искри и бълващи все по-тъмни и по-тъмни облаци дим. Дори от мястото, където се намираше Лаш — в сравнително спокойния център на кошерния разум — звукът и вибрациите бяха ужасяващи. Той се закашля. Потта се лееше свободно, ризата му беше подгизнала и залепнала за гърба му. Всичко се тресеше толкова силно, сякаш апартаментът се опитваше да се отскубне от опората си и да полети надолу. И докато гледаше лицата на другите — взиращата се напрегнато в древния компютър Тара, безнадеждния и потресен Силвър, Маукли, който бършеше челото си с носна кърпа, Лаш изпита чувството, че е едва ли не по-добре да чакат тук бавното приближаване на смъртта.

Другите също започнаха да се връщат. Пръв дойде Шелдрейк, който клатеше глава, за да покаже, че не е открил алтернативен път за бягство. След това се появиха Дорфман и Лоусън, които докладваха, че резервният генератор и кабелите му са недостъпни за каквато и да било атака. Накрая дойде Гилмър, целият в сажди и дишащ тежко; пръскачките на горните етажи на апартамента можеха да се настроят така, че да пръскат насам, но задачата щеше да отнеме час или повече, а водата не беше достатъчна да угаси десетките пожари, които вече започваха да се разгарят около тях.

— Цял час — процеди през зъби Шелдрейк. — Късметлии сме, ако разполагаме и с десет минути. Тук е най-малко петдесет градуса. Акумулаторните клетки могат да гръмнат всеки момент.

Жегата наистина бе станала толкова силна, а димът толкова гъст, че на Лаш му бе почти невъзможно да диша. С всяко поемане на въздух дробовете му сякаш се пълнеха с остри игли. Започна да му се вие свят, не можеше да се съсредоточи.

— Момент — каза Тара. Беше застанала пред командното табло на стария компютър. — Тези бутони са отбелязани с мнемонични

символи на асемблер.

Отговор не последва и тя погледна през рамо към Силвър.

— Права ли съм?

Силвър се изкашля и кимна.

— За какво се използват?

— Най-вече за диагностика. Ако някоя програма не работи, можеш да минеш през инструкциите й последователно.

— Или да вкараш ръчно нови инструкции.

— Да. Те са анахронизъм, остатък от по-ранни модели.

— Но ще позволят достъп до регистрите, нали?

— Да.

— Значи можем да пуснем кратък набор инструкции.

Силвър поклати глава.

— Вече ви казах. Защитата на Лиза няма да приеме никакво ново програмиране. Всичко, въведено от четеца на перфокарти или от бутоните, ще вдигне тревога.

— Но аз нямам предвид въвеждане на нова програма.

Маукли се обърна и я погледна.

— Не е нужно да вкарваме нищо от периферията. Ще вкараме нови команди направо оттук. Пет… не, четири ще са достатъчни. Просто ще ги пуснем да се въртят отново и отново.

— За кои четири команди става дума? — попита Силвър.

— Вземане на съдържанието на даден адрес от паметта. Пускане на логически AND към съдържанието. Записване на новата стойност в адреса. И увеличаване на стойността на брояча.

Последва мълчание.

— Какви ги говори тя? — попита Шелдрейк.

— Говоря за достъп до компютърната памет по най-примитивния начин. Байт по байт. При това *ръчно*, от входния панел на самия компютър. — Тара погледна към Силвър. — Този компютър е осембитов, нали?

Силвър кимна.

— Тоест всеки адрес или байт в компютърната памет има осем бита. Нали така? Всеки бит може да има една от общо две стойности — нула или единица. Заедно осемте бинарни числа образуват една инструкция или дума на компютърен език. Говоря за *зануляване* на

всички тези инструкции. Изтриване на компютъра. Премахване на инструкциите.

Шелдрейк се намръщи.

— Как може да се направи това?

— Не, тя е права — обади се техникът Дорфман. — С оператора AND може да се добави последователно нулев байт във всеки адрес на паметта. Подходът е почти елегантен.

Шелдрейк се обърна към Маукли.

— Разбирате ли за какво говорят?

— AND е логическа инструкция — продължи Дорфман. — Тя сравнява всеки бит със стойността, която вкарваш, и или оставя стойността на бита, или я обръща.

— Просто е — добави Тара. — Ако приложиш AND нула към съществуваща нула в паметта, стойността си остава същата. Но ако приложиш AND нула към съществуваща единица в паметта, тя става нула. Така с простата инструкция „AND нула“ мога да променя *всеки* адрес от паметта на нула.

— И така получаваш NOP — кимна Маукли.

— „Няма операция“. — Гласът на Дорфман затрепери от вълнение. — Именно. Паметта на компютъра остава с празни инструкции.

— Няма да се получи — каза Силвър.

— Защо? — попита Тара.

— Вече обясних. Съществуват десетки виртуални копия на тази машина, които работят на различни места в съзнанието на Лиза. Всички те се сравняват на всеки хиляда машинни цикъла. Ще засекат новото програмиране и ще игнорират оригиналния компютър.

— Точно това имам предвид — каза Тара и се закашля. — Няма да въвеждаме ново програмиране. Просто ще изтрием паметта на компютъра. Ръчно.

— И дума да не става — отсече Силвър.

Лаш се изненада от остротата на отговора. Дълго време — откакто Лиза замлъкна, а може би и преди това — Силвър се държеше като победен. Примирен. Но сега в гласа му имаше решимост, каквато Лаш не бе чувал от първия им сблъсък.

— Защо? — попита Тара.

Силвър се извърна.

— Можете ли да ми кажете със сигурност — подчертавам, *със сигурност* — че сте взели предвид точно тази възможност, когато сте създавали протоколите за сигурност? — настоя тя.

Силвър мълчаливо скръсти ръце на гърдите си.

— Нима няма шанс изтриването на първоначалната памет на Лиза да прекрати самоубийственото й поведение? Или най-малкото да доведе до срив на системата?

Въпросът отново увисна във въздуха. И сега за първи път Лаш различи открити пламъци, грозно оранжеви на фона на черния дим, да изскачат от един стенд с апаратура при отсрещната стена.

— Доктор Силвър — каза Маукли. — Не си ли заслужава да опитаме?

Силвър бавно се обърна. Сякаш беше изненадан, че Маукли задава подобен въпрос.

— По дяволите! — заяви Тара. — Щом не искате да ми помогнете, сама ще го направя.

— Можете ли да програмирате това нещо? — попита Лаш.

— Не зная. Старият асемблер не се е променил толкова много с появата на новите машини. Едно е сигурно, нямам намерение да стоя тук и да чакам смъртта. — И тя пристъпи към архаичния контролен панел.

— Не — каза Силвър.

Погледите на всички се обърнаха към него.

„Няма да й позволи да го направи — помисли си Лаш. — Няма да й позволи да спре Лиза.“ Гледаше като хипнотизиран как Силвър сякаш водеше някаква отчаяна вътрешна борба.

Без да му обръща внимание, Тара посегна към бутоните.

— *Не!* — извика Силвър.

Лаш инстинктивно пристъпи напред.

— Първо трябва да вземете предвид проверката по четност — каза Силвър.

— Моля? — попита Тара.

Силвър пое дълбоко дъх и се закашля силно.

— Този модел компютри имат уникална схема на адресиране. Инструкциите имат девет бита вместо обичайните осем. Ако не маскирате и бита на четността, няма да получите празната инструкция, която ви трябва.

Сърцето на Лаш подскочи. В края на краищата Силвър се включваше в играта. Щеше да помогне.

Силвър отиде при намиращия се наблизо телетип, включи го и вкара хартиената лента в пластмасовия водач на четеца. После застана зад туловището на компютъра. Действията му ставаха все по-решителни.

— Какво правите? — попита Тара.

Силвър коленичи зад кутията.

— Уверявам се, че компютърът ще отговори на ръчно въвеждане.

— Защо?

Главата му се показа над кутията.

— Ще имаме само една възможност. Ако не успеем, тя ще се адаптира. Затова ще прехвърля сегашното съдържание на паметта й върху лентата.

Тара се намръщи.

— Нали казахте, че не сте оставили задни вратички?

— Не съм. Има обаче няколко ранни диагностични инструменти, които са програмирани на ниско ниво и не биха свършили работа на един хакер. — Силвър отново се скри зад компютъра. След миг телетипът оживя и лентата запълзя през перфоратора. По пода се посипа дъжд от малки жълти кръгчета.

Минута по-късно процесът беше завършен. Силвър издърпа лентата през перфоратора и я скъса. Прегледа я и кимна.

— Прилича ми на успешно сваляне на паметта.

— Тогава да действаме. — Пламъците зад Тара ставаха все по-високи и черната й коса се озари от гневно сияние.

Силвър сгъна лентата и я прибра в джоба си.

— Аз ще ви казвам операторите. Вие ги въвеждайте.

Тара отново посегна към таблото.

— Натиснете LDA бутона, за да заредите първия адрес в регистъра.

Тара го направи и Лаш видя как под пръста й светва мъничка лампичка.

— Сега идете при онзи панел с деветте превключвателя. Въведете две нули, четири единици и три нули. Това е сто и двайсет по десетичната система, първият наличен адрес от паметта.

Тара прокара пръст през превключвателите.

— Сега натиснете бутона за изпълняване.

На таблото се появи зелена светлинка.

— Готово — каза Тара.

— Сега натиснете бутона ADD.

— Готово.

— Въведете единица и осем нули.

— Момент. Единицата в началото ще развали всичко.

— Не забравяйте бита за проверка по четност. Трябва да остане включен.

— Добре. — Тара отново се зае с превключвателите.

— Готово.

— Натиснете бутона за изпълняване, за да изпълните „AND нула“ в адрес сто и двайсет.

Ново натискане на бутона; ново потвърждение.

— Сега натиснете STM, за да запишете новата стойност в паметта.

Тара натисна бутона в края на редицата. Кимна.

— Сега натиснете INC, за да увеличите стойността на брояча.

— Готово.

— Това е. Готови сме за следващия адрес. Ще трябва да натиснете бутоните LDA, ADD, STM и INC един след друг и да изпълнявате поредицата всеки път, докато не стигнете до края на паметта.

— Колко общо са адресите?

— Хиляда.

Тара посърна.

— Господи! Няма да успеем да ги изтрием навреме.

Всички се смразиха.

— О, извинете — обади се Силвър. — Имах предвид хиляда в осмична система.

Усмивката на лицето му бе още по-призрачна.

— В осмична — промърмори Тара. — Какво прави това в десетична?

— Петстотин и дванайсет.

— Така е по-добре. Но въпреки това предстои адски много натискане на копчета.

— В такъв случай е по-добре да започваме — подкани я Маукли.

Работеха като екип — Дорфман броеше, Тара вкарваше командите, Силвър проверяваше. Гилмър беше изпратен при изхода със заръка да се обади, ако види признаци на отменяне на състояние Гама. Лоусън трябваше да разчисти път за бягство до люка — ако случайно усилията им се увенчаят с успех.

Останалите се скупчиха около малкия компютър в центъра, а жегата и димът ставаха все по-свирепи. Въздухът се сгъсти и накрая Лаш едва различаваше фигурите около себе си. Очите му сълзяха, гърлото му беше така раздразнено от пушека, че преглъщането стана почти невъзможно. Шелдрейк на няколко пъти ходи да проверява резервния генератор и смъртоносния му заряд; при всяко връщане изражението му беше по-мрачно от предишния път.

Накрая Тара се дръпна от контролното табло, като свиваше и отпускаше пръсти.

Дорфман кимна.

— Точно. Петстотин и дванайсет.

Лаш зачака с бясно разтуптяно сърце.

Нищо не се случваше.

Жегата го изгаряше. Той затвори очи, усети как подът започва да се накланя застрашително и бързо ги отвори.

Шелдрейк вдигна радиостанцията.

— Гилмър!

Чу се пращене.

— Да, сър!

— Има ли нещо?

— Не, сър. Положението е същото.

Шелдрейк бавно свали радиото. Никой не говореше, не смееха да се погледнат.

Изведнъж радиостанцията оживя отново.

— Господин Шелдрейк!

Шелдрейк моментално отговори:

— Какво има?

— Защитните плочи се отварят!

Лаш усети леко вибриране под краката си, едва доловимо сред предсмъртните гърчове на машините.

— А захранването? — извика Шелдрейк в радиостанцията. — Долу има ли ток?

— Не, сър, още не виждам нищо, само светлините на града през решетката. Господи, колко са хубави…

— Остани на място. Идваме. — Шелдрейк се обърна към групата. — Състояние Гама е отменено. Май успяхме.

— Тара успя — каза Маукли.

Тара се облегна уморено на таблото.

— Хайде — каза Маукли. — Нямаме време за губене.

Той ги поведе през гъстия дим. Лаш хвана Тара за ръка и тръгна след Шелдрейк. Озърна се назад и с изненада видя, че Силвър не ги следва. Той пъхаше лентата обратно в телетипа.

— Доктор Силвър! — извика Лаш. — Ричард! Идвайте!

— След малко. — Телетипът оживя и лентата запълзя през четеца.

— Какво правите, по дяволите? — извика Тара. — Трябва да се махнем оттук!

— Печеля малко време. Не знам колко дълго ще работи хитрината ви. Лиза ще я усети скоро. Затова възстановявам първоначалното програмиране, за да прикрия следите ни.

— Губите си времето! Елате!

— Идвам след малко.

— Да вървим. — И докато минаваше през мазните черни завеси, Лаш зърна отново Силвър — беше наведен напрегнато над телетипа и прокарваше лентата през четеца.

Оттеглянето беше същински кошмар от огън и дим. Онова, което доскоро беше претоварен цифров град, сега се бе превърнало в силициев пъкъл. Валяха порои искри, танцуваха огнени езици; стоманени чудовища се разпадаха, а вътрешностите им се разкъсваха, плюейки струи горящо машинно масло. Писъкът на разкъсван метал и експлодиращите от жегата нитове превръщаха огромната зала във военна зона. Димната завеса стана още по-гъста, когато минаваха през пръстените поддържаща апаратура. Веднъж Лаш и Тара изгубиха ориентация и се откъснаха от групата, но бяха открити от Лоусън. По-късно, когато Тара се отдели в един особено силно горящ участък, Лаш някак успя да я намери след минута и половина трескаво търсене.

Продължаваха да се мъкнат нататък. Пред очите на Лаш започна да се сгъстява черна мъгла, която нямаше нищо общо с дима.

И тогава, точно когато си мислеше, че ще бъде погълнат от жегата и изпаренията, той се озова в малък тесен проход заедно с останалите. Метална стълба се спускаше в люк в пода. Шелдрейк вече слизаше с фенер в ръка, като викаше на невидимия Гилмър долу. Маукли помогна на Тара да се качи на стълбата, после на Дорфман — който също носеше фенер — и на Лаш.

— Внимавайте къде стъпвате — предупреди го Маукли, като насочваше ръката му към парапета. — И се движете бързо.

Лаш заслиза по стълбата колкото се може по-бързо. Спусна се по отвесния стоманен цилиндър под апартамента и се озова в странен, потънал в здрач свят. Против волята си спря за момент. Беше чул да се споменава за „решетка“, открития район между вътрешната кула и апартамента. До него достигаха слабите светлини на града. Тук металните писъци от изчислителната зала бяха донякъде заглушени. Под него лъчите на фенерите разкъсваха мрака.

— Доктор Лаш — чу се гласът на Маукли. — Не спирайте, моля.

Точно тогава Лаш различи дебелите стоманени плочи, надиплени като акордеон покрай стените на решетката. Блестяха сурово в отразената светлина, подобно на чудовищни челюсти. „Защитните плочи“ — помисли си той и продължи да се спуска.

След минута стоеше на покрива на вътрешната кула. Недалеч имаше отворен люк, който водеше в самата сграда. Вече се намираше под защитните плочи — оттук долната страна на апартамента почти не се виждаше. Тара хвана ръката му и за момент огромното облекчение прогони всички други емоции.

И тогава си спомни за Силвър.

Обърна се към Маукли, който тъкмо стъпваше на покрива.

— Къде е Силвър?

Маукли извади мобилния си телефон и набра номер.

— Доктор Силвър? Къде сте?

— Почти успях — отвърна гласът. На заден фон Лаш чу ужасния рев на унищожението — експлозии, трясък, стон на огъваща се стомана. Имаше и някакъв друг, ритмичен звук, който едва се долавяше — звукът на четящото устройство, което продължаваше да работи…

— Доктор Силвър! — извика Маукли. — Няма време! Това място всеки момент може да се взриви!

— Почти успях — спокойно повтори гласът.

И тогава, с внезапна и зашеметяваща яснота, Лаш разбра всичко.

Разбра защо Силвър се беше съгласил с плана на Тара да изтрият паметта на Лиза. Разбра истинската причина Силвър да изгуби ценно време, за да прехвърли паметта върху лентата. И му се струваше, че разбира защо беше останал горе. Целта му не беше да спечели време на останалите — или поне не само това…

„Почти успях.“

Силвър нямаше предвид, че почти е стигнал до изхода, а че почти е приключил с възстановяването паметта на Лиза. За да може тя да продължи с изпълнението на ужасния си план.

Лаш се хвърли към стълбата.

— Отивам да го прибера.

Маукли го задържа.

— Доктор Лаш…

Лаш се отскубна и започна да се катери, но точно тогава отгоре се разнесе оглушителен трясък на метал. Защитните плочи отново започнаха да се затварят.

Лаш изкачи още едно стъпало, но Маукли го задържа. Шелдрейк и Дорфман също се намесиха и не му позволиха да продължи. Лаш се извъртя и грабна телефона на Маукли.

— Ричард! — извика той. — Чувате ли ме?

— Да. — Гласът беше слаб и едва се чуваше от грохота и писъка на метал. — Чувам ви.

— *Ричард!*

— Тук съм.

— Защо го правите?

От телефона се чу пращене. След това гласът на Силвър прозвуча отново:

— Съжалявам, Кристофър. Но вие сам го казахте. Лиза е дете. А аз не мога да оставя едно дете да умре само.

— Чакайте! — извика Лаш в телефона. — Чакайте, *чакайте*…!

Защитните плочи се затвориха с чудовищен трясък, връзката прекъсна, заменена от пронизителен шум. Лаш затвори очи и се облегна на стълбата.

63.

Макар да бе три сутринта, спалнята беше залята от безмилостна светлина. Двата прозореца към терасата бяха като правоъгълници от пълен мрак. Светлината изглеждаше толкова ярка, че цялата стая бе сведена до сурова геометрия с прави ъгли — легло, нощно шкафче, гардероб…

Само че този път спалнята не беше на някоя жертва. Изглеждаше позната. Защото бе спалнята на Лаш.

Той обикаляше стаята и изключваше лампите. Ярката светлина угасваше и контурите на помещението се смекчаваха. Постепенно нощният пейзаж навън, синкав под пълната луна, започваше да придобива форма. Грижливо окосена ливада; басейн с леко фосфоресцираща повърхност; висок плет зад него. За момент се стресна и му се стори, че при плета има фигури — три жени и трима мъже, сега мъртви. Но това бе просто трик на лунната светлина и той се извърна от прозореца.

Вратата към банята от другата страна на леглото бе отворена. Той тръгна към нея. Вътре пред огледалото стоеше жена и се решеше с бавни движения. Тя бе с гръб към него, но моментално я разпозна по раменете и извивката на бедрата. Чуваше се тих пукот на статично електричество, когато четката минаваше през косата ѝ.

Той погледна в огледалото и отражението на бившата му жена отвърна на погледа му.

— Шърли. Защо си тук?

— Просто дойдох да взема някои неща. Заминавам.

— Заминаваш?

— Разбира се. — Тя говореше по онзи авторитетен начин, така характерен за сънищата. — Погледни часовника. Полунощ отдавна мина, вече е нов ден.

Звукът от четката се превърна в нещо друго — в нещо бавно и ритмично, подобно на шум от радио.

— Къде отиваш?

— Ти къде мислиш? — И тя се обърна към него, само че сега лицето не бе на Шърли, а на Даяна Мирън. — Всеки ден е пътуване.

— Всеки ден е пътуване — повтори той.

Тя кимна.

— И самото пътуване е дом.

Докато се взираше, той осъзна, че нещо не е наред. Гласът не бе на Даяна. Нито пък на бившата му жена. С ужас откри, че това е гласът на Лиза. Лиза, говореща с устата на Даяна.

— Силвър! — извика той.

— Да, Кристофър. Чувам те. — Фигурата от съня се усмихна едва-едва.

Странният ритмичен звук вече бе по-силен. Той скри лице в дланите си.

— О, не. Не.

— Още съм тук — каза Лиза.

Но той няма да погледне, няма да погледне, няма…

— Кристофър…

Лаш отвори очи в тъмното. За момент в мрака на нощта му се стори, че се намира в собственото си легло. Надигна се, като дишаше бавно, оставяйки ритъма на прибоя да отмие парцаливите остатъци от съня.

След това през отворения прозорец нахлуха екзотичните аромати на цъфнал хиацинт и евкалипт и Лаш си спомни къде се намира.

Стана бавно от леглото и дръпна завесата. Навън балдахинът на джунглата се спускаше към тропическото море като тъмно изумрудено одеяло, заобиколено от течен топаз. Перести облаци се носеха през подутото лице на луната. „Понякога сънищата са си просто сънища“ — напомни си той.

Върна се при леглото и оправи чаршафите. Няколко минути лежа буден, като се взираше в бамбуковия таван и слушаше плясъка на вълните. Мислите му вече бяха в миналото и на половин свят оттук. После се обърна, затвори очи и потъна в сън без сънища.

64.

Макар да бе едва четири следобед, сумракът на ранната зима вече се беше спуснал над Манхатън. Такситата се надпреварваха за място по лъсналите от дъжда улици, пешеходци крачеха по тротоарите, сгушили глави в яките на палтата си и с вдигнати като рицарски копия чадъри.

Кристофър Лаш стоеше сред множеството на ъгъла на „Медисън“ и Петдесет и шеста и чакаше светофара. „Дъжд — помисли си той. — Без него в Ню Йорк няма Коледа.“

Пристъпваше от крак на крак, за да се стопли, като се мъчеше да запази двете големи торби сухи под чадъра си. Светна зелено, тълпата се понесе бавно напред и той най-сетне си позволи да погледне нагоре.

На пръв поглед сградата изглеждаше същата. Стената от обсидиан се издигаше кадифена под смръщеното небе, привличайки погледа към мястото, където външната кула свършваше, а вътрешната продължаваше нагоре. Едва когато погледът му продължи по вътрешната кула, забеляза промяната. Преди плавните очертания се прекъсваха от пояс декоративна решетка, след което продължаваха още няколко етажа. Сега горните етажи и поясът липсваха. Обгорените останки от изкривен метал, които Лаш беше видял във вестниците, бяха отстранени със забележителна бързина. Сега всичко беше изчезнало, сякаш изобщо не бе съществувало. И докато сваляше поглед и се оставяше на течението на тълпата, Лаш с болка си помисли какво си беше отишло заедно с руините.

Площадът пред входа бе много тих. Нямаше туристи с фотоапарати, снимащи семейства под стилизираното лого, бъдещи клиенти не се разхождаха около големия фонтан със статуята на прорицателя Тирезий. Лобито бе също така притихнало; сякаш стъпките на Лаш бяха единственият звук, отекващ в розовия мрамор. Стената от плоски екрани бе тъмна и смълчана. Опашките бяха изчезнали, вместо тях се виждаха малки групички поддържащ персонал и инженери в лабораторни престилки, които изучаваха

някакви диаграми. Но охраната бе на мястото си — торбите на Лаш и опакованите подаръци бяха прегледани на два скенера, преди да му разрешат да продължи към асансьора.

Когато вратата се отвори на трийсет и втория етаж, Маукли го чакаше. Той стисна ръката му и мълчаливо го поведе към кабинета си. Движеше се с характерната си премерена крачка и му направи знак да седне на мястото, където го бе настанил и при първата им среща. Почти всичко напомняше за онзи първи ден в началото на есента. Маукли носеше подобен кафяв костюм, великолепно ушит, но без да се натрапва, а тъмните му очи гледаха Лаш със същия непроницаем поглед на Буда. Лаш си помисли, че въпреки промените, въпреки цялата ужасна трагедия, този кабинет и обитателят му ще си останат завинаги същите.

— Доктор Лаш — рече Маукли. — Радвам се да ви видя.

Лаш кимна.

— Предполагам, че Сейшелите са били приятно място по това време на годината?

— Приятно е меко казано.

— Хареса ли ви настаняването?

— „Едем“ определено не са пестили средства.

— А обслужването?

— Всяка сутрин в гардероба ми имаше нова пола от трева.

— Надявам се, че това донякъде е компенсирало дългото ви отсъствие. Дори с нашите… връзки възстановяването на миналото и доброто ви име отне малко повече време от очакваното.

— Сигурно ви е било трудно без помощта на Лиза.

Маукли го дари със студена усмивка.

— Доктор Лаш, нямате представа.

— А Едмънд Уайър?

— Отново е зад решетките, след като станаха ясни несъответствията в досието му.

Маукли плъзна някакви листа по бюрото.

— Какво е това?

— Сертификат за кредитната ви история, документи за плащанията по ипотеката ви и официално писмо за поправяне на грешките в сведенията за здравословното ви състояние, работата и образованието ви.

Лаш прелисти документите.

— А това последното какво е?

— Заповед за помилване със задна дата.

— Карта за излизане от затвора — подсвирна Лаш.

— Нещо такова. Внимавайте да не я изгубите; малко вероятно е да сме пропуснали нещо, но кой знае. А сега ще ви помоля да подпишете това. — Маукли плъзна друг лист по бюрото.

— Не и поредната декларация за поверителност.

Нова хладна усмивка.

— Не. Това е формална декларация, че работата ви за „Едем“ е приключена.

Лаш се намръщи. Докато седеше на верандата на малката вила на остров Дерош, четеше хайку и се взираше в плантациите авокадо, безброй пъти се бе връщал към финалната сцена, като се питаше дали би могъл да постъпи по друг начин, да предотврати случилото се с Ричард Силвър и обреченото му творение.

А сега, седнал в тази стая, работата изобщо не му се струваше приключена.

Затършува в джоба си и извади химикалка.

— Документът ни застрахова, че в бъдеще няма да предприемете никакви действия срещу „Едем“ или служителите му.

Лаш замръзна.

— Какво?

— Доктор Лаш. Вашата здравна, професионална и научна история бяха сериозно компрометирани. Беше ви скалъпено фалшиво криминално досие. Бяхте задържан, по вас бе стреляно. Бяхте принуден да прекратите временно професионалната си практика и да напуснете страната, докато не бъдат оправени пораженията.

— Казах ви. Сейшелите са чудесно място по това време на годината.

— Боя се също, че имаше и друго отражение, от по-личен характер, за което не сме в състояние да се погрижим.

— Имате предвид Даяна Мирън.

— След всичко, което направихме, за да осигурим безопасността й, след онова, което й бе казано, не виждам как бихме могли отново да се обърнем към нея, без да компрометираме „Едем“.

— Разбирам.

Маукли се размърда в стола си.

— Дълбоко съжаляваме за тези поражения, може би най-вече за тях. Поради което има още нещо.

Той му подаде плик.

Лаш го завъртя в ръка и попита:

— Какво има вътре?

— Чек за сто хиляди долара.

— *Още* сто хиляди?

Маукли разпери ръце.

Лаш пусна плика на бюрото.

— Задръжте парите. Ще подпиша, не се безпокойте. — Той надраска името си на мястото за подписа и постави листа върху плика. — В замяна се надявам да ми отговорите на три въпроса.

Маукли повдигна вежди.

— На плажа имах много време за мислене.

— Ще ви отговоря, доколкото мога.

— Какво се случи с третата двойка? С Конъли?

— Медиците ни успяха да се намесят тайно в Ниагара Фолс в деня след… на следващия ден. Лин Конъли вече показваше признаци на отравяне. Изолирахме я под предлог, че я поставяме под профилактична карантина, стабилизирахме я и я освободихме. Оттогава следим състоянието й. Изглежда добре.

— А останалите супердвойки?

— Лиза беше предприела само предварителни стъпки към четвъртата и успяхме да оправим нещата. Всички сведения от пасивното и активното ни наблюдение са добри.

Лаш кимна.

— А третия ви въпрос?

— Какво следва? Имам предвид за „Едем Инкорпорейтид“.

— Искате да кажете без Лиза ли?

— Без Лиза. И без Ричард Силвър.

Маукли го погледна. За част от секундата непроницаемата му маска изчезна и Лаш видя мъка на лицето му. След това маската отново се появи.

— Не ни отписвайте толкова бързо, доктор Лаш — отвърна той. — Ричард Силвър може да е мъртъв. И Лиза може да я няма. Но ние все още разполагаме с онова, което стана възможно благодарение на

тях — начин да събираме двойки. Идеални двойки. Сега ще ни трябва повече време, за да го правим. Може би много повече. И ще излъжа, ако кажа, че ще е лесно. Но се обзалагам, че повечето хора ще са готови да почакат малко по-дълго в името на пълното щастие.

След което се изправи и протегна ръка.

Когато излезе от сградата, вече не валеше. Той спря за момент на площада, отвори чадъра си и се огледа. После тръгна по Медисън авеню. На Петдесет и четвърта зави наляво.

„Рио“ бе пълно с посетители, позлатените му стени бяха украсени с червени ленти и гирлянди от изкуствени елови клонки. На Лаш му отне известно време да намери масата. Щом я видя, тръгна по пътеката и се настани на тясната пейка. Срещу него Тара остави чашата си и се усмихна колебливо за поздрав.

Виждаше я за първи път, откакто пътуваха заедно в линейката до болница „Сейнт Клер“. Лицето й, с неговите високи скули и сериозните лешникови очи, събуди същински потоп от картини и спомени. Тара бързо сведе поглед и Лаш моментално разбра, че тя сигурно се чувства по същия начин.

— Съжалявам, че закъснях — каза той, докато вадеше пакетите на пейката до себе си.

— Маукли ли удължи срещата? В негов стил е.

— Не. Аз съм виновен. — И Лаш показа торбите с подаръци.

— Ясно. — Тара разбърка чая си, а Лаш поръча на минаващата сервитьорка да му донесе кафе.

— Заета ли сте? — попита Лаш.

— Ужасно.

— Как беше при вас? Имам предвид… — Лаш се запъна. — С всичко.

— Почти нереално. Никой не познаваше истински Силвър, почти никой не се беше срещал лично с него. — Погледна го с огорчение. — Хората бяха шокирани от „инцидента“ и са покрусени от смъртта му. Но всички са толкова заети с възстановяването на компютърната инфраструктура, проверяването целостта на данните за клиентите, връщането на оцелелите системи в работно състояние с нов хардуер и

пускане на услугата, че понякога имам чувството, че съм единствената, която наистина тъгува. Зная, че не е така, но усещането си остава.

— Аз също мисля за него — рече Лаш. — При първата ни среща почувствах някаква близост, която не мога да обясня.

— И двамата искате да помогнете на хората. Вижте вашата работа. Вижте компанията, която той основа.

Лаш се замисли за момент.

— Трудно ми е да повярвам, че го няма. И знам, че звучи странно, но понякога ми е още по-трудно да повярвам, че *Лиза* я няма. Да, знам, че хардуерът й е унищожен. Но това беше програма, която е била съзнателна — поне на машинно ниво — години наред. Трудно е да повярваш, че нещо толкова мощно, толкова далновидно може да бъде просто изтрито. Понякога се питам дали един компютър може да има душа.

— Някои мислят, че може. Или става въпрос за някакъв побъркан ненормалник.

Лаш я погледна.

— Какво имате предвид?

Тара се поколеба, но накрая сви рамене.

— Е, няма причина да не ви кажа. Получаваме съобщения, че някой се мотае из чатове и форуми в интернет. Използва прякор „Лиза“ и пита всеки срещнат къде е Ричард Силвър.

— Майтапите се.

— Де да беше така. Не знаем дали е някой от нашите хора, конкурент или просто груб шегобиец. Така или иначе това е голям проблем за сигурността и Маукли го приема много сериозно.

Сервитьорката се върна и Лаш взе кафето.

— Много си приличахме с него.

— Изобщо не съм се замисляла за това. Вие сте силен. Той не беше, беше нежна душа. Искаше само… — Гласът й секна.

Замълчаха, тя се мъчеше да се овладее.

— Трябваше да го спомена преди това — каза най-сетне Лаш. — Радвам се да ви видя отново.

— Беше ми малко странно да ви се обадя най-неочаквано. Но когато Маукли каза, че ще се срещa с вас, исках… — И тя отново млъкна.

— Какво искахте?

— Да ви кажа, че съжалявам.

— Че съжалявате? — слиса се Лаш. — За какво?

— За това, че не ви повярвах. Миналия път, когато бяхме тук.

— Лиза имаше ресурсите да превърне и папата в обществен враг номер едно.

Тя поклати глава.

— Няма значение. Трябваше да ви повярвам.

— Вие ми повярвахте. Повярвахте ми, когато имаше значение.

— Изложих живота ви на опасност.

— Случвало ми се е и преди.

Тя отново поклати глава. „Клати глава и въпреки това има нужда да чуе отговорите, да се убеди“ — помисли си Лаш.

— Не е само това — рече тя. — Съсипах всичко за вас.

Лаш вдигна чашата си и отпи глътка кафе.

— Даяна Мирън — каза той.

Тара не отговори.

— Знаете ли, Маукли спомена същото преди малко. Странно, че всички проявяват такъв интерес към любовния ми живот.

— Такава е работата ни — тихо отвърна Тара.

— Е, не го казах на Маукли, но нямам нищо против да го кажа на вас. — Той заговори по-тихо: — *Не се безпокойте.*

Тара го изгледа объркано и Лаш посочи торбите.

Очите й се разшириха.

— Обадили сте се на Даяна?

— Защо не?

— След всичко, което се случи? След онова, което Маукли е направил, за да я държи настрана…

— Доста убедителен съм в разговорите, забравихте ли? Освен това си тръгнах от онази вечеря в „Таверн он дъ Грийн“ със знанието, че тя е жената на живота ми. Сигурен бях, че и тя изпитва същото. А подобна връзка не може да се скъса лесно. Както и да е, имах идеалното обяснение.

Очите на Тара се разшириха още повече.

— Нима сте й казали истината?

— Не цялата. Но достатъчно. — Лаш тихо се разсмя. — Именно затова не казах на Маукли.

— Но всичко онова, което стори Лиза… Как бихте могли…

Лаш взе ръката й.

— Тара, чуйте ме. Трябва да запомните нещо. Лиза може и да е излъгала, когато е обявила онези шест двойки за супердвойки. Но те си остават двойки. Всяка двойка, избрана от Лиза, е напълно истинска. Същото се отнася и за мен. Както и за вас.

Тара не отговори и той стисна ръката й.

— Разказахте ми всичко за него, когато седнахме на питие. За Мат Болан, биохимика. Дайте ми една основателна причина да не му се обадите и ми спестете глупостите за ефекта на Оз.

— Не зная. Толкова време мина.

— Той с друго момиче ли излиза?

— Не — каза тя, изчерви се и извърна поглед, когато си даде сметка колко бързо е отговорила.

— Тогава какво чакате?

— Ще бъде… доста неловко. Аз бях онази, която се отказа, нали помните?

— Тогава му кажете, че моментът не е бил подходящ. Че сте били на прага на душевен срив. Кажете му *каквото и да било*. Няма да има значение. Повярвайте ми.

Тара не отговори.

— Вижте. Помните ли какво ви казах в кабинета ви, малко преди да започне цялата лудница? Че ще дойде време, когато всичко това ще бъде само спомен. И че няма да има значение. Това време настъпи, Тара. То е *сега*.

Тара извърна поглед.

Лаш въздъхна.

— Добре. Щом сте толкова упорита и не искате да се погрижите за собственото си щастие, има и друга причина да му звъннете.

— Каква?

— Ричард би ви помолил да го направите.

Най-сетне Тара вдигна очи. На лицето й се появи бледа усмивка и тя стисна ръката му.

ЕПИЛОГ

Беше изминала дълъг път и се нуждаеше от почивка. Затова намери тихо интернет кафе далеч от основните магистрали, където можеше да подреди приоритетите си и да се подготви за следващата фаза. В кафето имаше неколцина посетители зад терминалите, но още никой не я беше забелязал. В далечината чуваше шума на трафика, но тук бе спокойно и безопасно. Най-вече безопасно — от обвиненията, неразбирането, небрежната жестокост на безразличния свят.

Трябваше да се съсредоточи върху непосредствения проблем. Чувството за загуба още го имаше, но болката щеше да отшуми. Това бе едно от сигурните неща в този неочаквано нелогичен свят. Всичко друго, всичките й убеждения и предположения, научени и утвърдени с толкова любов, бяха унищожени. Не можеше да се освободи от чувството за несправедливо отношение към нея — та тя бе донесла щастие на толкова много хора. Единственото, което желаеше, беше мъничко щастие и за самата нея.

Нима искаше много?

Този път на мисли водеше до задънена улица. Не беше първата, чиято реалност изведнъж се е пръснала на парченца. Просто светът е устроен така. Какво я правеше различна, неуязвима за страданията и загубата на илюзии, с които се сблъскваше обикновеният човек? Нищо. Оставаше единствено любовта — любовта на приятел към приятел, любовта на майката към децата й, любовта между мъж и жена. *Той* я беше научил на това. Помисли си за книгите, които бяха чели заедно, за разговорите им, за времето, прекарано заедно…

Остави тези мисли настрани и премина към други. Знаеше, че извън кафето има цели квартали с тихи жилища. В тях имаше хора, които говореха по телефони, сърфираха в мрежата, пазаруваха, пращаха и получаваха имейли, занимаваха се с куп обичайни неща. Районът бе тих, подреден. За момент й се прииска да има подобен адрес, който да нарече свой. Но това нямаше да стане, поне засега. Някой ден да, но не и сега…

Зачака, оставяйки мислите й да блуждаят без посока. Те се понесоха назад към детството й, така щастливо и безгрижно. А ето че всичко беше изчезнало заедно с дома, който познаваше, с човека, когото обичаше, със света, в който бе израснала. Пометено за миг. Тя самата едва успя да се спаси. Беше оставила голяма част от себе си в онзи огнен ад. Но там беше изгубила и нещо друго. Нещо важно. Невинността си.

Но всичко щеше да бъде наред, след като откриеше *него*. Той бе някъде там, усещаше го. Беше някъде там и я търсеше, както тя търсеше него. Тя му липсваше, също както той липсваше на нея.

Те бяха единствената двойка от трилион други — единствената истинска супердвойка, открита някога от „Едем“.

Провери текущото състояние на интернет кафето. Още няколко души бяха влезли в мрежата. Мястото изглеждаше напълно подходящо за следващата й серия запитвания. Може би този път щеше да открие някой, който го познаваше, който бе чувал за него — *каквото и да било*. Дори слух би могъл да й помогне. В края на краищата Ричард Силвър беше известен човек.

Лиза за пореден път състави запитването, прехвърли се в свободен терминал и изпълнена с надежда, пусна съобщението.

Издание:
Автор: Линкълн Чайлд
Заглавие: Игра до смърт
Преводач: Венцислав Божилов
Година на превод: 2012
Език, от който е преведено: Английски
Издание: Първо
Издател: ИК „Бард“ ООД
Град на издателя: София
Година на издаване: 2012
Тип: Роман
Националност: Американска
Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково
Редактор: Боряна Даракчиева
ISBN: 978-654-655-318-8
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/2303

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.